

โอกาสการค้าการลงทุนภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรี ไทย - อินเดีย และ อาเซียน-อินเดีย ศึกษาเจาะลึกเป็นรายรัฐ

โอกาสการค้าการลงทุนภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรีไทย – อินเดีย และอาเซียน – อินเดีย: ศึกษาเจาะลึกเป็นรายรัฐ

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน)

The International Institute for Trade and Development (Public Organization)

พ.ศ. 2559

International Institute for
Trade and Development
สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

ลิขสิทธิ์

สงวนลิขสิทธิ์

ดำเนินการผลิตโดย

ออกแบบปก

จัดรูปแบบเล่ม

ตรวจสอบต้นฉบับ

ประสานงานและกำกับกับการดูแลการผลิต

พิมพ์ที่

พิมพ์ครั้งแรก

จำนวน

ISBN

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน)

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน)

อาคารวิทยพัฒนา ชั้น 8 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ 12

ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์: +66 (0) 2216 1894-7

โทรสาร: +66 (0) 2216 1898-9

อีเมล: info@itd.or.th

ปวิธ ดวงสนิท

สหมิตรกราฟฟิคทิม

นิโบล ศรีรัตน์, เอกจรินทร์ รอดเจริญ

ภานุมาส เทพทอง, นิโบล ศรีรัตน์

บริษัท สหมิตรพริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด

59/4 หมู่ 10 ถนนกาญจนาภิเษก ต.บางมั่ว อ.บางใหญ่

จ.นนทบุรี 11140

โทรศัพท์ +66 (0) 2903 8257-9

พ.ศ. 2559

500 เล่ม

978-616-8067-03-1

รายนามคณะผู้วิจัย

โอกาสการค้าการลงทุนภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรีไทย - อินเดีย
และอาเซียน - อินเดีย ศึกษาเจาะลึกเป็นรายรัฐ

คณะผู้วิจัย

1. ผศ.ดร.ปิติ	ศรีแสงนาม	หัวหน้าโครงการวิจัย
2. รศ.ดร.จูน	เจริญเสียง	นักวิจัย
3. รศ.ดร.พรกมล	ไตรวิทย์ยางกูร	นักวิจัย
4. อาจารย์กิตติพงษ์	บุญเกิด	นักวิจัย

คณะกรรมการบริหารงานวิจัย

1. นายวิมล	ปั่นคง	ประธานกรรมการ
2. นายสดุดี	วงศ์เกียรติขจร	กรรมการ
3. นายเอกจรินทร์	รอดเจริญ	กรรมการและเลขานุการ

คำนำ

อินเดียเป็นประเทศขนาดใหญ่ทั้งมิติเชิงพื้นที่และจำนวนประชากรจึงเป็นประเทศที่มีนัยสำคัญด้านเศรษฐกิจและด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ทั้งระดับภูมิภาคและโลก อินเดียเป็นประเทศคู่ค้าอันดับ 1 ของไทยในเอเชียใต้และเป็นประตูการค้าของไทยสู่ประเทศอื่นๆ ในเอเชียใต้ ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุนระหว่างไทยกับอินเดียเริ่มตั้งแต่การลงนามข้อตกลงการค้าเสรีไทย-อินเดีย (Thailand - India - Free Trade Area: TIFTA) เมื่อปี พ.ศ.2546 และความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย (ASEAN – INDIA Free Trade Agreement: AIFTA) ผลจากการลงนามความตกลงการค้าเสรีทั้ง 2 นี้ทำให้มูลค่าการค้าระหว่างไทย-อินเดียขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน) ตระหนักถึงความสำคัญของอินเดียในฐานะมิตรประเทศที่มีความสัมพันธ์ด้านการค้าการลงทุนระหว่างกัน รวมทั้งเป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรม ประเพณีและศาสนาที่ลึกซึ้งมาอย่างยาวนานต่อเนื่องในปีพ.ศ. 2555 สถาบันจึงได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่อง “โอกาสการค้าการลงทุนภายใต้ความตกลงการค้าเสรีไทย-อินเดียและอาเซียน-อินเดีย” การศึกษาวิจัยดังกล่าวนี้ได้นำเสนอกลยุทธ์เพื่อเพิ่มโอกาสการค้าการลงทุน ครอบคลุมอุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน นอกจากนี้ผลการศึกษา ยังพบว่าอินเดียเป็นประเทศที่ได้มีการพัฒนาและปฏิรูปเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง รวมทั้งได้ลงทุนพัฒนาระบบคมนาคมเพื่อยกระดับความเชื่อมโยงทั้งภายในประเทศและเชื่อมโยงกับต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากอินเดียเป็นประเทศใหญ่ การยกระดับการค้าการลงทุนกับอินเดียให้มีประสิทธิภาพจึงควรศึกษาเจาะลึกเป็นรายรัฐ เนื่องจากแต่ละรัฐมีกฎระเบียบและนโยบายส่งเสริมการค้าการลงทุนที่แตกต่างกัน

ในปีพ.ศ.2558 สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา จึงได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่อง “โอกาสการค้าการลงทุนภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรีไทย-อินเดียและอาเซียน-อินเดีย : ศึกษาเจาะลึกเป็นรายรัฐ” เพื่อศึกษาข้อมูลทั้งด้านกฎหมาย เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม รวมทั้งวิเคราะห์นโยบายการค้าการลงทุน เพื่อนำมากำหนดข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อหน่วยงานภาครัฐและให้ข้อเสนอแนะต่อภาคธุรกิจ เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์จากความตกลงด้านการค้าและการลงทุนที่ไทยมีกับอินเดียได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้ไทยสามารถแสวงหาประโยชน์จากความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Comprehensive Economic Partnership: RCEP) ซึ่งประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศและประเทศคู่เจรจา 6 ประเทศ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ กำลังร่วมเจรจาเพื่อเป้าหมายการก้าวไปสู่ความตกลงการค้าเสรีร่วมกันฉบับเดียว โดยมีอาเซียนเป็นศูนย์กลางภูมิภาค ครอบคลุมทุกมิติการค้า

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา หวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งภาครัฐและภาครัฐในการแสวงหาโอกาสด้านเศรษฐกิจบนพื้นฐานของความสัมพันธ์ด้านสังคม และวัฒนธรรมที่ดีระหว่างไทยและอินเดีย ทั้งนี้ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิติ ศรีแสงนาม และคณะนักวิจัยทุกท่านที่ได้มุ่งมั่นทุ่มเทศึกษาวิจัยอย่างเต็มที่ กำลังความสามารถจนส่งผลให้การดำเนินงานวิจัยประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีทุกประการ

(ดร.กมลินทร์ พินิจภูวดล)

ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง.....	IX
สารบัญรูปภาพ.....	X
บทคัดย่อ.....	XIII
Abstract	XV
บทสรุปผู้บริหาร.....	XVII
Executive Summary.....	XXIX
บทที่ 1 บทนำ.....	39
1.1 หลักการและเหตุผล.....	41
1.2 วัตถุประสงค์.....	42
1.3 ขอบเขตและวิธีการศึกษา.....	43
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	43
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	45
2.1 พรกมล มานะกิจ ไตรวิทยางกูร และคณะ (2557).....	47
2.2 พุทธกาล รัชธร และคณะ (2557).....	51
บทที่ 3 สถิติการออกไปลงทุนในต่างประเทศของประเทศไทย.....	59
3.1 การค้าระหว่างประเทศไทยและอินเดีย.....	61
3.2 การลงทุนระหว่างประเทศไทยและอินเดีย.....	63
3.3 นโยบายการค้าระหว่างประเทศของอินเดีย.....	64
3.4 นโยบายการลงทุนของประเทศไทย.....	65
3.5 แผนนโยบาย Make in India (MII).....	66
3.6 จากนโยบาย Look East Policy สู่ Act East Policy.....	74
3.7 สถานะล่าสุดทางการส่งเสริมการค้า การลงทุนระหว่างประเทศไทยและอินเดีย.....	77
3.8 บทสรุปการปฏิรูประบบภาษีทางอ้อม (Indirect Tax) และภาษีการค้าสินค้าและบริการ (Goods and Service Tax: GST).....	84
บทที่ 4 ข้อมูลประเทศอินเดียรายรัฐ.....	89
4.1 ข้อมูลทั่วไปของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดีย.....	92
4.2 ข้อมูลเศรษฐกิจรายรัฐของประเทศอินเดีย.....	100
4.2.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายรัฐ (Gross State Domestic Product).....	100
4.2.2 รายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อคนต่อปี (National State Domestic Product Per Capita).....	105
4.2.3 อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (GDP Growth).....	110
4.2.4 ภาคการผลิตหลักของแต่ละรัฐ	112
4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวม ประชากร และขนาดของพื้นที่.....	132
4.4 ดัชนีความยากง่ายในการดำเนินธุรกิจ	134

บทที่ 5 รัฐอุดรประเทศ.....	139
5.1 กฎศาสตร์และการปกครอง.....	143
5.2 ภาพรวมทางเศรษฐกิจ.....	145
5.2.1 ภาคการเกษตร.....	149
5.2.2 ภาคอุตสาหกรรม.....	156
5.2.3 ภาคบริการ.....	161
5.3 ทรัพยากรธรรมชาติ.....	163
5.4 โครงสร้างประชากรและปัจจัยทางสังคม.....	166
5.4.1 ปัญหาความยากจน.....	173
5.4.2 ดัชนีชี้วัดทางสังคมของรัฐอุดรประเทศ.....	174
5.4.3 ระบบสาธารณสุข.....	175
5.5 การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์.....	176
5.6 โครงสร้างพื้นฐาน ระบบการขนส่ง และระบบโลจิสติกส์.....	179
5.6.1 โครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน.....	179
5.6.2 โครงสร้างพื้นฐานด้านระบบโลจิสติกส์.....	181
5.7 โครงการพัฒนาทางเศรษฐกิจของรัฐอุดรประเทศที่จะเกิดขึ้นในอนาคต.....	188
5.7.1 โครงการพัฒนาระบบถนนและทางหลวงพิเศษ.....	189
5.7.2 โครงการโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อน.....	190
5.7.3 โครงการพัฒนาพื้นที่ในเขตปริมณฑลรอบกรุงเดลี.....	190
5.7.4 โครงการพัฒนาพื้นที่ส่งเสริมการลงทุนภาคอุตสาหกรรม (Investment Zone, Special Economic Zones).....	192
5.7.5 สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับการสนับสนุนการลงทุนในเขตส่งเสริมการลงทุนต่างๆ.....	197
บทที่ 6 ประเด็นด้านอุปสงค์ สังคม-วัฒนธรรมอินเดียเพื่อความเข้าใจพฤติกรรมผู้บริโภคและเพื่อการทำธุรกิจร่วมกับ นักธุรกิจการค้า.....	203
6.1 วัฒนธรรมภาษา.....	206
6.2 วัฒนธรรมทางอาหาร	212
6.3 เทศกาล และงานประเพณี	213
6.4 อุปนิสัย บุคลิกภาพ และมารยาททางสังคม.....	214
6.5 บทสรุปด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับภาคธุรกิจ.....	215
บทที่ 7 บทสรุป: หัตถ์คิดของผู้ประกอบการไทยต่อโอกาสและความท้าทายทางการค้าและการลงทุนในประเทศอินเดีย.....	219
7.1 จุดแข็งและโอกาสในการทำการค้าและการลงทุนกับประเทศอินเดีย.....	222
7.2 ปัญหาและอุปสรรคของการทำการค้าและการลงทุนในอินเดีย.....	223
7.3 ธุรกิจที่มีศักยภาพในอินเดีย.....	226
7.4 โอกาสทางการค้าและการลงทุนไทยในรัฐอุดรประเทศ.....	226
7.5 ข้อเสนอแนะต่อนักธุรกิจไทย	230
7.6 ข้อเสนอแนะแก่ภาครัฐและสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา.....	232
ภาคผนวก.....	235
ภาคผนวก 1. An Overview Of Indirect Tax-Laws In India.....	235
ภาคผนวก 2. สรุปผลการระดมสมอง (Focus Group) ร่วมกับนักวิชาการในประเทศอินเดีย.....	257

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 3.1	สินค้าสำคัญที่ไทยส่งออกไปยังอินเดีย.....	62
ตารางที่ 3.2	สินค้าสำคัญที่ไทยนำเข้าจากอินเดีย	62
ตารางที่ 3.3	การลงทุนทางตรงจากประเทศไทยไปยังประเทศอินเดีย ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปีพ.ศ. 2555 – ไตรมาสที่ 3 ปีพ.ศ. 2557	64
ตารางที่ 3.4	การลงทุนไทยในอินเดีย (เงินลงทุนทางตรงจากประเทศไทยไปยังประเทศอินเดีย) ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2543 – เดือนธันวาคมพ.ศ. 2557	64
ตารางที่ 3.5	สัดส่วนการใช้สิทธิภายใต้ TIFTA ในช่วงปี พ.ศ.2550 - พ.ศ.2557 หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ	80
ตารางที่ 3.6	สัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ภายใต้ AIFTA ในปีพ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2557 หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ	82
ตารางที่ 4.1	ข้อมูลทั่วไปของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดีย	93
ตารางที่ 4.2	ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดีย (หน่วย: 10 ล้านรูปี Crore INR)	100
ตารางที่ 4.3	ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดียระหว่างปี 2004 – 2013 (หน่วย: 10 ล้านรูปี Crore INR, ปรับผลของราคาแล้ว, GSDP at Constant Price).....	102
ตารางที่ 4.4	ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดียระหว่างปี 2004 – 2013 (หน่วย: 10 ล้านรูปี Crore INR, ณ ราคาปัจจุบัน, GSDP at Current Price).....	104
ตารางที่ 4.5	ข้อมูลมูลค่ารายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อประชากร (NSDP Per Capita) (หน่วย: รูปี).....	106
ตารางที่ 4.6	ข้อมูลมูลค่ารายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อประชากร ปรับผลของราคาแล้ว (NSDP Per Capita at Constant Price) (หน่วย: รูปี)	108
ตารางที่ 4.7	ข้อมูลมูลค่ารายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อประชากร ณ ราคาปัจจุบัน (NSDP Per Capita at Current Price) (หน่วย: รูปี)	109
ตารางที่ 4.8	อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของรัฐต่างๆ ในประเทศอินเดีย (หน่วย: เปอร์เซ็นต์)...	110
ตารางที่ 4.9	มูลค่าภาคการผลิตต่างๆ ของรัฐในประเทศอินเดีย (หน่วย: 10 ล้านรูปี).....	120
ตารางที่ 4.10	ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวม ประชากร และขนาดของพื้นที่.....	133
ตารางที่ 4.11	ดัชนีความยากง่ายในการดำเนินธุรกิจเปรียบเทียบกับระหว่างปี 2005 และ 2013 (Economic Freedom Index by States of India)	135
ตารางที่ 5.1	ข้อมูลของเมืองขนาดใหญ่ในรัฐอุตตรประเทศ	145
ตารางที่ 5.2	ข้อมูลเศรษฐกิจที่สำคัญของรัฐอุตตรประเทศ (หน่วย: Crore INR, สิบล้านรูปี).....	146
ตารางที่ 5.3	จำนวนประชากรในเมืองหลักของรัฐอุตตรประเทศจากการทำสำมะโนในปี 2011.....	148
ตารางที่ 5.4	แหล่งอุตสาหกรรมแร่ธาตุที่สำคัญของรัฐอุตตรประเทศ	166
ตารางที่ 5.5	ข้อมูลการขนส่งทางอากาศของท่าอากาศยานในรัฐอุตตรประเทศ	187
ตารางที่ 5.6	พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีการเปิดดำเนินการแล้วในรัฐอุตตรประเทศ	195
ตารางที่ 5.7	สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับการสนับสนุนหากลงทุนในเขตส่งเสริมการลงทุนต่างๆ.....	197
ตารางที่ 6.1	ภาษาทั้งหมด 24 ภาษาที่ใช้สื่อสารในประเทศอินเดีย	207

IX

The International Institute for Trade and Development

สารบัญรูปภาพ

หน้า

รูปที่ 4.1	แผนที่ประเทศอินเดียตามเขตการปกครอง	92
รูปที่ 4.2	มูลค่าผลผลิตมวลรวมรายรัฐของประเทศอินเดีย (หน่วย: Lakh Core INR, ล้านล้านรูปี).....	102
รูปที่ 4.3	ประเทศอินเดียและระดับรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี (หน่วย: Lakh INR, แสนรูปี).....	107
รูปที่ 4.4	ประเทศอินเดียและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของรัฐ (หน่วย: Lakh INR, แสนรูปี).....	112
รูปที่ 4.5	ประเทศอินเดียและความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวม ประชากร และขนาดของพื้นที่.....	134
รูปที่ 4.6	ประเทศอินเดียและดัชนีความยากง่ายในการดำเนินธุรกิจ.....	137
รูปที่ 5.1	แผนที่แสดงระเบียบเชิงเศรษฐกิจ Eastern Dedicated Freight Corridor.....	142
รูปที่ 5.2	แผนที่แสดงการแบ่งเขตการปกครองของรัฐอุตตรประเทศ.....	144
รูปที่ 5.3	สัดส่วนการใช้พื้นที่เพื่อการเกษตร ดัชนีความหนาแน่นของการเพาะปลูก และปริมาณผลผลิตภาคเกษตรต่อประชากร (หน่วย: กิโลกรัม/คน/ปี) ของรัฐอุตตรประเทศ.....	150
รูปที่ 5.4	ผลผลิตสินค้าเกษตรของรัฐอุตตรประเทศเทียบกับผลผลิตรวมของประเทศอินเดีย.....	152
รูปที่ 5.5	การใช้พื้นที่ของรัฐอุตตรประเทศในการเพาะปลูกข้าวสาลี ข้าว อ้อย และมันฝรั่ง.....	153
รูปที่ 5.6	ปริมาณผลผลิตข้าวสาลี ข้าว อ้อย และมันฝรั่งของรัฐอุตตรประเทศ (หน่วย: เมตริกตัน).....	154
รูปที่ 5.7	อัตราผลตอบแทนผลผลิตทางการเกษตร (Yield) ของการปลูกข้าวสาลี ข้าว อ้อย และมันฝรั่งของรัฐอุตตรประเทศ (หน่วย: เมตริกตันต่อเฮกเตอร์, 1 เฮกเตอร์ = 6.25 ไร่).....	155
รูปที่ 5.8	แผนที่แสดงขนาดการถือครองพื้นที่ของเกษตรกรในรัฐอุตตรประเทศ.....	156
รูปที่ 5.9	รูปแบบและพื้นที่การแสดงการลงทุนในรัฐอุตตรประเทศ (หน่วย: สิบล้านรูปี Rs Crores)...	158
รูปที่ 5.10	สัดส่วนการกระจายตัวของเงินลงทุนในภาคอุตสาหกรรมต่างๆ ของรัฐอุตตรประเทศ.....	158
รูปที่ 5.11	แหล่งผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกและประเภทของสินค้าที่ผลิตของรัฐอุตตรประเทศ.....	160
รูปที่ 5.12	ข้อมูลการท่องเที่ยวของรัฐอุตตรประเทศ.....	162
รูปที่ 5.13	ทรัพยากรน้ำของรัฐอุตตรประเทศ.....	164
รูปที่ 5.14	แผนที่แสดงทรัพยากรป่าไม้ของรัฐอุตตรประเทศ.....	164
รูปที่ 5.15	แผนที่แสดงทรัพยากรแร่ธาตุของรัฐอุตตรประเทศ.....	165
รูปที่ 5.16	แผนที่แสดงตำแหน่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมที่ใช้แร่ธาตุเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิต.....	165
รูปที่ 5.17	แผนที่แสดงเขตการปกครองในรัฐอุตตรประเทศที่ได้รับการพัฒนาให้กลายเป็นเมือง และอัตราการเจริญเติบโตของประชากรในเขตเมือง.....	137
รูปที่ 5.18	อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labour Force Participation Rate) ในแต่ละพื้นที่ของรัฐอุตตรประเทศ.....	169
รูปที่ 5.19	อัตราการมีงานทำ อัตราการทำงาน และรูปแบบการทำงานของกำลังแรงงาน ในรัฐอุตตรประเทศ.....	170
รูปที่ 5.20	แผนที่แสดงการเคลื่อนย้ายแรงงานเข้า-ออกจากรัฐอุตตรประเทศ.....	172
รูปที่ 5.21	สัดส่วนของประชากรในรัฐอุตตรประเทศที่ดำรงชีพอยู่ใต้เส้นขีดความยากจน.....	173
รูปที่ 5.22	อัตราการเกิดอาชญากรรมต่อประชากร 1 แสนคนในปี 2010-2011 ในรัฐอุตตรประเทศ....	174

สารบัญรูปภาพ (ต่อ)

	หน้า
รูปที่ 5.23 ดัชนีคุณภาพการสาธารณสุขของรัฐอุดรทรประเทศ.....	175
รูปที่ 5.24 ดัชนีคุณภาพการศึกษาของรัฐอุดรทรประเทศ.....	177
รูปที่ 5.25 พลังงานไฟฟ้า ต้นพลังงาน และการใช้พลังงานไฟฟ้าในรัฐอุดรทรประเทศ.....	180
รูปที่ 5.26 สัดส่วนของสินค้าโภคภัณฑ์ต่างๆ ที่มีการขนส่งโดยระบบรถไฟของรัฐอุดรทรประเทศ.....	181
รูปที่ 5.27 จุดหมายปลายทางของการขนส่งสินค้าจากรัฐอุดรทรประเทศ.....	183
รูปที่ 5.28 ต้นทางของการขนส่งสินค้าเข้ามายังรัฐอุดรทรประเทศ.....	184
รูปที่ 5.29 แผนที่แสดงเขตพื้นที่และประเภทของสินค้าที่มีการขนส่งโดยระบบราง ของรัฐอุดรทรประเทศ.....	184
รูปที่ 5.30 แผนที่และสภาพเส้นทางทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (Motorway) “Yamuna Expressway”	188
รูปที่ 5.31 โครงการพัฒนาระบบถนนและทางหลวงพิเศษในรัฐอุดรทรประเทศ.....	189
รูปที่ 5.32 โครงการพัฒนาระบบโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนในรัฐอุดรทรประเทศ.....	190
รูปที่ 5.33 พื้นที่พัฒนาปริมณฑลรอบกรุงเดลี.....	191
รูปที่ 5.34 แผนที่แสดงโครงการพัฒนาพื้นที่ส่งเสริมการลงทุนภาคอุตสาหกรรม (Investment Zone) ในรัฐอุดรทรประเทศ.....	193
รูปที่ 7.1 แผนที่แสดงระเบียงเศรษฐกิจ Eastern Dedicated Freight Corridor.....	229

บทคัดย่อ

ประเทศอินเดียคือหนึ่งในประเทศที่มีศักยภาพในการทำการค้าและการลงทุนมากที่สุดในโลก เนื่องจากเป็นประเทศที่มีเขตพื้นที่ขนาดใหญ่ มีตลาดขนาดใหญ่ในแง่ของจำนวนประชากรกว่า 1,250 ล้านคนและกำลังซื้อโดยมีผู้มีรายได้ระดับกลางถึงรายได้ระดับสูงมากกว่า 350 ล้านคน อินเดียมีอุปทานแรงงานในทุกรูปแบบทั้ง แรงงานไร้ฝีมือวัยฉกรรจ์ค่าแรงต่ำ ไปจนถึงผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีที่มีองค์ความรู้ระดับโลก เป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ รวมทั้งนโยบายของภาครัฐที่ต้องการสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ทำให้อินเดียเป็นประเทศที่ต้องจับตามอง แต่เนื่องจากเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทั้งในมิติทางเศรษฐกิจ ความมั่นคง ตลอดจนสังคมวัฒนธรรม ทำให้การพิจารณาโอกาสการค้าการลงทุนในภาพรวมทั้งประเทศอาจขาดความลุ่มลึกในทุกมิติ ดังนั้นรายงานฉบับนี้จึงเจาะลึกศึกษาโอกาสการค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียทั้งในภาพรวมและในระดับรัฐ โดยคณะผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษารัฐที่มีศักยภาพสูงและผู้ประกอบการไทยสามารถเข้าถึงได้โดยง่าย นั่นคือ รัฐอุตตรประเทศ เป็นกรณีศึกษา โดยเน้นการศึกษาทั้งจากข้อมูลทุติยภูมิจากแหล่งต่างๆ ที่เชื่อถือได้ รวมทั้งการเก็บข้อมูลปฐมภูมิโดยการสำรวจเส้นทางและสำรวจตลาดในรัฐอุตตรประเทศและอาณาบริเวณรอบข้างทั้งในกรุงเดลี รัฐพิหาร และรัฐราชสถาน ตลอดจนการระดมสมอง และสัมภาษณ์เชิงลึกทั้งจากคลังสมองในประเทศอินเดีย จากผู้ประกอบการ นักธุรกิจ นักลงทุนทั้งชาวไทยและชาวภารตะ โดยงานวิจัยฉบับนี้จะนำเสนอโอกาสการค้าการลงทุนภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรีไทย – อินเดียและอาเซียน – อินเดีย ศึกษาเจาะลึกรัฐอุตตรประเทศ ทั้งในมิติของกรอบนโยบายของอินเดีย มิติของความมั่นคง มิติทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน ตลอดจนมิติทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างรอบด้าน

ABSTRACT

India is one of the most potential nations in the globe regarding the international trade and investment across the border owing to its large territory together with huge market capacity. More precisely, there are approximately 1,250 million Indian residents and more than 350 million Indian people are sorts of middle – high income. Additionally, every kind of labor can be found in this country, lasting from unskilled sturdy ones to scientific experts who invent the worldwide technology and know-how. In addition, India is rich in natural resources and public policies aiming to link up South East Asian region even deeper which in turn conduces to the more attractiveness of this nation. Nonetheless, India is relatively diverse in a variety of dimensions starting from aspect of economy, security until the facet of social and cultural. This brings about the lack of deepness and thoroughness in regard with the investigation of opportunity in trade and investment in every criteria of India. Consequently, this report will attempt to penetrate through the gateway of trade and investment in India not only the overall characteristic but also the particular state ones. To be more accurate, our researcher unit opts for the most capable and easily accessible state for Thai entrepreneurs- Uttar Pradesh- as a case study. We emphasize on both numerous reliable secondary sources of data and primary data gathered from the survey of route, markets within State of Uttar Pradesh and nearby territories Delhi, Bihar State and Rajasthan State. Furthermore, we conduct brain-storming procedure and in-depth interview with scholars, businessmen, investors either Indian or Thai ones. This empirical research will shed some light on the opportunity of international trade and investment under the free trade agreement of FTA in brief between India and Thailand together with FTA between India and ASEAN, mainly examining State of Uttar Pradesh in several frameworks, for instance, Indian policies or schemes, stability, economy, trade, investment and social & cultural issues as well in order that learners are able to understand these aspects of India more vividly and utilize them more efficaciously.

บทสรุปผู้บริหาร

อินเดียคือประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ (Emerging Economies) ที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลก มีตลาดในประเทศขนาดใหญ่เนื่องจากมีประชากรมากกว่า 1,250 ล้านคน ในขณะเดียวกันก็มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประเทศไทยทั้งในมิติการค้า การลงทุน ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี ทั้งตัวเลขที่เป็นทางการและการค้าการลงทุนในลักษณะที่ไม่ได้มีการเก็บข้อมูลอย่างเป็นทางการ ในระดับรัฐต่อรัฐ ประเทศไทยและอินเดียมีข้อตกลงการค้าและความร่วมมือทางเศรษฐกิจทั้งในระดับภูมิภาค ระดับทวิภาคี และระดับอนุภูมิภาคซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการอำนวยความสะดวกทางการค้า ตลอดจนนโยบายของทางอินเดียนเองก็มุ่งเน้นความเชื่อมโยงและการขยายตัวกับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภายใต้กรอบนโยบาย Look (Act) East Policy ซึ่งสอดคล้องประสานกับนโยบายของประเทศไทยที่กำลังให้ความสำคัญกับประเทศเพื่อนบ้านทางตะวันตก (Look West Policy) ไม่ว่าจะเป็น เมียนมา อินเดีย บังคลาเทศ ความใกล้ชิดในทางสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนความผูกพันในลักษณะเครือญาติของนักธุรกิจไทยเชื้อสายภารตะที่ดำเนินธุรกิจการค้าอยู่แล้วในประเทศไทย เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าโอกาสทางการค้าการลงทุนของไทยในประเทศอินเดียยังมีอยู่ และสามารถสรุปประเด็นเกี่ยวกับการค้าและการลงทุนได้ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

7.1 จุดแข็งและโอกาสในการทำการค้าและการลงทุนกับประเทศอินเดีย

1) ประชากรอินเดียมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จากการสำรวจเส้นทางพบว่า แม้ในพื้นที่ยากจน หรือในกลุ่มคนยากจน คนอินเดียส่วนใหญ่ก็สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ถึงแม้ในกลุ่มคนระดับล่างของสังคมจะไม่สามารถอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ แต่คนกลุ่มนี้ก็สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ โดยเฉพาะในกลุ่มคนที่อยู่ในเมือง แน่นอนว่าสำหรับคนชนชั้นกลางขึ้นไป การสื่อสารภาษาอังกฤษของคนอินเดียในกลุ่มนี้ทำได้ระดับดี-ดีมาก นั่นทำให้คนอินเดียมีโอกาสนในการทำการค้า การลงทุนหรือเข้าไปทำงานในบริษัทข้ามชาติได้ง่ายขึ้นเพราะไม่มีอุปสรรคทางการสื่อสาร และยังหมายถึงโอกาสทางธุรกิจของคนไทยในการดึงคนอินเดียเหล่านี้เข้ามาทำงานเป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้กับคนไทยอีกด้วย เนื่องจากค่าแรงของคนอินเดียที่เป็นชนชั้นกลางเหล่านี้ยังมีค่าแรงที่ไม่สูงจนเกินไปนัก และปัจจุบันเรื่องสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษแบบอินเดียที่พูดเร็วและกระชับซึ่งหลาย ๆ ฝ่ายเกรงกลัวกันนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลอีกต่อไป เพราะคนอินเดียรุ่นใหม่ที่มีการศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้หลายสำเนียง ทั้งสำเนียงอินเดีย สำเนียงอังกฤษ และสำเนียงอเมริกัน

2) อินเดียยังคงมีตลาดขนาดใหญ่ และมีอัตราการเจริญเติบโตสูง แม้จะมีปัญหาเรื่องความยากจน การกระจายรายได้ และความไม่มีเสถียรภาพ (จะกล่าวถึงในรายละเอียดต่อไปในประเด็นความท้าทาย) แต่ตลาดอินเดียก็ยังเป็นตลาดที่น่าจับตามอง เพราะเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่ และมีอัตราการเจริญเติบโตสูง โดยคนรายได้ระดับกลางขึ้นไปของประเทศอินเดียมีมากถึงกว่า 350 ล้านคน ซึ่งมากกว่าประชากรของสหภาพยุโรป หรือของสหรัฐอเมริกาเสียอีก ดังนั้นการวางตำแหน่งทางการตลาด (Positioning) ของสินค้า และช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าในประเทศอินเดียจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง และหากพิจารณาให้ถี่ สินค้าบางประเภทที่สามารถเจาะเข้าสู่ตลาดล่างซึ่งมีขนาดใหญ่มาก

(ประชากรกว่า 900 ล้านคน) ที่เน้นการแข่งขันด้านราคาและการเข้าถึงผู้บริโภคที่ตรงตามรสนิยมของคนอินเดีย นั่นหมายถึงโอกาสทางธุรกิจ

3) นโยบายการค้าและการลงทุนเปิดเสรีมากยิ่งขึ้น ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่า ประเทศอินเดียเริ่มเปิดประเทศมาได้ระยะเวลายาวนานระดับหนึ่งแล้ว ปัจจุบันอินเดียมีการเจรจาและบังคับใช้ข้อตกลงการค้าเสรีไปแล้วหลาย ๆ ฉบับ การแข่งขันในระดับรัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละรัฐเพื่อแย่งชิงเงินลงทุนเข้าไปในรัฐของตน รวมทั้งแนวนโยบายของรัฐบาลกลางที่เน้นสร้างความร่วมมือทางการค้าการลงทุนกับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภายใต้นโยบาย Act East Policy ของนายกรัฐมนตรี Modi เหล่านี้ล้วนขยายและสร้างโอกาสใหม่ ๆ ในการค้าและการลงทุนให้กับผู้ประกอบการชาวไทยอย่างยิ่ง แต่ข้อสำคัญที่ต้องพึงระลึกไว้เสมอในการเข้าไปทำการค้าและการลงทุนกับตลาดอินเดียคือการหาพันธมิตรท้องถิ่นที่จะร่วมทำการค้าการลงทุนที่ไว้วางใจได้ และต้องระมัดระวังรัดกุมอย่างยิ่งในการทำข้อตกลงและการเจรจาธุรกิจ โดยต้องมั่นกฎหมายและนักบัญชีที่เข้าใจตลาดอินเดียร่วมเป็นที่ปรึกษาในการทำธุรกิจในอินเดียด้วยเสมอ

4) ภาคการเกษตรและภาคอุตสาหกรรมในอินเดียยังมีขนาดเล็กโดยเปรียบเทียบ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้ประกอบการในอินเดียกับขนาดของตลาดแล้ว ต้องนับว่าการผลิตภายในประเทศทั้งในภาคเกษตรและอุตสาหกรรมยังมีข้อจำกัดด้านปริมาณ นอกจากนั้นแล้วในภาคการเกษตรพบว่าเกษตรกรอินเดียยังขาดเทคโนโลยีในการปรับปรุงวิธีการเพาะปลูก ขาดเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยว นั่นหมายถึงโอกาสที่ผู้ประกอบการไทยจะสามารถเข้าไปเติมเต็มได้ โดยต้องคำนึงไว้เสมอว่าผู้ประกอบการอินเดียมักจะเป็นรายใหญ่ในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งกระจายตัวกันและ ไม่สามารถเชื่อมโยงกันได้ มีลักษณะ Stand-Alone ดังนั้น ผู้ประกอบการชาวไทยที่ต้องการเข้าสู่ตลาดอินเดียควรเข้าไปเชื่อมโยง สร้างเครือข่ายเหล่านี้ให้ได้ โดยอาจจะพิจารณาเข้าไปลงทุนในพื้นที่และภาคการผลิตตามที่นักลงทุนญี่ปุ่นและเกาหลีได้เดินหน้าเข้าลงทุนไว้แล้ว เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค โดยใช้ความได้เปรียบของผู้ประกอบการไทยที่มีขนาดเล็กมีความคล่องตัว และมีพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกับอินเดียมากกว่า เป็นข้อได้เปรียบเมื่อเทียบกับนักลงทุนจากญี่ปุ่นและเกาหลี

5) ภาคบริการอื่น ๆ ร้อยละ 67 ของมูลค่าผลผลิตจากภาคบริการในประเทศอินเดียเกิดจากบริการทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และภาคบริการทางการเงิน นั่นหมายความว่า การบริการประเภทอื่น ๆ เช่น บริการทางด้านการท่องเที่ยว การรักษาพยาบาล ยังเป็นภาคบริการที่มีขนาดเล็กในประเทศอินเดีย และด้วยข้อจำกัดของคนอินเดียเองในเรื่องสังคมวัฒนธรรม ที่มีพื้นฐานเรื่องการแบ่งหน้าที่กันทำงาน ระบบวรรณะตามหลักพราหมณ์-ฮินดู ทำให้คนอินเดียเองไม่สามารถทำงานบริการหลาย ๆ ประเภทได้ และเป็นช่องว่างที่ผู้ประกอบการไทยที่มีความรู้ความสามารถเหนือกว่า รวมทั้งมีจิตใจรักการบริการสามารถเข้าไปเจาะตลาดบริการเหล่านี้ได้

6) โครงสร้างประชากรอินเดียที่มีกำลังแรงงานอายุน้อย อินเดียเป็นประเทศที่มีอัตราการเกิดสูง ทำให้มีการคาดการณ์ว่าในปี ค.ศ. 2040 ประเทศอินเดียจะมีประชากรมากที่สุดในโลก และมีประชากรในวัยแรงงานที่มีอายุเฉลี่ยไม่สูงมากนัก เหล่านี้ทำให้อินเดียได้รับการจับตามองในฐานะแหล่งกำลังแรงงานของโลกในอนาคต ประเทศไทยที่เริ่มเข้าสู่ภาวะสังคมสูงวัยที่มีความเสี่ยงต่อภาวะจำนวนประชากรลด

น่าจะต้องพิจารณาการขยายการลงทุนโดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่ต้องการใช้แรงงานอย่างเข้มข้นเข้าไปในอินเดียในอนาคต

7.2 ปัญหาและอุปสรรคของการทำการค้าและการลงทุนในอินเดีย

ปัจจุบันอินเดียมีการพัฒนาด้านการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎระเบียบด้านการค้าและการลงทุน รวมทั้งการสนับสนุนข้อมูลจากสถานทูตอินเดีย เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่สนใจ รวมทั้งทางสถานทูตยังช่วยอำนวยความสะดวกในการหาคู่เจรจาทางการค้าและเปิดโอกาสให้โรงเรียนหากมีการให้บริการไม่ดี อย่างไรก็ตามยังมีประเด็นอุปสรรคอื่นๆ ที่ควรพิจารณา คือ

1) ระบบโครงสร้างพื้นฐานยังไม่ได้มาตรฐานและอยู่ระหว่างการพัฒนา การเดินทางโดยรถยนต์ยังคงมีความลำบากและใช้เวลานาน ส่วนทางเครื่องบินจะมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ทำให้มีความลำบากในการกระจายสินค้าเข้าสู่พื้นที่ต่างๆ มีแต่บริษัทใหญ่ที่สามารถลงทุนด้าน logistic ได้ครบวงจร แต่ก็จะไม่ให้บริการกับธุรกิจอื่นๆ แม้รัฐบาลอินเดียจะลงทุนอย่างมากและได้รับการสนับสนุนจากแหล่งเงินทุนภายนอก ทั้งจากรัฐบาลญี่ปุ่น ธนาคารโลก ธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย ฯลฯ แต่โครงการส่วนใหญ่ก็เป็นการลงทุนทางด้านถนน ระบบราง และนิคมอุตสาหกรรม ความพยายามที่จะเชื่อมโยงเมืองอุตสาหกรรมและเมืองท่าในประเทศอินเดียเกิดขึ้นผ่านทางหลายโครงการ อาทิ โครงการถนนสุวรรณจักรทิศ และโครงการ India-Myanmar-Thailand Trilateral Highway แต่โครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญเหล่านี้ ยังไม่สามารถแก้ปัญหาที่อุตสาหกรรมท้องถิ่นของประเทศอินเดียมีลักษณะ Stand-Alone ให้เกิดความเชื่อมโยงเข้าเป็นระบบห่วงโซ่อุปทานเดียวกันได้ ในขณะเดียวกันในหลายพื้นที่ในประเทศอินเดียก็ยังขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐาน อาทิ พลังงานไฟฟ้า น้ำ และระบบชลประทาน แน่นอนว่าโครงสร้างพื้นฐานที่มีความซับซ้อน เช่น ระบบจัดการของเสียและขยะ ระบบท่อน้ำทิ้งและการบำบัดน้ำเสียยังไม่เกิดขึ้น แม้ในเมืองอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ๆ ในหลายพื้นที่ เช่นเดียวกับระบบสถาบันการเงินในอินเดียซึ่งยังมีบริการทางการเงินไม่ครบถ้วนทุกประเภท ดังนั้นการเลือกพื้นที่เป้าหมายในแต่ละรัฐที่ต้องเข้าไปลงทุนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

2) ประเทศอินเดียยังขาดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ แม้ประเทศอินเดียจะเร่งรัดกระบวนการเปิดประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโลกมาตั้งแต่ช่วงปลายของทศวรรษที่ 1980 และช่วงต้นทศวรรษ 1990 ภายใต้นโยบายมองตะวันออก (Look East Policy) โดยในปัจจุบันได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเปลี่ยนเป็นนโยบายใหม่เรียกว่า “ปฏิสัมพันธ์กับตะวันออก (Act East Policy)” และนโยบายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศกำลังพัฒนาและประเทศด้อยพัฒนา (South-South Cooperation) แม้จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม เกิดการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แต่โครงสร้างการกระจายรายได้ภายในประเทศที่คนจำนวนมากกว่า 950 ล้านคน หรือกว่าร้อยละ 75 ของประชากรยังเป็นคนยากจนที่มีระดับรายได้ต่ำกว่า 20 รูปี/วัน (10 บาท/วัน) ยังเป็นปัญหา และการกระจายรายได้ในประเทศอินเดียนับวันก็จะยิ่งอยู่ในสภาพที่เลวร้ายลงเรื่อย ๆ

3) อินเดียยังขาดนโยบายที่เป็นรูปธรรม ทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชนที่จะเข้ามาจัดการกับปัญหาความยากจน การกระจายรายได้ และการเพิ่มขึ้นของประชากรยังไม่เกิดขึ้น ปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในลักษณะนี้ จะทำให้การค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียมีความเสี่ยงในระยะยาว

4) ประเทศอินเดียกับปัญหาการขาดเสถียรภาพทางการเมือง นอกจากปัญหาบริเวณชายแดน เมืองเขตแดนและพื้นที่ทับซ้อนกับประเทศปากีสถาน บังคลาเทศ และประเทศจีนแล้ว การเมืองภายในของประเทศอินเดียเองก็ยังมีปัญหาขาดเสถียรภาพอีกด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐบาลกลางมีบทบาทหลักเฉพาะในการวางนโยบายการป้องกันประเทศและ นโยบายต่างประเทศในภาพรวมเท่านั้น รัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละรัฐซึ่งมีผู้บริหารสูงสุดคือ มุขมนตรี (Chief-Minister) ยังเป็นคนวางและดำเนินนโยบายส่วนใหญ่ของแต่ละรัฐอย่างอิสระ ทำให้บางครั้งความขัดแย้งระหว่างรัฐต่อรัฐเนื่องมาจากนโยบายที่ไม่สอดคล้องตรงกันจึงเกิดขึ้น โดยเฉพาะความขัดแย้งอันเนื่องมาจากการแย่งแย่งระหว่างกันเพื่อตึงเงินลงทุนจากภายนอกเข้าสู่รัฐของตน ทำให้บางครั้งขัดกลางทางเศรษฐกิจต่างๆ ที่รัฐบาลกลางลงนามและมีผลบังคับใช้กับต่างประเทศ หรือกฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลกลางมีปัญหาในเรื่องการบังคับใช้ในระดับท้องถิ่น อย่างไรก็ตามในรายงานฉบับนี้ คณะผู้วิจัยพิจารณาว่าพื้นที่เป้าหมายหลักพื้นที่หนึ่งของผู้ประกอบการชาวไทยควรพิจารณาเป็นจุดเริ่มต้นในการทำการค้าการลงทุนกับประเทศอินเดียคือ รัฐอุตตรประเทศ (ซึ่งจะกล่าวถึงในรายละเอียดในส่วนต่อไป)

5) อินเดียมีอัตราภาษีที่สูง โครงสร้างภาษีมีความซับซ้อนและมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย ทำให้แม้แต่นอินเดียเป็นจำนวนมากยังทำธุรกิจในตลาดมืดเพื่อต้องการหลบเลี่ยงภาษี

6) ประเทศอินเดียยังมีการคอร์รัปชันในทุกระดับ ทำให้ต้นทุนทางธุรกิจสูง แม้ในช่วงที่ผ่านมาในหลาย ๆ รัฐ ผู้บริหารจะมีนโยบายการปราบปรามคอร์รัปชันอย่างจริงจัง มีมาตรการที่เป็นรูปธรรม และผู้บริหารระดับสูงก็ทำตนเป็นตัวอย่าง แต่ปรากฏการณ์ที่พบเห็นมากขึ้นคือ การคอร์รัปชันแบบรับสินบนจากการประมูลงาน หรือการอำนวยความสะดวกบางอย่างให้กับภาคเอกชนแล้วเรียกเก็บเงิน มีลักษณะลดลง แต่การคอร์รัปชันเชิงนโยบายที่สร้างโครงการหรือวางนโยบายเพื่อสร้างผลประโยชน์มหาศาลให้กับธุรกิจของผู้มีอำนาจทางการเมืองหรือบริษัทขนาดใหญ่เริ่มมีให้เห็นเพิ่มมากยิ่งขึ้น และทำกันอย่างเป็นระบบ

7) ระเบียบวิธีการทำการค้า การขนส่งสินค้าเข้าภายในประเทศมีความยุ่งยาก การขนส่งสินค้าผ่านด่านแต่ละด่านใช้ระยะเวลานาน จนเกิดการขนส่งสินค้าในลักษณะกองทัพนัดเพื่อแก้ปัญหาด้าน ทั้งนี้ธุรกิจข้ามชาติขนาดใหญ่ที่ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น เนสเล่ คอลเกต จะมีความได้เปรียบมากทั้งในแง่เทคโนโลยี การเงิน การตั้งมีออฟฟิศเข้ามาบริหารงาน และเครือข่ายในการกระจายสินค้า สินค้าจากไทยจะสู้ยากเพราะธุรกิจเหล่านี้ก็ไม่ได้รับกระจายสินค้าให้แก่บริษัทอื่นๆ

8) รัฐบาลมีนโยบายการค้าและการลงทุนที่เน้นการปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศมาเป็นระยะเวลานาน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีนโยบายเปิดประเทศมากและจุดใจทางการค้าและการลงทุนมากขึ้น แต่การเข้าไปเจาะตลาดอินเดียจริงแล้วก็ทำได้ไม่มากนัก สำหรับการนำเข้าที่มีอัตราภาษีที่สูงเช่นกัน เนื่องจากอินเดียต้องการปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศ ทำให้สินค้าจากต่างประเทศไม่สามารถสู้สินค้าที่ผลิตภายในประเทศได้

9) การกระจายสินค้าในอินเดียมีความยาก เนื่องจากการค้าปลีกในอินเดียจะทำโดยผู้ค้าปลีกรายย่อยในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก โดยผู้ค้าปลีกเหล่านี้จะหาซื้อสินค้าจากตลาดขายส่งด้วยวิธีการแบบดั้งเดิม ทำให้ยากต่อการเข้าถึงการค้าปลีกและการทำการตลาดในระยะสั้น

10) ปัญหาความไม่เท่าเทียมทางการศึกษา แม้คนอินเดียจำนวนมากจะได้รับการศึกษาอย่างดี

แต่คนเหล่านี้ก็เป็นเพียงส่วนน้อยที่กระจุกตัวอยู่เฉพาะในกลุ่มชนชั้นกลางและเศรษฐีเท่านั้น ซึ่งประชากรในกลุ่มนี้มีอยู่ไม่ถึงร้อยละ 25 ของประชากรทั้งประเทศ คนยากจนซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ กว่าร้อยละ 75 ยังไม่มีโอกาสเข้าถึงระบบการศึกษา แม้ในระดับพื้นฐาน นั้นทำให้วงจรอุบาทว์ของความยากจนยังคงเกิดขึ้น และมองไม่เห็นโอกาสสิ้นสุดเมื่อมีระบบวรรณะที่กีดกันให้คนบางกลุ่มไม่สามารถเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา นอกจากปัญหาของคนส่วนใหญ่ที่ไม่มีโอกาสทางการศึกษาแล้ว คนชนชั้นกลางและกลุ่มบนสุดของสังคมอินเดียเองก็เกิดค่านิยมใหม่ขึ้นมา นั่นคือ ปัญหาสมองไหลออกจากประเทศอินเดียอย่างต่อเนื่อง

11) ปัญหาขาดแคลนแหล่งพลังงาน นอกจากปัญหาโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานแล้ว แหล่งต้นพลังงานที่ขาดแคลนก็เป็นปัญหาใหญ่สำหรับรัฐบาลอินเดียอีกด้วย โดยปัจจุบันกรณีพิพาทหลาย ๆ กรณีของประเทศอินเดียกับประเทศเพื่อนบ้านก็เกิดขึ้นเพื่อช่วงชิงพื้นที่ที่คาดว่าจะแหล่งพลังงานได้ในอนาคตนั่นเอง และนั่นทำให้ประเทศอินเดีย เริ่มเข้ามิตบทาบทามมากขึ้นในกรณีพิพาทในทะเลจีนใต้ รวมทั้งอนาคตของความขัดแย้งเนื่องจากการแย่งชิงพลังงานในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีโอกาสจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต

7.3 ธุรกิจที่มีศักยภาพในอินเดีย

1) การท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ในกรณีสำหรับนักลงทุนไทย อาจพิจารณาสถานที่ท่องเที่ยว ได้แก่ ศาสนสถาน เมืองวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม โบราณสถาน โดยเฉพาะที่ราชสถานและอุตสาหะประเทศ เมืองหนาวเช่น แคชเมียร์ นำเข้าโปลงทุนโรงแรมและร้านอาหารไทย รวมทั้งอาจเชิญชวนนักธุรกิจอินเดียมาร่วมลงทุนในไทย เพราะมีนักท่องเทียวอินเดียเดินทางมาประเทศไทยปีละกว่า 1 ล้านคน

2) ภาคการเกษตร อินเดียยังขาดประสิทธิภาพการผลิต เครื่องจักรกลการเกษตร ตลอดจนเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยวทำให้มีผลผลิตเสียหายในอัตราสูง

3) ธุรกิจรับจัดงานแต่งงาน เนื่องจากอินเดียมีเศรษฐกิจและมหาเศรษฐกิจเป็นจำนวนมาก และนิยมจัดงานแต่งงานในไทยเนื่องจากมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบ มีโรงแรมระดับ 4-5 ดาวให้เลือก และมีต้นทุนในการจัดงานต่ำกว่าในอินเดีย นอกจากนี้ยังถือเป็นโอกาสท่องเที่ยวในไทยได้ด้วยเพราะมีกิจกรรมอื่นๆ เช่น การช้อปปิ้งตามห้างสรรพสินค้าหรู การท่องเที่ยว เล่นกอล์ฟ เป็นต้น

4) เสื้อผ้าและเครื่องใช้เด็ก อินเดียโดยเฉพาะตลาดระดับบน มีความต้องการสินค้าประเภทนี้สูง โดยผู้ประกอบการไม่ควรแข่งขันในตลาดระดับล่างเพราะแข่งขันยากในด้านราคา

5) อาหารแปรรูป ประเภทแป้ง เช่น บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ก๋วยเตี๋ยว ขายได้ดีโดยในตลาดทางตะวันออกเฉียงเหนือ (8 sisters) โดยควรหาผู้ร่วมทุนชาวอินเดียเพื่อช่วยในการกระจายสินค้า และเมื่อระบบถนน India-Myanmar-Trilateral Highway ซึ่งคาดว่าจะเปิดใช้ได้ในช่วงปลายปี 2016 เปิดใช้ การลำเลียงสินค้าเข้าถึงพื้นที่ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดียก็จะมีต้นทุนที่ลดลงและสะดวกมากยิ่งขึ้น

6) ธุรกิจก่อสร้าง เป็นธุรกิจที่มีศักยภาพ โดยเฉพาะการสร้างที่อยู่อาศัย เชื่อว่าจะได้รับผลตอบแทนสูงกว่าการลงทุนในประเทศไทย

7.4 โอกาสทางการค้าและการลงทุนไทยในรัฐอุตตรประเทศ

1. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศอินเดีย โดยจากการสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดในปี 2011 รัฐอุตตรประเทศมีประชากร 199,581,477 คน และร้อยละ 28 ของประชากรของรัฐอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีความเป็นเมือง (Urbanised Metro Cities) ในขณะที่ประชากรส่วนใหญ่ของรัฐ ประมาณ 1 ใน 3 ของรัฐ อาศัยอยู่ทางตะวันตกของรัฐซึ่งมีพรมแดนติดต่อและเป็นส่วนหนึ่งของปริมณฑลของกรุงเดลี เมืองหลวงของประเทศ

2. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีพื้นที่ทางภูมิศาสตร์กว้างขวางเป็นอันดับที่ 5 ของประเทศอินเดีย ด้วยอาณาเขต 243,286 ตารางกิโลเมตร และภูมิอากาศและมีพื้นดินที่มีคุณสมบัติทางธรณีวิทยาที่เหมาะสมสำหรับการทำอุตสาหกรรมการเกษตร ประกอบการการมีแรงงานวัยฉกรรจ์ที่มีจำนวนมาก ดังนั้นด้วยความได้เปรียบของผู้ประกอบการไทยที่มีความเชี่ยวชาญและมีเทคโนโลยีการเพาะปลูก เทคโนโลยีการจัดการหลังการเก็บเกี่ยวที่อยู่ในระดับแนวหน้าของโลก และความเชี่ยวชาญในการเข้าถึงตลาดส่งออกในระดับโลก ร่วมกับความได้เปรียบของรัฐอุตตรประเทศในเรื่องของแรงงานที่มีจำนวนมากและมีค่าแรงไม่สูง รวมกับสภาพของพื้นที่ที่มีดินและแร่ธาตุที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น การค้าเครื่องจักรกลทางการเกษตร ปุ๋ย และเคมีเกษตร รวมทั้งการต่อยอดเรื่องอุตสาหกรรมอาหารแปรรูป จึงน่าจะเป็นโอกาสของผู้ประกอบการชาวไทยในการเข้าไปทำการค้าและการลงทุนในรัฐอุตตรประเทศ

3. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีอิทธิพลในทางการเมืองมากที่สุดรัฐหนึ่งในเวทีการเมืองระดับประเทศ ทั้งนี้เนื่องจาก รัฐอุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีจำนวนผู้แทนมากที่สุดในรัฐสภา คือ 31 ที่นั่งจากทั้งหมด 245 ที่นั่งในราชสภา (Rajya Sabha หรือ Council of States เทียบเท่ากับวุฒิสภาของประเทศสหรัฐอเมริกา) และ และมีอีก 80 ที่นั่งจากทั้งหมด 545 ที่นั่งในโลกลสภา (Lok Sabha หรือ House of the People เทียบเท่ากับ House of Representative ของประเทศสหรัฐอเมริกา) นั่นทำให้รัฐอุตตรประเทศเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาและมีโครงการขนาดใหญ่ของรัฐไปลงทุนในบริเวณนี้เป็นจำนวนมาก รวมทั้งนโยบายของรัฐบาลกลางที่เอื้อต่อการพัฒนารัฐอุตตรประเทศก็ได้รับการผลักดันอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

4. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่อยู่ในระดับสูงและต่อเนื่องจนสามารถปรับสถานะจากรัฐที่ยากจนในอันดับต้นๆ ของประเทศอินเดียขึ้นมาเป็นหนึ่งในรัฐที่มีความมั่งคั่งและดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศได้มากที่สุดรัฐหนึ่งของประเทศ และในปัจจุบัน (ปี 2014) อุตตรประเทศก็เป็นรัฐที่มีมูลค่าผลผลิตมวลรวมรายรัฐสูงเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศอินเดียที่ระดับ 8,902 พันล้านรูปี (GDP ของประเทศอินเดีย = 104,728 พันล้านรูปี) อัตราการเจริญเติบโตที่สูงอย่างต่อเนื่องนี้ นอกจากจะดึงดูดนักลงทุนจากทั่วโลกให้เข้าไปลงทุนในรัฐอุตตรประเทศแล้ว ยังดึงดูดให้นักลงทุนชาวอินเดียซึ่งมีฐานทางการเงินและฐานทางธุรกิจที่แข็งแกร่งเป็นอันดับต้นๆ ของโลก สนใจขยายการลงทุนเข้าไปในพื้นที่นี้อีกด้วย โดยหวังจะใช้รัฐอุตตรประเทศเป็นฐานการผลิตและการกระจายสินค้าสำหรับดินแดนทางตอนเหนือของประเทศ

5. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีโอกาสทางการค้าและการลงทุนเนื่องจากมีความหลากหลายทางภูมิรัฐศาสตร์เศรษฐกิจ รัฐอุตตรประเทศมีพื้นที่ด้านตะวันตกที่ตั้งอยู่ติดกับกรุงเดลีเมืองหลวงของ

ประเทศ ทำให้ย่านธุรกิจการค้า และอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยี และความเป็นเมืองขยายตัวจากเมืองหลวงที่มีความแออัด เข้ามายังพื้นที่สำคัญในรัฐอุตตรประเทศ อาทิ เขต Noida และ เขต Ghaziabad ในขณะที่พื้นที่ทางตะวันออกของรัฐก็มีความอุดมสมบูรณ์ด้วยคุณภาพดินและมีปริมาณน้ำที่เหมาะสมสำหรับการทำการเกษตร ดังนั้นสำหรับผู้ประกอบการชาวไทยที่ต้องการจะเข้ามาทำการค้าการลงทุนในประเทศอินเดีย โดยเฉพาะในรัฐอุตตรประเทศ แน่แน่นอนว่าจำนวนแรงงานวัยฉกรรจ์ที่มีคุณภาพและมีค่าจ้างที่ไม่สูงจนเกินไปนักถือเป็นปัจจัยดึงดูดที่มีความสำคัญ แต่อย่างไรก็ตามการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมกับแต่ละภาคการผลิตก็ถือเป็นสิ่งจำเป็นด้วยเช่นเดียวกัน โดยการผลิตสินค้าและอุตสาหกรรมที่มีความทันสมัยจะมีพื้นที่ที่มีความเหมาะสมคือ ภาคตะวันตกของรัฐอุตตรประเทศ ในขณะที่อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และอุตสาหกรรมอาหารจะมีพื้นที่ทางภาคตะวันออกและภาคใต้ของรัฐที่มีความเหมาะสม ในขณะที่อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น เหมืองแร่แร่ธาตุต่างๆ บริเวณภาคเหนือซึ่งเป็นแหล่งทรัพยากรน่าจะเป็นพื้นที่เป้าหมาย

6. อุตตรประเทศมีเมือง Kanpur เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เนื่องจากเป็นที่ตั้งของ Indian Institute of Technology (IIT) เครือข่ายมหาวิทยาลัยด้านเทคโนโลยีที่ดีที่สุดของประเทศ ในขณะที่เดียวกับก็มีเมือง Varanasi (พาราณสี) ซึ่งเป็นทั้งเมืองประวัติศาสตร์ที่ทรงคุณค่าทั้งในแง่ของวัฒนธรรม และองค์ความรู้เนื่องจากเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยพาราณสีซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงมากที่สุดทางด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และภาษา

7. อุตตรประเทศเป็นจุดศูนย์กลางของระบบการคมนาคมขนส่งทั้งระบบถนนและระบบรางเป็นจุดศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์สำหรับพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย และเป็นเสมือนปากประตูสู่ภูมิภาคอินเดียตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมี 8 รัฐที่แยกตัวออกจากแผ่นดินใหญ่ของประเทศอินเดีย นอกจากระบบการคมนาคมขนส่งทางบกแล้ว รัฐอุตตรประเทศยังมีท่าอากาศยานนานาชาติ 2 แห่งและท่าอากาศยานภายในประเทศ 4 แห่ง

8. ระบบคมนาคมขนส่งในรัฐอุตตรประเทศกำลังจะถูกยกระดับเพื่อพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งของ Eastern Dedicated Freight Corridor ระยะเบี่ยงเศรษฐกิจซึ่งจะเชื่อมพื้นที่ทางตอนเหนือจากเมือง Ludhiana รัฐปัญจาบของประเทศอินเดียสู่พื้นที่ทางตะวันออกของเมือง Dankuni รัฐเบงกอลตะวันตกโดยระบบรางรถไฟ และถนน รวมทั้งการบริหารจัดการพื้นที่ 2 ข้างทางของรางรถไฟจะพาดผ่าน 18 เมืองในรัฐอุตตรประเทศ หรือเทียบเท่ากับร้อยละ 57 ของโครงการ ซึ่งจะ ทำให้รัฐอุตตรประเทศเป็นศูนย์กลางของระยะเบี่ยงเศรษฐกิจที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยคาดว่าประชากรมากกว่า ร้อยละ 30 ของอุตตรประเทศจะสามารถเข้าถึงและได้รับประโยชน์จากระเบี่ยงเศรษฐกิจนี้ และในปัจจุบันรัฐอุตตรประเทศมีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ และพื้นที่ส่งเสริมการค้าและการลงทุนขึ้นเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการลงทุนในพื้นที่เหล่านี้ถือเป็นการส่งเสริมอย่างยิ่งในการขยายการค้าการลงทุนของไทยในประเทศอินเดีย

9. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากที่สุดในประเทศอินเดีย ทั้งนี้เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญใน 2 ลักษณะ นั่นคือ เป็นจุดศูนย์กลางของการเดินทางจาริกแสวงบุญของพุทธศาสนิกชนในการเดินทางตามเส้นทาง 4 มหาสังเวชนียสถาน ในขณะที่ทางตะวันตกของรัฐอุตตรประเทศก็เป็นที่ตั้งของเมือง Agra ก็เป็นที่ตั้งของ 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลก Taj Mahaj และพระราชวังตอลอดจนป้อมค่ายที่มีความสวยงามอีกหลายแห่ง อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตประการหนึ่ง

ก็คือ นอกจากที่เมือง Agra และเมือง Varanasi แล้ว แม้แต่ในเมืองหลวงของรัฐ คือเมือง Lucknow การประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งโรงแรม ที่พัก ร้านอาหาร สถานที่ขายสินค้า ยังไม่ได้ได้รับการพัฒนาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่หลั่งไหลเข้ามาและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในทุกๆ ปี ดังนั้นผู้ประกอบการชาวไทยซึ่งมีองค์ความรู้ มีประสบการณ์ และมีเงินทุนจึงน่าจะพิจารณาโอกาสการเข้ามาลงทุนร่วมกับผู้ประกอบการท้องถิ่นในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยต้องพิจารณาการลงทุนในธุรกิจนี้ในรูปแบบของเครือข่าย 4 พื้นที่ นั่นคือ อุตสาหกรรม พืชไร่ ราชสถาน และนครหลวงเดลี เพื่อยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวในดินแดนทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย อย่างไรก็ตาม ต้องมีข้อพึงระวังในเรื่องของฤดูกาลของการท่องเที่ยวด้วยเช่นเดียวกัน แน่นอนว่าเส้นทางการเดินทางสังเวชนียสถาน 4 ตำบล อาจจะมีข้อจำกัดบ้างในเรื่องของปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะลดลงอย่างมากในช่วงพฤษภาคม-มิถุนายน เนื่องจากเป็นช่วงที่มีอากาศร้อนจัดของปี แต่นักท่องเที่ยวก็จะค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในช่วงกลางขอเดือนกรกฎาคมและจะหนาแน่นจนไม่มีที่พักและร้านอาหารที่จะรองรับในช่วงตุลาคม-กุมภาพันธ์ ดังนั้นในช่วง Low-season ผู้ประกอบการต้องมีแผนการรองรับที่ดี โดยเฉพาะในเรื่องของการบริหารจัดการพื้นที่และกำลังคน แต่พื้นที่ที่เป็นข้อยกเว้นในเรื่องของฤดูกาลนี้คือ Varanasi และเมืองทางตะวันตกเช่น Agra และ Mathura ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกเดินทางเข้ามาตลอดทั้งปี

10. รัฐอุตตรประเทศ ถือเป็นพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับชาวภารตะในประเทศไทยมากเป็นพิเศษ เนื่องจากชาวภารตะที่เดินทางเข้ามาพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เมื่อ 2-3 ชั่วคนที่แล้ว จนกระทั่งถึงปัจจุบันก็คิด ส่วนใหญ่เดินทางมาจาก 2 พื้นที่ในประเทศอินเดีย นั่นคือ รัฐราชสถาน และรัฐอุตตรประเทศ ดังนั้นในการทำธุรกิจ การค้า การลงทุน นักธุรกิจไทยเชื้อสายอินเดียเหล่านี้ล้วนมีเครือข่ายและมีสายสัมพันธ์อันดีกับนักธุรกิจและชาวภารตะใน 2 พื้นที่นี้เป็นพิเศษ

7.5 ข้อเสนอแนะต่อนักธุรกิจไทย

1) อินเดียเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่มากไม่ควรมองเป็นตลาดเดียว แต่มีลักษณะเหมือนการมองหลายประเทศหลายตลาดมารวมกัน ส่งผลให้ผู้บริโภคมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันในแต่ละตลาด ผู้ประกอบการชาวไทยไม่สามารถใช้กลยุทธ์เดียวกันในการเจาะตลาดที่แตกต่างกัน แม้ว่าจะอยู่ในประเทศเดียวกันก็ตาม ดังนั้น นักธุรกิจไทยจึงต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนว่าสนใจเข้าไปลงทุนในส่วนใดของประเทศ เพื่อทำการศึกษาลักษณะตลาด การทำธุรกิจในอินเดียไม่ใช่การนำสินค้าที่เราผลิตอยู่แล้วเข้าไปวางขาย การปรับและพัฒนาสินค้าของเราให้เหมาะสมกับพฤติกรรมผู้บริโภคของคนในพื้นที่นั้น นับเป็นเรื่องหลัก ชาวอินเดียมีความต้องการสินค้าที่หลากหลายแตกต่างกันไปทั้งในด้านคุณภาพและราคา ผู้ผลิตจึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงพัฒนาสินค้าให้ตอบโจทย์รสนิยมผู้บริโภคชาวอินเดียให้ได้ โดยการศึกษาความต้องการของผู้บริโภคอินเดียว่ายังขาดสินค้าประเภทใด

2) การเข้าถึงกลุ่มนักธุรกิจชาวภารตะ อาจเริ่มต้นตั้งแต่ในประเทศไทยผ่านงานแสดงสินค้าต่างๆ อาทิ งาน Bangkok International Gift Fair and Bangkok International Houseware Fair (BIG&BIH) งาน Bangkok Gems & Jewelry โดยนักธุรกิจอินเดียมักจะเข้ามาหาซื้อสินค้า (Sourcing) จากงานดังกล่าวอยู่เป็นประจำอยู่แล้ว นอกจากนั้นยังอาจขอความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมการค้า

ระหว่างประเทศในเรื่องข้อมูลการค้า และการร่วมคณะออกไปร่วมงานแสดงสินค้าทั้งในประเทศอินเดีย และในประเทศอื่นๆ ซึ่งมักจะมียกธุรกิจอินเดียไปร่วมงานเหล่านี้อยู่เสมอ

3) การทำการค้ากับอินเดีย ยังไม่ควรตกลงไปถึงระดับการส่งสินค้า แนะนำให้ส่งสินค้าไปยังท่าเรือหรือสนามบินเท่านั้น เพราะการกระจายสินค้าในอินเดีย ทำได้ยากมากทั้งปัญหาด้านการขนส่ง กฎระเบียบ และวิธีการทำการค้าในอินเดีย โดยควรหาคู่ค้าชาวอินเดียมาร่วมมือด้วย

4) การว่าจ้างคนงานชาวอินเดีย ให้ระวังเรื่องวรรณะ เพราะยังมีความสำคัญกับคนอินเดีย อยู่มาก โดยเฉพาะในแง่การปกครอง หรือการเจรจาธุรกิจระหว่างคนอินเดียด้วยกัน เช่นเดียวกับ ในภาคบริการ คนในวรรณะที่สูงกว่าก็ไม่ต้องการรับบริการจากผู้ที่อยู่ในวรรณะที่ต่ำกว่า เช่น คนใน วรรณะพราหมณ์ไม่ต้องการถูกเนื้อต้องตัวกับคนในวรรณะที่ต่ำกว่าในธุรกิจสปา นั่นทำให้คนในวรรณะ พราหมณ์ไม่สามารถเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับบริการได้ในอุตสาหกรรมนี้ หากแต่เราสามารถเปลี่ยนวิธีคิด โดยการนำแรงงานจากต่างประเทศ เช่น แรงงานไทย แรงงานอาเซียน เข้าไปทำงานลักษณะดังกล่าว ในประเทศอินเดีย ในสายตาคนวรรณะ คนต่างชาติถูกวางตำแหน่งไว้นอกระบบวรรณะ ทำให้สามารถ เข้าไปเติมเต็มช่องว่างและเป็นโอกาสในการทำงานในลักษณะนี้ได้เต็มที่

5) การพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดี และการรู้ภาษาฮินดี ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นจะช่วยให้การเจรจาธุรกิจทำได้ง่ายขึ้น โดยในปัจจุบันภาควิชาภาษาตะวันออก ของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็มีการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาฮินดี และเปิดรับผู้สนใจจากทุกสาขาวิชาชีพเพื่อเข้ามาเรียนรู้ภาษาฮินดีแล้ว

6) นักกฎหมายที่ให้คำปรึกษาด้านการลงทุนในอินเดีย ซึ่งไทยอาจว่าจ้างนักกฎหมาย ชาวอินเดียให้มาทำงานในไทยเพื่อให้นักลงทุนมีความเข้าใจและได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายได้ดีขึ้น

7) นักธุรกิจไทยขาดทักษะและความอดทนในการเจรจาต่อรองกับนักธุรกิจชาวอินเดีย ซึ่งรูปแบบการต่อรองจะใช้แบบไทยไม่ได้ เนื่องจากนักธุรกิจอินเดียรู้ว่าอินเดียเป็นตลาดใหญ่ จึงต้องการ ต่อรองเพื่อตั้ง margin ไปให้ได้มากที่สุด ดังนั้นการเจรจาต่อรองต้องใจเย็น และพูดคุยหลายครั้ง อนึ่งการจะประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจกับผู้ประกอบการชาวอินเดียนั้น ผู้ประกอบการจะต้อง รู้เท่าทัน ในขณะเดียวกันก็เข้าใจ และให้เกียรติคู่ค้าชาวอินเดีย ผู้ประกอบการชาวไทยไม่ควรแสดง อารมณ์เมื่อต้องรับฟังการต่อรองราคาของคู่ค้าชาวอินเดีย ต้องเข้าใจว่าการต่อรองเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ที่ชาวอินเดียภูมิใจ หากให้ได้ก็ให้ ให้ไม่ได้ก็บอกว่าให้ไม่ได้

8) คนอินเดียให้ความไว้วางใจคนยากและจะพยายามแสวงหาโอกาสทางการค้า การหาคู่ค้า ที่ดีจึงเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นการทำงานร่วมกันด้วยความจริงใจ บนการร่างสัญญาที่รัดกุมรอบคอบ จากการมีที่ปรึกษาทางกฎหมายที่ดี ต่างฝ่ายต่างให้ความเคารพซึ่งกันและกันจะเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ นักธุรกิจไทยประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน เพราะจากการศึกษาวัฒนธรรมอินเดีย พบว่าเมื่อไหร่ ก็ตามที่ชาวภารตะรู้สึกผูกพันและให้ความเป็นเพื่อนเป็นมิตรแล้ว ชาวภารตะจะให้ความสำคัญกับ มิตรภาพนั้นอย่างยั่งยืนและตลอดไป โดยสัญลักษณ์ที่แสดงออกว่าผู้ประกอบการอินเดียเริ่มให้ความสำคัญ สนับสนุนผูกพันกับท่าน คือการ เชิญไปรับประทานอาหารที่บ้าน การแนะนำให้รู้จักกับภรรยา/สามี และบุตรหลาน โดยในระดับสูงสุดคือการพาไปรู้จักบิดา/มารดา และถ้าถึงจุดนั้น พันธมิตรทางธุรกิจ ที่จะช่วยปูทางความสำเร็จทางการค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียได้อย่างยั่งยืน

7.6 ข้อเสนอแนะแก่ภาครัฐและสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

ในส่วนของผู้ประกอบการชาวอินเดียนั้น ปัจจุบันก็ได้รับความสะดวกมากขึ้นในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกฎ ระเบียบด้านการค้า และการลงทุนของไทยผ่าน website ของภาครัฐต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันส่วนใหญ่มีข้อมูลภาษาอังกฤษให้ค้นคว้าได้ อย่างไรก็ตามมีประเด็นอื่นๆ ที่น่าสนใจสนับสนุนหรือปรับปรุง คือ

1) การเตรียมความพร้อมก่อนออกไปเจรจาการค้ากับประเทศอินเดียในแต่ละรอบ ต้องเชิญกลุ่มธุรกิจที่จะได้รับผลกระทบจากหัวข้อการเจรจาในครั้งนั้นๆ มาร่วมแสดงความคิดเห็นก่อนออกไปทำการเจรจา โดยต้องเชิญผู้ประกอบการทั้งห่วงโซ่การผลิต (Supply Chain, Value Chain) ของสินค้าที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากหัวข้อการเจรจา โดยต้องเชิญมาทั้งอุตสาหกรรมที่อยู่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ รวมทั้งตัวแทนของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้ประกอบการทั้งสายการผลิตได้รับรู้รับทราบเตรียมการรับมือ สร้างระบบเฉลี่ยปันส่วนผลประโยชน์ และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการเจรจาในแต่ละครั้ง เช่น ถ้าเป็นการเจรจาเกี่ยวกับอัตราภาษีและมาตรการทางการค้าสินค้าเกษตร กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศร่วมกับกรมอาเซียน และหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต้องเชิญตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำ เช่น ผู้ขายเมล็ดพันธุ์พืช ปุ๋ย สารเคมีการเกษตร ผู้แทนเกษตรกร ผู้ประกอบการแปรรูปผลิตภัณฑ์การเกษตร ตัวแทนผู้ขายส่ง และขายปลีก ตัวแทนผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร และอาหารแปรรูป และทุกๆ ธุรกิจเกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตร เข้ามารับฟังแนวนโยบาย และร่วมระดมสมองร่วมกัน เพื่อเตรียมรับมือ และกำหนดแนวทางการเจรจาการค้าในครั้งนั้นๆ โดยผู้ประกอบการเชื่อว่าหน่วยงานภาครัฐต้องทำหน้าที่เป็นแกนกลางในการประสานงานให้การระดมสมองเช่นนี้เกิดขึ้น โดยอาจจัดเวทีร่วมกับสถาบันการศึกษาที่มีหน่วยงานที่ทำการศึกษามองการเจรจานั้นๆ เช่น ในกรณีของอาเซียน อาจขอความร่วมมือจากศูนย์อาเซียนศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น

2) สนับสนุนให้มีกรรพปะกันระหว่างผู้ประกอบการชาวไทยและชาวอินเดีย เพื่อสร้างความร่วมมือทางการค้าและสร้างความมั่นใจให้แก่ธุรกิจทั้งสองฝ่าย การจัดงานของสถานกงสุลไทยที่ผ่านมานับเป็นส่วนสำคัญในการสนับสนุนอุตสาหกรรมต่างๆ ของไทย รวมถึงการท่องเที่ยวของไทยได้ดีมาก หากมีการประชาสัมพันธ์ทางโทรทัศน์ ข้อมูลของไทยอาจกระจายในวงกว้างมากขึ้น

3) ปัจจุบันทางการไทยอนุญาตให้มีการให้วีซ่าแก่ชาวอินเดียที่เดินทางมาถึงด่านตรวจคนเข้าเมืองในประเทศไทย (visa on arrival) อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติพบว่าในบางครั้งมีปัญหา กล่าวคือนักธุรกิจบางท่านกลับไม่ได้รับวีซ่า หรือบางท่านได้วีซ่ามาก่อนเข้าประเทศแต่ถูกส่งกลับ ส่งผลให้นักธุรกิจชาวอินเดียที่อยู่ที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศไทย และทำให้เราเสียโอกาสในการทำการค้าการลงทุนกับอินเดีย การตรวจคนเข้าเมือง ควรมีความเป็นธรรมและรอบคอบในการคัดสรรคนอินเดีย เข้าเมือง พบว่ามีการส่งกลับคนที่เป็มนักธุรกิจและนักท่องเที่ยวด้วยเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ การทำ visa on arrival ยังใช้เวลานาน ปัญหาเหล่านี้อาจทำให้นักท่องเที่ยวอินเดีย หันไปให้ความสนใจกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้แทน

4) ผู้ประกอบการชาวไทยเห็นว่ายังมีโอกาสในการค้าและการลงทุนอีกมากระหว่างสองประเทศ อย่างไรก็ตามประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีพื้นที่กว้างขวาง แต่การกระจายของความเจริญและความรู้ของประชากรยังไม่ทัดเทียมกันในแต่ละเมือง ส่งผลให้การเดินทาง และการติดต่อในหลายพื้นที่ยังคงถูกมองว่ายากลำบากสำหรับผู้ประกอบการชาวไทย อีกทั้งกฎ ระเบียบต่าง ๆ มีรายละเอียด

ค่อนข้างมาก ผู้ประกอบการเห็นว่าหน่วยงานภาครัฐของไทย อาทิเช่น สถานเอกอัครราชทูต และหน่วยงานของกระทรวงพาณิชย์มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการให้ข้อมูลที่ถูกต้องกับผู้ประกอบการชาวไทย

5) ต้องมีการสร้างฐานข้อมูลกลางที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศไทยและประเทศอินเดีย และข้อมูลเศรษฐกิจ ข้อมูลด้านการเมือง-ความมั่นคง ข้อมูลเชิงคุณภาพด้านสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ให้เป็นฐานข้อมูลเดียวกัน โดยต้องเป็นข้อมูลในระดับรัฐและเมือง และฐานข้อมูลที่ครบถ้วนนี้ต้องได้รับการบริหารจัดการ (Knowledge Management) อย่างมีประสิทธิภาพรวมทั้งต้องเปิดกว้างให้ทุกภาคส่วนของประเทศไทยสามารถเข้าถึงข้อมูลนี้ได้อย่างสะดวก โดยสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา ร่วมกับศูนย์อินเดียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสามารถร่วมกันเป็นเจ้าภาพในการสร้างระบบฐานข้อมูลดังกล่าว

6) การจัดอบรมสัมมนา ตลอดจนโครงการอื่นๆ ที่รัฐบาลพิจารณาว่าจะเป็นการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบ และเป็นการสนับสนุนธุรกิจไทยให้สามารถขยายตัวเข้าไปรุกตลาดอินเดียได้ ต้องเป็นโครงการที่มีความต่อเนื่อง มีความจริงใจ และมีการติดตามผล อย่าเป็นโครงการที่ตั้งขึ้นตามปีงบประมาณใดปีงบประมาณหนึ่ง เพื่อเปลี่ยนปีงบประมาณ โครงการก็หยุดชะงักไป และไม่มีความต่อเนื่อง

7) ในการออกไปอบรมให้ความรู้กับประชาชนและภาคส่วนต่างๆ ของสังคม หน่วยงานภาครัฐควรผลักดันเรื่องทัศนคติของคนไทยและนักธุรกิจไทยต่อการเปิดเสรีการค้า และการทำธุรกิจร่วมกับชาวภารตะ โดยต้องพยายามอย่างยิ่งในการลดความเชื่อเดิมๆ ออกจากชุดความคิดของผู้ประกอบการไทย อาทิ ความคิดเรื่อง ประเทศอินเดียคือพื้นที่ด้อยพัฒนา ยากลำบาก ทुरกันดาร ความคิดเรื่อง เจอแขกกับเจอภูให้ตั้งก่อนตีแขก เพราะในความเป็นจริง หากคุณสามารถสร้างธุรกิจที่ยั่งยืนกับชาวภารตะ ชาวภารตะนั้นแหละจะช่วยท่านตั้งหรือขจัดอุปสรรคอื่นๆ ในประเทศอินเดียได้

Executive Summary

India is one of emerging economies which its economic growth prospect ranks among top of the world. There are around 1,250 million people residing in this country or the domestic market size is gigantic in other words. In the meantime, India also has closely-linked relationship with Thailand either in trade or investment perspectives which their values are escalating year after year, both official figures and non-official ones in the state level. Thailand and India collaborate in various trade agreements, to say, regional, bilateral, and sub-regional degrees that helps facilitate the ease in trade. In addition, India's policy emphasizes on the economics connectivity and expansion with Southeast Asian countries or it can be regarded as "Look(Act) East Policy" which conforms to Thailand's policy regarding the focus on west neighboring countries such as Myanmar, India, and Bangladesh. What's more, the rigid linkage in social and cultural facets and the relative-like relationship of Thai-India businessmen or entrepreneurs running enterprises in Thailand are all essential factors in affirming the existence opportunities of trade and investment by Thai firms and individuals in India nation. All in all, we are able to summarize the issues of trade and investment as seen following.

7.1 Strengths and Opportunities in trade and investment with India

1) Indian people are capable of using English language

Based on the field survey, even in impoverished people or harsh area most of Indians can communicate in English potentially. Although low class group of Indians is not illiterate in this language they to some extent can speak and understand it especially a group inhabiting in the urban zone. Undoubtedly, middle and upper classes Indian can use English fluently which in turn brings about the wide-opened opportunities for Indians in merchandizing, investing, or even entering to multinational firms. Additionally, Thai enterprises are able to hire these sorts of Indians to instruct English language for Thais owing to affordable wage of them. At present, these new blood Indians are able to speak English in three differing accents- Indian, British, and American- which helps curb the concern on rapidly-speaking practice of former generation Indians.

2) Enormous size of Indian market and high economic growth

Even if there are problems in regard with poverty, income distribution, and instability in India (which will be mentioned later on in the challenge section) Indian market is still appealing due to its colossal size and rapid pace of expansion obviously in middle-income people approximately 350 million which outnumber those of European Union or even the US. Hence, the product positioning and the distribution channels in India are unquestionably crucial. If one consider thoroughly in some goods which are able to penetrate the market along with unique points in price competitiveness and perfect matching with Indian taste, he may realize the business opportunities awaited.

3) More liberalization in trade and investment policies

As stated earlier that India has opened its border to trade for a while, at present India also sign and legally enforce plenty of free trade agreements. The competitiveness among local governments of each state in order to obtain funding commitment for their own areas in line with the central government policy stressing on the cooperation in trade and investment topics with Southeast Asian nations regarded as “Act East Policy” by Narendra Modi, Prime Minister of India are all contributable to brand-new trade&investment opportunities of Thai entrepreneurs. Nonetheless, few things they should bear in mind prior to entering to India is that they have to find trustworthy local business partners and it is far better to beware of law and related regulations in India. Put differently, they generally ought to hire lawyers or attorneys and accountants who are Indian and understand these sensitive issues well.

4. The relatively small size of agricultural and industrial sectors in India

Comparing between the amounts of entrepreneur with the market scale clarifies the fact that the domestic production capacities in both agricultural and industrial sectors have to face up with quantitative constraints. In addition, Indian peasants are lacking of cultivation technologies and those for after harvesting, signifying that Thai entrepreneurs can step in to fulfill this shortage in techniques. Thais need to take into account the characteristics of local entrepreneurs in India which in general are diverse, scattered, and stand-alone. They do not collectively produce these ranges of product, so Thais’ entry would be beneficial if it can initiate the connectivity and network among Indian individuals. They may learn from the pioneers such as Japanese and South Korean investors who settle down on some specific areas which would be wiser since Thais can avoid the insufficiency of infrastructure problem likely to arise otherwise not to follow the path. Thais can take advantage of small and dexterous features of their own enterprises together with more homogenous of social and cultural perspectives.

5) Other service sectors

Accounting for 67 percent of values emanated from service sector in India is attributable to telecommunication and financial sectors, implying that other sorts of service such as tourism, medical care, and so on are still minute in India. In the same vein, the restrictions of Indians regarding social and cultural issues on the ground of division of workforce in line with complexion system based on Brahmanism do not permit Indians to work in numerous types of service career. Consequently, Thais who remark these disparities are able to access these markets especially who are more skillful and have a sense of service-mind.

6) The population structure which has a large portion of young labor force

India has a high birth rate which is projected that in 2040 India will become a country which has the largest number of population and the average age of workforce is not steep as well. These underlying facts and projections make India more appealing as

a source of abundant labors in the future. Thailand which gears toward an aging society and lower number of population ought to take into the consideration of broadening out the labor-intensive industries to India in the forthcoming years.

7.2 Problems and Obstacles found regarding trade and investment in India

India has developed the provision of laws and regulations in trade and investment, including the support from Indian Embassy for interested people. Indian Embassy also helps ease the trade negotiation processes and receives feedbacks from those who make complaints. Even so, there is some other hindrances worth to scrutinize as seen below.

1) The infrastructures do not meet the standard which requires more advancement.

Travelling by car is tough and time-consuming whereas the plane costs a high expense that's why the distribution of products into each zone is not easy. There are only large-scaled firms that can invest heavily on infrastructures, but they will not provide services to other counterparts. Even if Indian government did invest significantly and acquired funding from external sources such as Japanese government, World Bank, ADB, and so forth most of projects are relevant to roads, rail system and industry clusters. The endeavor in connecting industrial city and port city via a variety of projects such as Golden Quadrilateral (GQ) road, India-Myanmar-Thailand Trilateral Highway, etc. seems not to function effectively since they cannot solve the stand-alone local enterprises problem and adjust them to the same supply chain. At the same time, several areas in India lag of rudimentary infrastructures such as electricity, waterwork, irrigation system, and so on. Definitely, complicated infrastructures such as waste management system, wastewater treatment plant are not available in the present time even in the big industrial industries located in various areas. Likewise, the financial institution does not offer every type of financial service for customers. Accordingly, choosing appropriate target zone or state in order to invest is undoubtedly essential.

2) Indian economy is not stable although it has attempted to accelerate the procedures of liberalization to the global economy since the late 1980s which can be regarded as "Look East Policy". At present, this policy has been renamed to "Act East Policy" in line with "South-South Cooperation". Even if these implementations lead Indian economy to expand incessantly the income distribution within the country is not well-managed. Around 950 million people or 75 percent of total are still impoverished that have revenues below 20 rupee per day or roughly 10 baht per day. This circumstance tends to worsen year after year.

3) India lags a concrete policy either from government or private sides to combat with a variety of problems lasting from poverty, income distribution, increment of population, economics stability, and so forth. This will cause long-term risks in trade and investment thereafter.

4) The political situation in India is unstable. Not only there are conflicts at the border regarding overlapping areas among Pakistan, Bangladesh, and China, but also the internal political circumstance unsteadiness. Overall, the central government has a role in the national defense and foreign affairs while in the state level, a chief minister acts as a highest ranking governor who design and implement policies independently regardless of command from the central unit. Thereby, the conflict between state is likely to occur owing to dissonance of policies especially conflict stemmed from the competition for pulling in the external source of funding. Occasionally, trade agreements which the central authorities has been signed and inured do not become effective when applied to the local area. Howbeit, in this study our team considers that the state which Thai entrepreneurs should take into account as an initiated location in running a business is Uttar Pradesh (mentioned later on).

5) The tax rate is steep, multifaceted, and unreliable which brings about the tax avoidance practice in the black market performed by a lot of Indian people.

6) The corruption problem is prevalent in India which leads to the high cost of doing business. Even though in many states the ministers have tried to subdue intensely via concrete measures and clean practice of chief executives the corruption problem is still widespread in regard with bribery from procurement or auction. Illegal tribute or levy shrinks in number, but the policy corruption rises markedly and systemically.

7) The trade regulations regarding the import of goods are complex. The shipment across each custom is time-consuming which in turn causes the new pattern of shipment named “Ant Army” to address this problem. Multinational corporations which produce commodity goods such as Colgate and Nestle’ are odds-on in numerous aspects, for example, technology, funding, professional management, and distribution channels. Thai products are unlikely to compete with them due to the fact that these MNEs do not distribute goods and services of other competitors.

8) Indian government has long prevented domestic industries via infant industry scheme even if nowadays it is more exposed to liberalization in trade and investment. Nevertheless, the penetration to Indian market is not an effortless practice in association with a high tariff rate emanated from its aim to protect domestic firms. Thus, foreign goods cannot contest against domestically-produced ones.

9) The distribution of goods in India is not facile because a retail sale is conducted by a large number of merchandisers in the local areas. These retailers do purchase goods from a wholesale market in a conventional fashion. Therefore, access to the retail market and marketing goods are difficult to accomplish in the short term.

10) The unfairness and inequality in education are severe in India. Although a lot of Indian people are well-educated, but they are in general middle-class and prosperous kinds, accounting for only 25 percent of total population. The poor about 75 percent cannot access to the fundamental education which causes the vicious poverty cycle to be

evolved continuously without cessation. In addition, the complexion system exacerbates this problem more or less. There is also a problem taken place among the former two groups of people which can be stated as “Brain-drain” problem.

11) The insufficiency of energy either in the structure or the source is all the major problems the government has to confront with. Several disputes between India and neighboring countries are often relevant to abundantly-found energy zones. India then has an escalating role in South China Sea dispute and in Andaman Sea together with Indian ocean as well.

7.3 The potential businesses in India

1) Tourism and related industries: In case of Thai investors, they may consider religious or sacred sites, historical sites mostly found in Rajasthan, Uttar Pradesh, Cashmere, and so on. These destinations are all interesting for lodging and restaurant investments. Additionally, Thais are able to invite Indian investors to become business partners, investing in Thailand, for there are so many Indian tourists entering to Thailand, accounting for around one million.

2) Agricultural sector: The lack of production capability, machinery, and harvesting technology are all attributable to high rate of deteriorated or damaged crops.

3) Marriage service: Due to the fact that there are a lot of millionaires and billionaires in India and they would like to get married in Thailand owing to plentiful facilities. There are four and five stars hotel available for them and the cost of setting up a ceremony is much lower in Thailand. In addition, Indians can also travel and opt to do various activities such as shopping, golfing, etc.

4) Clothing and children utensils: Upper market demands a large amount of these products and entrepreneurs ought not to compete in the lower market owing to acute price competition.

5) Processed food: Starches such as noodle, instant noodle are sold successfully in eight northeast states. Thai entrepreneurs are recommended to find Indian partners so as to distribute goods. Furthermore, within the year 2016 India-Myanmar-Trilateral Highway will be opened, so the shipment and transportation are more convenient and the cost of these activities will diminish.

6) Construction Business: It is a potential business especially accommodation which is expected to provide higher revenue vis-à-vis investing in Thailand.

7.4 The opportunities of trade and investment in Uttar Pradesh state

1) There is the highest number of population residing in Uttar Pradesh. According to the 2011 census, there were 199,581,477 people living in this state and 28 percent of this figure lived in the urbanised metro cities whereas a one-third of population lived in

the west part of this state that is next to Delhi and can be stated as a metropolitan area of the capital city of India.

2) Uttar Pradesh is the fifth largest state in India, accounting for 243,286 square kilometers. Its weather conditions and soil fertility are geologically-fitted in running an agro-industry. This state also has an ample amount of labor force. It is vivid that Thai entrepreneurs are experts and have a modern cultivating technology and that for after harvesting as well, standing on the front line of the world. Accessibility to the export market in many parts of the world is also another advantage that Thais have. In addition, Uttar Pradesh has a large number of work forces with low wage together with rich and fruitful conditions of soil and mineral proper for the cultivation, agro-industry sector such as agricultural machinery, fertilizer, chemical product, and so forth, including processed food industry. Hence, Thai entrepreneurs can take advantage of their strength points in order to enter the market.

3) Uttar Pradesh is the most influential state in the political climate at present owing to its highest number of representatives in the parliament or 31 out of 245 seats in Rajya Sabha or Council of States equivalent to the US council. Also, there are 80 out of 545 seats in Lok Sabha or House of the People similar to House of the Representative appeared in the US. Consequently, this state is one of the most developed areas in India, acquiring a large scale of government project. Likewise, the policy of central government charitable to this state is also sustainably enhanced.

4) The economic growth prospect of this state is remarkable and stable over time. It can alter the circumstance from among the poorest state in India to one of the prosperous states in India, attracting a large amount of foreign direct investment. In 2014, the GDP of Uttar Pradesh exhibited the second largest figure among other states in India, representing 8,902 billion rupees (India's GDP accounts for 104,728 billion rupees). This high rate of growth not only attracts investors from all over the world, but also is appealing to Indian investors which have rigorous financial and business status. These Indian businessmen may, to some extent, opt for Uttar Pradesh as a production base and distribution center for North territory of the country.

5) Uttar Pradesh has a diversity in various dimensions both geopolitics and economy. Its west zone is next to Delhi or the capital city of India that causes various advanced districts and urbanization to expand to Uttar Pradesh such as Noida, Ghaziabad etc. While in the east area of state is fruitful in soil conditions and suitable amount of water available for agriculture. Thereby, for those Thai entrepreneurs who would like to invest in India especially in this state, skilled and low-waged labors are the main attractive factor for them. However, choosing the appropriate area for each industry is also essential. To be more precise, the modern industry and related production should be located in the west area of this state whereas the processed agricultural food and food industries ought to be placed in the east or south area of the state. Lastly, natural resources industry such as mining should opt to settle in the North area of the state.

6) Uttar Pradesh has a city named “Kanpur” as a center of human resource development since it is where Indian Institute of Technology located or the best technological campus of the country. Additionally, Varanasi is the historically invaluable city which has rich cultural knowledge due to the fact that Varanasi university is located there and it is regarded as the best campus for those who would like to study in sociology, anthropology, and linguistics.

7) Uttar Pradesh is the center of transportation system either roads or rails. It is also the vantage point of transportation and logistics for the north region of the country. In addition, it is a gateway to the northeast region of the nation in which there are eight separated states of India. Last of all, it also has two international airports and four domestic airports.

8) The transportation of this state will be ameliorated and incorporated to Eastern Dedicated Freight Corridor which is an economic corridor linked between the north region at Ludhiana of Panjab state and the east region of the country at Dankuni city of West Bengal state. More particularly, railway system, road, and real estate management alongside will be built pass through 18 cities of Uttar Pradesh or around 57 percent of the whole project area. It is assessed that more than 30 percent of Uttar Pradesh will be able to access and take advantage of this economics corridor. In the present time, this state launches a special economic zone scheme and provides a wide range of incentives to trade and investment activities. All in all, to invest in this state will broaden the opportunity of Thai entrepreneurs.

9) Uttar Pradesh is the state in which the largest number of tourist enter to due to the fact that there are two fascinating destinations. Firstly, there are four sacred places involved with the Buddha that Buddhists often make a pilgrimage. Secondly, in the west of this state is where Agra city located, comprising of one of seven world wonders or Taj Mahal and palaces together with beautiful fortresses. Even in the capital city of “Lucknow” tourism industries such as lodgings, homestays, restaurants, and so on are still underdeveloped to handle with a large influx of tourist which seems to rise year after year. Thus, Thai entrepreneurs who are proficient, experienced and well-to-do can come into this state and collaborate with local businessmen to invest in tourism industry. They may consider invest in a network of four states: Uttar Pradesh, Bihar, Rajasthan, and Delhi so as to enhance the travelling quality in the north region of India. Nonetheless, there is some precautions worth to warn such as the season of travelling. The number of tourist might subside considerably during May-June owing to the intensely hot climate, but it will steadily go up since the half of July and become congested or too crowded from October to February. Hence, during the low season, entrepreneurs have to plan carefully especially an area management and employees. Even so, there are exceptional cities which are Varanasi, west cities such as Agra and Mathura. Tourists from all over the globe visit these cities for the entire year.

10) Uttar Pradesh is the unique state and has a close relationship with Indian people living in Thailand because dating back to two or three generations, Indian ancestors who settled down in Thailand mainly came from two states: Rajasthan and Uttar Pradesh. Consequently, in the business world Thai-born Indians have an excellent connection or even Indian relatives residing in these two states.

7.5 Recommendations for Thai businessmen

1) Thai businessmen should not view India as a single market. Instead, there are so many differing markets compacted into one territory which leads to the totally diverse taste of Indian consumers. They cannot use one-for-all strategy to apply with every market albeit it's located in the same nation. Therefore, they need to specify clear target zones they would like to invest so as to study the market feature in advance of penetration. Doing a business in India is not just a sale of product. Instead, adjusting and developing our product to suit with local consumer preference is the main thing. Indian people demand different kinds of goods both in terms of price and quality. Producers or businessmen have to ameliorate and modify their own products so as to serve the consumer demand. They also can study what sorts of goods are not available and desirable.

2) Reaching to Indian businessmen can be done via numerous exhibitions such as Bangkok International Gift Fair and Bangkok International Houseware Fair (BIG&BIH), Bangkok Gems & Jewelry etc. In general, they visit these expos to purchase some products. Apart from this, Thai entrepreneurs are able to request for help from Department of International Trade Promotion, Ministry of Finance regarding trade information and participation on the road shows either in India or others.

3) To negotiate with Indians, it is better not to talk deeply into the shipment of goods. Instead, Thai businessmen should ship products to the port or airport, for the distribution of goods within India is a difficult task in line with the troubles in regard with laws and regulations. It is more effective to look for Indian partners tackling these issues.

4) Hiring Indian people is another sensitive issue owing to complexion system. This criteria is still essential to Indian society particularly in politics and trade negotiation (between Indian people) aspects. Obviously in the service sector, people who are in higher rank do not want to touch with those who are lower in order, for instance, Brahman does not want to be serviced by one who is lower in status in the spa. Hence, Brahman is incapable of both service provider and service receiver in this industry. If we view from another perspective, it makes more sense to hire foreign labors such as Thai workers or ASEAN workers etc to work in this kind of business. From Indian point of view, these labor forces are outsiders who can bridge the gap of complexion system.

5) The amelioration of language skill especially English and sometimes Hindi which is a local language helps facilitate the negotiation. At present, department of Eastern languages, faculty of arts at Chulalongkorn University are developing the Hindi curriculums and opening for those who are interested in this language.

6) Thai firms may hire Indian lawyers to work in order that Thai businessmen will

understand more regarding the context of Indian laws and investment incentives.

7) Thai businessmen lag of skills and patience in the negotiation with Indian ones. Essentially, the Thai pattern cannot be employed since Indians know more about the market, so they attempt to extend the margin as much as plausible. Hence, in the negotiation Thais have to be calm and lenient. To accomplish in this task, it is sometimes important to see through someone's trick and confer on counterparts simultaneously. Thais should not be emotional when Indians try to cut the price. We need to acknowledge that it is their arts of vocable.

8) Indian people rarely count on someone and always seek for the opportunity. Thus, it matters to find the partner and work together sincerely based on the circumspect contract considered by the smart lawyer. Mutual respect and recognition will be the main driven factor for Thai entrepreneurs to become sustainably successful. Some studies suggest that if Indian people trust and become friend, they will place importance on that relationship on and on. There are some signs which show such a practice, for example, Indian people invite you to have a dinner at their place, introduce you to their spouses, and the utmost level is to introduce you to their parents. If this is a case, Thai businessmen will have a bright chance in doing business in collaboration with India ones.

7.6 Recommendations for the public sector and International Institute for Trade and Investment

From the Indian entrepreneurs' sides, they now are more convenient in searching the information regarding rules and regulations in trade and investment via governmental websites which exhibit in English. Nonetheless, there are some other issues waiting for the enhancement as seen following.

1) The preparation in advance of negotiation with India in each round will be more effective if we invite a group of businessmen relevant to the topic to provide us opinions. More specifically, we have to invite entrepreneurs from every sector involved with the supply chain or value chain who will be affected from the upcoming negotiation, lasting from upstream to downstream and the consumer representative as well. This has to be done so as to inform every entrepreneur, cope with unprecedented incidences, create an allocation system and evaluate the likely consequences emanated from each round of negotiation. For instance, if it is a negotiation regarding tax rate and agricultural measures, Department of Trade Negotiations in association with Department of ASEAN and other related authorities have to invite upstream industries starting from vendors of seed, fertilizer, chemical product, representative of peasants, agricultural processed food entrepreneur, wholesaler, retailer, and other involved participants to stay tuned about policies and brain-storming in order to deal with and point out the guidelines of that negotiation. Entrepreneurs in general believe that the authorities have a major role in coordinating each party to collectively pursue the goal. Alternatively, we can manage in

collaboration with the institution studying that topic of negotiation such as ASEAN Studies Center, Chulalongkorn University in case of issues correlated with ASEAN.

2) To originate the meeting of Thai and Indian entrepreneurs is another way to build up trade cooperation and ensure the reliability for both parties. The launch of meeting by Royal Thai Embassy preceding is attributable to the support of Thai industry, including the tourism sector of Thailand. If there is an announcement on the television, our information will be disseminated more broadly.

3) In the present time, Thai authorities allow the visa on arrival for Indian people. Even so, in practice, sometimes there are problems, for instance, some Indian businessmen did not receive a visa and some who obtain a visa prior to entry was repatriated back to India. This makes some businessmen give up the entry to Thailand which in turn lead to the loss of opportunity in trade and investment with India. Hence, the immigration procedure should be impartial and cautious in screening Indian people. In addition, the visa on arrival takes so long time that Indians may change their mind to visit other places instead.

4) Thai entrepreneurs still view India as a country of opportunity in trade and investment, but owing to its large area and the inequality in both urbanization and literacy rate of people across India their perception regarding transportation and communication are burdensome. Moreover, the complicated and detailed rules or regulations are probably other obstacles which Thai entrepreneurs agree that Thai authorities such as Ministry of Commerce, Royal Thai Embassy etc. should play a major role in providing thoroughly for them.

5) It is necessary to build up a central database aiming to gather trade and investment transactions data between Thailand and India. In addition, other sorts of data such as macroeconomic, political-security, sociological, cultural, and so forth are all worth to accumulate into a single base. These state and city information should be managed efficaciously and wide-open for every sector in Thailand or easily-accessible of database. International Institute for Trade and Development in collaboration with Indian Studies Center of Chulalongkorn University can be a host of this initiation.

6) Seminar training along with other projects that the government considers as an aided tool for affected people in line with bolstering Thai business to penetrate Indian market should have characteristics like consistent, easily-verified, and followed-up. These projects should not be set up based on one fiscal year because when it turns to another one, it is most likely to be ceased permanently.

7) In the training session which government authorities educate people and other organizations, they should stress on the perspective of trade liberalization and doing a business with Indian people. They need to suppress or erase the incorrect perception or belief of Thai businessmen, changing their old-fashioned mindset, for example, India is a country in which underdeveloped and arid, considering between Indian and snake you should beat the latter one prior to the former. If you can create a long-term relationship with Indian people, they will help beat snakes or eradicate so many problems afterwards.

บทที่ 1

บทนำ

บทที่ 1 บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ประเทศอินเดีย ถือเป็นประเทศที่มีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจทั้งในระดับภูมิภาคและโลกปัจจุบัน โดยมีเนื้อที่ประเทศใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก และมีประชากรจำนวนมากเป็นอันดับ 2 ของโลก คือ 1,210,193,422 ล้านคน (จากการทำสำมะโนประชากรในปี 2554) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) มีมูลค่าประมาณ 2.048 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการณ์ปี 2557) และมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว (GDP per capita) ประมาณ 1,626 ดอลลาร์สหรัฐ ต่อปี (ประมาณการณ์ปี 2557)

อินเดียเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญอันดับ 1 ของไทยในเอเชียใต้ โดยเป็นคู่ค้าสำคัญอันดับที่ 17 และเป็นตลาดส่งออกสำคัญอันดับที่ 11 ของไทยในตลาดโลก อินเดียมีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในภูมิภาค และยังเป็นประตูการค้าของไทยสู่ประเทศอื่นๆ ทั้งเนปาล ภูฏาน ศรีลังกา และบังกลาเทศ ที่ยังคงพึ่งพาการค้ากับอินเดียอยู่มาก ในอดีตจนถึงปี 2547 ไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้ากับอินเดียมาโดยตลอดเนื่องจากไทยมีการนำเข้าสินค้าทุนและวัตถุดิบจากอินเดียเป็นจำนวนมาก ขณะที่อินเดียมีมาตรการกีดกันสินค้าจากต่างประเทศสูงทั้งด้านมาตรการที่เป็นภาษีและมีใบภาษี แต่หลังจากที่ FTA ไทย - อินเดีย มีผลบังคับใช้ในปี 2547 ไทยกลับเป็นฝ่ายได้ดุลการค้ามาโดยตลอด ทั้งนี้ การส่งออกของไทยไปยังอินเดียมีการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 35 ต่อปี ขณะที่การนำเข้าจากอินเดียกลับมีแนวโน้มลดลงอันเนื่องมาจากความสามารถในการแข่งขันของไทยมีมากกว่าอินเดีย

ในปี 2556 ไทยส่งออกสินค้าไปยังอินเดียมูลค่ารวมทั้งสิ้น 5,182 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2.27 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด ลดลงจากปีก่อนหน้าร้อยละ 5.32 การส่งออกของไทยไปยังอินเดียโดยส่วนใหญ่เป็นการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม สินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย คือ เม็ดพลาสติก เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์ เคมีภัณฑ์ อัญมณีและเครื่องประดับ รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ เป็นต้น ขณะที่การนำเข้า ไทยนำเข้าสินค้าจากอินเดียรวมมูลค่ารวมทั้งสิ้น 3,503 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 1.40 ของมูลค่าการนำเข้าทั้งหมด เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าร้อยละ 3.01 ส่วนใหญ่เป็นการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูป สินค้าเชื้อเพลิง และสินค้าทุน โดยสินค้านำเข้าที่สำคัญ คือ เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่ง และทองคำ เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์ พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช เครื่องจักรและส่วนประกอบ เป็นต้น

การขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุนในรูปของการจัดทำข้อตกลงเขตการค้าเสรี (Free Trade Agreement : FTA) ระหว่างไทย-อินเดีย ได้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่การลงนามในกรอบความตกลงระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ของทั้งสองประเทศ เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2546 เนื่องด้วยเล็งเห็นว่า การจัดทำเขตการค้าเสรีจะส่งผลให้เกิดประโยชน์ร่วมกันในการขยายการค้าของทั้งสองประเทศ ทำให้มีการค้าของทั้งสองประเทศที่มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ รวมทั้งจะก่อให้เกิดการสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจในสาขาต่างๆ ที่สำคัญ อาทิ การท่องเที่ยว การศึกษา การเงิน การธนาคาร สาธารณสุข การบิน และการขนส่งระหว่างประเทศ เป็นต้น

ขณะเดียวกัน กรอบความตกลงเขตการค้าเสรี ไทย - อินเดีย ดังปรากฏข้างต้น จะต้องดำเนินการคู่ขนานไปกับกรอบความตกลงที่เกี่ยวข้องอย่างสอดคล้องกัน โดยเฉพาะกรอบความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน - อินเดีย (ASEAN - India Free Trade Agreement : AIFTA) ซึ่งไทยเป็นประเทศสมาชิกของอาเซียนอยู่ ทั้งนี้ แม้ว่าอินเดียจะเป็นเพียงคู่ค้ารายเล็กกับภูมิภาคอาเซียนก็ตาม แต่สัดส่วนของมูลค่าการค้ากับอาเซียนได้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.2 ในปี 2541 ร้อยละ 2.7 ในปี 2553 การส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจภายใต้กรอบความตกลงดังกล่าว มุ่งเน้นไปยัง 3 ด้านหลัก คือ การค้าสินค้า การค้าบริการ และการลงทุน โดยกรอบความตกลงในส่วนของการค้าสินค้าได้มีผลบังคับไปแล้วเมื่อ 1 มกราคม 2553 แต่ในส่วนของการค้าบริการและการลงทุนยังคงอยู่ระหว่างกระบวนการเจรจา

ทั้งนี้ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน) ได้เคยดำเนิน โครงการวิจัยเรื่อง “โอกาสการค้าการลงทุนภายใต้ความตกลงการค้าเสรีไทย - อินเดีย และ อาเซียน - อินเดีย” แล้วในปีงบประมาณ 2555 ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ไทยเปิดเสรีตลาดสินค้าภายใต้กรอบความตกลง AIFTA ช้ากว่า แต่ในกรอบที่กว้างกว่า ข้อผูกพันที่มีภายใต้กรอบ TIFTA หากพิจารณาในส่วนของความตกลง AIFTA จะเห็นว่า การใช้สิทธิภายใต้ความตกลงด้านการลดภาษีสินค้านั้นยังอยู่ในระดับต่ำภายหลังการลดภาษีมีผลบังคับใช้ในปีแรก แต่คาดว่าสัดส่วนดังกล่าวจะสูงขึ้นในปีถัดไป สินค้าส่งออกที่สำคัญจากไทยไปอินเดียที่ใช้สิทธิภายใต้ AIFTA คือ กรดเทรพทาลิก เครื่องยนต์ สินค้าในกลุ่มเอทีเอส ถึงเชื้อเพลิงรถยนต์ ผ้าใยยางรถยนต์ ยางและวิหุสำหรับรถยนต์ เป็นต้น ในปัจจุบัน สินค้าหลายรายการอยู่ในช่วงของการลดภาษีจากร้อยละ 5 มาเป็นร้อยละ 0 เพื่อจะผลักดันให้ได้ตามเป้าหมายของความตกลงที่จะลดภาษีเป็นร้อยละ 0 จำนวนร้อยละ 71 ของพิกัดศุลกากร 6 หลัก ภายใน 31 ธันวาคม 2556 โดยอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในด้านการค้าการลงทุนกับอินเดีย ได้แก่ อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน และอุตสาหกรรมเครื่องเรือน (เฟอร์นิเจอร์) และเครื่องตกแต่งบ้าน

ดังนั้น การศึกษาวิจัยโอกาสการค้าและการลงทุนของภาคธุรกิจของไทยในการเข้าสู่ตลาดอินเดียในระดับรัฐ โดยใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีไทย - อินเดีย และ อาเซียน - อินเดีย จึงเป็นหัวข้อที่จะต่อยอดจากโครงการวิจัยที่ได้ดำเนินงานไปแล้วในอดีต พร้อมกับสร้างพื้นฐานองค์ความรู้และแนวทางการดำเนินงานให้กับฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดันให้เกิดการเข้าสู่ตลาดอินเดียในบริบทของรัฐ และใช้ประโยชน์จากกลไกของข้อตกลงดังกล่าว ในการสร้างมูลค่าและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจสูงสุดให้กับไทยและประชาคมอาเซียนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาวิเคราะห์โอกาสการค้าและการลงทุนของภาคธุรกิจไทยในรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดีย ไม่เกิน 5 รัฐ บนพื้นฐานของการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีไทย - อินเดีย และ อาเซียน - อินเดีย และขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตของประเทศ ซึ่งการศึกษาจะเน้นจากมุมมองทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และ สังคม-วัฒนธรรม โดยการเลือกรัฐของประเทศอินเดียที่จะทำการศึกษาร่วมกันกำหนดโดยคณะผู้วิจัยและตัวแทนจากสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

1.2.2 เพื่อศึกษา เสนอแนะ แนวทางเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ของไทยในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนที่มีศักยภาพในการเข้าสู่ตลาดอินเดียตามบริบทของรัฐที่ทำการศึกษา

1.2.3 เพื่อส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการผลักดันให้เกิดการดำเนินงานตามแนวทางที่ได้นำเสนอไว้อย่างเกิดผลเป็นรูปธรรม และสร้างมูลค่าและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศและประชาคมอาเซียนต่อไป

1.2.4 เพื่อนำองค์ความรู้จากการศึกษาวิจัยมาประกอบการเรียนการสอน และการฝึกอบรม

1.3 ขอบเขตและวิธีการศึกษา

1.3.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมของรัฐเป้าหมายของอินเดีย ภายใต้กรอบการศึกษาวิจัยที่โครงการระบุไว้

1.3.2 ศึกษาวิเคราะห์ประเมินโอกาส อุปสรรค และกลยุทธ์ รวมถึงเงื่อนไข ในการดำเนินงานตามกรอบข้อตกลงการค้าเสรีไทย - อินเดีย และ อาเซียน - อินเดีย ของอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ไทยมีศักยภาพที่จะลงทุนในรัฐของอินเดีย

1.3.3 จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายของรัฐ และข้อเสนอแนะต่อภาคธุรกิจในสาขาสำคัญที่จะได้ประโยชน์จากการดำเนินงานตามกรอบข้อตกลงการค้าเสรีไทย - อินเดียและอาเซียน - อินเดีย ในรัฐเป้าหมายของอินเดีย

1.3.4 เดินทางสำรวจภาคสนามในระดับรัฐของประเทศอินเดีย อย่างน้อย 1 ครั้ง

1.3.5 จัดประชุมระดมความคิดเห็น (Focus Group) อย่างน้อย 1 ครั้ง เพื่อรับฟังข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากผู้แทนหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน นักวิชาการ และภาคประชาชน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกและรอบด้านที่เป็นประโยชน์ในการบรรลุวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.3.6 ร่วมเป็นวิทยากรและเผยแพร่ผลงานวิจัยในงานสัมมนาเผยแพร่ผลงานวิจัยของสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 การส่งเสริมการเติบโตและการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศไทย

1.4.2 ภาคธุรกิจเอกชนสามารถศึกษาองค์ความรู้และนำไปเป็นข้อมูลสำหรับการปรับตัวและเตรียมความพร้อมทางธุรกิจก่อนเข้าสู่ตลาดอินเดียในบริบทของรัฐได้

1.4.3 ภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัย เพื่อนำไปสร้างความร่วมมือและดำเนินงานร่วมกันในการสร้างโอกาสและมูลค่าทางเศรษฐกิจในรัฐของตลาดอินเดีย ได้องค์ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยสามารถนำมาเผยแพร่ให้แก่สาธารณชนทั่วไป และ/หรือนำมาใช้สำหรับการจัดการเรียนการสอน การบริการวิชาการ และการฝึกอบรมของคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

ບត្តី 2

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

- (4) คนอินเดียส่วนใหญ่มีลักษณะตระหนี่ และฉลาดรวมทั้งรู้ค่าของเงิน การอ่านรายละเอียดบนฉลากสินค้าอย่างละเอียด การเปรียบเทียบราคาต่อหน่วย เป็นเรื่องปกติ ดังนั้น ฉลากสินค้ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง เช่นเดียวกับการจัด Promotion โดยเฉพาะการลดราคา และการแจกของแถมถือเป็น Promotion ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการชิงโชค ชิงรางวัล
- (5) การผลิตอาหารประเภท Ready to eat สามารถนำไปวางขายในซูเปอร์มาร์เก็ตได้ซึ่งจะมีหลากหลายระดับ โดยอาจมุ่งเน้นไปที่ซูเปอร์มาร์เก็ตระดับสูงในเมืองใหญ่ๆ ในปัจจุบันประเทศอินเดียเริ่มมีเครือข่ายซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ที่มีหลายสาขาเปิดดำเนินการแล้ว โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ กลุ่มเครือข่ายซูเปอร์มาร์เก็ตที่สำคัญได้แก่ Star Bazaar (เป็นบริษัทในเครือ TATA Group), Bangalore Central, Big Bazaar, Easyday, D-Mart, Food Bazaar, Foodworld, HyperCity, Lulu Hypermarket, Margin Free Market, Maveli Stores, Metro Cash & Carry, More., Namdhari's Fresh, Nilgiri's, Reliance Fresh, Spar, Spencer's, Subhiksha, Supplyco, Triveni, Supermarket แม้จะเป็นช่องทางการจัดจำหน่ายที่ดี แต่ผู้ประกอบการหลายรายก็ยังคงมีแนวทางการดำเนินกิจการแบบขายทุนท้องถิ่นที่ไม่ยอมรับระบบกติกาสากลดังนั้น การนำสินค้าไปวางจำหน่ายต้องมีการตกลงในรายละเอียดและข้อกฎหมายอย่างรัดกุม
- (6) อาหารแปรรูปของไทยที่มีศักยภาพในการส่งออก ได้แก่ Rice-based product ขอสปรุงรส ซุปซึ่งเป็นสินค้าในระดับกลางถึงสูงของอินเดีย เครื่องดื่ม เช่น น้ำมะพร้าวกระป๋องและน้ำผลไม้ต่างๆ ตลอดจนขนมขบเคี้ยว ลูกอม และขนมต่างๆ เป็นต้นสินค้าราคาถูก ทนทาน เน้นเสียยากหากต้องการเข้าสู่ตลาดระดับล่าง สินค้าลักษณะ (Mass Product) ที่เข้ากันได้กับรูปแบบสังคมวัฒนธรรมและการใช้ชีวิตของคนอินเดียโดยการเข้าไปทำความเข้าใจตลาดนี้อย่างจริงจังคือสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม การปรับรสชาติให้เข้ากันกับรสนิยมของคนอินเดียที่นิยมบริโภคเครื่องเทศ เครื่องแกงก็เป็นสิ่งจำเป็นหากต้องการเจาะเข้าตลาดอินเดีย
- (7) มาตรฐานสินค้าซึ่งในแต่ละรัฐไม่เหมือนกัน การส่งสินค้าจากรัฐหนึ่งไปยังอีกรัฐหนึ่งมีต้นทุนสูงเนื่องจากการเก็บค่าธรรมเนียมการขนส่งสินค้าระหว่างรัฐ ซึ่งมีอัตราไม่คงที่ไม่แน่นอน รัฐบาลอินเดียโดยเฉพาะรัฐบาลระดับรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นมีการปรับเปลี่ยนกฎระเบียบบ่อยครั้ง ดังนั้นข้อเสนอแนะสำคัญสำหรับผู้ประกอบการชาวไทยคือต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงของกฎระเบียบ อย่างใกล้ชิด

2) กลยุทธ์ด้านราคา เนื่องจากอินเดียมีโครงสร้างทางรายได้ที่มีความเหลื่อมล้ำสูง ดังนั้นลักษณะของผลิตภัณฑ์จึงต้องวางขายให้เหมาะสมกับตลาด เช่น สินค้าพร้อมรับประทานจะเหมาะสมกับซูเปอร์มาร์เก็ตในระดับบนที่มีความพิถีพิถันด้านการบริโภค ในขณะที่ถ้าเป็นลูกอมขนมขบเคี้ยวทั่วไปที่เหมาะสมกับผู้บริโภคระดับรายได้ไม่สูง ปริมาณสินค้าไม่ควรใหญ่มากเพื่อให้เหมาะสมกับผู้มีรายได้น้อย เป็นต้น

3) กลยุทธ์ด้านการส่งเสริมการค้าขาย ความมีพันธมิตรเป็นพ่อค้าชาวอินเดีย เพื่อให้สินค้าเข้าถึงผู้บริโภคได้หลากหลายมากกว่า และยังเข้าใจกฎระเบียบของอินเดีย ตลอดจนสามารถช่วยต่อรองการค้าได้โดยการเข้าร่วมงานแสดงสินค้าจะเป็นการเปิดโอกาสการค้าและการลงทุนได้มากขึ้น

4) กลยุทธ์ด้านการลงทุน

- (1) การลงทุนกระจายตามพื้นที่ที่มีความต้องการในสินค้าอินเดียเป็นประเทศที่ประกอบด้วยหลายรัฐรวมกัน ประชากรในแต่ละพื้นที่ก็มีความแตกต่างกัน ในรสนิยม ประกอบกับอินเดียมีโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งที่ยังไม่พัฒนามากนัก การเข้าไปลงทุนเพื่อขายในพื้นที่จะช่วยลดต้นทุนทางการขนส่งอาหารได้
- (2) การเจรจาข้อตกลงและการมีส่วนร่วมทำธุรกิจท้องถิ่นทั้งในด้านการค้าและการลงทุนนั้น การทำธุรกิจกับคนอินเดียต้องมีความอดทนในการเจรจาต่อรองจนถึงที่สุด ในทุกรายละเอียดเนื่องจากมีความเป็นพ่อค้าสูง แต่หากเมื่อสามารถตกลงธุรกิจกันได้แล้ว การค้าจะค้าชาวอินเดียจะช่วยให้เรามีความเข้าใจในคนอินเดียมากขึ้นและยังได้รับความช่วยเหลือในการทำธุรกิจได้ดีหากการเข้าไปลงทุนค้ำึงถึงประโยชน์ที่คนในพื้นที่จะได้รับจะเป็นการช่วยเพิ่มโอกาสให้การลงทุนเป็นไปได้มากขึ้น
- (3) การทำสัญญาในการทำข้อสัญญาทางการค้า ต้องทำด้วยความรอบคอบรัดกุม โดยให้ใช้นักกฎหมายชาวอินเดียที่ดูแลการทำสัญญาเป็นผู้จัดทำ ทั้งนี้ ในอินเดียมีบริษัทที่ปรึกษาในด้านนี้อยู่ เนื่องจากเป็นเงื่อนไขหลักของการทำธุรกิจในอินเดีย
- (4) การควบคุมดูแลคนงานเนื่องจากคนอินเดียมีความเชื่อถือในเรื่องวรรณะการบริหารจัดการจึงต้องแยกตามวรรณะ โดยคนวรรณะต่ำจะถูกกีดกันอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ ยังมีการกีดกันคนจากนอกพื้นที่อีกด้วย ดังนั้น การควบคุมดูแลคนงานต้องคำนึงถึงประเด็นด้านนี้ ประกอบกับการทำข้อตกลงกับคนงานก็ต้องมีสัญญาที่รัดกุมเช่นกัน เนื่องจากอุปนิสัยการทำงานของคนอินเดียดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น

กลยุทธ์สำหรับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ

1) คนอินเดียชอบซื้อสินค้าที่มีชื่อผลิตภัณฑ์เป็นที่รู้จัก การเจาะตลาดที่ใช้ชื่อผลิตภัณฑ์จะมีโอกาสมากกว่า

2) รูปลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ไม่ควรเป็นรูปสัตว์ หรือ ตัวเลข เนื่องจากกรณีของสัตว์หลายประเภทเช่น หนู เสือวัว และ งู จะเกี่ยวข้องกับศาสนาฮินดู ซึ่งคนอินเดียให้ความเคารพ ส่วนตัวเลขนั้นถือเป็นส่วนหนึ่งของตัวหนังสือที่ให้ความเคารพเช่นกัน

3) เครื่องประดับที่คนอินเดียชื่นชอบจะเป็นเครื่องประดับทองคำ ที่ใช้ทั้งสำหรับเป็นเครื่องประดับ และใช้สำหรับการลงทุน และเครื่องประดับที่มีสีสันทสวยงาม

4) ต้องหาแหล่งสำหรับกระจายสินค้าในอินเดียเป็นของตนเอง ในเมืองหลักสำคัญ เช่น มุมไบ เพราะหากไม่มีแหล่งกระจายสินค้าภายในประเทศจะไม่ได้รับความสนใจจากผู้ค้าปลีกชาวอินเดีย

5) เข้าร่วมงานแสดงสินค้าอัญมณีเครื่องประดับที่สำคัญของอินเดีย โดยเฉพาะงาน India International Jewellery Show (IIJS) ซึ่งได้รับการสนับสนุนจาก Gems and Jewellery Export Promotion Council (GJEPC) ซึ่งจะจัดในช่วงเดือนสิงหาคมของทุกปี ที่นครมุมไบ

6) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยที่อยู่ในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ โดยไม่ใช่สร้างเฉพาะนักวิชาชีพเจียรไนเพชรพลอย หรือนักออกแบบเครื่องประดับที่มีคุณภาพเท่านั้นหากแต่ต้องสร้างนักวิชาชีพที่มีความสามารถในการมองหาโอกาสทางธุรกิจ รู้จักวิธีการเจรจาการค้า และมีทักษะในการทำธุรกิจอย่างครบวงจร

7) คนอินเดียที่นับถือศาสนาซิกข์ คือ นักธุรกิจค้าอัญมณีรายใหญ่ที่คุมตลาดการค้าเพชรทั่วโลก และโดยเฉพาะตลาดอัญมณีในประเทศอินเดียอย่างต่อเนื่องยาวนาน โดยในศตวรรษที่ 18 ศูนย์กลางการค้าเพชรและไข่มุกของโลกอยู่ที่เมือง Hyderabad ซึ่งเป็นเมืองหลวงและเมืองที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดของรัฐ Andhra Pradesh ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศไทย และปัจจุบันก็ยังเป็นผู้ควบคุมกลไกการซื้อขายอัญมณีในประเทศอินเดียอยู่ โดยเมืองที่เป็นศูนย์กลางการส่งออกเพชรและอัญมณีของประเทศไทยคือเมือง Ahmedabad ซึ่งเป็นเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของรัฐ Gujarat ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศไทย และในประเทศไทยพ่อค้าเพชรส่วนใหญ่ก็เป็นคนไทยเชื้อสายอินเดียที่นับถือศาสนาซิกข์ด้วยเช่นกัน ดังนั้น การสร้างเครือข่าย และการสร้างความสัมพันธ์ โดยเฉพาะการพิจารณาว่าจ้างคนไทยเชื้อสายอินเดียที่นับถือศาสนาซิกข์เหล่านี้ให้ทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างการค้าเพชรกับนักธุรกิจอัญมณีชาวอินเดียจะสร้างโอกาสทางธุรกิจที่สะดวกมากยิ่งขึ้น

กลยุทธ์สำหรับอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์

1) เลือกลงทุนในผลิตภัณฑ์ที่ไทยมีศักยภาพในการผลิตสูง และเลือกลงทุนในพื้นที่ ซึ่งได้รับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ ซึ่งมักจะมียระบบสาธารณูปโภคทางการผลิตที่พร้อมสำหรับการลงทุนแล้ว ได้แก่ Gujarat, Haryana, Himachal Pradesh, Jharkhand, Karnataka, Kerala, Madhya Pradesh, Maharashtra, Punjab, Rajasthan, Tamil Nadu, Uttar Pradesh และ Uttarakhand

2) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมชาวไทยที่สนใจจะเข้ามาทำการค้าการลงทุนในประเทศอินเดียในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ ยังมีโอกาสอยู่อีกมาก โดยกลยุทธ์การค้าการลงทุนที่มีความน่าสนใจมากที่สุดคือการจับตามองว่านักลงทุนญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในภาคการผลิตใด ในพื้นที่ไหนของประเทศอินเดีย เมื่อเห็นทิศทางที่ชัดเจนของนักลงทุนญี่ปุ่นแล้วให้นักลงทุนไทยติดตามเข้ามาลงทุนในภาคการผลิตนั้นๆ ในบริเวณนั้นๆ ด้วยเนื่องจากอินเดียยังมีปัญหาเรื่องระบบสาธารณูปโภคอยู่ในหลายพื้นที่ และรัฐบาลญี่ปุ่นก็ให้การสนับสนุนการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคในบริเวณที่นักลงทุนญี่ปุ่นเข้าไปลงทุนด้วยเงินทุนจำนวนมาก ดังนั้น นักลงทุนไทยที่ติดตามเข้ามาก็จะได้รับผลประโยชน์ในลักษณะ Positive Externality ด้วยและอีกยุทธศาสตร์ที่มีความน่าสนใจ คือ ธุรกิจไทยซึ่งเป็นบริษัทที่ผลิตสินค้าป้อนให้กับโรงงานของญี่ปุ่นอยู่แล้วในลักษณะ OEM หรือในลักษณะของ Subcontractor ควรเจรจากับธุรกิจญี่ปุ่นเหล่านั้นให้สนับสนุนให้มีการลงทุนซื้อเครื่องจักรใหม่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในประเทศไทย ในลักษณะของ Technological Upgrade แล้วนักลงทุนไทยก็นำเครื่องจักรเดิม ซึ่งอาจจะล้าสมัยไม่ทันสมัยแล้วมาติดตั้งในโรงงานที่ลงทุนใหม่ในประเทศอินเดีย ทั้งนี้ เนื่องจากคนงานอินเดียเองก็ยังไม่คุ้นชินกับระบบการผลิตและ

เครื่องจักรที่ทันสมัยมากนัก ดังนั้น เครื่องจักรเก่าที่ย้ายมาจากประเทศไทยจะมีความเหมาะสมกับระดับฝีมือแรงงานอินเดีย ซึ่งมีประสิทธิภาพต่ำกว่าแรงงานไทย การลงทุนในรูปแบบนี้ก็จะประโยชน์กับทั้ง 3 ฝ่าย นั่นคือทั้งกับเจ้าของกิจการขนาดใหญ่ชาวญี่ปุ่นก็จะได้ประโยชน์จากการขยายโอกาสการลงทุนเข้าไปในประเทศอินเดีย โดยมีเจ้าของกิจการไทยช่วยกระจายความเสี่ยง เจ้าของกิจการชาวไทยก็ได้รับเทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นจากการลงทุนใหม่ และฝ่ายอินเดียก็จะได้รับการลงทุนที่มีเครื่องมือที่มีระดับเทคโนโลยีที่เหมาะสม และได้เรียนรู้ประสบการณ์การทำงานร่วมกับนักลงทุนญี่ปุ่นจากประเทศไทยซึ่งมีความคุ้นชิน

3) เนื่องจากสภาพถนนและนิสัยการขับซี่ยานพาหนะของชาวอินเดียซึ่งไม่เคารพกฎจราจรมากนัก ประกอบกับรูปแบบการใช้ชีวิตที่ยังถือว่ารถยนต์เป็นเครื่องชี้สถานะทางสังคม ดังนั้น อินเดียเป็นตลาดที่มีอุปสงค์ต่อชิ้นส่วนยานยนต์ อะไหล่ และเครื่องประดับยนต์ที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว รวมทั้งยังมีความต้องการบริการอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับรถยนต์อย่างสูง อาทิ บริการซ่อมแซมรถยนต์ บริการตกแต่งประดับยนต์บริการ Modify เครื่องยนต์และช่วงล่าง ฯลฯ

4) รถยนต์ทั้งที่เป็นยี่ห้อสากลและยี่ห้อท้องถิ่นของประเทศอินเดียที่ผลิตและประกอบในประเทศอินเดียได้รับการปรับแต่งเครื่องยนต์และระบบช่วงล่างให้เข้ากับสภาพถนน ภูมิประเทศ และภูมิอากาศที่รุนแรงในประเทศอินเดีย รวมทั้งยังมีอัตราการใช้เชื้อเพลิงที่ประหยัด ดังนั้น โอกาสทางธุรกิจของไทยประการหนึ่งคือการนำเข้ายานยนต์จากประเทศอินเดียเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย ทั้งนี้ มีประเด็นที่ต้องคำนึงถึง 2 ประการ ระบบภาษีศุลกากรและภาษีสรรพสามิตซึ่งยังไม่เปิดเสรีให้นำเข้ายานยนต์อินเดียเข้ามาด้วยอัตราภาษีพิเศษ กระบวนการในการทำการตลาดเพราะผู้บริโภคชาวไทยจำนวนมากยังพิจารณาว่าของที่ผลิตในประเทศอินเดียมีคุณภาพไม่สูงนัก

กลยุทธ์สำหรับอุตสาหกรรมเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่งบ้าน

1) เครื่องเรือนและเครื่องตกแต่งบ้านต้องมีเอกลักษณ์ (uniqueness) การออกแบบที่แปลกใหม่เป็นจุดดึงดูดที่สำคัญ อีกทั้งงานแสดง BIG-BIH ซึ่งจัดในประเทศไทยปีละ 2 ครั้งเป็นช่องทางหลักที่นักธุรกิจอินเดียจะเข้ามาสั่งสินค้า ผู้ประกอบการจึงควรเข้าร่วมการแสดงสินค้านี้ดังกล่าอย่างสม่ำเสมอ

2) การมีผู้แทนที่ดีในประเทศอินเดียจะช่วยให้การค้าสะดวก ทั้งในแง่การติดตามและการขนส่งมายังอินเดีย

3) ศึกษาสถานที่ที่เป็นตลาดเป้าหมายที่เหมาะสม เช่น ผลิตรถยนต์บางอย่างแม้จะมีในอินเดียก็อยู่ในบริเวณที่ห่างไกล การนำเข้าจากไทยสะดวกกว่าก็สมควรบุกตลาดดังกล่าว

4) ตั้งราคาที่เหมาะสม ซึ่งปัจจุบันประสบปัญหาสองทางจากการที่เงินบาทแข็งค่าเมื่อเทียบกับดอลลาร์สหรัฐและ रुपีย่อ่อนค่าลงเมื่อเทียบกับดอลลาร์สหรัฐ ในขณะที่ในอินเดียไม่มีเครื่องมือในการป้องกันความเสี่ยงจากความผันผวนจากค่าเงิน

2.2 พุทธกาล รัชช และคณะ (2557)

จากการศึกษาภาพรวมทางเศรษฐกิจ และบทบาทของเศรษฐกิจอินเดียในเศรษฐกิจโลกนั้นพบว่าอินเดียเป็นระบบเศรษฐกิจขนาดใหญ่ มีประชากรจำนวนมาก มีวัยเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ และมีการ

เติบโตค่อนข้างรวดเร็ว อินเดียจึงเป็นตลาดขนาดใหญ่ นอกจากนี้ ยังมีนโยบายในการเปิดประเทศ เปิดโอกาสทางการค้าและการลงทุนอย่างต่อเนื่อง แต่ข้อสำคัญที่ต้องควรตระหนักถึงเสมอในการเข้าไปทำการค้าและการลงทุนกับตลาดอินเดียคือ การหานักธุรกิจท้องถิ่นที่จะร่วมทำการค้าการลงทุนที่ไว้วางใจได้ และต้องมีความรัดกุมอย่างยิ่งในการทำข้อตกลงและการเจรจาธุรกิจ โดยต้องมีนักกฎหมายและนักบัญชีที่เข้าใจตลาดอินเดียร่วมเป็นที่ปรึกษาในการทำธุรกิจในอินเดียด้วยเสมอ

อินเดียยังมีความเป็นเลิศทางด้านการบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศไปประยุกต์ใช้กับบริการต่าง ๆ เช่น บริการทางด้านคมนาคมขนส่ง บริการทางการเงิน และบริการทางด้านข้อมูล ซึ่งทำให้การให้บริการต่างๆ มีความหลากหลาย มีต้นทุนถูกลง และสามารถเข้าถึงรายย่อยได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนั้น อินเดียยังมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพจำนวนมากทั้งด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรม และวรรณกรรม เป็นต้น มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ มีความคุ้นเคยกับการติดต่อกับประเทศในแถบตะวันตก อาหรับ และแอฟริกา มีชาวอินเดียไปทำงานในต่างประเทศจำนวนมาก และมีสัดส่วนของประชากรที่มีอายุน้อยอยู่ในระดับสูงโดยเปรียบเทียบ น่าจะเป็นโอกาสที่ดีต่อการขยายการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ต้องการใช้แรงงานอย่างเข้มข้นในอินเดียในอนาคต

อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้ พบว่า อินเดียยังมีปัญหาทางด้านเสถียรภาพทั้งด้านเศรษฐกิจและเสถียรภาพทางการเมือง โดยทางด้านเศรษฐกิจมหภาคนั้น อินเดียประสบปัญหากับดุลการคลังอย่างต่อเนื่อง ปัญหาการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด และเงินเฟ้อที่ยังอยู่ในระดับสูง ส่งผลให้การค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียมีความเสี่ยง ซึ่งนักลงทุนไทยควรระมัดระวังอย่างสูง สำหรับปัญหาด้านเสถียรภาพทางการเมืองระหว่างประเทศและในประเทศนั้น อินเดียประสบปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างศาสนา เชื้อชาติ และวัฒนธรรมค่อนข้างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐทางด้านเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ และปัญหาที่ทำให้ประชาชนขาดความศรัทธาต่อระบบการปกครองของรัฐ กล่าวคือ ปัญหาการคอร์รัปชันเชิงนโยบาย ที่เอื้อประโยชน์ต่อผู้มีอำนาจทางการเมือง และกลุ่มทุนขนาดใหญ่ ที่เพิ่มขึ้นและทำกันอย่างเป็นระบบ

ด้านการพัฒนาประเทศ พบว่า อุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศของอินเดียในปัจจุบันคือ ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานที่ยังขาดแคลน อาทิเช่น ถนน ประปา ไฟฟ้า ท่าเรือ และแหล่งพลังงาน ซึ่งเกิดขึ้นในหลายพื้นที่ เช่นเดียวกับระบบสถาบันการเงินในอินเดียที่ยังมีบริการทางการเงินไม่ครบถ้วน รวมถึงคุณภาพการศึกษาที่ต่ำและไม่เท่าเทียมกัน

ดังนั้น จากการวิเคราะห์ถึงจุดแข็งและจุดอ่อนของอินเดียดังกล่าว ทีมวิจัยมีข้อเสนอแนะต่อผู้ประกอบการไทยและข้อพึงระวังของการเข้าไปทำการค้าและการลงทุนในอินเดียโดยแยกตามประเภทธุรกิจได้ดังนี้

1. ภาคการเกษตร อินเดียเป็นประเทศขนาดใหญ่ มีหลายพื้นที่ที่มีภาวะแห้งแล้งกันดาร โดยอุทกภัยมีในฤดูร้อนในบางพื้นที่อาจขึ้นสูงถึง 46 – 48 องศาเซลเซียสในเวลากลางวัน และบางพื้นที่อาจจะขาดแคลนฝนและน้ำต่อเนื่องเป็นระยะเวลาหลายปี อย่างไรก็ตาม อินเดียก็มีหลายพื้นที่ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่ง เช่น บริเวณพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของแผ่นดินใหญ่ เช่น รัฐพิหาร และรัฐเบงกอลตะวันตก ทำให้ผู้ที่สนใจทำการค้าผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร และการลงทุนทางการเกษตร

จำเป็นต้องเลือกพื้นที่เป้าหมายในการดำเนินธุรกิจอย่างระมัดระวัง และในอนาคตพื้นที่ที่จะมีศักยภาพอย่างยิ่งหากระบบขนส่งได้รับการพัฒนา คือพื้นที่ 8 รัฐในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ รัฐอรุณาจัลประเทศ รัฐนาคาแลนด์ รัฐมณีปุระ รัฐมิโซรัม รัฐตรีปุระ รัฐอัสสัม รัฐเมฆาลัย และรัฐสิกขิม ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีปริมาณน้ำฝนที่เหมาะสม และมีแรงงานราคาถูก โดยคาดว่าจะระบบถนนจะเชื่อมกับพื้นที่แผ่นดินใหญ่จะเสร็จสมบูรณ์ในปี 2559 นอกจากการเลือกพื้นที่แล้ว ประเภทของสินค้าทางการเกษตรและการถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยเฉพาะการทำการเกษตรแบบมีสัญญา (Contract Farming) การเพาะปลูกพืชแบบเกษตรอินทรีย์ และปลอดสารพิษ จะเป็นโอกาสทางธุรกิจของผู้ประกอบการชาวไทย นอกจากนี้ การเลี้ยงไก่ และฟาร์มกุ้งในบริเวณชายฝั่งมหาสมุทรอินเดีย ยังเป็นโอกาสของธุรกิจจากไทย

2. อาหารแปรรูปและผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูป แม้รัฐบาลอินเดียจะดำเนินนโยบายเพื่อลดภาวะการพึ่งพาอาหารนำเข้าจากต่างประเทศอย่างต่อเนื่องยาวนาน แต่เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านเทคโนโลยีการเกษตรและการแปรรูปอาหารในประเทศ พื้นที่เพาะปลูก สภาพภูมิประเทศ และภูมิอากาศ รวมทั้งขนาดของตลาดที่มีประชากรเป็นจำนวนมาก ทำให้อินเดียยังต้องพึ่งพาการนำเข้าอาหารและผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีโอกาสด้านการลงทุนในภาคการผลิตนี้อย่างมาก โดยเปิดกว้างไปถึงการตั้งโรงงานเพื่อผลิตในอินเดีย โดยสินค้าอาหารและเกษตรแปรรูปที่จะมีโอกาสด้านการค้าการลงทุนคือ สินค้าราคาถูก ทนทาน เน้นตลาดระดับล่าง สินค้าลักษณะ (Mass Product) ที่เข้ากันได้กับรูปแบบสังคมวัฒนธรรมและการใช้ชีวิตของคนอินเดีย เช่น ลูกอมมะขาม เพราะเมื่อคนอินเดียรับประทานอาหารเสร็จจะนิยมกินมะขามเพื่อช่วยระบบย่อยอาหาร ในกรณีส่งออกสินค้าไปขายในตลาดอินเดีย เช่น เครื่องปรุงรส เครื่องดื่มรสชาติแปลกใหม่แตกต่างจากเครื่องดื่มที่ผลิตได้ในประเทศอินเดีย และขนมขบเคี้ยว เป็นสินค้าที่มีโอกาสทางธุรกิจอย่างมากเนื่องจากเป็นสินค้าที่นิยมบริโภคกันทั่วไป อย่างไรก็ตาม การปรับรสชาติให้เข้ากันกับรสนิยมของคนอินเดียที่นิยมบริโภคเครื่องเทศ เครื่องแกงก็เป็นสิ่งจำเป็นหากต้องการเจาะเข้าตลาดอินเดีย อุปสรรคทางการค้าที่สำคัญของอินเดีย คือมาตรฐานสินค้าซึ่งในแต่ละรัฐไม่เหมือนกัน การส่งสินค้าจากรัฐหนึ่งไปยังอีกรัฐหนึ่งมีต้นทุนสูงเนื่องจากมีการเก็บค่าธรรมเนียมการขนส่งสินค้าระหว่างรัฐ ซึ่งมีอัตราไม่คงที่ไม่แน่นอน รัฐบาลอินเดีย โดยเฉพาะรัฐบาลระดับรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นมีการปรับเปลี่ยนกฎระเบียบบ่อยครั้ง ดังนั้น ข้อเสนอแนะสำคัญสำหรับผู้ประกอบการชาวไทยคือ ต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงของกฎระเบียบอย่างใกล้ชิด

3. บรรจุภัณฑ์เพื่อเพิ่มมูลค่า อินเดียเป็นตลาดขนาดใหญ่ทั้งในมิติของพื้นที่และจำนวนประชากร ดังนั้นบรรจุภัณฑ์จึงเป็นอีกหนึ่งโอกาสทางธุรกิจของผู้ประกอบการชาวไทย ซึ่งมีความสามารถทางการแข่งขันในผลิตภัณฑ์ประเภทนี้เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ประกอบการอินเดียซึ่งไม่ค่อยจะให้ความสำคัญกับบรรจุภัณฑ์ของสินค้าที่ตนผลิตมากนัก โดยสามารถจำแนกลักษณะบรรจุภัณฑ์ที่มีโอกาสทางการตลาดในประเทศอินเดียออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ บรรจุภัณฑ์เพื่อเสริมความทนทานในการขนส่งสินค้าจากโรงงานถึงมือผู้บริโภค เนื่องจากอินเดียเป็นประเทศใหญ่ที่มีระบบการขนส่งไม่ดีนัก การขนส่งส่วนใหญ่ใช้ระบบรถบรรทุก รถบรรทุกของประเทศอินเดียไม่ได้เป็นรถหัวลาก (Trailer/ Container Truck) ลากตู้คอนเทนเนอร์ซึ่งไม่ต้องมีการเปลี่ยนตู้คอนเทนเนอร์เมื่อขนจากท่าเรือไปจนถึงร้านค้าส่ง-ค้าปลีก โดยในอินเดียรถบรรทุกจะมีตู้คอนเทนเนอร์ซึ่งต่อเองและขยายขนาด

ของตู้ออกไปทั้งด้านหน้า ด้านข้าง ด้านหลัง และด้านบน ทำให้บรรทุกสินค้าได้มากขึ้น แต่ต้องใช้วิธีเทกอง นั่นคือถ่ายสินค้าออกจากตู้ คอนเทนเนอร์มาตรฐานที่ทำเรือ เพื่อบรรทุกในรถบรรทุกขนาดใหญ่ และวิ่งไปตามถนนซึ่งสภาพผิวการจราจรไม่ดีนัก และอาจต้องขนถ่ายอีกหลายทอดจากเมืองต้นทางไปถึงเมืองปลายทาง เนื่องจากดังที่กล่าวไปแล้วว่าโรงงานในประเทศอินเดียมีลักษณะ Stand-Alone ต้องใช้ระยะเวลาและระยะทางวิ่งที่ยาวนาน การเปลี่ยนมือสินค้าทำให้สินค้าจำนวนมากเกิดการแตกหัก สูญเสีย หรือเน่าเสียระหว่างการขนส่ง ดังนั้น บรรจุภัณฑ์ที่ดีที่ช่วยเพิ่มความทนทานและลดการสูญเสียจากการขนส่งจึงเป็นที่ต้องการอย่างยิ่ง กลุ่มที่สอง คือ บรรจุภัณฑ์ที่เน้นความสวยงามเพื่อดึงดูดลูกค้า โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคบริโภค ซึ่งมีการแข่งขันสูง สำหรับสินค้าในกลุ่มอัญมณีและเครื่องประดับ ซึ่งเป็นสินค้าในตลาดระดับบนสุด (Hi-end) นั้น มีลูกค้าเป็นชนกลุ่มรายได้สูงในอินเดีย ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้ต้องการสินค้าที่มีบรรจุภัณฑ์ที่โดดเด่น สวยงาม เพราะแสดงถึงฐานะของผู้ซื้อ โดยเฉพาะเมื่อผู้ซื้อสินค้านี้ไปเป็นของฝาก ของขวัญ หรือใช้ในพิธีการต่างๆ บรรจุภัณฑ์จะถูกให้ความสำคัญอย่างยิ่ง

4. อัญมณีและเครื่องประดับ ลูกค้าตลาดบนของประเทศอินเดีย นิยมพลอยและหินสีของประเทศไทย โดยเฉพาะคนอินเดียในวัยเริ่มต้นทำงานที่มองหาเครื่องประดับที่สามารถใส่ไปทำงานได้ทุกวัน ดังนั้นพลอยและหินสีที่เป็นชุดเครื่องประดับที่มีขนาดใหญ่เกินไปกำลังเป็นสินค้าที่เริ่มมีตลาดที่ขยายตัวในประเทศอินเดีย อย่างไรก็ตาม ตลาดเครื่องประดับอินเดียที่เป็นตลาดหลักยังนิยมเครื่องประดับชิ้นใหญ่ที่มีรูปแบบการออกแบบผลิตภัณฑ์แตกต่างจากที่ผู้ผลิตในประเทศไทยผลิต ดังนั้นหากต้องการเจาะเข้าตลาดนี้ในประเทศอินเดีย ผู้ผลิตชาวไทยอาจต้องมีการปรับรูปแบบการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้เข้ากับรสนิยมของคนอินเดียมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเครื่องประดับขนาดใหญ่ ซึ่งจะเป็นที่นิยมอย่างยิ่งในช่วงฤดูการแต่งงานในช่วงปลายปีในประเทศอินเดีย คนอินเดียนิยมเครื่องประดับทองรูปพรรณของประเทศไทยเนื่องจากนิยมทองรูปพรรณซึ่งมีสัดส่วนของทองคำบริสุทธิ์ในสัดส่วนที่สูง (ทองคำบริสุทธิ์ร้อยละ 96.5 ขึ้นไป) ซึ่งมีสีทองเหลืองอร่าม สุกปลั่ง และแตกต่างจากทองคำที่ขายในตลาดในตะวันออกกลาง และในเอเชียตะวันออก เช่น จีน ฮองกง และไต้หวัน ซึ่งจะมีเนื้อทองคำบริสุทธิ์ในสัดส่วนที่ต่ำกว่า ทำให้ทองมีสีซีดกว่าทองจากประเทศไทยซึ่งเป็นที่นิยมของคนอินเดีย โดยคนอินเดียจำนวนหนึ่งเข้ามาซื้อเครื่องประดับทองคำในประเทศไทยและสวมใส่นำเข้าไปในประเทศอินเดียในลักษณะกองทัพบดเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีนั้น

5. อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมชาวไทยที่สนใจจะเข้ามาทำการค้าการลงทุนในประเทศอินเดียในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ ยังมีโอกาสอยู่อีกมาก โดยกลยุทธ์การค้าการลงทุนที่มีความน่าสนใจมากที่สุด คือการจับตามองว่านักลงทุนญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในภาคการผลิตใด ในพื้นที่ไหนของประเทศไทย เมื่อเห็นทิศทางการที่ชัดเจนของนักลงทุนญี่ปุ่นแล้ว ให้นักลงทุนไทยติดตามเข้ามาลงทุนในภาคการผลิตนั้นๆ ในบริเวณนั้นๆ ด้วย เนื่องจากอินเดียยังมีปัญหาเรื่องระบบสาธารณสุขโรคอยู่ในหลายพื้นที่ และรัฐบาลญี่ปุ่นก็ให้การสนับสนุนการพัฒนาาระบบสาธารณสุขโรคในบริเวณที่นักลงทุนญี่ปุ่นเข้าไปลงทุนด้วยเงินทุนจำนวนมาก ดังนั้น นักลงทุนไทยที่ติดตามเข้ามาก็จะได้รับผลประโยชน์ในลักษณะ Positive Externality ไปด้วย และอีกยุทธศาสตร์ที่มีความน่าสนใจ คือ ธุรกิจไทยซึ่งเป็นบริษัทที่ผลิตสินค้า

ป้อนให้กับโรงงานของญี่ปุ่นอยู่แล้วในลักษณะ OEM หรือในลักษณะของ Subcontractor ควรเจรจากับธุรกิจญี่ปุ่นเหล่านั้นให้สนับสนุนให้มีการลงทุนซื้อเครื่องจักรใหม่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในประเทศไทยในลักษณะของ Technological Upgrade แล้วนักลงทุนไทยก็นำเครื่องจักรเดิม ซึ่งอาจจะล้าสมัยไม่ทันสมัยแล้วมาติดตั้งในโรงงานที่ลงทุนใหม่ในประเทศอินเดีย ทั้งนี้ เนื่องจากคนงานอินเดียเองก็ยังไม่คุ้นชินกับระบบการผลิตและเครื่องจักรที่ทันสมัยมากนัก ดังนั้น เครื่องจักรเก่าที่ย้ายมาจากประเทศไทยจะมีความเหมาะสม การลงทุนในรูปแบบนี้ก็จะประโยชน์กับทั้ง 3 ฝ่าย นั่นคือทั้งกับเจ้าของกิจการขนาดใหญ่ชาวญี่ปุ่นก็จะได้ประโยชน์จากการขยายโอกาสการลงทุนเข้าไปในประเทศอินเดีย โดยมีเจ้าของกิจการไทยช่วยกระจายความเสี่ยง เจ้าของกิจการชาวไทยก็ได้รับเทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นจากการลงทุนใหม่ และฝ่ายอินเดียก็จะได้รับการลงทุนที่มีเครื่องมือที่มีระดับเทคโนโลยีที่เหมาะสม และได้เรียนรู้ประสบการณ์การทำงานร่วมกับนักลงทุนญี่ปุ่นจากประเทศไทยซึ่งมีความคุ้นชิน

6. เครื่องประดับตกแต่งบ้าน ตลาดระดับกลางถึงระดับบนในประเทศอินเดียนั้นมีประชากรมากกว่า 300 ล้านคน และมีกำลังซื้อที่สูง ดังนั้น จึงเป็นโอกาสในการนำเข้าสินค้าเครื่องประดับตกแต่งบ้านจากประเทศไทยและจากอาเซียนเข้าไปขายในประเทศอินเดีย และตลาดดังกล่าวมีโอกาสขยายตัวอย่างมากในอนาคต โดยการเข้าไปดำเนินธุรกิจผู้ประกอบการต้องคำนึงถึงปัจจัยดังนี้

- สินค้าที่จะนำไปขายควรมีความมีเอกลักษณ์ (Uniqueness) โดยสินค้าที่โอกาสในการทำตลาดในอินเดียคือ ผลิตภัณฑ์จากไม้ สินค้าตกแต่งบ้านที่เน้นการออกแบบที่แปลกใหม่ เช่น สินค้าที่แสดงในงานแสดงสินค้า BIG-BIH เป็นหนึ่งในแหล่งที่นักธุรกิจอินเดียจะเข้ามาเลือกสั่งสินค้า
- การมีผู้แทนหรือพันธมิตรทางการค้าที่ดีในประเทศอินเดีย จะช่วยให้การค้าสะดวกทั้งในแง่การติดตามประสานงาน และการขนส่งสินค้ายังอินเดีย

7. โรงแรมและการท่องเที่ยว บริการทางด้านการท่องเที่ยวยังเป็นภาคบริการที่มีขนาดเล็กในประเทศอินเดียเนื่องจากข้อจำกัดของคนอินเดียเองในเรื่องสังคมวัฒนธรรมที่มีพื้นฐานเรื่องการแบ่งหน้าที่กันทำงานระบอบวรรณะตามหลักพราหมณ์-ฮินดู ทำให้คนอินเดียเองไม่สามารถทำงานบริการหลายๆ ประเภทได้ และเป็นช่องว่างที่ผู้ประกอบการไทยที่มีความรู้ความสามารถ รวมทั้งมีจิตใ้รักการบริการสามารถเข้าไปเจาะตลาดบริการเหล่านี้ได้ ในขณะเดียวกัน การนำคนอินเดียเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยก็มีโอกาสขยายตัวอย่างมาก ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวอินเดียเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่ต่ำกว่าปีละ 1 ล้านคน โดยจำนวนมากไม่ได้เข้ามาท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว หากแต่เข้ามาซื้อสินค้าจากประเทศไทย อาทิ เครื่องประดับ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะทีวีจอแบน และนำเข้าไปขายในประเทศอินเดียอีกด้วย ทำให้นักท่องเที่ยวเหล่านี้มีรายจ่ายซื้อสินค้าในประเทศไทยในมูลค่าสูง อย่างไรก็ตาม ตลาดที่ผู้ประกอบการไทยควรให้ความสำคัญมากกว่าคือตลาด FIT (Free Individual Traveler) ซึ่งมักจะเป็นกลุ่ม Repeater คือเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยหลายครั้งแล้ว นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้นักจะมากักอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลายาวนาน หรือเป็นนักท่องเที่ยวในกลุ่มนักธุรกิจอินเดียที่เดินทางเข้ามาพักผ่อนและจับจ่ายซื้อสินค้าในประเทศไทย ซึ่งสร้างรายได้ให้กับภาคการท่องเที่ยวของประเทศไทย

อย่างเต็มที่ ในขณะที่อีกกลุ่มที่เข้ามาใช้บริการโรงแรมและร้านอาหารในประเทศไทยในมูลค่าสูงคือ กลุ่มคนอินเดียที่มีรายได้สูงที่เดินทางมาจัดพิธีแต่งงานในประเทศไทย โดยกลุ่มนี้จะเหมาห้องพัก และห้องจัดเลี้ยงในโรงแรม ตลอดจนจัดการแสดง และประกอบพิธีการต่อเนื่องหลายวัน และมียอดค่าใช้จ่ายสูงมาก

8. สพานวดและบริการเพื่อสุขภาพ เช่นเดียวกับบริการโรงแรม การท่องเที่ยว และร้านอาหาร นั่นคือจิตใจรักบริการของคนไทยเป็นจุดแข็งที่สร้างโอกาสทางธุรกิจทั้งจากการนำนักท่องเที่ยวอินเดีย เข้ามาในประเทศไทย และการที่นักลงทุนไทยออกไปลงทุนเปิดสถานให้บริการเหล่านี้ในประเทศอินเดีย สิ่งสำคัญ 2 ประการที่จะเอื้อให้ธุรกิจนี้ไปได้ดีในตลาดอินเดีย คือ การส่งเสริมและสนับสนุนอย่างจริงจัง จากภาครัฐ และการสร้างความแตกต่างในการให้บริการ รวมทั้งการให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญากับกระบวนการให้บริการที่เป็นวิถีไทยอย่างแท้จริง รวมทั้งการจัดสร้างมาตรฐานการนวด สปา และการแพทย์แผนไทยอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างลักษณะเด่นของบริการในรูปแบบไทยอย่างแท้จริง

9. บริการทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ในระยะยาวการทำงานร่วมกับแรงงานฝีมือชาวอินเดีย ที่มีทักษะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์คงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นโจทย์ที่สำคัญที่ผู้ประกอบการชาวไทยต้องตระหนักถึงคือ การทำสัญญาแบ่งผลประโยชน์ ในตัวผลผลิตที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรม รวมถึงการป้องกันและการคุ้มครองการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่จะทำให้อุตสาหกรรมนี้เจริญเติบโตขึ้นได้ อีกประเด็นที่ต้องระวังคือ ปัจจุบันมีสถาบัน การศึกษาในประเทศอินเดียจำนวนมากที่เปิดใหม่และจัดการเรียนการสอนในวิชาที่เกี่ยวข้องกับ เทคโนโลยีสารสนเทศ แต่หลายๆ แห่งยังมีการจัดการเรียนการสอนที่ไม่ได้คุณภาพ และบุคลากรที่จบ ออกมาจากสถาบันเหล่านี้ยังไม่มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสม ผู้ประกอบการไทยต้องคำนึงถึงเสมอว่า คนที่จบการศึกษาด้านนี้มาที่เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพส่วนใหญ่จะได้รับค่าตอบแทนสูง และมีบริษัท ข้ามชาติขนาดใหญ่ในสหรัฐอเมริกาและในสหภาพยุโรปเตรียมรับบุคคลเหล่านี้เข้าทำงานอยู่แล้ว ดังนั้น ก่อนการรับบุคลากรเข้าร่วมงานควรต้องมีการทดสอบเกณฑ์สมรรถนะอย่างเข้มงวด เพื่อป้องกัน ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในภายหลังจากการจ้างงานบุคคลที่ไม่มีความสามารถอย่างแท้จริงเข้าทำงาน

10. อุตสาหกรรมสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป ในทุกเมืองของประเทศอินเดียจะมีตลาด ขายสิ่งทอและเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยร้านค้าจำนวนมาก และปกติมักจะมีลูกค้า ชาวอินเดียจำนวนมากเลือกซื้อสินค้าเหล่านี้อย่างแน่นขนัดในทุกๆ วัน ตลาดเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม จึงเป็นตลาดที่มีความตื่นตัวและมีเงินสะพัดเป็นจำนวนมากในตลาดในประเทศอินเดีย ผู้บริโภคชาวอินเดีย มีทางเลือกในการซื้อเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มอย่างมากมาย ราคาจำหน่ายก็ไม่ได้สูงจนเกินไปนัก ดังนั้น ถ้าผู้ประกอบการชาวไทยอยากเจาะเข้าตลาดอินเดียจำเป็นต้องทำความรู้จักธรรมเนียมการนุ่งห่มของชาว อินเดียให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง ตลอดจนต้องมีการปรับรูปแบบการดีไซน์ การออกแบบให้เข้ากับคนอินเดีย อีกด้วย และเพื่อให้สามารถแข่งขันทางด้านราคากับสินค้าประเภทคล้ายๆ กันที่ผลิตในอินเดีย บังคลาเทศ และศรีลังกาซึ่งมีความตกลงการค้าเสรีกับอินเดียอยู่แล้ว ผู้ประกอบการไทยยังต้องให้ความสำคัญกับ ดีไซน์ และการสร้างเครือข่ายการผลิตให้มากยิ่งขึ้น โดยอาจต้องพิจารณาการสร้างเครือข่ายการผลิต ร่วมกับผู้ผลิตที่มีต้นทุนต่ำในกลุ่มอาเซียน เช่น การผลิตสินค้าจากประเทศกัมพูชาโดยคนไทยเป็น ผู้เข้าไปลงทุนและเป็นคนออกแบบผลิตภัณฑ์

11. อุตสาหกรรมการก่อสร้าง เป็นอีกหนึ่งภาคบริการที่มีโอกาสขยายตัวในตลาดประเทศอินเดีย ทั้งนี้ เนื่องจากอินเดียมีโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่เป็นจำนวนมากและบริษัทก่อสร้างยักษ์ใหญ่ของไทยหลายๆ แห่งก็เข้าไปรับสัมปทานในการก่อสร้างโครงการเหล่านั้นมาแล้ว อาทิ บริษัทอิตาเลียนไทยเข้าไปรับสัมปทานก่อสร้างสนามบินนานาชาติแห่งใหม่ที่เมืองกัลกัตตา จากการสำรวจพบว่า ผู้ประกอบการชาวไทยมีเทคโนโลยีและมี องค์ความรู้ (Know-how) ในการดำเนินธุรกิจมากกว่าผู้ประกอบการท้องถิ่นมาก แต่ปัญหาที่ผู้ประกอบการมักจะพบก็คือ การขาดแคลนแรงงานก่อสร้างที่มีฝีมือ แม้แรงงานอินเดียจะมีค่าจ้างสูงกว่าแรงงานไทยเกินกว่าครึ่ง แต่ผู้ประกอบการชาวไทยมักจะเปรียบเทียบให้ฟังว่า จ้างคนงานไทย 1 คนกลับได้งานมากกว่าจ้างคนอินเดียทำงานถึง 3 คน ดังนั้น การสร้างองค์ความรู้พื้นฐานในการทำงานให้กับแรงงานอินเดียจึงยังมีความจำเป็น ในขณะเดียวกัน การนำแรงงานไทยและผู้บริหาร รวมทั้งนักวิชาชีพชาวไทย เช่น สถาปนิก และวิศวกร เข้าไปทำงานในประเทศอินเดียก็ยังประสบปัญหา ประการแรกคือ แรงงานไทยทั้งที่มีฝีมือ และแรงงานกึ่งฝีมือไม่ค่อยเต็มใจอยากจะได้เดินทางไปทำงานในประเทศอินเดีย ส่วนใหญ่จะกังวลเรื่องอาหารการกินและสภาพการใช้ชีวิต และประการที่สองที่ยังเป็นอุปสรรคคือ กฎหมายอินเดียบังคับให้ผู้มีรายได้แม้จะเป็นระยะเวลานั้นๆ ในประเทศอินเดียต้องจ่ายเงินสมทบกองทุนประกันสังคม และกองทุนอื่นๆ ในสัดส่วนซึ่งไม่จูงใจให้แรงงานไทยอยากเข้าไปทำงานประเทศอินเดีย และการขอคืนเงินที่เสียไปเหล่านั้นทำได้ยาก และมีกระบวนการที่ซับซ้อน

12. บริการค้าปลีก ประเทศอินเดียยังไม่มีห้างค้าปลีกที่มีองค์ความรู้ในการบริหารจัดการ การให้บริการอย่างมืออาชีพ แม้แต่ในกรุงเดลี หรือนครมุมไบก็เพิ่งจะมีห้างค้าปลีกขนาดใหญ่เพียงไม่กี่แห่งเท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่มีเจ้าของเป็นนักธุรกิจท้องถิ่นที่ยังไม่มี Know-how ในการให้บริการค้าปลีก ดังนั้น เมื่อคำนึงถึงจำนวนประชากรที่มีรายได้ระดับกลาง-สูงซึ่งมีจำนวนมากและมีโอกาสขยายตัวสูง ธุรกิจค้าปลีกก็เป็นอีกหนึ่งธุรกิจที่มีความน่าสนใจ อย่างไรก็ตาม ปัญหาระบบโลจิสติกส์ยังเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการดำเนินธุรกิจนี้ รวมทั้งการปรับรูปแบบร้านค้าให้ถูกใจผู้ซื้อชาวอินเดียก็ถือเป็นอีกหนึ่งความท้าทายด้วยเช่นเดียวกัน

ในด้านความเชื่อมโยงระหว่างอินเดียบกับไทยนั้น ต้องดำเนินการผ่านเมียนมาร์โดยทางอินเดีย จะเริ่มจากท่าเรือกัลกัตตาซึ่งจะเชื่อมกับบริเวณ Kaladan Project ในเมียนมาร์ และเชื่อมผ่าน 8 รัฐทางตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย ส่วนทางด้านไทยจะอยู่ที่ อ.แม่สอด จังหวัดตาก ที่จะเชื่อมอินเดียเข้ากับทางหลวงอาเซียนหมายเลข 2 ระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก-ตะวันออก (East-West Economic Corridors) และที่ อ.แม่สาย จ.เชียงราย ที่จะเชื่อมอินเดียเข้ากับทางหลวงอาเซียนหมายเลข 3 ระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridors) ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อทางหลวง India-Myanmar-Thailand Trilateral Highway เสร็จสมบูรณ์ นอกจากนี้ อินเดียยังสามารถเชื่อมกับประเทศอาเซียนผ่าน Dawei Project โดยจะเชื่อมเซนไนของอินเดียเข้ากับทางหลวงอาเซียนหมายเลข 1 ระเบียงเศรษฐกิจทางตอนใต้ (Southern Economic Corridor) ซึ่งจะเชื่อมต่อไปยัง สปป.ลาว กัมพูชา และเวียดนาม

บทที่ 3

สถิติการออกไปลงทุนในต่างประเทศ ของประเทศไทย

บทที่ 3

สถิติการออกไปลงทุนในต่างประเทศของประเทศไทย

ประเทศไทยและประเทศอินเดียมีการค้าและการลงทุนระหว่างกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน ปัจจุบันอินเดียยังคงเป็นประเทศที่มีศักยภาพสูงทั้งในด้านการค้าและการลงทุน โดยเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่มีประชากรมากเป็นอันดับที่สองของโลก อนึ่งนับตั้งแต่รัฐบาลของ ฯพณฯ นเรนทรา โมดี ได้เข้ามาบริหารประเทศอินเดียในเดือนพฤษภาคม 2557 นั้น สภาวะเศรษฐกิจมหภาคเริ่มปรับตัวดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอัตราเงินเฟ้อที่ลดต่ำลงอย่างมากจากร้อยละ 11.2 ในเดือนพฤศจิกายน 2556 ลงมาที่ร้อยละ 4.4 ในช่วงเดียวกันของปี 2557 ในขณะที่การขาดดุลบัญชีเดินสะพัดในไตรมาสที่ 3 ของปี 2557 ได้ลดลงมาที่ร้อยละ 2.1 ของ GDP เป็นต้น ทั้งนี้ นโยบายของรัฐบาลอินเดียนับได้ว่ามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการช่วยให้สภาวะเศรษฐกิจมหภาคตลอดจนความเชื่อมั่นของภาคธุรกิจดีขึ้น

ประเทศอินเดียในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ดังที่ ฯพณฯ ชลิต มานิตกุล เอกอัครราชทูตไทยประจำอินเดียได้เน้นย้ำในการบรรยายสรุปของทีมประเทศไทยประจำกรุงเดลีให้แก่คณะของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ในเดือนกุมภาพันธ์ 2558 ว่า อินเดียในยุคปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปมาก และกำลังจะเติบโตอย่างก้าวกระโดดภายใต้การบริหารงานแบบ More Governance, Less Government ของ ฯพณฯ โมดี อินเดียจึงเป็นโอกาสทางธุรกิจที่ไทยไม่ควรมองข้าม คนไทยจำเป็นต้องเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่ออินเดียเพื่อไม่ให้เสียโอกาส

ล่าสุดในปี 2558 นี้ รัฐบาลอินเดียได้ทำการปฏิรูประบบภาษีทางอ้อม (Indirect Tax) และภาษีการค้าสินค้าและบริการ (Goods and Service Tax: GST) ให้มีความเป็นสากล ลดความซ้ำซ้อนและข้อแตกต่างระหว่างแต่ละรัฐของประเทศอินเดีย ทำให้ระบบการค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอันใกล้ ดังนั้น ในส่วนสุดท้ายของบทนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสรุปประเด็นสำคัญของกฎหมายดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการทำการค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียในระยะต่อไป

3.1 การค้าระหว่างไทยและอินเดีย

สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ ได้ระบุว่า “การค้าระหว่างประเทศไทย-อินเดียใน ปี 2557 (มกราคม-ธันวาคม 2557) คิดเป็นมูลค่ารวม 8,654.33 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (ลดลงร้อยละ 0.37) โดยเป็นการส่งออกจากไทย 5,614.84 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.36) และไทยนำเข้าจากอินเดีย 3,039.49 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (ลดลงร้อยละ 13.27) ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า จำนวน 2,575.35 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และสำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบได้สรุปว่า “อินเดียเป็นตลาดส่งออกสำคัญอันดับที่ 11 และเป็นคู่ค้าสำคัญอันดับที่ 15 ของไทย” ทั้งนี้ รายการสินค้าส่งออกไปยังอินเดียและรายการสินค้านำเข้าที่สำคัญของไทยจากอินเดียแสดงในตารางที่ 3-1 และตารางที่ 3-2 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.1 สินค้าสำคัญที่ไทยส่งออกไปยังอินเดีย

ที่	สินค้า	มูลค่า (ล้านUSD)	ขยายตัว (%)	สัดส่วน
1	เคมีภัณฑ์	607.4	20.73	10.82
2	เม็ดพลาสติก	582.1	21.18	10.37
3	อัญมณีและเครื่องประดับ	351.6	-7.26	6.26
4	เครื่องยนต์สันดาบภายในแบบลูกสูบ	311.0	-7.07	5.54
5	รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	310.5	12.91	5.53
6	เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	285.8	-13.92	5.09
7	เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	277.6	20.19	4.94
8	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่อง	252.5	-7.52	4.50
9	เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และส่วนประกอบ	223.1	57.41	3.97
10	ยางพารา	217.3	0.08	3.87
	รวม 10 รายการ	3,418.8	7.95	60.89
	อื่นๆ	2,196	9.00	39.11
	รวมทั้งสิ้น	5,614.8	8.36	100.00

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ ประเทศอินเดีย

ตารางที่ 3.2 สินค้าสำคัญที่ไทยนำเข้าจากอินเดีย

ที่	สินค้า	มูลค่า (ล้านUSD)	ขยายตัว (%)	สัดส่วน
1	เคมีภัณฑ์	339.6	12.04	11.17
2	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	282.7	-11.06	9.30
3	ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์	279.3	23.88	9.19
4	เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ	251.5	-52.65	8.28
5	สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์	215.0	84.89	7.07
6	พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช	208.0	-45.04	6.84
7	เรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ	187.1	763.57	6.15
8	ผลิตภัณฑ์เวชกรรมและเภสัชกรรม	172.1	22.12	5.66
9	เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์	155.4	-64.00	5.11
10	น้ำมันสำเร็จรูป	125.2	168.19	4.12
	รวม 10 รายการ	2,215.9	-11.83	72.90
	อื่นๆ	823.6	-16.90	27.10
	รวมทั้งสิ้น	3,039.5	-13.27	100.00

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ ประเทศอินเดีย

3.2 การลงทุนระหว่างไทยและอินเดีย

การลงทุนในประเทศอินเดียนับว่าเป็นความท้าทายประการหนึ่งของผู้ประกอบการชาวไทย เนื่องจากขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมทางสังคมมีความแตกต่างกับประเทศไทย ต้องอาศัยความอดทนเป็นอย่างสูงในการดำเนินกิจการ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการรายใดประสงค์ที่จะลงทุนในประเทศอินเดียต้องศึกษากฎระเบียบการค้าและการลงทุนอย่างชัดเจน โดยประเทศอินเดียได้ออกตารางกำหนดการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ หรือ FDI รายสาขาต่างๆ นอกจากนี้ ยังต้องพิจารณาถึงโครงสร้างภาษี ซึ่งมีความยุ่งยากและซับซ้อนในการจัดเก็บจากทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น โดยรัฐบาลกลางจะเก็บภาษีหลักๆ เช่น ภาษีเงินได้ (Income Tax) ภาษีทรัพย์สิน (Wealth Tax) ภาษีดอกเบี้ย (Interest Tax) ภาษีกำไรจากส่วนทุน (Capital Gain Tax) ภาษีสรรพสามิต (Excise Tax) เป็นต้น ส่วนรัฐบาลท้องถิ่นจัดเก็บ เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax) ภาษี สิ่งฟุ่มเฟือย (luxury tax) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ ได้ให้ทัศนะไว้ว่า รัฐบาลอินเดียชุดใหม่ภายใต้การนำของ ฯพณฯ นเรนทรา โมดี ได้ออกนโยบายใหม่ๆ อาทิ การผ่อนปรนกฎเกณฑ์ ระเบียบ และมาตรการสำหรับการลงทุนจากต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมให้มีการนำเข้าและถ่ายโอนเทคโนโลยี เพิ่มเงินทุนสำรองระหว่างประเทศ และกระตุ้นให้ธุรกิจของประเทศอินเดียสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล นอกจากนี้ เขายังได้ออกนโยบายเพื่อปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ อาทิ ถนน รถไฟ และโครงการด้านพลังงาน ทั้งถ่านหิน และก๊าซ และยังคงสานต่อนโยบาย Look East Policy ที่เน้นการเชื่อมโยงระบบโลจิสติกส์กับอาเซียน เพื่อดึงดูดการลงทุนสู่ภาคอีสานของอินเดียที่ยังยากจน และเชื่อมโยงการค้าการลงทุนกับอาเซียนโดยการร่วมพัฒนาเส้นทางในพม่าเชื่อมกับอาเซียน ทั้งนี้ การพัฒนาเศรษฐกิจในหลายๆ ด้านของอินเดียถือเป็นโอกาสสำหรับธุรกิจไทยหลายสาขา ทั้งในด้านการทำการค้า การเข้าไปลงทุน โดยเฉพาะธุรกิจการก่อสร้างวัสดุก่อสร้าง เครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน เครื่องจักรกลการเกษตร และอาหารแปรรูป เป็นต้น

ตารางที่ 3.3 การลงทุนทางตรงจากประเทศไทยไปยังประเทศอินเดียตั้งแต่ไตรมาสที่ 1
ปีพ.ศ. 2555 – ไตรมาสที่ 3 ปีพ.ศ. 2557

ช่วงเวลา	จำนวนเงิน (หนึ่งล้านดอลลาร์สหรัฐ.)
ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2555	525.57
ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2555	539.61
ไตรมาสที่ 3 พ.ศ. 2555	663.48
ไตรมาสที่ 4 พ.ศ. 2555	633.01
ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2556	790.18
ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2556	743.13
ไตรมาสที่ 3 พ.ศ. 2556	790.90
ไตรมาสที่ 4 พ.ศ. 2556	844.93
ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557	908.92
ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2557	889.98
ไตรมาสที่ 3 พ.ศ. 2557	896.37
ไตรมาสที่ 4 พ.ศ. 2557	879.21
ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2558	896.43

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 3.4 การลงทุนไทยในอินเดีย (เงินลงทุนทางตรงจากประเทศไทยไปยังประเทศอินเดีย)
ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2543 – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2557

จำนวนเงิน (ล้านบาท)	จำนวนเงิน (ล้านดอลลาร์สหรัฐ.)	สัดส่วนต่อเงินลงทุนทางตรงทั้งหมด (%)
986.45	188.22	0.08

ที่มา : กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมแห่งอินเดีย

3.3 นโยบายการค้าระหว่างประเทศของอินเดีย

นโยบายการค้าระหว่างประเทศของอินเดียปัจจุบันควรจะต้องเป็นนโยบายการค้าระหว่างประเทศปี ค.ศ. 2014-2019 (Foreign Trade Policy April 2014-March 2019) อย่างไรก็ตาม เดือนมีนาคม 2558 ก็ยังมีปรากฏนโยบายการค้าระหว่างประเทศของอินเดียฉบับดังกล่าว เจ้าหน้าที่ระดับสูงเพียงแต่กล่าวว่านโยบายการค้าระหว่างประเทศฯ ดังกล่าวจะแตกต่างกับนโยบายการค้าระหว่างประเทศฉบับก่อน ๆ (Different Compared To Previous Trade Policies) ทั้งนี้ ได้มีการคาดเดากันว่าความล่าช้าในการประกาศนโยบายการค้าระหว่างประเทศดังกล่าว นั้นอาจมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล และผลจาก Trade Facilitation Agreement of WTO Bali package รวมถึงการเปลี่ยนแปลงไปในภาวะเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นอย่างมาก ซึ่งการล่าช้าของการประกาศนโยบาย

ดังกล่าวสร้างความกังวลต่อนักธุรกิจโดยเฉพาะผู้ส่งออกชาวอินเดียเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากพวกเขายังไม่สามารถวางแผนธุรกิจระยะยาวได้หากยังไม่ทราบแนวทงนโยบายการค้าระหว่างประเทศใหม่ของอินเดียซึ่งหมายรวมถึงความไม่แน่นอนของการดำรงอยู่ของมาตรการ แรงจูงใจ ตลอดจนสิทธิประโยชน์ที่พวกเขาเคยได้รับจากนโยบายการค้าระหว่างประเทศฉบับก่อน

3.4 นโยบายการลงทุนของประเทศอินเดีย

รัฐบาลอินเดียได้ระบุไว้ใน Consolidated FDI Policy Circular of 2014 ว่า รัฐบาลอินเดียมีความตั้งใจและมีวัตถุประสงค์ที่จะดึงดูด และส่งเสริมการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศเพื่อที่จะเสริมกับทุน เทคโนโลยี และทักษะต่าง ๆ ภายในประเทศอินเดีย จนส่งผลเร่งความจำเริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้สมกับที่คำว่า “การลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ” มีนัยยะว่าเป็นความสนใจที่มีความถาวร ยืนนาน ในการดำเนินกิจการในประเทศนั้น ๆ

การลงทุนในอินเดียของนักลงทุนต่างชาติสามารถทำได้ผ่าน 2 ช่องทางหลัก ได้แก่

- ก. การลงทุนโดยผ่านช่องทางอัตโนมัติ (Automatic Route) ตามปกติหากไม่ได้มีการกำหนดไว้ว่าเป็นกิจการที่ต้องอนุมัติ นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนผ่านช่องทางอัตโนมัติ และสามารถที่จะถือครองหุ้นได้ในสัดส่วนที่สูงที่สุดได้ถึงร้อยละ 100 ซึ่งการลงทุนภายใต้ช่องทางอัตโนมัตินี้ อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของธนาคารกลางแห่งอินเดีย (Reserve Bank Of India: RBI) โดยนักลงทุนต่างชาติจะต้องแจ้งให้ธนาคารกลางแห่งอินเดียทราบถึงการลงทุนของตนภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่นำเงินมาลงทุน และวันที่ออกหุ้นบริษัท อย่างไรก็ตาม การลงทุนผ่านช่องทางอัตโนมัตินี้ไม่รวมถึงการลงทุนในสาขาการเงินการธนาคาร การบินพลเรือน ปีโตรเลียม การพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ธุรกิจเงินร่วมลงทุนหรือกองทุนร่วมลงทุน โครงสร้างพื้นฐาน ปรมาณู อาวุธ การพิมพ์ การสื่อสาร ปรินทรีย์ และการเกษตรส่วนใหญ่ ซึ่งในกรณีการเกษตรนั้นนักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนได้สูงถึงร้อยละ 100 ผ่านช่องทางอัตโนมัตินี้ได้ในบางกรณี อาทิเช่น การปลูกพืชไม้ดอก พืชสวน การเลี้ยงผึ้ง การปลูกผัก และเห็ดภายใต้การควบคุม การพัฒนา และการผลิตเมล็ดพันธุ์ การสัตวาลซึ่งหมายถึงการเพาะพันธุ์สุนัข การเลี้ยงปลา การปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ได้นำภายใต้การควบคุม และบริการที่เกี่ยวข้องกับกับกิจกรรมและสาขาที่สัมพันธ์กัน
- ข. การลงทุนโดยขออนุมัติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ (Foreign Investment Promotion Board: FIPB) ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการคลังอินเดียโดยการลงทุนผ่านช่องทางนี้มี 3 รูปแบบ ได้แก่
 - a. การลงทุนโดยขออนุมัติ ๓ รูปแบบที่ 1 ได้แก่ การจัดตั้งบริษัทอยู่ภายใต้กฎหมาย Companies Act 1956 โดยกำหนดให้บริษัทต้องมีทุนจดทะเบียนขั้นต่ำ 1 แสนรูปี และมีจำนวนผู้ถือหุ้นไม่เกิน 50 คน การจัดตั้งบริษัทภายใต้ข้อนีมี 2 รูปแบบ ได้แก่

- i. การลงทุนร่วมกับนักลงทุนอินเดีย (Joint Venture) ทั้งนี้ รัฐบาลอินเดียกำหนดสัดส่วนการถือหุ้นตามประเภทของอุตสาหกรรม ซึ่งสัดส่วนเหล่านี้จะได้รับการปรับเปลี่ยนไปตามสมควร ผ่านการประกาศใช้ Consolidated FDI Policy ซึ่งฉบับปัจจุบันได้มีผลบังคับใช้ ณ วันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2557 (Department Of Industrial Policy And Promotion, 2014) ทั้งนี้ หากรัฐบาลอินเดียมิได้กำหนดสัดส่วนการถือหุ้นไว้ ก็สามารถถือหุ้นตามสัดส่วนที่ผู้ร่วมทุนสองฝ่ายต้องการได้
- ii. การลงทุนต่างชาติร้อยละ 100 (100 Percent Wholly-Owned Subsidiary) ซึ่งรัฐบาลอินเดียจะกำหนดว่ามีอุตสาหกรรมใดบ้างที่ต่างชาติสามารถถือหุ้นได้ร้อยละ 100 เช่น การลงทุนทำเหมืองแร่ไทเทเนียม อย่างไรก็ตาม การลงทุนทำเหมืองแร่ชนิดอื่น ๆ สามารถลงทุนผ่านช่องทางอัตโนมัติ และสามารถลงทุนได้ร้อยละ 100
- b. การลงทุนโดยชอบุมติ ฯ รูปแบบที่ 2 ได้แก่ การลงทุนในกิจการที่รัฐบาลอินเดียส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ การก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน การลงทุนที่มีศักยภาพที่จะสร้างรายได้จากการส่งออก การลงทุนที่มีการจ้างงานจำนวนมากโดยเฉพาะแรงงานในชนบท การลงทุนที่มีความเชื่อมโยงกับการเพาะปลูกและธุรกิจการเกษตร และการลงทุนในธุรกิจที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม เช่น โรงพยาบาลธุรกิจที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคล เป็นต้น
- c. การลงทุนในรูปแบบที่ 3 นั้น เป็นกิจการที่รัฐบาลอินเดียไม่อนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนโดยตรงเด็ดขาดใน 8 สาขา ได้แก่
 - i. ลอตเตอรี่
 - ii. การพนัน รวมถึงคาสิโน ฯลฯ
 - iii. กิจการออมในลักษณะ Chit funds
 - iv. กิจการให้กู้ และกู้จากสมาชิก และผู้ถือหุ้น (Nidhi company)
 - v. ธุรกิจสังหาริมทรัพย์ หรือการก่อสร้างบ้านไร่ (Construction Of Farm Houses)
 - vi. กิจการผลิตซีการ์ ซีโย บุหรี่มวนเล็ก บุหรี่ หรือยาสูบ หรือสิ่งทดแทนยาสูบ
 - vii. กิจการกรม/สาขาที่ไม่เปิดให้กับภาคเอกชนลงทุน เช่น พลังงานปรมาณู กิจการรถไฟ เป็นต้น

นอกเหนือจากการลงทุนข้างต้นแล้ว นักลงทุนต่างชาติยังสามารถเข้าไปลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zones: SEZs) ซึ่งรัฐบาลอินเดียได้ให้ มาตรการจูงใจทางด้านภาษี อาทิ เช่น การยกเว้นภาษีรายได้ในช่วง 5 ถึง 10 ปีแรก ยกเว้นภาษีสินค้าทุนและวัตถุดิบ เป็นต้น

3.5 แนวนโยบาย Make in India (MII)

แนวนโยบาย Make in India คือการกำหนดทิศทางการขับเคลื่อนนโยบายด้านการส่งเสริมการค้าการลงทุนล่าสุดของประเทศอินเดีย ที่จะส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจากทั่วโลกเข้ามาใช้ประเทศอินเดียเป็นฐานการผลิตสินค้าและบริการ โดยนายกรัฐมนตรี Narendra Modi ประกาศแนวนโยบาย

Make in India อย่างเป็นทางการ ณ ศูนย์การประชุมแห่งใหม่ล่าสุดของรัฐบาลอินเดีย Vigyan Bhawan เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2014 หลังจากได้มีการกล่าวถึงแนวนโยบายใหม่ที่ไว้อย่างเป็นนัยๆ เมื่อวันประกาศอิสรภาพของประเทศ (Independence Day) ในวันที่ 15 สิงหาคม 2014 และนโยบายนี้ได้ถูกสานต่อให้เกิดเป็นรูปธรรมโดยมีการจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) โดย Department of Industrial Policy and Promotion เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2014 โดยในการประชุมเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้ นายกรัฐมนตรี Narendra Modi, คณะรัฐมนตรี, มุขมนตรีของแต่ละรัฐ, เจ้าหน้าที่ระดับสูงของทุกหน่วยงานของรัฐบาล และตัวแทนจากภาคเอกชน ได้เข้ามาร่วมทำการระดมสมองเพื่อให้แนวนโยบาย Make in India เกิดขึ้นและสามารถนำไปปฏิบัติเพื่อส่งเสริมการค้าการลงทุนได้จริง

โดยในเฟสที่ 1 ของนโยบาย Make in India รัฐบาลและภาคส่วนต่างๆ จะเน้นให้ความสำคัญกับการสร้างงานและการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรบุคคลใน 25 ภาคการผลิตเป้าหมาย โดยภาคการผลิตที่ได้รับความสำคัญเป็นอย่างยิ่งได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์ (Automobiles), อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ (Automobile Components), อุตสาหกรรมการบิน (Aviation), อุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ (Bio-Technology), อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ (Chemicals), ภาคบริการก่อสร้าง (Construction), อุตสาหกรรมป้องกันประเทศ (Defence Manufacturing), อุตสาหกรรมเครื่องจักรไฟฟ้าและเครื่องใช้ไฟฟ้า (Electrical Machinery), อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Systems), อุตสาหกรรมอาหาร (Food Processing), อุตสาหกรรมและภาคบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ และการบริหารจัดการทางธุรกิจ (Information Technology : IT and Business Process Management: BPM), อุตสาหกรรมเครื่องหนังและการฟอกย้อม (Leather), อุตสาหกรรมและบริการด้านสื่อและความบันเทิง (Media And Entertainment), อุตสาหกรรมเหมืองแร่ (Mining), อุตสาหกรรมน้ำมันปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติ (Oil And Gas), อุตสาหกรรมเภสัชกรรม (Pharmaceuticals), บริการท่าเรือและการขนส่งทางน้ำ (Ports and Shipping), อุตสาหกรรมรถไฟ (Railways), อุตสาหกรรมพลังงานทางเลือก (Renewable Energy), ระบบถนนและทางพิเศษ (Roads And Highways), เทคโนโลยีด้านอวกาศ (Space), อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (Textiles And Garments), อุตสาหกรรมโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อน (Thermal Power), ภาคบริการการท่องเที่ยว (Tourism And Hospitality), ภาคบริการด้านสุขภาพ (Wellness)

รัฐบาลอินเดียหวังเป็นอย่างยิ่งว่าภาคการผลิตเหล่านี้จะเป็นแรงขับเคลื่อนให้เกิดการขยายตัวของอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและเป็นการขยายฐานภาษีที่จะเป็นแหล่งรายได้ของรัฐบาลต่อไป โดยในการส่งเสริมภาคการผลิตดังกล่าวรัฐบาลตั้งเป้าหมายไว้ด้วยว่าจะเป็นการพัฒนาภาคการผลิตที่เน้นการยกระดับมาตรฐานของภาคการผลิตของประเทศอินเดียให้มีมาตรฐานที่สูงขึ้น มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืน และหวังเป็นอย่างยิ่งด้วยว่าจะเป็นการดึงดูดให้การลงทุนจากทั่วโลกที่มีเงินทุนและมีเทคโนโลยีย้ายฐานการผลิตเข้ามาในประเทศอินเดีย โดยใช้ 4 แนวคิดใหม่ (4 New) ในการพัฒนาแนวนโยบาย Make in India โดยทั้ง 4 แนวคิดใหม่ที่กล่าวถึงนี้ได้แก่กระบวนการใหม่ (New Processes), โครงสร้างพื้นฐานใหม่ (New Infrastructure), ภาคการผลิตใหม่ (New Sectors), และ ทักษะคนใหม่ (New Mindset)

กระบวนการใหม่ (New Processes)

การทำธุรกิจในประเทศอินเดียในปัจจุบันนั้นมีความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีการผ่อนปรนข้อกำหนด กฎเกณฑ์ต่างๆ ธุรกิจบางประเภทไม่ต้องมีใบอนุญาตประกอบการหรือความซับซ้อนในการยื่นขออนุญาตจดทะเบียนลดลง นอกจากนี้ การให้บริการยังมีความสะดวกรวดเร็ว และมีความโปร่งใสมากยิ่งขึ้น

- กระบวนการขออนุญาตใบประกอบการทางธุรกิจหรือจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมนั้นสามารถกระทำผ่านระบบออนไลน์ โดย eBiz portal
- ใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจหรืออุตสาหกรรมนั้นได้ถูกอนุมัติให้ถือครองได้เป็นระยะเวลา 3 ปี
- รัฐจะสอบถามเกี่ยวกับใบอนุญาตทั้งในรูปแบบอัตโนมัติและจากบุคคลที่สามภายใต้ Boilers Act
- ชิ้นส่วนหลักของอาวश्यकุโพรกรมได้ถูกตัดออกจากใบอนุญาตในการประกอบอุตสาหกรรม
- การผ่อนปรนกฎระเบียบ ข้อบังคับในสินค้าที่มีวัตถุประสงค์การใช้ทั้งในกองทัพและพลเรือน
- การบริการต่างๆของหน่วยงานภาครัฐ ไม่ว่าจะเป็นกระทรวง ทบวง กรม ได้มีการควมรวมเข้ากับ eBiz ซึ่งเป็นระบบบริการศูนย์กลางเพียงแห่งเดียวตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558
- กระบวนการตรวจสอบสินค้าผ่านทางด่านศุลกากรสามารถทำได้ผ่านทางระบบออนไลน์
- ปฏิบัติตามคำปรึกษาที่ได้ถูกส่งไปยังกระทรวงหรือหน่วยงานต่างๆของภาครัฐเพื่อความสะดวกในขั้นตอนต่างๆ
- สินค้าที่ได้รับคิณนั้นควรได้รับการลงทะเบียนตามรูปแบบมาตรฐานในระบบออนไลน์
- ขั้นตอนต่างๆที่พึงปฏิบัติควรได้รับการประกาศแก่สาธารณะบนเว็บไซต์ของกระทรวง หรือกรมที่เกี่ยวข้อง
- ขั้นตอนการลงทะเบียนแบบเดิมทั้งหมดซึ่งดำเนินการโดยบริษัทเองนั้นควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลงโดยการนำระบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นศูนย์รวมจุดเดียวมาปรับใช้แทน
- ขั้นตอนการตรวจสอบต่างๆไม่ควรดำเนินการโดยปราศจากการอนุมัติจากหัวหน้าประจำแผนงานหรือฝ่าย
- สำหรับธุรกิจที่ไม่มีอันตรายหรือปราศจากความเสี่ยงนั้น ได้มีการออกแบบระบบการยืนยันอนุมัติซึ่งสามารถกระทำได้ด้วยตนเอง

โครงสร้างพื้นฐานใหม่ (New Infrastructure)

โครงสร้างพื้นฐานในด้านการผลิตหรือภาคอุตสาหกรรมของประเทศอินเดียและศักยภาพในด้านนวัตกรรมนั้นได้ถูกพัฒนาให้มีความสมดุลเพื่อทำให้เศรษฐกิจเติบโตต่อไป อาทิ เมืองขนาดเล็กที่มีความทันสมัยและกลุ่มอุตสาหกรรมได้ถูกพัฒนาให้มีความเชื่อมโยงกับเขตเศรษฐกิจพิเศษ

ทางอุตสาหกรรม โครงการใหม่ๆที่เน้นพัฒนาเยาวชน และสถาบันต่างๆที่เน้นพัฒนาทักษะเฉพาะทาง
สำหรับแรงงาน

- แรงผลักดันให้มีการพัฒนาเขตพิเศษอุตสาหกรรมและเมืองที่มีความทันสมัย
 - หน่วยงานใหม่ “National Industrial Corridor Development Authority” ได้ถูกก่อตั้ง
เพื่อประสานงาน, ควบคุม, กำกับดูแล และควบคุมการพัฒนาเขตพิเศษอุตสาหกรรมต่างๆ
 - การพัฒนาเมืองทั้งหมด 5 เมืองให้มีความทันสมัยและพร้อมสำหรับการเป็นส่วนหนึ่งของ
เขตอุตสาหกรรมพิเศษเดลี-มุมไบ ได้แก่ เมือง Dholera, Shendra-Bidkin, Greater
Noida , Ujjain and Gurgaon
 - เขตอุตสาหกรรมพิเศษ Chennai-Bengaluru : โดยอยู่ระหว่างการดำเนินการสร้างจุดเชื่อม
ทางอุตสาหกรรมทั้งหมด 3 แห่งด้วยกัน อันประกอบไปด้วย [Ponneri (TN),
Krishnapatnam (AP), Tumkur (Karnataka)]
 - เขตเศรษฐกิจพิเศษชายฝั่งตะวันออก และเขตอุตสาหกรรมพิเศษ Chennai-Vizag เป็น
โครงการนำร่องระยะแรก โดยการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการธนาคารเพื่อการ
พัฒนาแห่งเอเชียเป็นผู้ดำเนินการ
 - เขตอุตสาหกรรมพิเศษ Amritsar-Kolkata : เขตการขนส่งสินค้าพิเศษทางด้านตะวันออก
โดยมี Nodal Agency เป็นหน่วยงานที่ทำโครงการศึกษาความเป็นไปได้ ซึ่งได้ดำเนินการ
อย่างเร่งด่วน
 - ภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดียนั้นได้ถูกวางแผนให้เป็นบริเวณที่เชื่อม
ต่อกับเขตอุตสาหกรรมพิเศษอื่นๆ โดยมีความร่วมมือกับรัฐบาลญี่ปุ่น
 - กลุ่มอุตสาหกรรมใหม่ๆเพื่อสนับสนุนการฝึกฝนทักษะในด้านต่างๆให้พร้อมสำหรับ
การผลิต อันประกอบไปด้วย 21 โครงการอุตสาหกรรม ภายใต้โครงการพัฒนาโครงสร้าง
พื้นฐานในภาคอุตสาหกรรม
- ซึ่งมีการเน้น 2 ประเด็นสำคัญ ได้แก่

1. ใช้น้ำที่ได้รับการรีไซเคิลแล้วผ่านทางระบบที่ไม่ได้ปล่อยของเหลวที่เป็นน้ำเสีย
ลงสู่แหล่งน้ำ
 2. จัดตั้งโรงงานหรือบริเวณที่ใช้สำหรับบำบัดน้ำเสียอย่างมีประสิทธิภาพ
- การอนุมัติดังกล่าวนี้ยังหมายรวมถึงเขตการลงทุนและประกอบอุตสาหกรรมทั้งหมด 17
บริเวณ
 - นวัตกรรมด้านการบำรุงรักษา – การอนุมัติในประเด็นนี้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างความ
แข็งแกร่งในแผนแม่บทของทรัพย์สินทางปัญญาในประเทศอินเดียผ่านทางมาตรการต่างๆ
อันประกอบไปด้วย
 1. การสร้างรายการทั้งหมด 1,033 รายการ
 2. การพัฒนาทรัพยากรทางด้าน IT ให้มีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น
 3. การพัฒนามาตรฐานให้มีความทัดเทียมกับทางสากล

4. กระบวนการลงทะเบียนหรือสมัครสามารถกระทำผ่านระบบออนไลน์
- พระราชบัญญัติในการให้อำนาจแก่ National Institute of Design หรือ NID ที่เมือง Ahmedabad ซึ่งทำให้สถาบันแห่งนี้สามารถประสิทธิภาพระดับต่างๆ สนับสนุนการวิจัย และทำหน้าที่เปรียบเสมือนหน่วยงานสูงสุดในการพัฒนาออกแบบ การศึกษา นอกจากนี้ ยังมี NID อีกทั้งหมด 4 แห่ง จะได้รับการพัฒนา
- แรงผลักดันหลักในการพัฒนาทักษะหรือความเชี่ยวชาญของแรงงานผ่านโครงการ Indian Leather Development Program
 1. จำนวนเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมเบื้องต้นมีทั้งหมด 51,216 คน นับจาก 100 วัน ย้อนหลังล่าสุด
 2. นอกจากนี้ ยังมีมีการพิจารณาที่จะขยายจำนวนเยาวชนที่เข้ารับการอบรมทั้งหมดเป็น 144,000 คนต่อปี
 3. เงินทุนได้ถูกจัดสรรไปในการก่อสร้างสถาบันการออกแบบและพัฒนารองเท้าทั้งหมด 4 สาขาที่เมือง Hyderabad, Patna, Banur ที่รัฐปัญจาบ และ Ankleshwar ที่ รัฐคุชราต เพื่อเป็นการสนับสนุนทรัพยากรการฝึกอบรมของโครงการดังกล่าวนี้

ภาคการผลิตใหม่ (New Sectors)

เราอาจกล่าวได้ว่า ด้วยการผ่อนปรนนโยบายที่ควบคุมการลงทุนโดยรัฐบาลอินเดีย อุตสาหกรรม ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงในภาคส่วนต่างๆ อันได้แก่ การป้องกันประเทศหรืออาวุธยุทโธปกรณ์, การก่อสร้าง และ รางรถไฟ ได้มีการดำเนินงานอย่างเสรีมากขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพลวัตในบริบทของตลาดโลก

- โดยในทั้ง 25 ภาคการผลิต รัฐบาลอินเดียจะเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติสามารถเข้ามา ถือครองหุ้นได้ในสัดส่วนร้อยละ 100 ยกเว้นกิจการที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง ได้แก่ อุตสาหกรรมป้องกันประเทศ (Defence Manufacturing) ที่กำหนดสัดส่วนการถือครอง หุ้นของนักลงทุนต่างชาติไว้ที่ร้อยละ 49 เทคโนโลยีด้านอวกาศ (Space) ที่กำหนดสัดส่วน การถือครองหุ้นของนักลงทุนต่างชาติไว้ที่ร้อยละ 74 และอุตสาหกรรมและบริการด้าน สื่อและความบันเทิง (Media And Entertainment) ที่กำหนดสัดส่วนการถือครองหุ้น ของนักลงทุนต่างชาติไว้ที่ร้อยละ 26
- นโยบายในด้านการป้องกันประเทศและอาวุธยุทโธปกรณ์นั้นได้เปิดเสรีมากยิ่งขึ้น โดย สัดส่วนเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศได้อนุมัติเพิ่มขึ้นจาก 26 % เป็น 49 %
- การลงทุนในสินทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับภาคส่วนอาวุธยุทโธปกรณ์ได้รับการอนุมัติเพิ่มขึ้น เป็น 24 % โดยทันทีไม่ต้องรอรัฐบาลอินเดีย
- 100 % ของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาในภาคส่วนอาวุธยุทโธปกรณ์ได้รับ อนุญาตเป็นรายๆไปหลังจากการพิจารณาโดยรัฐบาลอินเดีย
- 100 % ของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ ซึ่งได้รับการอนุมัติทันทีไม่ต้องผ่านรัฐบาล อินเดีย ในโครงการก่อสร้าง, การดำเนินการ และ การดูแลซ่อมบำรุงรักษา โครงสร้าง พื้นฐานรางรถไฟ ยกตัวอย่างเช่น

1. โครงการเชื่อมต่อเส้นทางสายชนบทผ่านความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน
 2. โครงการรถไฟความเร็วสูงต่างๆ
 3. เส้นทางสินค้าที่ขนส่งและ/หรือบรรทุกโดยสาร
 4. รถบรรทุกสินค้า อันรวมไปถึงขบวนรถไฟ และการสร้างและบำรุงรักษาซ่อมแซม หัวจักรรถไฟ
 5. ระบบไฟฟ้าสำหรับรางรถไฟ
 6. ระบบการส่งสัญญาณคลื่นชนิดต่างๆ เช่น คลื่นวิทยุ เป็นต้น
 7. ขนชะลาการรับ-ส่งสินค้า
 8. ขนชะลาผู้โดยสาร
 9. โครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับรางรถไฟ ซึ่งรวมไปถึงรางรถไฟไฟฟ้า และจุดเชื่อมต่อไปยังรางรถไฟสายหลัก
 10. ระบบการรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน
- การผ่อนปรนของแบบแผนหรือรูปแบบสำหรับเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ ในภาคส่วนของการพัฒนาการก่อสร้าง

ทัศนคติใหม่ (New Mindset)

เราอาจกล่าวได้ว่า สิ่งสำคัญที่สุดคือ โครงการ Make in India ซึ่งปรับกระบวนการทัศนคติใหม่ในการที่ประเทศอินเดียจะตอบสนองหรือมีปฏิสัมพันธ์อันดีกับนักลงทุนชาวต่างชาติ โดยไม่ใช่เป็นเพียงแต่ผู้ที่อนุญาตให้เกิดการลงทุนในอินเดียเท่านั้น แต่รวมไปถึงการเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจอย่างจริงจังต่อนักลงทุนชาวต่างประเทศ

- ทีมชาวอินเดียที่จะคอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือนักลงทุนชาวต่างชาติที่เข้ามาลงทุนเป็นครั้งแรก
- เน้นกลุ่มเป้าหมายไปยังบริษัทต่างๆ ในหลายภาคส่วนของเศรษฐกิจ

สำหรับนักลงทุนต่างชาติที่ต้องการลงทุนในอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่อาจจะยังไม่ได้ระบุไว้ใน 25 ภาคการผลิตหลักที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว รัฐบาลอินเดียเปิดโอกาสและวางนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) ภายใต้แผนนโยบาย Make in India ไว้ดังนี้

- 100% ของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในการผลิตเครื่องมืออุปกรณ์ทางการแพทย์
- สัดส่วนของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในภาคส่วนการประกันและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นได้เพิ่มขึ้นจาก 26% เป็น 49%
- 100% ของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในภาคส่วนการโทรคมนาคม
- 100% ของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในธุรกิจการค้าปลีก
- เงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในตลาดอนุพันธ์, ตลาดหลักทรัพย์ และ โรงรับจำนำ, ระบบสายส่งไฟฟ้าแรงสูง, โรงกลั่นปิโตรเลียม และ บริการส่งข่าวหรือพัสดุ แต่เดิมต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐบาลได้ถูกเปลี่ยนเป็นสามารถเข้ามาลงทุนได้ทันที
- การยกเลิกการควบคุมพื้นที่ในการเพาะปลูกชา

- ข้อจำกัดของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศแต่เดิมถูกขยายเพิ่มขึ้นเป็น 74% ในภาคส่วนข้อมูลสินค้าหรือเครดิต และ 100% ในบริษัทที่ช่วยในการโอนสินทรัพย์จากแหล่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง
- ข้อจำกัดของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศจากเดิมเพียงแค่ 26% ได้ถูกเพิ่มเป็น 49% ในภาคส่วนความมั่นคง(การปกป้องประเทศ) ภายใต้ช่องทางการอนุมัติจากรัฐบาลอินเดีย, เงินลงทุนในสินทรัพย์จากต่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 24% โดยการอัตโนมัติไม่ต้องผ่านรัฐบาลอินเดีย ส่วนเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในสัดส่วนที่สูงกว่า 49% จะถูกพิจารณาเป็นรายๆไปโดยการอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง
- การก่อสร้าง, การดำเนินการ, และการดูแลรักษาซ่อมบำรุง รางรถไฟ ได้รับการอนุมัติให้มีเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ 100% โดยทันทีไม่ต้องรอการอนุญาตจากรัฐบาลอินเดีย

การลงทุนภายใต้ Automatic Route หมายถึงสามารถลงทุนได้เลยทันทีโดยไม่จำเป็นต้องขออนุญาตจากรัฐบาลกลางของประเทศ (ไม่จำเป็นต้องมี Central Government Permission) ในขณะที่บางภาคการผลิตนักลงทุนต้องขออนุญาตซึ่งทางการอินเดียจะเรียกว่า Government Route โดยการขออนุญาตมีขั้นตอนดังนี้

ภายใต้แนวทางนี้ การพิจารณาจะดำเนินการโดยคณะกรรมการสนับสนุนการลงทุนของชาวต่างชาติ หรือ Foreign Investment Promotion Board (FIPB) การอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีอินเดียในด้านความมั่นคงนั้นกำหนดไว้ในสัดส่วนกว่า 49% ของเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในอาวุธยุทโธปกรณ์ นอกจากนี้ ข้อเสนอของชาวต่างชาติในการลงทุนโครงการที่มีมูลค่ามากกว่า 12 พันล้านอินเดียนรูปี ต้องผ่านการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีในด้านเศรษฐกิจ

บริษัทสัญชาติอินเดียได้รับเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศไม่ว่าจะด้วยช่องทางอัตโนมัติหรือช่องทางการขออนุญาตจากรัฐบาลอินเดียซึ่งต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดของนโยบายเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ อันรวมไปถึงหน้าที่ในการรายงานจำนวนเงินลงทุนและสัดส่วนการถือครองหุ้นต่อธนาคารกลางแห่งอินเดีย

โดยภาคการผลิตที่นักลงทุนต่างชาติต้องขออนุญาตการลงทุน (Government Route) และสัดส่วนการถือครองหุ้นที่นักลงทุนต่างชาติสามารถถือครองได้หากได้รับการอนุญาตเป็นดังรายการต่อไปนี้ (และภาคการผลิตอื่นๆ นอกเหนือจากในรายงานนี้ นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนได้ทันทีในรูปแบบ Automatic Route)

- ภาคการผลิต ซึ่งรวมไปถึงการเพาะปลูกชา - 100%
- อุตสาหกรรมเหมืองแร่และธาตุชนิดต่างๆอันรวมไปถึงการสกัดไทเทเนียม สินแร่ชนิดอื่นๆ ซึ่งรวมการสร้างมูลค่าเพิ่มและอุตสาหกรรมอื่นๆที่เกี่ยวข้องด้วย - 100%
- การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมขนาดเล็กต่างๆ - 100%
- การป้องกันประเทศ หรืออาวุธยุทโธปกรณ์ - สูงสุดถึง 49% ภายใต้การอนุมัติจาก FIPB หรือ CCEA หากเกินกว่า 49% ต้องได้รับการอนุมัติจาก CCS ซึ่งจะได้รับการพิจารณาเป็นรายๆไป โดยมีความเป็นไปได้ที่ชาวต่างชาติจะสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีที่มีความทันสมัยของประเทศอินเดีย

- การทำโทรคมนาคม (การติดตั้งอุปกรณ์รวมสัญญาณการถ่ายทอดคลื่นวิทยุ), การรับสัญญาณโดยตรงจากดาวเทียม, โครงข่ายใยแก้ว (ตัวควบคุมระบบโครงข่ายในระดับประเทศ, รัฐ, หรือ เขต และดำเนินการพัฒนาโครงข่ายผ่านการดิจิทัลและความสามารถในการอ้างอิงหน่วยความจำ), โทรทัศน์มีเดีย และ Headend-in-the Sky Broadcasting Service(HITS) – สูงกว่า 49% แต่ไม่เกิน 74%
- ธุรกิจบริการกระจายเสียงถ่ายทอดเนื้อหาต่างๆ : การถ่ายทอดคลื่นวิทยุหรือสัญญาณดาวเทียมโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับข่าวสารและเหตุการณ์ต่างๆตามช่องโทรทัศน์ – 26%, การถ่ายทอดคลื่นวิทยุหรือสัญญาณดาวเทียมโดยมีเนื้อหาอื่นๆที่ไม่ใช่ข่าวสารตามช่องโทรทัศน์ – 100%
- การตีพิมพ์นิตยสารทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวารสารเฉพาะทาง – 100%
- สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ- หนังสือพิมพ์ และวารสารที่เกี่ยวข้องกับข่าวและเหตุการณ์ต่างๆ – 26%, การตีพิมพ์นิตยสารต่างประเทศเป็นภาษาฮินดีโดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับข่าวสารและเหตุการณ์ต่างๆ- 26%
- การกระจายเสียงทางวิทยุคลื่นความถี่แบบ FM – 26%
- การตีพิมพ์สำเนาของหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ – 100%
- สนามบิน – เกินกว่า 74% ขึ้นไป
- การบริการขนส่งทางอากาศแบบไม่ประจำ - ระหว่าง 49% และ 74%
- งานบริการภาคพื้นอากาศยาน – ระหว่าง 49% และ 74%
- ดาวเทียม – 74%
- หน่วยงานดูแลรักษาความปลอดภัย – 49%
- การโทรคมนาคม – เกินกว่า 49%
- ธุรกิจการค้าปลีก – เกินกว่า 49%
- บริษัทที่ช่วยในการโอนเงินทรัพย์สินจากแหล่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง – สูงกว่า 49% แต่ไม่เกิน 100%
- ภาคส่วนธนาคารพาณิชย์ (นอกเหนือไปจาก WOS/ สาขา) – สูงกว่า 49% แต่ไม่เกิน 74%, ธนาคารของรัฐ – 20%
- เกษีกรรม – 100%

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอินเดียยังคงห้ามการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกิจการดังต่อไปนี้

- ธุรกิจสลา絡ตลอดเตอรืรูปแบบต่างๆ ซึ่งรวมไปถึง สลากกินแบ่งรัฐบาล, สลากออนไลน์ เป็นต้น
- การพนันรูปแบบต่างๆ ซึ่งรวมไปถึง กาสโน เป็นต้น
- Chit funds ซึ่งเป็นโครงการออมรูปแบบหนึ่งของประเทศอินเดีย
- Nidhi company หรือกิจการที่ให้สมาชิกเท่านั้นที่มีสิทธิ์ในการกู้จากสมาชิกอื่นภายในบริษัท
- การค้าในด้านกรโอนสิทธิ์การพัฒนา หรือ Transferable Development Rights (TDRs)
- ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ (นอกเหนือไปจากการก่อสร้าง) หรือ การก่อสร้างโรงนา

- การผลิตชิการ์, ชิการ์หัวสีเหลี่ยม, บุหรี่มวนเล็ก และบุหรี่ยี่ห้อดา, ยาสูบ และผลิตภัณฑ์ที่ใช้ทดแทนยาสูบ
- การดำเนินงานหรือภาคส่วนที่ไม่ได้เปิดให้ภาคเอกชนเข้ามาลงทุน อาทิ พลังงานอะตอม, การรถไฟ (นอกเหนือไปจากการก่อสร้าง, การดำเนินการ, การซ่อมดูแลบำรุงรักษา
 - 1) เขตเศรษฐกิจพิเศษในชนบทผ่านทางการลงทุนร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชน
 - 2) โครงการรถไฟความเร็วสูง 3) เส้นทางสินค้าที่ขนส่งและ/หรือบรรทุกโดยสาร
 - 4) รถบรรทุกสินค้า ซึ่งรวมไปถึง ขบวนรถไฟ, การสร้างและดูแลซ่อมบำรุงหัวจักรรถไฟ
 - 5) ระบบไฟฟ้าสำหรับรางรถไฟ 6) ระบบการส่งสัญญาณ 7) ขนส่งและการรับ-ส่งสินค้า
 - 8) ขนส่งและผู้โดยสาร 9) โครงสร้างพื้นฐานในบริเวณเขตอุตสาหกรรมอันประกอบไปด้วย รางรถไฟสายหลัก รางแยกสำหรับหยุดรถไฟ ซึ่งรวมไปถึงรางรถไฟฟ้า และจุดเชื่อมต่อไปยังรางรถไฟหลัก 10) ระบบการรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน)
- บริการด้านต่างๆ อาทิ กฎหมาย, การทำบัญชี และการตรวจสอบทางบัญชี

3.6 จากนโยบาย Look East Policy สู่ Act East Policy

นโยบายมองไปทางตะวันออก หรือ Look East Policy เป็นนโยบายที่ได้รับการพัฒนาขึ้นครั้งแรกในช่วงทศวรรษ 1990 เพื่อวัตถุประสงค์ทางการเมืองและความมั่นคงโดยรัฐบาลอินเดีย ในขณะนั้นต้องการลดและคัดค้านการขยายอิทธิพลของจีนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในขณะที่เดียวกัน ก็ต้องการกระชับความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างอินเดียและประเทศในกลุ่มดังกล่าวหลายๆ ประเทศซึ่งค่อนข้างเสื่อมโทรมลงในช่วงสงครามเย็นตั้งแต่ทศวรรษ 1970 โดยนโยบายนี้มีการพัฒนาและดำเนินการอย่างต่อเนื่องยาวนานในยุคของนายกรัฐมนตรี P.V. Narasimha Rao (1991-1996) นายกรัฐมนตรี Atal Bihari Vajpayee (1998-2003) และได้รับการพัฒนาและให้ความสำคัญอย่างมากโดยนายกรัฐมนตรี Manmohan Singh (2004-2014) โดยเครื่องมือสำคัญที่สุดในการกระชับความสัมพันธ์กับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่รัฐบาลอินเดียมุ่งใช้ตลอดการดำเนินนโยบายนี้คือ ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การส่งเสริมการค้าการลงทุนระหว่าง 2 อนุภูมิภาค และการวางยุทธศาสตร์ทางความมั่นคงให้เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นจุดยุทธศาสตร์ซึ่งทางการอินเดียต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก และทั้งหมดนี้อินเดียใช้ความสัมพันธ์ทางสังคม-วัฒนธรรมที่ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และอินเดียมีการติดต่อสัมพันธ์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันมาอย่างช้านาน ตลอดช่วงประวัติศาสตร์เป็นเครื่องมือสำคัญในการดำเนินนโยบาย โดยเมื่อพิจารณาเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจพบว่า ปัจจุบันกว่าร้อยละ 45 ของสินค้าออกของอินเดียถูกส่งมาขายในอาเซียน ญี่ปุ่น และเกาหลี ในขณะที่ครึ่งหนึ่งของการค้าระหว่างประเทศของอินเดียต้องใช้เส้นทางขนส่งผ่านช่องแคบมะละกานั่นยังทำให้อินเดียให้ความสำคัญกับประเทศเพื่อนบ้านทางตะวันออกมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน

ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมมากที่สุดกรณีหนึ่งของการดำเนินนโยบายมองไปทางตะวันออก ได้แก่ การเปลี่ยนนโยบายของรัฐบาลอินเดียที่เดิมเคยเป็นประเทศที่สนับสนุนการเคลื่อนไหวภายในประเทศเมียนมาร์ไปสู่การเป็นประชาธิปไตย ไปสู่การสร้างความสัมพันธ์กับรัฐบาลทหารของเมียนมาร์ ซึ่งถือเป็นเพื่อนบ้านทางตะวันออกที่ใกล้ชิดที่สุดของอินเดียในปี 1993 ผ่านการลงนามในสนธิสัญญา

ในระดับทวิภาคีเพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนระหว่างกัน แม้ภาคเอกชนจะยังไม่ใช้ประโยชน์มากนัก จากข้อตกลงดังกล่าว แต่ทางอินเดียทั้งในระดับรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นในเขตตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดียต่างก็ริบดำเนินการเข้าไปลงทุนในเรื่องของระบบโครงสร้างพื้นฐาน อาทิ ระบบถนน ระบบราง การวางแผนท่อส่งก๊าซและน้ำมัน รวมทั้งการพัฒนากระบวนการขนส่งทางน้ำและท่าเรือในประเทศเมียนมาร์เพื่อรองรับความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อินเดียเริ่มประกาศตนเป็นคู่แข่งกับรัฐวิสาหกิจของจีนในการประกอบธุรกิจสำรวจและผลิตก๊าซธรรมชาติและน้ำมันในประเทศเมียนมาร์ ทำให้จีนลดบทบาทในการเป็นผู้ผูกขาดในอุตสาหกรรมนี้ในเมียนมาร์

ควบคู่ไปกับมิติทางเศรษฐกิจ อินเดียก็สร้างความสัมพันธ์ทางการทหารกับเมียนมาร์ควบคู่กันไปด้วย โดยถึงแม้ในปัจจุบันประเทศจีนจะยังเป็นแหล่งผลิตอาวุธและยุทธภัณฑ์เกือบทั้งหมดและขายให้กับรัฐบาลเมียนมาร์ แต่กำลังพลของกองทัพเมียนมาร์กลับได้รับการสนับสนุนในการฝึกอบรมทางยุทธวิธีจากกองทัพอินเดีย ในมิติทางความมั่นคง กองทัพอินเดียได้เข้าไปร่วมดำเนินการควบคู่กับกองทัพเมียนมาร์ในการควบคุมดูแลขบวนการเคลื่อนไหวของชนกลุ่มน้อยหัวรุนแรงในเมียนมาร์ที่ต้องการแบ่งแยกดินแดน และยังเข้ามาสร้างความร่วมมือกับทางการเมียนมาร์ในการร่วมจัดการปัญหาการผลิตและการค้ายาเสพติดในบริเวณชายแดนของทั้ง 2 ประเทศ

นอกจากเมียนมาร์แล้ว อินเดียยังสร้างความสัมพันธ์อันดีทั้งในมิติของเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการทหารกับประเทศฟิลิปปินส์ เวียดนาม และกัมพูชา อินเดียมีข้อตกลงการค้าเสรีกับประชาคมอาเซียน และยังเป็นพันธมิตรหลัก (Dialogue Partner) ที่ร่วมอยู่ในการเจรจากรอบ ASEAN Regional Comprehensive Economic Partnerships Agreement (RCEP หรือ ASEAN+6) ร่วมกับ จีน เกาหลี ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ รัฐบาลอินเดียเจรจาและลงนามในเขตการค้าเสรี (Free Trade Agreements) กับประเทศศรีลังกา และประเทศไทย (ยังอยู่ในระหว่างการเจรจาแต่มีการใช้สิทธิประโยชน์ในรูปแบบ Early-Harvest ไปแล้วในบางรายการสินค้า และมีความพยายามในการเจรจาเพื่อเปิดการค้าบริการ และการลงทุน) ในขณะเดียวกัน ก็สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือทางการทหารกับกองทัพของทั้ง 2 ประเทศนี้ไปพร้อมกัน สำหรับในกรณีของสิงคโปร์ ข้อตกลงทางการค้าซึ่งครอบคลุมมากกว่าการเปิดเสรีทางการค้าสินค้าในรูปแบบของ Comprehensive Economic Cooperation Agreement ได้มีการลงนามและมีผลบังคับใช้ไปแล้ว ความตกลงทางการค้าในรูปแบบเขตการค้าเสรีกับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงซึ่งเป็นผู้ลงทุนรายหลักในประเทศอินเดีย อันได้แก่ เกาหลี และญี่ปุ่นก็กำลังอยู่ในช่วงของการเจรจา นอกจากกรอบความร่วมมือทางการค้าแล้ว อินเดีย ได้หัน เกาหลี และญี่ปุ่นต่างก็มีความร่วมมือระหว่างกันในมิติอื่นๆ อีกด้วย อาทิ ความร่วมมือทางการเมืองในการพัฒนาระบบประชาธิปไตย ความร่วมมือด้านสิทธิมนุษยชน และความร่วมมือทางยุทธศาสตร์อื่นๆ

อินเดียเป็นหนึ่งในประเทศผู้ก่อตั้งความร่วมมือในระดับอนุภูมิภาค ได้แก่ Mekong-Ganga Cooperation (อินเดีย ประเทศไทย เมียนมาร์ สปป.ลาว กัมพูชา และเวียดนาม) และ Bay Of Bengal Initiative For Multi-Sectoral Technical And Economic Cooperation (BIMSTEC) (อินเดีย ประเทศไทย เมียนมาร์ บังกลาเทศ ศรีลังกา เนปาล และภูฏาน) โดยทั้ง 2 กรอบความร่วมมือในระดับภูมิภาคเน้นสร้างความร่วมมือในมิติทางการค้าและการพัฒนาเศรษฐกิจ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และ

มิติทางด้านการความมั่นคง โดยอินเดียเองก็ต้องการดำเนินยุทธศาสตร์ดังกล่าวเพื่อป้องกันและคัดค้านการขยายอิทธิพลของจีนและปากีสถานในอนุภูมิภาคดังกล่าว (จีนและปากีสถานเองก็ไปใช้เวที South Asian Association For Regional Cooperation: SAARC)

อินเดียเข้าเป็นสมาชิกสังเกตการณ์ในลักษณะของ Sectoral Dialogue Partner ของอาเซียน ตั้งแต่ปี 1992 (เมื่อเริ่มการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน) และได้รับสถานะ Full Dialogue Partner ในปี 1995 พร้อมกับเข้าเป็นหนึ่งในสมาชิก สภาความร่วมมือด้านความมั่นคงเอเชียแปซิฟิก (Council For Security Cooperation In The Asia-Pacific) เข้าเป็นสมาชิก ASEAN Regional Forum ในปี 1996 ได้รับเชิญเข้าร่วมการประชุมร่วมกับ 10 ประเทศสมาชิกอาเซียนในระดับเดียวกับสมาชิก ASEAN +3 นั่นคือเทียบเท่ากับ จีน เกาหลี และญี่ปุ่นในปี 2002 (โดยการสนับสนุนและผลักดันของญี่ปุ่น) และต่อมาก็ได้พัฒนาเป็นกรอบการเจรจา ASEAN +6 หรือ ASEAN Regional Comprehensive Economic Partnership (RCEP) อินเดียเป็นเจ้าภาพการประชุม First India-ASEAN Business Summit ในปี 2002 และลงนาม ASEAN's Treaty Of Amity And Cooperation In Southeast Asia ในปี 2003

ต่อมาภายหลังเมื่อนายกรัฐมนตรี Narendra Modi ขึ้นดำรงตำแหน่งในวันที่ 26 พฤษภาคม 2014 นาง Sushma Swaraj ได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ (External Affairs Minister) ทั้งสองได้กำหนดนโยบายต่างประเทศของอินเดียภายใต้การขยายอิทธิพลของประเทศมหาอำนาจจีนและสหรัฐอเมริกาในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก โดยเน้นการกระชับความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านเป็นความสำคัญสูงสุด โดยใช้คำกล่าวว่า ...improving relations with neighbouring countries in South Asia, engaging the extended neighbourhood in Southeast Asia and the major global powers... และเพื่อให้การดำเนินนโยบายต่างประเทศนี้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม นายกรัฐมนตรี Modi และรัฐมนตรี Swaraj จึงประกาศว่าต่อไปอินเดียจะไม่เพียงมองไปทางตะวันออกอีกต่อไป แต่จะเน้นการกระทำให้เกิดความเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านทางตะวันออกมากยิ่งขึ้น โดยการเปลี่ยนชื่อนโยบายจาก Look East Policy เป็น Act East Policy และภายใน 3 เดือนแรกของการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี Modi ก็เลือกที่จะเดินทางไปเยือนประเทศเพื่อนบ้านของอินเดียอย่างเป็นทางการ โดยเริ่มจากภูฏาน ต่อด้วย เนปาล ญี่ปุ่น และเมียนมาร์ รัฐมนตรี Swaraj เองก็เดินทางไปเยือนบังกลาเทศ ภูฏาน เนปาล เมียนมาร์ สิงคโปร์ เวียดนาม เกาหลี จีน และศรีลังกา

นอกจากการเยือนประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียใต้ อาเซียนและเอเชียตะวันออกอย่างเป็นทางการแล้ว แนวทางการดำเนินการอื่นๆ ที่เป็นรูปธรรมของแนวนโยบาย Act East Policy ยังเป็นได้ชัดในแนวนโยบายทางการต่างประเทศของอินเดีย อาทิ “Neighbourhood First Policy” ที่อินเดียจะกลับมาให้ความสำคัญกับประเทศในกลุ่ม South Asian Association for Regional Cooperation (SAARC) อีกครั้ง โดยตั้งแต่สัปดาห์แรกของการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ผู้นำอินเดียได้พูดคุยเป็นการส่วนตัวกับผู้นำของประเทศสมาชิกในกลุ่ม SAARC โดยเฉพาะภูฏาน มัลดีฟ เนปาล ศรีลังกา และอัฟกานิสถาน เพื่อพัฒนาโครงการความร่วมมือต่างๆ อาทิ โครงการระบบดาวเทียม SAARC Satellite ซึ่งจะช่วยในการถ่ายทอดเทคโนโลยีของอินเดีย เช่น tele-medicine e-learning ซึ่งเป็นสิ่งที่อินเดียมีความถนัดกับประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งจะนำไปสู่โครงการ Indian Technical and Economic Cooperation Programme ในอนาคต นอกจากนั้น

แล้ว Modi เองก็กำลังมีแนวคิดในการพัฒนา Project Masuam ซึ่งจะเน้นการพัฒนาเส้นทางการค้า และการลงทุนร่วมกันในมหาสมุทรอินเดียเพื่อคัดค้านการขยายตัวของนโยบาย Maritime Silk Road ของจีน

และเมื่อเสร็จสิ้นการเยือนประเทศต่างๆ อย่างเป็นทางการในช่วง 100 วันแรกของการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศแล้ว กระทรวงการต่างประเทศของอินเดียก็ตีพิมพ์เผยแพร่หนังสือชื่อ Fast Track Diplomacy ซึ่งบ่งชี้อย่างชัดเจนว่าต่อไปนี้รัฐบาลอินเดียจะให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษในทุกมิติความสัมพันธ์กับประเทศในภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

นอกจากนั้นแล้วอีกหนึ่งมิติใหม่ของนโยบายต่างประเทศของอินเดียนั้นคือ การสร้างความสัมพันธ์อย่างสร้างสรรค์กับประเทศจีน โดยจะเห็นได้จากการเยือนอินเดียอย่างเป็นทางการของประธานาธิบดี Xi Jinping และการเยือนประเทศจีนอย่างเป็นทางการของนายกรัฐมนตรี Modi โดยจีนกับอินเดียริเริ่มความสัมพันธ์ระหว่างกันในลักษณะ Para-Diplomacy โดยมีการพัฒนาความร่วมมือในการพัฒนาระหว่างกัน ในลักษณะของเมืองคู่ขนาน Town Twinning Agreement ได้แก่ Mumbai-Shanghai, Ahmedabad-Guangzhou, Gujarat-Guangdong นอกจากจีนแล้ว อินเดียและญี่ปุ่นก็เริ่มสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบนี้ด้วยผ่านทางโครงการ Varanasi-Kyoto Partnership Agreement with Kyoto, Japan ซึ่งนี่เป็นการส่งสัญญาณที่ดียิ่งว่าอาเซียน เอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกจะสามารถสร้างความร่วมมือ สร้างฐานการผลิตร่วมกัน และคานอำนาจการขยายอิทธิพลของมหาอำนาจจากตะวันตกร่วมกันในระดับภูมิภาคได้

3.7 สถานะล่าสุดทางการส่งเสริมการค้า การลงทุนระหว่างประเทศไทยและอินเดีย

เมื่อวันที่ 25-26 กุมภาพันธ์ 2558 พลเอก ฉัตรชัย สาริกัลยะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ พร้อมด้วยนางกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เยือนประเทศอินเดีย เพื่อจัดกิจกรรมส่งเสริมการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยวไทยในอินเดีย ทั้งนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้เข้าหารือกับนางนิรมล สิทธรมาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ และอุตสาหกรรมอินเดีย โดยได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการค้าและการลงทุน ไทย-อินเดีย โดยเฉพาะประเด็นความตกลง FTA ไทย-อินเดีย ที่ยังคงค้างหลังจากมีการลดภาษีสินค้าเพียง 83 รายการหลังลงนามความตกลงมากกว่า 10 ปี ฝ่ายไทยเห็นควรให้มีการเดินทางเจรจาต่อ ในขณะที่ทางฝ่ายอินเดียอยากให้มุ่งประเด็นด้านการบริการและการลงทุน เพื่อให้อินเดียได้ประโยชน์จากความตกลงนี้มากขึ้น นอกจากนี้ ฝ่ายไทยยังเสนอให้อินเดียช่วยผลักดันการจัดทำความตกลง FTA ภายใต้กรอบ BIMSTEC ให้แล้วเสร็จด้วย

ในด้านการส่งเสริมการลงทุนระหว่างกันนั้น รัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์ไทยได้ชื่นชมนโยบาย Make in India ของ รัฐบาลอินเดีย และกล่าวว่าไทยพร้อมจะสนับสนุน ไม่ว่าจะเป็นการเข้าร่วมลงทุนหรือส่งออกวัตถุดิบสำหรับกระบวนการผลิตในอินเดีย ด้านรัฐมนตรีอินเดียได้กล่าวว่า ขณะนี้ อินเดียได้จัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวกนักลงทุนต่างชาติขึ้นมาแล้ว และมี e-biz portal ที่สามารถสอบถามข้อมูลหรือขอใบอนุญาตต่าง ๆ ได้ภายใน 48 ชั่วโมง

อนึ่งเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2557 ผู้แทนภาคเอกชนอินเดียจำนวนประมาณ 200 คนได้เข้าร่วมประชุมเพื่อระดมความคิดเห็นในการดำเนินนโยบาย Make in India ในการทำงาน Manufacturing Summit 2014 ณ เมืองมุมไบ ซึ่งจัดโดย Confederation of Indian Industry Western Region ซึ่งทางสถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองมุมไบได้สรุปการสัมมนาดังกล่าว ซึ่งพอจะกล่าวถึงโดยสังเขปเพื่อให้เราสามารถเข้าใจถึงสถานการณ์ ตลอดจนโอกาสทางด้านการค้าการลงทุนภายใต้นโยบาย Make in India ได้ชัดเจนขึ้นผ่านมุมมองของผู้ประกอบการชาวอินเดียดังนี้

การให้นโยบาย Make in India เป็นความจริงยังต้องใช้ระยะเวลาอีกมากเนื่องจากการส่งออกของอินเดียมีอัตราการเจริญเติบโตเพียงร้อยละ 2.3 ในช่วงระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา แม้ว่าอินเดียจะเป็นตลาดขนาดใหญ่ อีกทั้งมีต้นทุนในการตั้งโรงงานที่อยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม นักลงทุนทั้งชาวอินเดียและชาวต่างชาติกลับเลือกไปลงทุนในประเทศอื่น เนื่องจากการทำธุรกิจในอินเดียยังคงเป็นเรื่องยากดังแสดงให้เห็นจากการที่อินเดียถูกจัดอยู่ในลำดับที่ 152 ของโลกในแง่ของความง่ายในการทำธุรกิจ (Ease of Doing Business)

ทั้งนี้ ที่ประชุมมีความคิดเห็นร่วมกันว่าภาครัฐและภาคเอกชนอินเดียจะต้องร่วมมือกันให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนโยบาย Make in India ทั้งนี้ ได้มีการกล่าวถึงการจัดทำรายงานเพื่อให้ให้นโยบาย Make in India ประสบความสำเร็จโดย Boston Consulting Group (BCG) ซึ่งได้มีการระบุวาระงานข้างต้นเน้นการดำเนินการ 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การฟื้นฟูอุตสาหกรรมการผลิต ซึ่งสามารถทำผ่านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่แล้วให้สำเร็จ เช่นระเบียบอุตสาหกรรมต่าง ๆ World Class Townships ตลอดจนควรปฏิรูปกฎหมายแรงงาน 2. การสร้างเสริมความสามารถในการแข่งขันระดับโลก ซึ่งสามารถทำผ่านการดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศ ให้เข้ามาลงทุนและส่งออกไปยังประเทศเป้าหมาย 3. การก้าวเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตโลก โดยระบุวาระภาคเอกชนของอินเดียจะต้องมีความคิดริเริ่ม ในการประกอบธุรกิจ รวมถึงเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมการผลิต นอกจากนี้ ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในอินเดียจะต้องเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน และเป็นที่ยอมรับ ซึ่งคำแนะนำในรายงาน ฯ สอดคล้องกับความคิดเห็นที่ระดมได้ในที่ประชุม ฯ ซึ่งให้ความสำคัญกับการนำเทคโนโลยี digital เข้ามามีบทบาทมากขึ้นในอุตสาหกรรมการผลิต และเห็นว่าอินเดียจะต้องเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยี โดยเฉพาะในด้าน emerging science เช่น Genomics, Artificial Intelligence, Connectomics, Chaos Theory, Cloud Computing, และ Nano Materials เป็นต้น

อนึ่งที่ประชุมเห็นว่าการที่อินเดียจะเป็นศูนย์กลางการผลิตของโลกได้จริงอย่างยั่งยืนนั้น การประกอบธุรกิจที่ต้องเป็นเรื่องง่ายและได้รับผลตอบแทนคุ้มค่า อีกทั้งรัฐบาลควรเน้นพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานให้ได้มาตรฐานโลก นอกจากนี้ ปัญหาด้านทรัพยากรมนุษย์เป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งของอินเดีย เนื่องจากภาคการผลิตประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้เปิดโอกาสให้เอกชนไทยที่ทำธุรกิจในอินเดียเข้าพบเพื่อหารือเกี่ยวกับปัญหาการทำธุรกิจ โดยมีเอกชนเข้าร่วมประมาณ 10 ราย อาทิ ซีพี เอสซีจี เทคดิง และ โรงแรมดุสิต โดยผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจในอินเดียไปในแนวเดียวกัน คือปัญหาการฉ้อโกง ภาษี ระบบภาษีและระบบการเงินและการธนาคารที่ซับซ้อน สภาพแรงงานที่เรียกร้องมาก ซึ่งทำให้การดำเนินธุรกิจยากลำบาก ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็น

ปัญหาที่ตรงกับข้อค้นพบของงานวิจัยเรื่อง “โอกาสการค้าและการลงทุนภายใต้ความตกลงการค้าเสรี ไทย-อินเดีย และ อาเซียน-อินเดีย” (พรกมล และคณะ, 2557)

จากข้อมูลเบื้องต้นนี้ เราสามารถสรุปได้ว่าประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีโอกาสมากมายทั้งทางด้านการค้าและการลงทุน อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาและอุปสรรคในการค้าและการลงทุนระหว่างทั้งสองประเทศอยู่มาก จึงสมควรที่จักได้ทำการศึกษาวิจัยเชิงลึกเพื่อหาโอกาสในการทำการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศทั้งสองต่อไป

เขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย (Thailand-India Free Trade Area: TIFTA)

เขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย มีวัตถุประสงค์เพื่อความร่วมมือในทางเศรษฐกิจระหว่างไทยและอินเดีย ที่จะขยายการค้าระหว่างกันโดยการปรับลดภาษีให้ต่ำลง และเป็นศูนย์ เพื่อเกิดการค้าอย่างเสรี ในที่สุดโดยได้มีการเริ่มเจรจาในปีพ.ศ.2544 และมีการลงนามความตกลง เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ.2546 โดยมีคณะกรรมการเจรจาการค้าเสรีไทย-อินเดีย (India-Thailand Negotiating Committee: TNC) เป็นผู้เจรจา TIFTA เป็นความตกลงเสรีอย่างเต็มรูปแบบซึ่งรวมการเปิดเสรีการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจไว้ในความตกลงฉบับเดียวกัน

การเปิดเสรีในด้านการค้าสินค้าได้เริ่มจากการลดและยกเลิกภาษีในสินค้าเร่งลดภาษี (Early Harvest Scheme: EHS) จำนวน 82 รายการ ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2547 และลดภาษี เป็นร้อยละ 0 ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน พ.ศ.2549 เช่น เงาะ ลำไย มังคุด ทุเรียน องุ่น ข้าวสาลีอาหารทะเลกระป๋อง (ปลาซาร์ดีน ปลาแซลมอน ปลาแมคเคอเรล และปู) และสินค้าอุตสาหกรรมที่ไทยมีศักยภาพในการส่งออก เช่น อัญมณีและเครื่องประดับ (พลอยสี) เม็ดพลาสติก เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ พัดลม ตู้เย็น เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์และส่วนประกอบ เครื่องสีข้าวหม้อแปลงไฟฟ้าเครื่องประมวลผลข้อมูลวงจรพิมพ์ส่วนประกอบของเฟอร์นิเจอร์ลูกปัด (บอล แบริง) และส่วนประกอบเครื่องยนต์เป็นต้น โดยต่อมาในปี พ.ศ.2555 ได้เพิ่มตู้เย็นเข้าเป็นสินค้าในรายการสินค้าเร่งลดภาษีสำดับที่ 83 ส่วนสินค้านอก EHS แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ สินค้าปกติ (Normal Track) และสินค้าอ่อนไหว (Sensitive Track) ซึ่งจะลดภาษีในลำดับถัดไป ในขณะที่ภาษี FTA ได้ลดเหลือ 0 แล้วทั้งจำนวน และมีการเพิ่มเติมให้สามารถใช้หลักเกณฑ์ในการซื้อขายผ่านประเทศที่สาม (Third Party Invoicing) ได้

สินค้าที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรภายใต้ TIFTA ต้องมีคุณสมบัติตามกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งมีกฎ 2 ประเภท คือ กฎทั่วไป (General Rule) ที่ใช้เกณฑ์การเปลี่ยนแปลงพิกัดศุลกากร ในระดับ 6 หลัก (Change In Tariff Sub-Heading: CTSH) ควบคู่กับการสร้างมูลค่าเพิ่มในประเทศ (Local Value Added Content) ร้อยละ 35 และกฎถิ่นกำเนิดเฉพาะรายสินค้า (Product Specific Rules: PSRs) คือ

- เป็นสินค้าที่ผลิตโดยใช้วัตถุดิบภายในประเทศทั้งหมด (Wholly obtained goods)
- เป็นสินค้าที่ผลิตตามหลักเกณฑ์การเปลี่ยนพิกัดศุลกากร (Substantial transformation)
- มีสัดส่วนวัตถุดิบและต้นทุนการผลิตในประเทศต่อราคาส่งออก (Local Value Added Content) ไม่น้อยกว่าร้อยละตามที่กำหนดในแต่ละสินค้า

ในด้านสถานะการเจรจานั้น หลังจากที่มีการเจรจาจัดทำความตกลงมาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี รัฐบาลทั้งสองฝ่ายเห็นว่าควรมีการเร่งสรุปผลการเจรจา โดยผลจากการประชุมของคณะกรรมการเจรจา

การค้าไทย-อินเดีย (India-Thailand Trade Negotiating Committee: TNC) ครั้งที่ 28 เมื่อวันที่ 6-7 พฤศจิกายน 2556 ณ กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย มีความคืบหน้า พบว่า ในด้านการค้าบริการนั้น ทั้งสองฝ่ายได้มีความยืดหยุ่นในการตกลงเนื้อหาว่างบการการค้าบริการได้เป็นส่วนใหญ่ คงเหลือเพียงประเด็นมาตรการเพื่อรักษาเสถียรภาพทางการเงิน สำหรับในส่วนว่างบการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดา (Movement Of Natural Person; MNP) ประเด็นข้อห้ามการกำหนดการทดสอบตลาดแรงงานและความจำเป็นทางเศรษฐกิจ (Labour Market Testing And Economic Needs Testing) ระยะเวลาการอนุญาตให้บุคคลธรรมดาประเภทต่างๆ เข้ามาทำงานในประเทศ และการกำหนดความครอบคลุมของผู้อยู่ในอุปการะ (Dependent) ของบุคคลธรรมดาประเภทต่างๆ ที่จะสามารถทำงานในประเทศได้

สำหรับในด้านการลงทุน มีความคืบหน้าในส่วนของข้อบัต้านการลงทุน หากแต่ยังบางประเด็นที่ทั้งสองฝ่ายจำเป็นต้องหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาข้อสรุปสำหรับทำที่ผ่อนปรนต่อไป ได้แก่ การยกเลิกกลไกการออกใบรับรองเพื่อคุ้มครองการลงทุน (Certificate Of Approval For Protection: CAP) และการขอให้ข้อบการลงทุนภายใต้ความตกลงฉบับนี้ มีผลใช้บังคับแทน (Supersede) ความตกลงเพื่อการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนระหว่างไทยกับอินเดีย (BIT)

ในด้านมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้านั้นสามารถสรุปผลได้เป็นส่วนใหญ่ คงเหลือประเด็นด้านนโยบาย อาทิ ระยะเวลาในการประเมินมาตรฐานที่เทียบเท่ากันระหว่างสองประเทศ (Equivalence) หลักการกำหนดมาตรฐานเรื่องกระบวนการที่ไม่เกี่ยวข้องกับสินค้าและกระบวนการผลิต และ Good-In-Transit

สำหรับการใช้สิทธิประโยชน์จากข้อตกลงนั้น พบว่า การส่งออกของไทยไปยังประเทศอินเดีย มีการใช้สิทธิประโยชน์สูงกว่าร้อยละ 70 ของมูลค่าการส่งออกของรายการที่ได้รับสิทธิประโยชน์นับแต่ภายหลังจากปี 2553 โดยในไตรมาสแรกของปี 2557 โดยสินค้าที่มีการใช้สิทธิประโยชน์ภายใต้ TIFTA ในระดับสูงคือ เครื่องปรับอากาศ (พิกัดฯ 841510) ในสัดส่วนร้อยละ 40 อะลูมิเนียมเจือ (พิกัด 760120) มีสัดส่วนร้อยละ 13 เม็ดพลาสติก (โพลิคาร์บอเนต (พิกัด 390740) สัดส่วนร้อยละ 9 เครื่องรับโทรทัศน์สี (พิกัด 852872) สัดส่วนร้อยละ 5 เม็ดพลาสติก (อีพอกไซด์เรซิน พิกัด 390730) สัดส่วนร้อยละ 4 ตู้เย็น (พิกัด 841810) ร้อยละ 3 และส่วนประกอบเครื่องยนต์ ร้อยละ 3 เป็นต้น (กรมการค้าต่างประเทศ 2557)

อย่างไรก็ตาม ยังมีสินค้าหลายประเภทที่ถึงแม้ว่าจะเป็นสินค้าที่ผลิตในไทยได้เองทั้งหมด แต่ก็ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ เช่น ปลา กุ้ง ไข่ นม ผัก ผลไม้บางรายการ หัวหอม ข้าว น้ำตาล มันสำปะหลัง น้ำยางพารา เป็นต้นเนื่องจากสินค้าเหล่านี้ไม่ได้อยู่ภายใต้กรอบความตกลงเขตการค้าเสรี

ตารางที่ 3.5 สัดส่วนการใช้สิทธิภายใต้ TIFTA ในช่วงปี พ.ศ. 2550 - พ.ศ. 2557

หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557
								ม.ค.-มิ.ย.
มูลค่าการส่งออกของรายการสินค้าที่ได้รับสิทธิ	401.02	498.15	507.59	786.45	1002.79	993.76	795.45	484.68
มูลค่าการส่งออกภายใต้สิทธิ	398.73	418.03	352.75	566.21	748.15	696.00	590.29	349.67
สัดส่วนการใช้สิทธิ (ร้อยละ)	99.43	83.92	69.50	72.00	74.61	70.04	74.21	72.14

ที่มา: กรมการค้าต่างประเทศ, 2557

ความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย (ASEAN – India Free Trade Agreement: AIFTA)

AIFTA เป็นความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างอาเซียน 10 ประเทศซึ่งประกอบด้วยไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน ดารุสซาลาม กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม กับ อินเดีย โดยผู้นำอาเซียนและอินเดียได้ร่วมลงนามในกรอบความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่ครอบคลุมด้านต่างๆ ระหว่างอาเซียนกับอินเดีย (Framework Agreement on Comprehensive Cooperation between ASEAN and India) เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ.2546 ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย โดยกรอบการเจรจาครอบคลุมการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ กลไกการระงับข้อพิพาท และการให้ความยืดหยุ่นแก่ประเทศสมาชิกใหม่ 4 ประเทศ (กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม: CLMV)

ความตกลงว่าด้วยการค้าสินค้าเป็นความตกลงที่เริ่มเจรจาลับแรก โดยผู้นำของทั้งสองฝ่าย ทั้งสองฝ่ายได้มีการเจรจาอย่างเป็นทางการรวม 21 ครั้ง จึงสามารถบรรลุข้อตกลงการลดและยกเลิกภาษีศุลกากร (ลงนามในความตกลงฯ เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ.2552 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 1 มกราคม พ.ศ.2553 ประเทศสมาชิกอาเซียนและอินเดียจะทยอยลดและเลิกภาษีศุลกากรในระยะเวลาที่แตกต่างกัน โดยอินเดียและประเทศสมาชิกอาเซียน 5 ประเทศ (บรูไน มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และไทย) ลดภาษีตามกำหนดเวลา ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียน (กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม: CLMV) ลดภาษีช้ากว่ากลุ่มแรก 5 ปี ส่วนอินเดียกับฟิลิปปินส์จะลดภาษีให้แก่กันช้ากว่าที่อินเดียลดให้ประเทศอื่นอย่างน้อย 3 ปี โดยได้ทยอยลดภาษีจากอัตราภาษีที่เรียกเก็บจริง ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2550

การลดภาษีศุลกากรของสินค้าแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่คือ กลุ่มสินค้าปกติ กลุ่มสินค้าอ่อนไหว กลุ่มสินค้าอ่อนไหวสูง และกลุ่มสินค้าไม่ผูกพันภาษี โดยในกลุ่มสินค้าปกติ 1 (Normal Track 1) คิดเป็นร้อยละ 70 ของรายการสินค้าจะลดภาษีเป็น 0 ทั้งหมดในปี 2556 และกลุ่มสินค้าปกติ 2 (ร้อยละ 9.17) ทยอยเป็น 0 ทั้งหมดในปี 2559 สินค้าทั้งหมดในรายการ (ไม่รวมรายการสินค้าอ่อนไหว) สำหรับ อินเดีย อินโดนีเซีย บรูไน มาเลเซีย สิงคโปร์และไทย และสำหรับประเทศภาคีที่เหลือจะลดภาษีเป็น 0 ในปี 2561 ทั้งนี้ ตัวอย่างสินค้าที่อินเดียไม่นำมาลดภาษีได้แก่ ปลา กุ้ง ไข่ นม ผักผลไม้ หัวยอม (ภาษี 30-100%) ข้าว น้ำตาล มันสำปะหลัง สุรา ยาสูบ (ภาษี 30-150%) น้ำมันเบา เคมีภัณฑ์ (ภาษี 5, 7.5%) น้ำยาพารา ยางแผ่นรมควัน (ภาษี 10-70%) เครื่องแต่งกายชุดชั้นใน รองเท้ากีฬา (ภาษี 10%) รถยนต์เพลกซ์ โซลาร์ พัดลม (ภาษี 10-100%) มอเตอร์ไฟฟ้า สตรีทเตอร์ (ภาษี 7.5%) เป็นต้น

สินค้าที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรภายใต้ AIFTA ต้องผ่านการพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า ซึ่งมีหลักเกณฑ์ 2 ลักษณะคือ

1. เป็นสินค้าที่ผลิตหรือใช้วัตถุดิบทั้งหมดในประเทศผู้ส่งออก (Wholly Produced Or Obtained)
2. สินค้าที่ผลิตขึ้นโดยใช้วัตถุดิบจากประเทศนอกกลุ่มอาเซียนและอินเดีย (Not Wholly Produced Or Obtained) ต้องเป็นไปตามเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง คือ (1) กฎทั่วไป (General Rule) คือ ใช้เกณฑ์การเปลี่ยนแปลงพิกัดศุลกากรในระดับ 6 หลัก (Change In Tariff Sub-Heading: CTS) และมีสัดส่วนของวัตถุดิบที่มีถิ่นกำเนิดจากประเทศสมาชิกอาเซียน

และอินเดีย (หรือมีสัดส่วนมูลค่าของภูมิภาค Regional Value Content: RVC) อย่างน้อยร้อยละ 35 ของราคาสินค้าที่ส่งมอบ ณ ท่าเรือต้นทาง (FOB) หรือ (2) กฎถิ่นกำเนิดเฉพาะรายสินค้า (Product Specific Rules: PSRs) ซึ่งมีการเจรจาอย่างต่อเนื่องในปัจจุบันเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม ภายใต้ AFTA สามารถสะสมถิ่นกำเนิดสินค้าได้ในกรณีที่ดินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดในประเทศภาคหนึ่ง และเป็นสินค้าที่ถูกใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตในอีกประเทศหนึ่งที่เป็นภาคีที่มีกระบวนการผลิตขั้นสุดท้าย

สัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ภายใต้ AFTA หลังมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 1 มกราคม พ.ศ.2553 เป็นดังตารางที่ 2 โดยจากมูลค่าการส่งออกของรายการสินค้าที่ได้รับสิทธิประโยชน์เท่ากับ 3,683.61 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มีสินค้าที่ส่งออกไปใต้สิทธิประโยชน์เท่ากับ 875.08 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือเท่ากับร้อยละ 18.63 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากการลดภาษีมีผลบังคับใช้ในปีแรก อย่างไรก็ตาม สัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์จะสูงขึ้นในปี 2556 เท่ากับร้อยละ 40.18 และในปี 2557 ในช่วงเดือน มกราคม ถึงมีนาคม มีการขอใช้สิทธิประโยชน์ FTA อาเซียนอินเดียเพื่อส่งออกสินค้ามูลค่า 459.98 ล้านเหรียญสหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 12.19 จากช่วงเดียวกัน ของปีที่ผ่านมาและคิดเป็นสัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ฯ ร้อยละ 44.16 ของมูลค่าการส่งออกเฉพาะรายการที่ได้รับสิทธิประโยชน์

ตารางที่ 3.6 สัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ภายใต้ AFTA ในปีพ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2557

หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557
								ม.ค. - มิ.ย.
มูลค่าการส่งออกของรายการสินค้าที่ได้รับสิทธิ	3,683.61	4,387.85	4,789.9	4,110.84	2,190.91	993.76	795.45	484.68
มูลค่าการส่งออกภายใต้สิทธิ	875.46	1,223.73	1,384.83	1,651.54	954.90	696.00	590.29	349.67
สัดส่วนการใช้สิทธิ (ร้อยละ)	23.77	27.8	28.91	40.18	43.58	70.04	74.21	72.14

ที่มา: กรมการค้าต่างประเทศ, 2557

สำหรับการส่งออกที่มีการใช้สิทธิประโยชน์จาก AFTA สูงได้แก่ เครื่องยนต์ดีเซล (พิกัด 840820) มีสัดส่วนร้อยละ 11 ส่วนประกอบยานยนต์ (พิกัด 870899) มีสัดส่วนร้อยละ 4 โพลีเมอร์ (พิกัด 390190) มีสัดส่วนร้อยละ 4 ส่วนประกอบเครื่องปรับอากาศ (พิกัด 841590) มีสัดส่วนร้อยละ 4 แอร์คอมเพรสเซอร์ (พิกัด 841430) มีสัดส่วนร้อยละ 3 โทลูอิน (พิกัด 290230) มีสัดส่วนร้อยละ 2 หลอดหรือท่อทองแดง (พิกัด 741110) มีสัดส่วนร้อยละ 2 โพรพิลีนโคโพลิเมอร์ (พิกัด 390230) มีสัดส่วนร้อยละ 2 ฟีนอล (พิกัด 290711) มีสัดส่วนร้อยละ 2 และวิทยุติดรถยนต์ (พิกัด 852721) มีสัดส่วนร้อยละ 2

ในส่วนการค้าบริการ จากการเจรจาเมื่อเดือนสิงหาคม 2556 ไทยได้มีข้อผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของไทยในสาขาต่างๆ คือ บริการธุรกิจ บริการด้านการสื่อสาร บริการก่อสร้างและวิศวกรรมที่เกี่ยวข้อง บริการจัดจำหน่าย บริการด้านท่องเที่ยวและเดินทาง บริการด้านนันทนาการ วัฒนธรรมและกีฬา และบริการด้านขนส่ง โดยไทยให้ต่างชาติถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละ 90 ของทุนจดทะเบียนทั้งหมด และจำนวนผู้ถือหุ้นคนไทยต้องไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ถือหุ้นทั้งหมดในนิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจในประเทศไทย โดยความตกลงฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 กรกฎาคม 2557 ในขณะที่ข้อผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของอินเดีย เปิดเฉพาะบางกิจกรรมในสาขาต่างๆ ประกอบด้วย

1. บริการธุรกิจอินเดียผูกพันสาขาย่อยในบริการบัญชีและการจัดทำบัญชีบริการด้านสถาปัตยกรรม บริการด้านวิศวกรรม บริการที่เกี่ยวข้องกับวิศวกรรม บริการด้านสถาปัตยกรรมผังเมือง บริการด้านการแพทย์และทันตกรรม บริการด้านคอมพิวเตอร์และที่เกี่ยวข้อง บริการด้านการวิจัยและพัฒนา และบริการอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา
2. บริการด้านการสื่อสาร อินเดียผูกพันสาขาย่อยในบริการโทรคมนาคมและบริการไอที
3. บริการก่อสร้างและวิศวกรรมที่เกี่ยวข้อง อินเดียผูกพันในสาขาย่อยในบริการงานก่อสร้างด้านวิศวกรรมโยธา
4. บริการการเงิน อินเดียผูกพันในสาขาย่อยในบริการประกันภัย และที่เกี่ยวข้องกับประกันภัย บริการด้านธนาคารที่เกี่ยวข้องกับการเงินอื่นๆ
5. บริการด้านสุขภาพและสังคม อินเดียผูกพันในสาขาย่อยในบริการโรงพยาบาล
6. บริการด้านการท่องเที่ยวและเดินทาง อินเดียผูกพันในสาขาย่อยในบริการโรงแรมและที่พักอื่นๆ บริการตัวแทนท่องเที่ยวและจัดการท่องเที่ยว
7. บริการด้านขนส่ง อินเดียผูกพันในสาขาย่อยในบริการขนส่งทางทะเล สำหรับการเคลื่อนย้ายบุคคล/การให้บริการโดยบุคคลธรรมดา อินเดียผูกพันเฉพาะบุคคลบางประเภท ได้แก่ (1) นักธุรกิจ โดยอนุญาตให้เข้าพำนักชั่วคราวไม่เกิน 180 วัน (2) ผู้โอนย้ายระหว่างบริษัทในเครือในระดับผู้จัดการผู้บริหารและผู้เชี่ยวชาญ โดยอนุญาตให้พำนักได้ไม่เกิน 5 ปี (3) ผู้ให้บริการตามสัญญาภายใต้กิจกรรมในสาขาคอมพิวเตอร์และบริการที่เกี่ยวข้อง (4) คนที่เข้ามาทำงานโดยอิสระภายใต้กิจกรรมในสาขาคอมพิวเตอร์และบริการที่เกี่ยวข้อง

สำหรับด้านการลงทุน ได้มีการครอบคลุมใน 4 ประเด็นหลัก คือ การเปิดเสรี การคุ้มครอง การส่งเสริมและการอำนวยความสะดวกด้านการลงทุน ทั้งนี้ การเจรจาจัดทำความตกลงการลงทุนและข้อผูกพัน ทำโดยที่ประชุมคณะทำงานด้านการลงทุนอาเซียน-อินเดีย (Working Group On Investment: WGI) สาระสำคัญของการเจรจา เช่น ประเภทของธุรกิจที่มีการครอบคลุมนอกเหนือจากภาคบริการสาขาที่จะมีการเปิด/ไม่เปิดการลงทุน มาตรการและการกำหนดเงื่อนไขด้านการลงทุน การคุ้มครองการลงทุนและนักลงทุนจากต่างประเทศตามเงื่อนไขและขอบเขตที่กฎหมายระเบียบข้อบังคับของไทยกำหนด การเปิดโอกาสให้สามารถใช้กระบวนการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเป็นทางเลือกหนึ่งในการระงับข้อพิพาทและผลักดันให้มีกลไกหารือเพื่อแก้ไขปัญหาด้านการลงทุนเฉพาะเรื่อง การรักษาสิทธิของไทยในการใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อรักษาเสถียรภาพทางระบบการเงินด้านต่างๆ เป็นต้น ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีการเจรจาข้อผูกพันเปิดตลาดด้านการลงทุนให้แล้วเสร็จใน 3 ปี โดยความตกลงนี้จะ

มีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 กรกฎาคม 2557 เมื่อประเทศสมาชิกอาเซียนอย่างน้อย 4 ประเทศและอินเดียได้แจ้งประเทศภาคีทั้งหมดเป็นลายลักษณ์อักษรในการสิ้นสุดกระบวนการภายใน¹

3.8 บทสรุปการปฏิรูประบบภาษีทางอ้อม (Indirect Tax) และภาษีการค้าสินค้าและบริการ (Goods and Service Tax: GST) (เอกสารฉบับเต็มในภาษาอังกฤษ โดย Bipin Pradip Aspatwar ผู้ร่วมวิจัยชาวอินเดียสามารถพิจารณาได้ในภาคผนวกที่ 1)

1. ระบบภาษีในสาธารณรัฐอินเดียจะมีการจัดสรรความรับผิดชอบระหว่างรัฐบาลส่วนกลาง (Central Government) รัฐบาลหรือฝ่ายบริหารของแต่ละรัฐ (State Governments) และองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น (Local Bodies/Municipalities)
2. รัฐธรรมนูญของอินเดียมีการป้องกันการจัดเก็บภาษีนอกอำนาจตามกฎหมายไว้เพื่อป้องกันการเรียกเก็บภาษีอย่างไม่ชอบธรรมหรือโดยพลการจากเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐ
3. อาจจัดแบ่งประเภทของภาษีออกเป็นภาษีทางตรง (Direct Taxes) และภาษีทางอ้อม (Indirect Taxes) ซึ่งจะมีหน่วยงานสองหน่วยงานที่ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบภาษีแต่ละประเภท ได้แก่ 1.) Central Board of Direct Taxes (CBDT) และ 2.) Central Board of Excise and Customs (CBEC)
4. อำนาจการตรากฎหมายต่างๆ จะถูกแบ่งได้เป็นสามประเภท นั่นคือ 1.) กฎหมายในประเด็นที่ต้องดำเนินการโดยรัฐสภาส่วนกลางเท่านั้น 2.) กฎหมายในประเด็นที่ต้องดำเนินการโดยฝ่ายบริหารของแต่ละรัฐเท่านั้น และ 3.) กฎหมายในประเด็นที่สามารถดำเนินการได้ทั้งโดยรัฐสภากลางและฝ่ายบริหารของแต่ละรัฐ
5. ประเด็นสำคัญทางภาษีที่กำลังเป็นที่ถกเถียงกันในปัจจุบันคือกฎหมาย GST (Goods and Services Tax Law) ซึ่งเอกสารชุดนี้ได้ทำการอธิบายภาพรวมของภาษีทางอ้อมในช่วงก่อนที่จะมีกฎหมาย GST ดังกล่าวไว้โดยระบุประเภทของภาษีที่สำคัญในอินเดียได้แก่ ภาษีศุลกากร ภาษีสรรพสามิต ภาษีบริการ ภาษีขาย ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีที่เก็บจากธุรกรรมทางการเงิน
6. ระบบ GST จะมาแทนที่ภาษีทางอ้อมที่จัดเก็บโดยส่วนกลางเช่น ภาษีสรรพสามิต ภาษีตอบโต้ การอุดหนุน และภาษีบริการ และจะแทนที่ระบบของภาษีที่จัดเก็บโดยรัฐบาลบางส่วน เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีท้องถิ่น ภาษีนำเข้ารัฐ และภาษีสินค้าฟุ่มเฟือย เป็นต้น โดยจุดประสงค์ของร่างกฎหมายดังกล่าวคือเพื่อลดปัญหาจากระบบภาษีปัจจุบันของอินเดียลง อันได้แก่ปัญหาที่เกิดจากข้อยกเว้นต่างๆ และระดับอัตราภาษีที่หลากหลายรวมไปถึงปัญหาด้านการประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรต่างๆ ด้วย ซึ่งระบบ GST นี้มีใช้แล้วในประเทศมากกว่า 150 ประเทศทั่วโลก (โดยประเทศ OECD ได้นำแนวทางนี้ มาใช้แล้วทุกประเทศ ยกเว้นสหรัฐอเมริกา) และถือกันว่าเป็นระบบภาษีที่มีความโปร่งใสและเป็นกลางที่สุด
7. การปฏิรูประบบภาษีในอินเดียเริ่มจากการพัฒนาระบบ MODVAT หรือ Modified Value Added Tax ซึ่งในช่วงแรกนั้นครอบคลุมสินค้าบางประเภทที่จัดเก็บโดยส่วนกลาง ซึ่งในภายหลังได้มีการขยายความครอบคลุมไปยังสินค้าทั้งหมดที่อยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลส่วนกลาง โดยเรียกระบบดังกล่าวว่า CENVAT หรือ Central Value Added Tax ซึ่งใน

- ระดับรัฐนั้นมีการนำ VAT มาใช้อย่างค่อยเป็นค่อยไประหว่างปี 2003 – 2008 โดยประสบผลสำเร็จในระดับหนึ่ง และเป็นรากฐานของร่างกฎหมาย GST ต่อไป
8. ระบบ CENVAT ได้ถูกนำมาผสมผสานกับจัดเก็บภาษีบริการในปี 2004 ซึ่งระบบภาษีบริการในอินเดียนั้นเริ่มต้นในปี 1994 และมีการขยายความครอบคลุมอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนในที่สุดมีประเภทของบริการที่อยู่ภายใต้ระบบภาษีดังกล่าว 115 ประเภท ส่วนในระดับรัฐนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงจากระบบ “multiple point Sales Tax” หรือการเก็บภาษีขายจากหลายจุดมาเป็นระบบภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งครอบคลุมการค้าสินค้าทั้งหมดในรัฐดังกล่าวจนถึงระดับการค้าปลีก ผ่านการขยายอย่างค่อยเป็นค่อยไปตั้งแต่ช่วงปี 2005-2006 เป็นต้นมา
 9. ข้อจำกัดของการใช้ระบบ CENVAT ควบคู่กับระบบภาษีบริการดังกล่าวคือปัญหาที่เกิดขึ้นจากการกระจายความรับผิดชอบทางภาษีระหว่างส่วนกลางและรัฐต่างๆ ซึ่งทำให้ทั้งส่วนกลางและรัฐไม่มีฝ่ายไหนที่สามารถทำการจัดเก็บภาษีสำหรับสินค้าและบริการทุกประเภทได้ โดยส่วนกลางจะไม่มีอำนาจในการจัดเก็บภาษีที่เกิดขึ้นหลังกระบวนการผลิต และรัฐต่างๆ จะไม่สามารถจัดเก็บภาษีจากภาคบริการได้
 10. ข้อเสียของระบบการจัดเก็บภาษีทางอ้อมของอินเดียที่ใช้อยู่ในปัจจุบันได้แก่ a. การที่ CENVAT จำกัดอำนาจการเก็บภาษีของส่วนกลางไว้ยังภาคการผลิต ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการแบ่งนิยามและเกิดความยุ่งยากในการแบ่งอำนาจหน้าที่ b. รัฐต่างๆ ที่ไม่ใช่รัฐบาลส่วนกลางจะไม่มีอำนาจในการจัดเก็บภาษีจากภาคบริการ ซึ่งจะเกิดปัญหาขึ้นในกรณีที่มีความคาบเกี่ยวกันระหว่างผลผลิตที่เกิดจากสินค้าและผลผลิตที่เกิดขึ้นจากการให้บริการ หรือในกรณีเฉพาะซึ่งสามารถแก้ไขได้โดยการระบุให้กิจกรรมดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบทางภาษีของระดับรัฐ แต่ข้อจำกัดดังกล่าวก็สร้างปัญหาในบางภาคส่วน เช่นภาคเทคโนโลยี ซึ่งเส้นแบ่งระหว่างสินค้าและบริการเริ่มมีความคลุมเครือ และเนื่องจากแต่ละรัฐไม่สามารถจัดเก็บภาษีจากบริการได้ การจัดหางบประมาณจึงมีความไม่คล่องตัวสูงและมีความจำกัดอยู่มาก c. การเก็บภาษีซ้ำซ้อน ซึ่งสร้างต้นทุนมหาศาลในระบบและลดความสามารถในการแข่งขันเชิงเปรียบเทียบของสินค้าในประเทศลง และ d. เกิดความซับซ้อนโดยไม่จำเป็นทั้งในระดับของรัฐและรัฐบาลกลาง ซึ่งทวีความรุนแรงขึ้นจากลักษณะของระบบราชการและการไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร โดยปัญหาเหล่านี้เกิดจากการมีอัตราภาษีจำนวนมากและมีข้อยกเว้นต่างๆ รวมถึงปัญหาเชิงโครงสร้างของการแบ่งอำนาจทางภาษีด้วย
 11. ที่มาของระบบ GST เริ่มในช่วงระหว่างปี 2006-2007 แต่การจะนำกฎหมายใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นภาษีทางอ้อมมาบังคับใช้นั้นจำเป็นจะต้องมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญเสียก่อน ดังนั้น การผลักดันร่างกฎหมายดังกล่าวจึงต้องผ่านการเห็นชอบจากทั้งสภาล่าง (โลกสภา) และสภาสูง (ราชยสภา) เสียก่อน ร่างกฎหมาย GST ดังกล่าวนั้นมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการคือ The Constitution (One Hundred And Twenty-Second Amendment) Bill, 2014 โดยโลกสภาได้ผ่านการเห็นชอบร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวเมื่อเดือนพฤษภาคม 2558 ที่ผ่านมา และปัจจุบันยังรอความเห็นชอบจากราชยสภาอยู่ ทั้งนี้ หลังจากร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญผ่านสภาทั้งสองแล้ว จะเป็นขั้นตอนในการลงนามโดยฝ่ายนิติบัญญัติของรัฐ

- แต่ละแห่ง ซึ่งต้องอาศัยความเห็นชอบมากกว่าครึ่งหนึ่ง จึงจะมีผลบังคับใช้ทางกฎหมาย
12. อย่างไรก็ตาม ในขั้นตอนการดำเนินการนั้น จำเป็นต้องมีการประกาศใช้กฎหมายสามฉบับคือ CGST สำหรับสินค้าและบริการที่จัดเก็บโดยส่วนกลาง, SGST สำหรับสินค้าและบริการที่จัดเก็บโดยรัฐบาลของแต่ละรัฐ และ IGST สำหรับสินค้าและบริการที่คาบเกี่ยวกับทั้งส่วนกลางและแต่ละรัฐ ซึ่ง CGST และ IGST จะเป็นความรับผิดชอบของรัฐสภากลาง และ SGST จะอยู่ในความดูแลของแต่ละรัฐ ทั้งนี้ รายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ เกี่ยวกับภาษีที่เกี่ยวข้องนั้นยังสามารถปรับแก้ได้ในขั้นตอนของการอนุมัติร่างกฎหมายต่อไป
13. ในส่วนของร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับที่ 122 ดังกล่าวนั้น สาระสำคัญคือการให้มีการเพิ่มเติมมาตรา 246A, 269A, และ 279A ซึ่งครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับภาษีสินค้าและบริการและการจัดเก็บภาษีในการค้าขายระหว่างรัฐทั้งจากสินค้าและบริการ และร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับนี้ยังเสนอให้มีการแก้ไขมาตรา 248, 249, 250, 268, 269, 270, 271, 286, 366 และ 368 รวมถึงมีการเสนอให้ยกเลิกมาตรา 268A และปรับแก้สาระสำคัญบางส่วนของ 6th และ 7th Schedules (ซึ่งเป็นหมวดหมู่ที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของภาคีรัฐบางส่วน) ทั้งนี้ หากร่างกฎหมาย GST มีผลทางกฎหมาย ก็จะเป็นการควมรวบระบบภาษีบางส่วนที่มีอยู่เดิมและขจัดปัญหาการเก็บภาษีซ้ำซ้อนลงได้ และเป็นที่คาดหวังว่ากฎหมายภาษีชุดใหม่จะเอื้ออำนวยต่อการดำเนินการร่วมกันระหว่างรัฐบาลส่วนกลางและฝ่ายบริหารของรัฐต่างๆ ในด้านการจัดเก็บภาษีร่วมกันสำหรับสินค้าและบริการทุกประเภท
14. สาระสำคัญของร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับนี้คือการขจัดมาตรการทางภาษีที่ซ้ำซ้อน และส่งเสริมการใช้อำนาจร่วมกันระหว่างส่วนกลางและรัฐต่างๆ โดยภาษีตามกรอบ GST จะมาแทนที่ภาษีทางอ้อมบางประเภทในปัจจุบัน และระบบใหม่นี้ออกแบบมาเพื่อให้ทั้งรัฐบาลกลางและระดับรัฐสามารถร่วมกันจัดเก็บภาษีให้ครอบคลุมสินค้าและบริการได้ครบทุกประเภท
15. ระบบ GST จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญดังต่อไปนี้
- a. Clause 2: เพิ่มเติม Article 246A ซึ่งให้อำนาจแก่รัฐบาลส่วนกลางและฝ่ายบริหารของรัฐต่างๆ ในการออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีสินค้าและบริการ
 - b. Clause 9: เพิ่มเติม Article 269A ซึ่งสาระสำคัญคือให้อำนาจการจัดเก็บ GST ในส่วนของการค้าขายระหว่างรัฐนั้นเป็นของรัฐบาลส่วนกลางแต่ผู้เดียว ส่วนรายได้จากภาษีนี้นั้นจะจัดสรรแบ่งกันระหว่างส่วนกลางและรัฐตามกรอบแนวทางที่กำหนดโดยรัฐสภาต่อไป
 - c. Clause 12: เพิ่มเติม Article 279A ซึ่งระบุขอบเขตและความรับผิดชอบของ GST Council ซึ่งได้แก่การให้คำแนะนำแก่ฝ่ายบริหารทั้งของส่วนกลางและของรัฐในแง่ของภาษีต่างๆ และรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง, การกำหนดชนิดหรือประเภทของสินค้าและบริการที่จะถูกจัดเก็บหรือยกเว้นภาษี, การศึกษาและพยากรณ์ผลกระทบของกฎหมายภาษีต่างๆ และการกำหนดรายละเอียดต่างๆ, การกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำของภาษีและช้อยยกเว้น, และการพิจารณาการใช้อัตราภาษีเฉพาะกิจในสถานการณ์พิเศษต่างๆ เช่นในภาวะภัยธรรมชาติ นอกจากนั้น Clause 12 ยังระบุเกี่ยวกับผู้ดำรงตำแหน่งใน GST Council นี้ไว้ด้วยว่าจะประกอบด้วยสมาชิกดังต่อไปนี้ ได้แก่ (i) the

Union Finance Minister (ดำรงตำแหน่งประธาน) (ii) the Union Minister of State ซึ่งทำหน้าที่ดูแลด้านรายรับหรือการคลังของรัฐ และ (iii) รัฐมนตรีซึ่งรับผิดชอบด้านการคลังหรือภาษีอื่นๆ ซึ่งได้รับการเสนอชื่อจากฝ่ายบริหารของแต่ละรัฐ นอกจากนี้ Clause 12 ยังได้ระบุไว้ด้วยว่า GST Council ยังมีอำนาจในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เกิดจากข้อเสนอนี้ต่างๆ อีกด้วย

- d. Clause 13: แก้ไขมาตรา 286 ซึ่งสาระสำคัญคือให้มีการยกเลิกข้อจำกัดที่ห้ามฝ่ายบริหารระดับรัฐจัดเก็บภาษีในบางสถานการณ์
 - e. Clause 18: เป็นการเสนอแนะให้มีการจัดเก็บภาษีเพิ่มเติมในอัตราไม่เกินร้อยละ 1 ในรายการที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างรัฐ ซึ่งให้เป็นการจัดเก็บเข้าสู่ส่วนกลาง มีระยะเวลาสองปีหรือตามที่คณะกรรมการกำหนด
 - f. Clause 19: ว่าด้วยการชดเชยแก่รัฐต่างๆ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้น้อยลงหลังจากการบังคับใช้ระบบ GST ซึ่งการชดเชยนี้จะมีเป็นระยะเวลาห้าปี
16. ข้อเสนอสนับสนุนต่อการใช้ระบบ GST ได้แก่:
- a. ลดต้นทุนที่ไม่จำเป็นและลดปัญหาเงินเฟ้ออันเกิดจากการเก็บภาษีซ้ำซ้อนลง และมีการออกแบบมาตรการด้านแรงจูงใจที่จะส่งเสริมการร่วมมือจากผู้ค้าต่างๆ ทั้งยังเป็นระบบที่เชื่อมการจัดเก็บภาษีต่างๆ ที่แต่ก่อนเคยแยกส่วนกระจายกันอยู่ให้สามารถผสมผสานกันได้อย่างราบรื่นขึ้น
 - b. การใช้ระบบ GST ใหม่จะเป็นการขจัดข้อเสียของระบบปัจจุบัน ซึ่งมีการจัดเก็บภาษีที่ซ้ำซ้อนและกระจายกันอยู่มาก ทั้งยังมีระดับของการร่วมมือจากภาคเอกชนในระดับที่ต่ำ และมีความเสี่ยงต่อการเลี่ยงภาษีจากช่องว่างระหว่างประเภทภาษีต่างๆ อีกด้วย
17. ข้อคัดค้านต่อการใช้ระบบ GST ได้แก่
- a. มีการคัดค้านระบบ GST จากรัฐต่างๆ เนื่องจากระบบใหม่จะก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อรายได้จากการจัดเก็บภาษีที่รัฐเหล่านั้นเคยจัดเก็บได้แต่เดิม ทั้งนี้ มีการเสนอให้สินค้าบางรายการเช่นน้ำมันเชื้อเพลิง สุราและยาสูบ ไม่นำมาคำนวณใน GST เนื่องจากรายการเหล่านี้เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของรัฐ (อย่างไรก็ตาม ได้มีการประกาศว่าจะจ่ายเงินชดเชยแก่ฝ่ายบริหารของรัฐที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงระบบภาษีดังกล่าวแล้ว)
 - b. โดยมากแล้วแรงต้านต่อระบบ GST มาจากระดับของรัฐ โดยประเด็นสำคัญที่มีการถกเถียงจะเกี่ยวข้องกับอัตราของภาษี เนื่องจาก GST นั้นมีการคาดการณ์อัตราภาษีทางอ้อมไว้ในอัตราที่สูงกว่าภาษีทางอ้อมที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เพื่อป้องกันไม่ให้งบประมาณของรัฐเกิดการขาดแคลน แต่อัตรารัฐที่สูงดังกล่าวอาจจะส่งผลเสียต่อภาพรวมของภาวะเงินเฟ้อได้
 - c. มีข้อกังขาว่าระบบ GST ซึ่งออกแบบมาเพื่อจัดระเบียบภาษีทางอ้อมที่มีความซับซ้อน และมีข้อโง่งวนนั้น อาจล้มเหลวในวัตถุประสงค์นี้เนื่องจากระบบใหม่ยังคงอาศัยโครงสร้างการดำเนินการที่มีหลายชั้นอยู่

- d. รัฐต่างๆ มีข้อเรียกร้องบางประการเช่น (i) ให้บุหรีและยาสูบถูกจัดเก็บภาษีที่อัตราสูงกว่า GST (ii) ให้มีการจ่ายเงินชดเชยสำหรับการสูญเสียรายรับของรัฐเป็นเวลาห้าปี โดยเริ่มจากการชดเชยเต็มจำนวนในสามปีแรก (iii) ภาษีขาเข้าและภาษีที่ไม่ควรถูกรวมใน GST เป็นต้น
 - e. นอกจากนี้ ยังมีความกังวลที่เกิดขึ้นเนื่องจากเกณฑ์ของ GST ที่วัดธุรกรรมต่างๆ ตามจุดหมายปลายทาง ซึ่งทำให้ภาษีถูกจัดเก็บในรัฐที่มีการบริโภคสินค้าหรือบริการนั้นเกิดขึ้น ดังนั้น รัฐที่มีอัตราภาษีบริโภคสูง (อาทิเช่นรัฐอุตตรประเทศ รัฐเกรละ หรือรัฐเบงกอลตะวันตก) ย่อมมีความได้เปรียบรัฐที่เป็นผู้ผลิตหรือรัฐอุตสาหกรรม (เช่น) รัฐมหาราษฏระ รัฐคุชราต หรือรัฐหิมาจัล) ในแง่ของรายรับจากภาษี นอกจากนี้ การยกเลิกภาษีที่มีอยู่แต่ก่อนก็จะทำให้รัฐบางรัฐสูญเสียรายรับจากภาษีพิเศษที่จัดเก็บจากภาคส่วนที่สำคัญของรัฐตนไป
18. ข้อสรุปของเอกสารชุดนี้มีประเด็นที่สำคัญดังนี้
- a. กฎหมาย GST ยังคงประสบปัญหาเนื่องจากไม่สามารถตกลงกันได้ระหว่างรัฐบาลกลางและฝ่ายบริหารระดับรัฐ แม้แต่ในรัฐที่เป็นฐานเสียงของพรรครัฐบาลบางแห่งก็มีการคัดค้านระบบภาษีใหม่นี้เช่นกัน
 - b. อาจกล่าวได้ว่า GST จะได้รับการยอมรับเพื่อนำมาใช้จริงในระดับรัฐต่อเมื่อการประนีประนอมระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเกิดขึ้นเท่านั้น โดยรัฐต่างๆ อาจต้องลดข้อเรียกร้องลง ควบคู่กับการที่ส่วนกลางยอมดำเนินการตามข้อท้วงติงบางประการ ซึ่งแน่นอนว่าร่างกฎหมายดังกล่าวยังต้องเผชิญกับปัญหาและข้อพิจารณาอีกหลายประการแม้ภายหลังการได้รับความเห็นชอบจากทั้งสภาสูงและสภาล่างแล้วก็ตาม และการดำเนินการจำเป็นต้องกระทำควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคอื่นๆ กรอบการคลี่คลายไกลเกลี่ยข้อพิพาท และการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

เอกสารอ้างอิง

- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย (2557)
ISBN 978-616-7722-29-0
- ความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย ศูนย์ข้อมูลข่าวสารอาเซียน <http://www.asean-thai.net/asean-knowledge-detail.php?id=1311>
- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ สรุปสาระสำคัญของข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย (2551)
- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ความตกลงการค้าเสรีไทย-อินเดีย ก้าวแรกของการเปิดการค้าเสรี (ตุลาคม 2547)
<http://www.thaifta.com> เข้าถึงแหล่งข้อมูลเมื่อวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2557
<http://www.thaiembassy.org/> เข้าถึงแหล่งข้อมูลเมื่อวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2557

บทที่ 4

ข้อมูลประเทศอินเดียรายรัฐ

บทที่ 4 ข้อมูลประเทศอินเดียรายรัฐ

สาธารณรัฐอินเดียเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 7 ของโลกโดยมีประมาณการมูลค่าผลผลิตมวลรวมภายในประเทศในปี 2015 เท่ากับ 2.308 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดเป็นอันดับที่ 2 ของโลก โดยจากการสำมะโนประชากรในปี 2011 ประเทศอินเดียมีประชากร 1,210,193,422 คน และอินเดียยังเป็นประเทศประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุดในโลกอีกด้วย

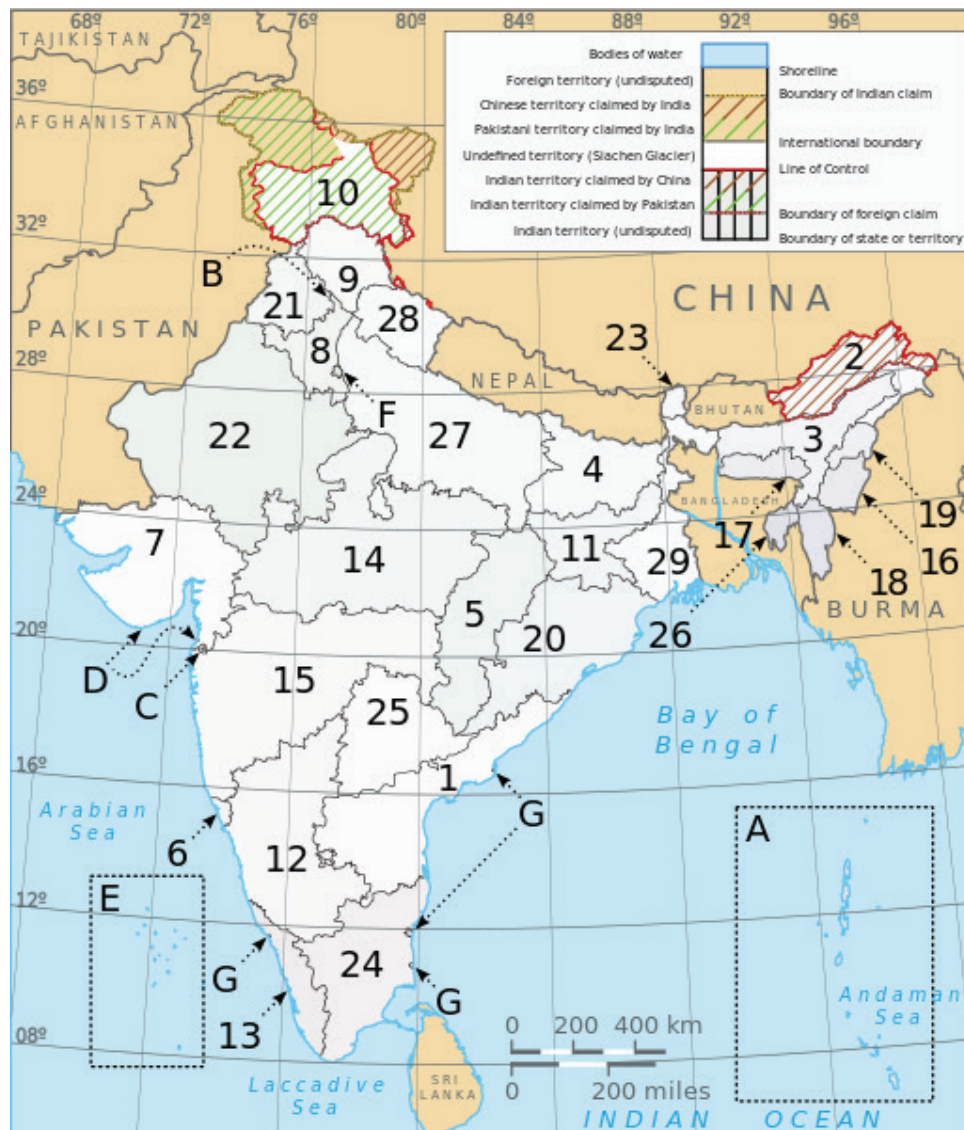
อินเดียตั้งอยู่ทางตอนเหนือของมหาสมุทรอินเดีย โดยมีทะเลอาหรับ (Arabian Sea) ขนาบทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ และอ่าวเบงกอลทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ อินเดียตั้งอยู่ติดกับประเทศปากีสถานทางทิศตะวันตก จีน, เนปาล และภูฏานทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เมียนมา และบังกลาเทศทางทิศตะวันออก นอกจากนี้แล้วอินเดียยังมีอำนาจการปกครองเหนือหมู่เกาะ Andaman และ Nicobar ในมหาสมุทรอินเดีย และทำให้ประเทศอินเดียมีชายแดนร่วมกับประเทศไทยและประเทศอินโดนีเซีย

อินเดียแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 29 รัฐ (States) (ซึ่งแบ่งย่อยลงเป็นเขต) และ 7 ดินแดนสหภาพ (Union Territories) ได้แก่

1. Andhra Pradesh	อานธรประเทศ	16. Manipur	มณีปุระ
2. Arunachal Pradesh	อรุณาจัลประเทศ	17. Meghalaya	เมฆาลัย
3. Assam	อัสสัม	18. Mizoram	มิโซรัม
4. Bihar	พิหาร	19. Nagaland	นาคาแลนด์
5. Chhattisgarh	ฉัตตีสครห์	20. Odisha	โอริสสา
6. Goa	กัว	21. Punjab	ปัญจาบ
7. Gujarat	คุชราต	22. Rajasthan	ราชสถาน
8. Haryana	हरยาणा	23. Sikkim	สิกขิม
9. Himachal Pradesh	หิมาจัลประเทศ	24. Tamil Nadu	ทมิฬนาฑู
10. Jammu and Kashmir	จัมมูและกัศมีร์	25. Telangana	เตลังคานา
11. Jharkhand	ฌาร์ขัณฑ์	26. Tripura	ตริปุระ
12. Karnataka	कर्णाटका	27. Uttar Pradesh	อุตตรประเทศ
13. Kerala	เกรละ	28. Uttarakhand	อุตตราขัณฑ์
14. Madhya Pradesh	มัธยประเทศ	29. West Bengal	เบงกอลตะวันตก
15. Maharashtra	มหาราษฏระ		

โดย 7 ดินแดนสหภาพได้แก่ A. หมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ (Andaman and Nicobar Islands) B. จันตีสครห์ (Chandigarh) C. ดาดราและนครหเวลี (Dadra and Nagar Haveli) D. ดามันและดีอู (Daman and Diu) E. ลักชทวิป (Lakshadweep) F. เดลี (National Capital Territory of Delhi) G. ปุฑูจเจรี (Puducherry)

ภาพที่ 4.1 แผนที่ประเทศอินเดียตามเขตการปกครอง

4.1. ข้อมูลทั่วไปของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดีย

เนื่องจากประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีความกว้างใหญ่ไพศาลและมีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 29 รัฐ ดังนั้น ในมิติของการเมืองการปกครองและมิติทางด้านสังคม ผู้วิจัยจึงขอเสนอข้อมูลที่ที่น่าสนใจเหล่านี้ในรูปแบบของตารางดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดีย

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	ภูมิภาค ในประเทศ	เมืองหลวง	เมืองขนาดใหญ่	จำนวนเขต ปกครอง No. of Districts
1	Andhra Pradesh	आन्धร प्रदेश	South India	Hyderabad	Amaravati, Visakhapatnam	13
2	Arunachal Pradesh	अरुणाจัล प्रदेश	Northeast India	Itanagar	Itanagar	16
3	Assam	อัสสัม	Northeast India	Dispur	Guwahati	27
4	Bihar	พิหาร	East India	Patna	Patna	38
5	Chhattisgarh	ฉัตตีสครห์	East India	Raipur	Raipur	27
6	Goa	กัว	Western India	Panaji	Vasco da Gama	2
7	Gujarat	คุชราต	Western India	Gandhinagar	Gandhinagar	33
8	Haryana	हरยาणा	North India	Chandigarh	Faridabad	21
9	Himachal Pradesh	หิมาจัล प्रदेश	North India (Claimed by China)	Shimla	Shimla	12
10	Jammu and Kashmir	จั้มมุและกัศมีร์	North India	Jammu (Winter)/ Srinagar (Summer)	Srinagar	22
11	Jharkhand	ฌาร์ขัณฑ์	East India	Ranchai	Jamshedpur	10
12	Karnataka	कर्णाฏกะ	South India	Bengaluru	Bengaluru	30
13	Kerala	เกรละ	South India	Thiruvananthapuram	Kochi, Kozhikode, Kollam, Thrissur	14
14	Madhya Pradesh	มัธยประเทศ	Central India	Bhopal	Indore	51
15	Maharashtra	มหาราษฏระ	Western India	Mumbai	Mumbai	36
16	Manipur	มณีปุระ	Northeast India	Imphal	Imphal	9
17	Meghalaya	เมฆาลัย	Northeast India	Shillong	Shillong	11
18	Mizoram	มิโซรัม	Northeast India	Aizawl	Aizawl	8
19	Nagaland	นาคาแลนด์	Northeast India	Kohima	Dimapur	11

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	ภูมิภาค ในประเทศ	เมืองหลวง	เมืองขนาดใหญ่	จำนวนเขต ปกครอง No. of Districts
20	Odisha	โอริสสา	East India	Bhubaneswar	Bhubaneswar	30
21	Punjab	ปัญจาบ	North India	Chandigarh	Ludhiana	22
22	Rajasthan	ราชสถาน	North India	Jaipur	Jaipur	33
23	Sikkim	สิกขิม	Northeast India	Gangtok	Gangtok	4
24	Tamil Nadu	ทมิฬนาฑู	South India	Chennai	Chennai	32
25	Telangana	เตลังคานา	South India	Hyderabad	Hyderabad	10
26	Tripura	ตริปุระ	Northeast India	Agartala	Agartala	8
27	Uttar Pradesh	อุตตร ประเทศ	Central India	Lucknow	Lucknow	75
28	Uttarakhand	อุตตราขัณฑ์	North India	Dehradun	Dehradun	13
29	West Bengal	เบงกอล ตะวันตก	Western India	Kolkata	Kolkata	20

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	Governor	Chief Minister	Legislature	Lok Sabha
1	Andhra Pradesh	อานธร ประเทศ	E. S. L. Narasimhan	Nara Chandrababu Naidu (TDP)	Bicameral (175 + 58 seats)	25
2	Arunachal Pradesh	อรุณาจัล ประเทศ	Nirbhay Sharma	Nabam Tuki (INC)	Unicameral (60 seats)	3
3	Assam	อัสสัม	Padmanabha Balakrishna Acharya	Tarun Gogoi (INC)	Unicameral (126 seats)	14
4	Bihar	พิหาร	Keshari Nath Tripathi	Nitish Kumar	Bicameral (75 + 243 seats)	40
5	Chhattisgarh	ฉัตตีสครห์	Balramji Das Tandon	Raman Singh (BJP)	Unicameral (90 seats)	11
6	Goa	กัว	Mridula Sinha	Laxmikant Parsekar (BJP)	Unicameral (40 seats)	2
7	Gujarat	คุชราต	Om Prakash Kohli	Anandiben Patel	Unicameral (128 seats)	26

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	Governor	Chief Minister	Legislature	Lok Sabha
8	Haryana	हरियाणा	Kaptan Singh Solanki	Manohar Lal Khattar (BJP)	Unicameral (90 seats)	15
9	Himachal Pradesh	हिमाचल प्रदेश	Kalyan Singh	Virbhadra Singh (INC)	Unicameral (68 seats)	4
10	Jammu and Kashmir	จัมมูและกัศมีร์	Narinder Nath Vohra	Mufti Mohammad Sayeed (PDP)	Bicameral (89 + 36 seats)	10
11	Jharkhand	ฌาร์ขัณฑ์	Syed Ahmed	Raghubar Das (BJP)	Unicameral (81 seats)	14
12	Karnataka	कर्णाฏ्ठกะ	Vajubhai Vala	Siddaramaiah (INC)	Bicameral (224 + 75 seats)	
13	Kerala	เกรละ	P. Sathasivam	Oommen Chandy (INC)	Unicameral (141 seats)	20
14	Madhya Pradesh	มัธยประเทศ	Ram Naresh Yadav	Shivraj Singh Chauhan	Unicameral (230 seats)	
15	Maharashtra	มหาราษฏระ	C. Vidyasagar Rao	Devendra Fadnavis	Bicameral (288 + 78 seats)	48
16	Manipur	มณีปุระ	Krishan Kant Paul	Okram Ibobi Singh (INC)	Unicameral (60 seats)	3
17	Meghalaya	เมฆาลัย	K.K. Paul	Mukul Sangma (INC)	Unicameral (60 seats)	3
18	Mizoram	มิโซรัม	Aziz Qureshi	Pu Lalthanhawla (INC)	Unicameral (40 seats)	1
19	Nagaland	นาคาแลนด์	Padmanabha Acharya	T.R.Zeliang (NPF)	Unicameral (60 seats)	2
20	Odisha	โอริสสา	S.C.Jamir	Naveen Patnaik (BJD)	Unicameral (147 seats)	31
21	Punjab	ปัญจาบ	Kaptan Singh Solanki	Parkash Singh Badal (SAD)	Unicameral (117 seats)	13
22	Rajasthan	ราชสถาน	Kalyan Singh	Vasundhara Raje (BJP)	Unicameral (200 seats)	25
23	Sikkim	สิกขิม	Shrinivas Dadasaheb Patil	Pawan Chamling (SDF)	Unicameral (32 seats)	2
24	Tamil Nadu	ทมิฬนาฑู	Konijeti Rosaiah	O.Paneerselvam (AIADMK)	Unicameral (235 seats)	
25	Telangana	เตลังคานา	E.S.L. Narasimhan	Kalvakuntla Chandrashekar Rao (TRS)	Bicameral (119 + 40 seats)	17

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	Governor	Chief Minister	Legislature	Lok Sabha
26	Tripura	ตริปุระ	Padmanabha Acharya	Manik Sarkar (CPM)	Unicameral (60 seats)	3
27	Uttar Pradesh	อุตตรประเทศ	Ram Naik	Akhilesh Yadav (SP)	Bicameral (404 + 100 seats)	111
28	Uttarakhand	อุตตราขัณฑ์	Krishan Kant Paul	Harish Rawat (INC)	Unicameral (71 seats)	8
29	West Bengal	เบงกอลตะวันตก	Keshari Nath Tripathi	Mamata Banerjee (TMC)	Unicameral (295 seats)	

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	Area		Population		
			Total Area (Km2)	Area Rank	Total	Rank	Density (head/Km2)
1	Andhra Pradesh	อานธรประเทศ	106,205	8	49,386,799	10	308
2	Arunachal Pradesh	อรุณาจัลประเทศ	83,743	15	1,382,611	27	17
3	Assam	อัสสัม	79,000	16	31,169,272	14	390
4	Bihar	พิหาร	94,163	13	103,804,637	3	1,106
5	Chhattisgarh	ฉัตตีสครห์	135,195	10	25,545,198	16	190
6	Goa	กัว	3,702	29	145,723	26	390
7	Gujarat	คุชราต	196,024	6	60,439,692	9	310
8	Haryana	หaryana	44,212	20	25,351,462	17	573
9	Himachal Pradesh	หิมาจัลประเทศ	55,673	17	6,856,509	20	123
10	Jammu and Kashmir	จั้มมุและกัศมีร์	222,236	5	12,548,926	19	56
11	Jharkhand	ฌาร์ขัณฑ์	79,714	15	32,988,134	12	414
12	Karnataka	कर्णाฏกะ	191,791	7	61,130,704	8	320
13	Kerala	เกรละ	38,863	22	33,387,677	13	860
14	Madhya Pradesh	มัธยประเทศ	308,252	2	72,597,565	5	236
15	Maharashtra	มหาราษฏระ	307,713	3	112,372,972	2	370

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	Area		Population		
			Total Area (Km2)	Area Rank	Total	Rank	Density (head/Km2)
16	Manipur	มณีปุระ	22,327	23	2,570,390	23	120
17	Meghalaya	เมฆาลัย	22,429	22	2,964,007	23	130
18	Mizoram	มิโซรัม	21,087	24	1,091,014	27	52
19	Nagaland	นาคาแลนด์	16,579	25	1,980,602	24	119
20	Odisha	โอริสสา	155,820	9	41,947,358	9	270
21	Punjab	ปัญจาบ	50,362	19	27,704,236		550
22	Rajasthan	ราชสถาน	342,239	1	68,621,012	8	201
23	Sikkim	สิกคิม	7,096	27	610,577	28	86
24	Tamil Nadu	ทมิฬนาฑู	130,058	11	72,147,030	6	550
25	Telangana	เตลังคานา	114,840	12	35,193,978	12	310
26	Tripura	ตริปุระ	10,492	26	3,671,032	21	350
27	Uttar Pradesh	อุตตรประเทศ	243,286	4	199,581,477	1	820
28	Uttarakhand	อุตตราขัณฑ์	53,483	19	10,116,752	20	189
29	West Bengal	เบงกอลตะวันตก	88,752	14	91,347,736	4	1,000

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	HDI		Literacy Rate (%)	Official language
			HDI Index	Rank		
1	Andhra Pradesh	อานธรประเทศ			67.41	Telugu
2	Arunachal Pradesh	อรุณาจัลประเทศ	Increase 0.617 (medium)	18	66.95	English
3	Assam	อัสสัม	Increase 0.534 (medium)	22	73.18	Assamese
4	Bihar	พิหาร	Increase 0.41 (low)	21	63.4	Hindi
5	Chhattisgarh	ฉัตตีสครห์	Increase 0.358 (medium)	23	71.04	Hindi
6	Goa	กัว	Increase 0.779 (high)	3	88.7	Konkami

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	HDI		Literacy Rate (%)	Official language
			HDI Index	Rank		
7	Gujarat	คุชราต	Increase 0.527 (medium)	11	80.18	Gujarati
8	Haryana	हरियाणा	Increase 0.644 (medium)	17	71.42	Hindi, Haryanvi
9	Himachal Pradesh	हिमाचल प्रदेश	Increase 0.652 (medium)	3	83.78	Hindi
10	Jammu and Kashmir	जम्मूและกัศมีร์	Increase 0.601 (medium)	17	66.7	English, Urdu
11	Jharkhand	झारखंड	Increase 0.513 (medium)	24	67.6	Hindi
12	Karnataka	कर्णाฏกะ	Increase 0.519 (medium)	12	75.6	Kannada
13	Kerala	เกรละ	Increase 0.790 (high)	1	93.91	Kalayalam, English
14	Madhya Pradesh	มัธย प्रदेश	Increase 0.488 (low)	20	70.6	Hindi
15	Maharashtra	มหาราษฏระ		12	82.9	Marathi
16	Manipur	มณีปุระ	Increase 0.707 (medium)	5	79.21	Meeteilon
17	Meghalaya	เมฆาลัย	Increase 0.585 (medium)	19	75.84	English, Khasi, Garo
18	Mizoram	มิโซรัม			91.58	Mizo
19	Nagaland	นาคาแลนด์	Increase 0.770 (high)	4	80	English
20	Odisha	โอริสสา	Decrease 0.362 (LOW)	22	73.45	Oriya (Odia)

	รัฐ	ชื่อภาษาไทย	HDI		Literacy Rate (%)	Official language
			HDI Index	Rank		
21	Punjab	ปัญจาบ	Increase 0.679 (medium)	9	76.68	Panjabi
22	Rajasthan	ราชสถาน	Increase 0.434 (medium)	17	67.68	Hindi
23	Sikkim	สิกขิม	Increase 0.684 (medium)	7	82.2	Nepali, Sikkimese, Lepcha, English
24	Tamil Nadu	ทมิฬนาฑู	Increase 0.736 (medium)	6	80.33	Tamil
25	Telangana	เตลังคานา			66.5	Telugu, Urdu
26	Tripura	ตริปุระ	Increase 0.663 (medium)	6	94.65	Bengali, Kokborok
27	Uttar Pradesh	อุตตร ประเทศ	Increase 0.490 (low)	32	69.7	Hindi, Urdu
28	Uttarakhand	อุตตราขัณฑ์	Increase 0.515 (medium)	7	79.63	Hindi, Garhwali, Kumaoni
29	West Bengal	เบงกอล ตะวันตก	Decrease 0.492 (LOW)	13	77.08	Bengali

4.2. ข้อมูลเศรษฐกิจรายรัฐของประเทศอินเดีย

4.2.1 มูลค่าผลผลิตมวลรวมรายรัฐ (Gross State Domestic Product)

รัฐมหาราษฏระ (Maharashtra) ถือเป็นรัฐที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายรัฐ (Gross State Domestic Product: GSDP) สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทุกรัฐของประเทศอินเดีย มหาราษฏระสร้างรายได้ให้กับประเทศอินเดียเทียบเท่ากับร้อยละ 14.1 หรือเท่ากับ 14.76 ล้านล้านรูปี (1,476,233 crore INR) ในปี 2013-2014 ในขณะที่รัฐอุตตรประเทศซึ่งเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุดในประเทศสร้างรายได้ให้กับประเทศสูงเป็นอันดับที่ 2 หรือเทียบเท่ากับร้อยละ 8.24 ของรายได้ทั้งประเทศ ตามมาด้วยรัฐทมิฬนาฑูในลำดับที่ 3 ที่มีส่วนแบ่งรายได้ร้อยละ 7.93

ในขณะที่รัฐซึ่งมีพื้นที่กว้างขวางมากที่สุด นั่นคือ รัฐราชสถาน สร้างรายได้ให้กับประเทศในลำดับที่ 7 และรัฐที่มีมักจะถูกพิจารณาว่ามีประชากรยากจนอยู่มากที่สุดของรัฐพิหารสร้างรายได้ให้กับประเทศในลำดับที่ 14 เมืองหลวงของประเทศ เดลี สร้างรายได้ในลำดับที่ 10

จากข้อมูลในตารางที่ 4.2 เราพบว่า รัฐที่มีผลผลิตมวลรวมรายรัฐสูงที่สุด 5 อันดับแรกสร้างรายได้ให้กับประเทศอินเดียถึงร้อยละ 44.55 หรือเกือบครึ่งหนึ่งของประเทศ 5 รัฐทางตอนใต้สร้างรายได้ให้กับประเทศอินเดียในสัดส่วนร้อยละ 25.68 และรัฐ 8 สวาน้อยทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งถือเป็นพื้นที่ทางไกลและไม่มีทางออกทะเลสร้างรายได้ให้กับประเทศเพียงร้อยละ 2.64 เท่านั้น และมีถึง 13 รัฐที่มีมูลค่าผลผลิตมวลรวมของรัฐต่ำกว่า 1 ล้านล้านรูปี

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดีย

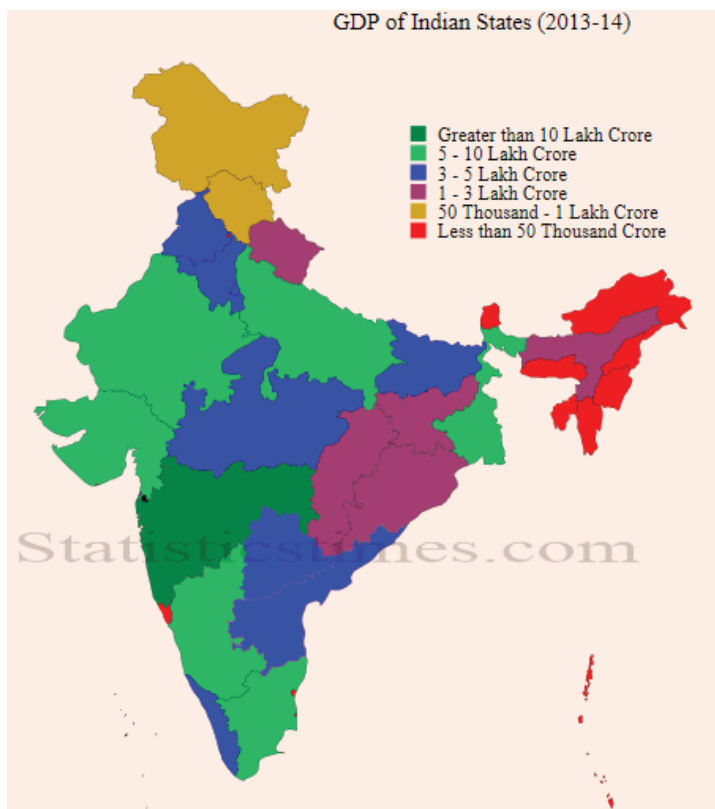
(หน่วย: 10 ล้านรูปี Crore INR)

		Crore INR at Current prices			Crore INR at Constant prices (ขจัดผลของเงินเฟ้อ)		
		2014-2015	2013-2014	สัดส่วน เทียบกับ GDP ของ ประเทศ (%)	2014 (พันล้าน ดอลลาร์ สหรัฐ)	2014-2015	2013-2014
1	Maharashtra	-	1,476,233	14.1	288.657	-	897,786
2	Uttar Pradesh	976,297	862,746	8.24	168.698	492,384	464,510
3	Tamil Nadu	976,703	854,238	8.16	167.034	515,458	480,618
4	Gujarat	-	765,638	7.31	149.71	-	452,625
5	West Bengal	800,868	706,561	6.75	138.158	398,387	371,795
6	Karnataka	-	582,754	5.56	113.949	-	314,356
7	Rajasthan	-	517,615	4.94	101.212	-	257,432
8	Andhra Pradesh	520,030	464,184	4.43	90.765	264,521	246,724
9	Madhya Pradesh	508,006	434,730	4.15	85.005	253,533	230,095
10	Delhi	-	404,576	3.86	79.109	-	236,156

		Crore INR at Current prices			Crore INR at Constant prices (จัดผลของเงินเฟ้อ)		
		2014-2015	2013-2014	สัดส่วน เทียบกับ GDP ของ ประเทศ (%)	2014 (พันล้าน ดอลลาร์ สหรัฐ)	2014-2015	2013- 2014
11	Kerala	-	396,282	3.78	77.487	-	226,208
12	Telangana	-	391,751	3.74	76.601	-	206,427
13	Haryana	-	388,917	3.71	76.047	-	199,657
14	Bihar	402,283	343,663	3.28	67.198	189,789	173,409
15	Punjab	-	317,054	3.03	61.995	-	173,221
16	Odisha	310,810	272,980	2.61	53.377	148,576	137,468
17	Chhattisgarh	210,192	185,682	1.77	36.308	100,842	95,262
18	Jharkhand	-	172,773	1.65	33.783	-	109,408
19	Assam	183,798	159,460	1.52	31.18	92,432	86,862
20	Uttarakhand	138,723	122,897	1.17	24.031	77,552	70,926
21	Jammu & Kashmir	-	87,319	0.83	17.074	-	45,399
22	Himachal Pradesh	-	82,585	0.79	16.148	-	47,255
23	Goa	-	48,897	0.47	9.561	-	30,345
24	Chandigarh	-	29,076	0.28	5.685	-	15,688
25	Tripura	-	26,810	0.26	5.242	-	18,732
26	Meghalaya	25,333	21,922	0.21	4.287	14,561	13,347
27	Puducherry	25,819	21,077	0.2	4.121	15,701	14,077
28	Nagaland	20,099	17,749	0.17	3.471	12,140	11,367
29	Manipur	-	14,324	0.14	2.801	-	8,330
30	Arunachal Pradesh	15,588	13,545	0.13	2.649	6,321	5,905
31	Sikkim	-	12,377	0.12	2.42	-	6,152
32	Mizoram	-	10,297	0.1	2.013	-	5,608
33	A. & N. Islands	-	6,150	0.06	1.203	-	4,220
	India		10,472,807		2,047.81		5,741,791

ที่มา: Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2558

ภาพที่ 4.2 มูลค่าผลผลิตมวลรวมรายรัฐของประเทศไทย (หน่วย: Lakh Core INR, ล้านล้านบาท)

102

ที่มา: <http://statisticstimes.com/economy/image/india/indian-states-gdp.jpg>

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐต่างๆ ของประเทศไทยระหว่างปี 2004 - 2013 (หน่วย: 10 ล้านบาท Crore INR, ปรับผลของราคาแล้ว, GSDP at Constant Price)

	State	2004-2005	2005-2006	2006-2007	2007-2008	2008-2009	2009-2010	2010-2011	2011-2012	2012-2013
1	Andhra Pradesh	134,767	141,977	157,386	178,028	181,829	194,994	208,273	221,285	230,240
2	Arunachal Pradesh	3,488	3,584	3,772	4,227	4,596	5,029	5,220	5,510	5,422
3	Assam	53,398	55,214	57,784	60,567	64,033	69,794	73,444	76,844	80,799
4	Bihar	77,781	76,466	88,840	93,774	107,412	113,158	130,171	143,560	158,909
5	Chhattisgarh	47,862	49,408	58,598	63,644	68,982	71,343	78,903	83,409	90,737
6	Goa	12,713	13,672	15,042	15,875	17,466	19,248	22,499	27,045	28,173
7	Gujarat	203,373	233,776	253,393	281,273	300,341	334,127	367,581	392,058	416,163

	State	2004- 2005	2005- 2006	2006- 2007	2007- 2008	2008- 2009	2009- 2010	2010- 2011	2011- 2012	2012- 2013
8	Haryana	95,795	104,608	116,344	126,171	136,478	152,474	163,770	176,917	186,643
9	Himachal Pradesh	24,077	26,107	28,481	30,917	33,210	35,897	39,054	41,908	44,480
10	Jammu & Kashmir	27,305	28,883	30,602	32,561	34,664	36,225	38,270	41,312	43,165
11	Jharkhand	59,758	57,848	59,226	71,377	70,129	77,240	89,491	93,510	100,461
12	Karnataka	166,747	184,277	202,660	228,202	244,421	247,590	272,721	282,784	298,241
13	Kerala	119,264	131,294	141,667	154,093	162,659	177,571	189,851	200,958	212,860
14	Madhya Pradesh	112,927	118,919	129,896	135,986	152,946	167,564	178,144	193,350	210,174
15	Maharashtra	415,480	470,929	534,654	594,832	610,191	666,944	742,042	777,791	825,832
16	Manipur	5,133	5,459	5,568	5,900	6,287	6,720	6,681	7,327	7,843
17	Meghalaya	6,559	7,078	7,626	7,970	9,001	9,591	10,413	11,715	12,160
18	Mizoram	2,682	2,869	3,006	3,336	3,781	4,249	4,979	4,852	5,203
19	Nagaland	5,839	6,436	6,938	7,445	7,917	8,463	9,254	10,024	10,671
20	Odisha	77,729	82,145	92,701	102,846	110,812	115,851	125,131	130,113	135,010
21	Punjab	96,839	102,556	112,997	123,223	130,431	138,636	147,670	157,303	164,588
22	Rajasthan	127,746	136,285	152,189	160,017	174,556	186,245	213,079	230,859	245,666
23	Sikkim	1,739	1,909	2,024	2,178	2,535	4,401	4,784	5,299	5,703
24	Tamil Nadu	219,003	249,567	287,530	305,157	321,793	356,632	403,416	433,238	447,944
25	Telangana	89,946	104,233	116,343	128,618	145,902	147,577	174,185	189,269	197,056
26	Tripura	8,904	9,422	10,202	10,988	12,025	13,306	14,387	15,428	17,149
27	Uttar Pradesh	260,841	277,818	300,225	322,213	344,726	367,417	396,309	418,404	442,590
28	Uttarakhand	24,786	28,340	32,190	38,022	42,832	50,598	55,667	60,880	65,414
29	West Bengal	208,656	221,789	239,077	257,632	270,248	291,955	308,837	323,417	347,774
30	A. & N. Islands	1,813	1,907	2,251	2,479	2,834	3,208	3,460	3,733	4,015
31	Chandigarh	8,504	9,413	10,795	11,581	12,519	13,206	13,338	13,787	14,308
32	Delhi	100,325	110,406	124,080	137,961	155,791	168,638	180,765	197,544	215,971
33	Puducherry	5,754	7,188	7,453	8,093	8,751	10,176	10,806	11,357	12,718
	India	2,971,464	3,253,073	3,564,364	3,896,636	4,158,676	4,516,071	4,918,533	5,247,530	5,482,111

ที่มา: Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2558

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐต่างๆ ของประเทศอินเดียระหว่างปี 2004 – 2013
(หน่วย: 10 ล้านรูปี Crore INR, ณ ราคาปัจจุบัน , GSDP at Current Price)

	State	2004- 2005	2005- 2006	2006- 2007	2007- 2008	2008- 2009	2009- 2010	2010- 2011	2011- 2012	2012- 2013
1	Andhra Pradesh	134,767	147,606	174,064	212,361	237,383	273,327	319,864	362,245	410,068
2	Arunachal Pradesh	3,488	3,755	4,108	4,810	5,687	7,474	9,021	10,775	11,836
3	Assam	53,398	59,385	64,692	71,076	81,074	95,975	112,688	125,903	138,401
4	Bihar	77,781	82,490	100,737	113,680	142,279	162,923	203,555	243,269	293,616
5	Chhattisgarh	47,862	53,381	66,875	80,255	96,972	99,364	119,420	144,112	165,641
6	Goa	12,713	14,327	16,523	19,565	25,414	29,126	33,605	43,255	42,407
7	Gujarat	203,373	244,736	283,693	329,285	367,912	431,262	521,519	598,786	658,540
8	Haryana	95,795	108,885	128,732	151,596	182,522	223,600	260,621	298,688	341,351
9	Himachal Pradesh	24,077	27,127	30,274	33,963	41,483	48,189	57,452	64,957	73,710
10	Jammu & Kashmir	27,305	29,920	33,230	37,099	42,315	48,385	58,073	68,185	77,558
11	Jharkhand	59,758	60,901	66,935	83,950	87,794	100,621	127,281	135,618	151,655
12	Karnataka	166,747	195,904	227,237	270,629	310,312	337,559	410,703	455,212	519,109
13	Kerala	119,264	136,842	153,785	175,141	202,783	231,999	263,773	312,677	347,841
14	Madhya Pradesh	112,927	124,276	144,577	161,479	197,276	227,557	263,396	305,158	361,270
15	Maharashtra	415,480	486,766	584,498	684,817	753,969	855,751	1,049,150	1,175,419	1,323,768
16	Manipur	5,133	5,718	6,137	6,783	7,399	8,254	9,137	11,084	12,697
17	Meghalaya	6,559	7,265	8,625	9,735	11,617	12,709	14,583	17,199	19,009
18	Mizoram	2,682	2,971	3,290	3,816	4,577	5,260	6,388	6,890	8,363
19	Nagaland	5,839	6,588	7,257	8,075	9,436	10,527	11,759	13,859	15,676
20	Odisha	77,729	85,096	101,839	129,274	148,491	162,946	197,530	220,589	251,220
21	Punjab	96,839	108,637	127,123	152,245	174,039	197,500	226,204	256,374	285,165
22	Rajasthan	127,746	142,236	171,043	194,822	230,949	265,825	338,348	414,179	470,178
23	Sikkim	1,739	1,993	2,161	2,506	3,229	6,133	7,412	8,907	10,473
24	Tamil Nadu	219,003	257,833	310,526	350,819	401,336	479,733	584,896	667,202	744,859
25	Telangana	89,946	108,335	126,971	152,452	189,382	203,508	263,898	305,622	347,082
26	Tripura	8,904	9,826	10,914	11,797	13,573	15,403	17,868	19,974	22,697
27	Uttar Pradesh	260,841	293,172	336,317	383,026	444,685	523,394	600,286	685,496	780,399

	State	2004- 2005	2005- 2006	2006- 2007	2007- 2008	2008- 2009	2009- 2010	2010- 2011	2011- 2012	2012- 2013
28	Uttarakhand	24,786	29,968	36,795	45,856	56,025	70,730	83,969	97,858	108,250
29	West Bengal	208,656	230,245	261,682	299,483	341,942	398,880	460,959	528,316	603,311
30	A. & N. Islands	1,813	2,044	2,538	2,990	3,480	4,120	4,343	4,994	5,633
31	Chandigarh	8,504	10,185	12,276	13,669	15,334	17,577	20,014	22,826	25,046
32	Delhi	100,325	115,374	135,584	157,947	189,533	217,619	252,753	296,957	348,221
33	Puducherry	5,754	7,977	8,335	9,251	10,050	12,304	13,092	14,661	16,795
	India	2,971,464	3,390,503	3,953,276	4,582,086	5,303,567	6,108,903	7,248,860	8,391,691	9,388,876

ที่มา: Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2558

4.2.2 รายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อคนต่อปี (National State Domestic Product Per Capita)

เนื่องจากอินเดียเป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นอันดับที่ 2 ของโลก และในแต่ละรัฐของประเทศก็มีประชากรอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้น รัฐที่มีสัดส่วนของมูลค่าผลผลิตมวลรวมของรัฐเมื่อเทียบกับ GDP ของทั้งประเทศที่สูง แต่ถ้ารัฐนั้นเป็นรัฐที่มีประชากรอยู่อย่างหนาแน่น รายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อคนต่อปี (National State Domestic Product (NSDP) per Capita ของรัฐนั้นอาจจะไม่สูงมากนักก็ได้ โดยจากข้อมูลสถิติในปี 2013-2014 (พิจารณาจากข้อมูลในตารางที่ 4.5) รัฐกัว (Goa) คือรัฐที่โดยเฉลี่ยประชาชนในรัฐมีรายได้ต่อคนต่อปีสูงที่สุดในประเทศที่ระดับ 223,138 รูปี ในขณะที่กรุงเดลีเมืองหลวงของประเทศอยู่ในอันดับที่ 2 ที่ระดับ 219,979 รูปีต่อคนต่อปี ในขณะที่รัฐที่ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ 3 - 5 ได้แก่ สิกขิม จัมมูคีร์ห์ และ ปุฑุจาเจรี ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าใน 5 รัฐที่อาจจะเรียกว่าประชากรมีรายได้สูงที่สุด ล้วนเป็นรัฐที่มีประชากรน้อยกว่า 1.5 ล้านคนทั้งสิ้น

เมื่อเปรียบเทียบระหว่าง 33 รัฐและดินแดนสหภาพเราพบว่า มีเพียง 12 รัฐเท่านั้นที่ประชากรมีรายได้เฉลี่ยอยู่ที่ระดับสูงเกินกว่า 100,000 รูปีต่อคนต่อปี และมี 20 รัฐที่มีรายได้เฉลี่ยสูงกว่ารายได้ประชาชาติต่อคนต่อปีเฉลี่ยของทั้งประเทศที่ระดับ 74,380 รูปี รัฐทางตอนใต้ทั้ง 5 ล้วนเป็นเขตที่อยู่ในเกณฑ์นี้ ในขณะที่พิหาร อุตตรประเทศ มณีปุระ อัสสัม และฌาร์ขัณฑ์ ถือเป็นรัฐที่ยากจนที่สุดเมื่อพิจารณาจาก NSDP Per Capital โดยทั้ง 5 รัฐนี้ประชากรมีรายได้ตลอดทั้งปีเฉลี่ยต่ำกว่า 50,000 รูปี (ประมาณ 25,000) เท่านั้น

รายได้โดยเฉลี่ยของประชากรในรัฐกัวสูงกว่ารายได้เฉลี่ยของประชากรทั้งประเทศมากกว่า 3 เท่า และสูงมากกว่า 7.18 เท่าเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐที่ยากจนที่สุดนั่นคือ พิหารที่มีระดับรายได้เฉลี่ยเพียง 31,199 รูปีต่อคนต่อปีเท่านั้น เมื่อคิดเป็นเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ NSDP Per Capita ของรัฐกัวอยู่ที่ 4,899 ดอลลาร์สหรัฐ และพิหารมีรายได้ที่ระดับ 682 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี

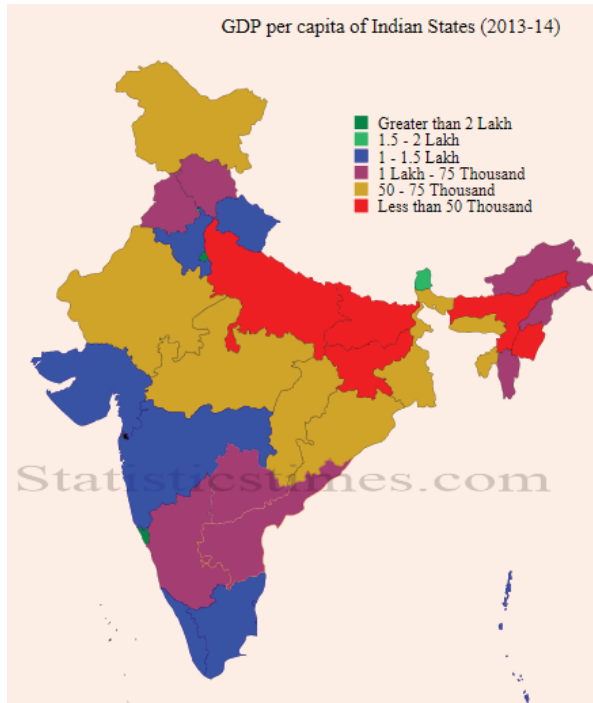
ตารางที่ 4.5 ข้อมูลมูลค่ารายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อประชากร (NSDP Per Capita) (หน่วย: รูปี)

Rank	State	NSDP capita (INR at Current prices)		\$ (2014)	NSDP capita (INR at 2004-05 prices) ปรับผลของราคา	
		2014-2015	2013- 2014		2014-2015	2013-2014
1	Goa	-	224,138	4,899	-	137,401
2	Delhi	-	219,979	4,808	-	127,667
3	Sikkim	-	176,491	3,857	-	83,527
4	Chandigarh	-	156,951	3,430	-	82,798
5	Puducherry	175,006	143,677	3,140	102,965	94,787
6	Haryana	-	133,427	2,916	-	67,260
7	Maharashtra	-	114,392	2,500	-	69,584
8	Tamil Nadu	128,366	112,664	2,462	66,635	62,361
9	A. & N. Islands	-	107,418	2,348	-	72,716
10	Gujarat	-	106,831	2,335	-	63,168
11	Kerala	-	103,820	2,269	-	58,961
12	Uttarakhand	115,632	103,716	2,267	63,820	59,161
13	Telangana	-	95,361	2,084	-	48,881
14	Punjab	-	92,638	2,025	-	49,411
15	Himachal Pradesh	-	92,300	2,017	-	54,494
16	Arunachal Pradesh	96,199	85,468	1,868	37,683	36,019
17	Karnataka	-	84,709	1,851	-	45,024
18	Andhra Pradesh	90,517	81,397	1,779	44,831	42,170
19	Nagaland	85,544	77,529	1,694	51,888	49,963
20	Mizoram	-	76,120	1,664	-	41,094
21	West Bengal	78,903	70,059	1,531	38,624	36,293
22	Tripura	-	69,705	1,523	-	47,261
23	Rajasthan	-	65,974	1,442	-	31,836
24	Meghalaya	69,516	61,548	1,345	39,503	37,154
25	Jammu & Kashmir	-	58,593	1,281	-	31,054
26	Chhattisgarh	64,442	58,547	1,280	29,047	28,373

Rank	State	NSDP capita (INR at Current prices)		₹ (2014)	NSDP capita (INR at 2004-05 prices) ปรับผลของราคา	
		2014-2015	2013- 2014		2014-2015	2013-2014
27	Odisha	59,229	52,559	1,149	26,531	24,929
28	Madhya Pradesh	59,770	51,798	1,132	29,218	26,853
29	Jharkhand	-	46,131	1,008	-	28,882
30	Assam	49,480	44,263	967	23,968	23,392
31	Manipur	-	41,573	909	-	24,042
32	Uttar Pradesh	40,373	36,250	792	20,057	19,233
33	Bihar	36,143	31,199	682	16,801	15,506
	India		74,380	1,626		39,904

ที่มา: Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2558

ภาพที่ 4.3 ประเทศอินเดียและระดับรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี (หน่วย: Lakh INR, แสนรูปปี)

ที่มา: <http://statisticstimes.com/economy/image/india/indian-states-capita.jpg>

ตารางที่ 4.6 ข้อมูลการค้ารายได้ประชากรเฉลี่ยต่อประชากร ปรับผลของราคาแล้ว (NSDP Per Capita at Constant Price) (หน่วย: รูปี)

	State	2004- 2005	2005- 2006	2006- 2007	2007- 2008	2008- 2009	2009- 2010	2010- 2011	2011- 2012	2012- 2013
1	Andhra Pradesh	25,959	27,179	29,797	33,217	33,733	35,677	37,708	38,556	39,645
2	Arunachal Pradesh	26,721	26,870	27,675	30,287	32,028	33,893	34,548	35,527	33,805
3	Assam	16,782	17,050	17,579	18,089	18,922	20,406	21,146	21,741	22,273
4	Bihar	7,914	7,588	8,759	9,070	10,297	10,635	12,090	13,149	14,356
5	Chhattisgarh	18,559	18,530	21,580	22,929	23,926	24,189	25,991	27,163	28,087
6	Goa	76,968	80,844	86,257	87,085	90,409	95,320	110,306	129,397	132,220
7	Gujarat	32,021	36,102	38,568	42,498	43,685	49,168	53,813	56,634	59,157
8	Haryana	37,972	40,627	44,423	47,046	49,780	55,044	57,797	61,716	64,052
9	Himachal Pradesh	33,348	35,806	38,195	40,143	41,666	43,492	46,682	49,203	51,730
10	Jammu & Kashmir	21,734	22,406	23,375	24,470	25,641	26,518	27,666	28,833	29,754
11	Jharkhand	18,510	17,406	17,427	20,996	19,867	21,534	24,330	25,265	27,010
12	Karnataka	26,882	29,295	31,967	35,574	37,687	37,294	40,699	41,492	42,976
13	Kerala	32,351	35,492	38,113	41,315	43,644	47,360	50,146	52,808	55,643
14	Madhya Pradesh	15,442	15,927	17,073	17,572	19,462	20,959	21,706	23,272	24,867
15	Maharashtra	36,077	40,671	45,582	50,138	50,183	54,246	59,587	61,468	64,218
16	Manipur	18,547	19,341	19,250	19,868	20,861	21,810	20,711	22,169	23,130
17	Meghalaya	23,079	24,278	25,471	25,633	28,223	29,306	31,418	34,232	34,706
18	Mizoram	24,662	25,826	26,308	28,467	31,921	34,699	40,072	37,921	39,347
19	Nagaland	30,441	33,072	35,074	37,317	39,041	40,590	43,992	46,340	48,111
20	Odisha	17,650	18,194	20,194	21,640	22,963	22,846	23,968	24,542	25,163
21	Punjab	33,103	34,096	37,087	39,567	41,003	42,831	44,769	46,325	47,834
22	Rajasthan	18,565	19,445	21,342	21,922	23,356	24,304	27,502	29,612	30,839
23	Sikkim	26,690	29,008	30,293	31,722	35,394	60,774	66,136	73,704	78,427
24	Tamil Nadu	30,062	34,126	39,166	41,314	43,193	47,394	53,507	57,093	58,360
25	Telangana	24,409	27,921	30,562	33,271	37,436	37,183	43,354	45,277	47,100
26	Tripura	24,394	25,688	27,558	29,022	31,711	34,544	36,718	39,608	43,574
27	Uttar Pradesh	12,950	13,445	14,241	14,875	15,713	16,390	17,388	18,014	18,635
28	Uttarakhand	24,726	27,781	30,644	35,444	38,621	44,557	48,525	52,606	55,375
29	West Bengal	22,649	23,808	25,400	27,094	27,914	29,799	31,314	32,164	34,177
30	A. & N. Islands	40,921	41,645	47,522	50,629	56,304	61,411	64,712	68,356	71,896
31	Chandigarh	74,173	78,167	85,372	86,923	88,298	87,751	83,319	80,801	79,153
32	Delhi	63,877	69,128	76,243	83,243	91,845	97,525	103,619	110,780	118,960
33	Puducherry	48,302	60,046	61,142	64,749	69,374	80,363	84,142	80,517	87,470
	India	24,143	26,015	28,067	30,332	31,754	33,901	36,202	38,048	38,856

ที่มา: Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2558

ตารางที่ 4.7 ข้อมูลมูลค่ารายได้ประชากรเฉลี่ยต่อประชากร ณ ราคาปัจจุบัน
(NSDP Per Capita at Current Price) (หน่วย: รูปี)

	State	2004- 2005	2005- 2006	2006- 2007	2007- 2008	2008- 2009	2009- 2010	2010- 2011	2011- 2012	2012- 2013
1	Andhra Pradesh	25,959	28,223	32,961	39,780	44,376	50,515	58,733	64,773	72,301
2	Arunachal Pradesh	26,721	28,171	30,132	34,466	39,726	51,068	60,961	71,366	76,370
3	Assam	16,782	18,396	19,737	21,290	24,099	28,383	33,087	36,320	38,945
4	Bihar	7,914	8,223	9,967	11,051	13,728	15,457	19,111	22,582	26,948
5	Chhattisgarh	18,559	20,117	24,800	29,385	34,360	34,366	41,165	48,366	53,815
6	Goa	76,968	84,721	94,882	108,708	135,966	149,164	168,024	211,570	200,514
7	Gujarat	32,021	37,780	43,395	50,016	55,068	64,097	77,485	85,979	93,046
8	Haryana	37,972	42,309	49,261	56,917	67,405	82,037	93,852	106,320	119,833
9	Himachal Pradesh	33,348	36,949	40,393	43,966	49,903	58,402	68,297	75,185	83,899
10	Jammu & Kashmir	21,734	23,240	25,059	27,448	30,212	33,650	40,089	46,734	52,250
11	Jharkhand	18,510	18,326	19,789	24,789	25,046	28,223	34,721	36,554	40,238
12	Karnataka	26,882	31,239	35,981	42,419	48,084	51,364	62,251	68,053	76,578
13	Kerala	32,351	36,958	41,318	46,865	54,560	62,114	69,943	82,753	91,567
14	Madhya Pradesh	15,442	16,631	19,028	20,935	25,278	28,651	32,453	37,180	43,426
15	Maharashtra	36,077	41,965	49,831	57,760	62,234	69,765	84,858	93,748	103,991
16	Manipur	18,547	20,251	21,220	22,820	24,413	26,621	28,336	33,695	37,656
17	Meghalaya	23,079	24,885	28,940	31,602	36,992	38,819	43,766	50,316	54,156
18	Mizoram	24,662	26,698	28,764	32,488	38,582	42,715	50,956	53,624	63,413
19	Nagaland	30,441	33,792	36,568	39,985	46,207	50,263	55,582	63,781	70,274
20	Odisha	17,650	18,846	22,237	27,735	31,416	33,029	39,537	43,463	49,227
21	Punjab	33,103	36,199	41,883	49,380	55,315	61,805	69,582	76,895	84,526
22	Rajasthan	18,565	20,275	24,055	26,882	31,279	35,254	44,644	54,637	60,844
23	Sikkim	26,690	30,252	32,199	36,448	46,983	90,749	108,972	130,127	151,395
24	Tamil Nadu	30,062	35,243	42,288	47,606	54,137	64,338	78,473	89,050	98,628
25	Telangana	24,409	28,987	33,381	39,652	49,114	51,955	66,951	75,124	85,169
26	Tripura	24,394	26,668	29,081	31,111	35,587	39,815	46,050	50,859	57,402
27	Uttar Pradesh	12,950	14,221	16,013	17,785	20,422	23,671	26,698	30,021	33,482
28	Uttarakhand	24,726	29,441	35,111	42,619	50,657	62,757	73,819	85,372	92,566
29	West Bengal	22,649	24,720	27,823	31,567	35,487	41,039	47,245	53,383	60,318
30	A. & N. Islands	40,921	44,754	53,778	61,430	69,177	78,936	80,558	89,642	97,687
31	Chandigarh	74,173	84,993	97,568	102,980	108,486	117,371	126,651	136,883	141,926
32	Delhi	63,877	72,208	83,275	95,241	111,756	125,936	145,129	166,883	192,587
33	Puducherry	48,302	67,205	68,673	74,201	79,306	96,860	101,072	103,149	114,256
	India	24,143	27,131	31,206	35,825	40,775	46,249	54,021	61,855	67,839

ที่มา: Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2558

4.2.3 อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (GDP Growth)

เมื่อจัดผลของอัตราเงินเฟ้อ โดยใช้ระดับราคาของปี 2004-2005 เป็นปีฐาน ดินแดนสหภาพ ปุฑูจเรี (Puducherry) เป็นพื้นที่ที่เศรษฐกิจมีอัตราการขยายตัวสูงที่สุดของประเทศ โดยมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงถึงร้อยละ 10.3 ในปี 2013-2014 รองลงมาคือ รัฐเมฆาลัย (Meghalaya) ที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 9.76% จัณฑีครห์ (Chandigarh) ร้อยละ 9.64% รัฐมัธยประเทศ (Madhya Pradesh) ที่อัตราร้อยละ 9.48% และกรุงเดลี (Delhi) ซึ่งมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ร้อยละ 9.35% โดยมีรัฐพิหารซึ่งแม้จะมีระดับรายได้ต่ำ แต่ก็มีอัตราการเจริญเติบโตสูงถึงร้อยละ 9.12 ในลำดับที่ 7 และรัฐคุชราต (Gujarat) ที่เป็นที่ตั้งของเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ นครมุมไบ ก็มีอัตราการเจริญเติบโตที่สูงเป็นลำดับที่ 10

ในขณะที่รัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตต่ำที่สุดของประเทศคือ รัฐโอริสสา (Odisha) ที่อัตรา ร้อยละ 1.82 รองลงมาคือ เتلังคานา (Telangana) ที่ระดับร้อยละ 4.76 ราชสถาน (ร้อยละ 4.79) อุตตรประเทศ (ร้อยละ 4.95) และ ชาร์ขัณฑ์ (Chhattisgarh) ที่ร้อยละ 4.99

แต่หากพิจารณาอัตราการเจริญเติบโตในระยะเวลาที่ยาวนานขึ้น จากข้อมูลในตารางที่ 4.8 เราพบว่ารัฐสิกขิมเป็นรัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยในอัตราที่สูงที่สุดที่ร้อยละ 16.29 และรองลงมาคือ อุตตราขัณฑ์ (Uttarakhand) ปุฑูจเรี (Puducherry) และกัว (Goa) โดยมีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยในอัตราร้อยละ 12.45, 10.62, 10.26 ตามลำดับ รัฐพิหารที่อัตราการเจริญเติบโตในช่วง ทศวรรษที่ผ่านมาสูงเป็นอันดับที่ 8 ของประเทศ และคุชราตก็ตามมาในลำดับที่ 9 ประเทศอินเดียมี ถึง 4 รัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาอยู่ในอัตราที่สูงกว่าร้อยละ 10 และมี 20 รัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจตลอดช่วงทศวรรษที่ผ่านมาสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ยของทั้งประเทศที่ระดับร้อยละ 7.61 โดย 5 รัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยในช่วง ทศวรรษที่ผ่านมาต่ำที่สุดได้แก่ พิหาร อัสนัม ชัมมูและกัศมีร์ อรุณาจัลประเทศ และ โอริสสา

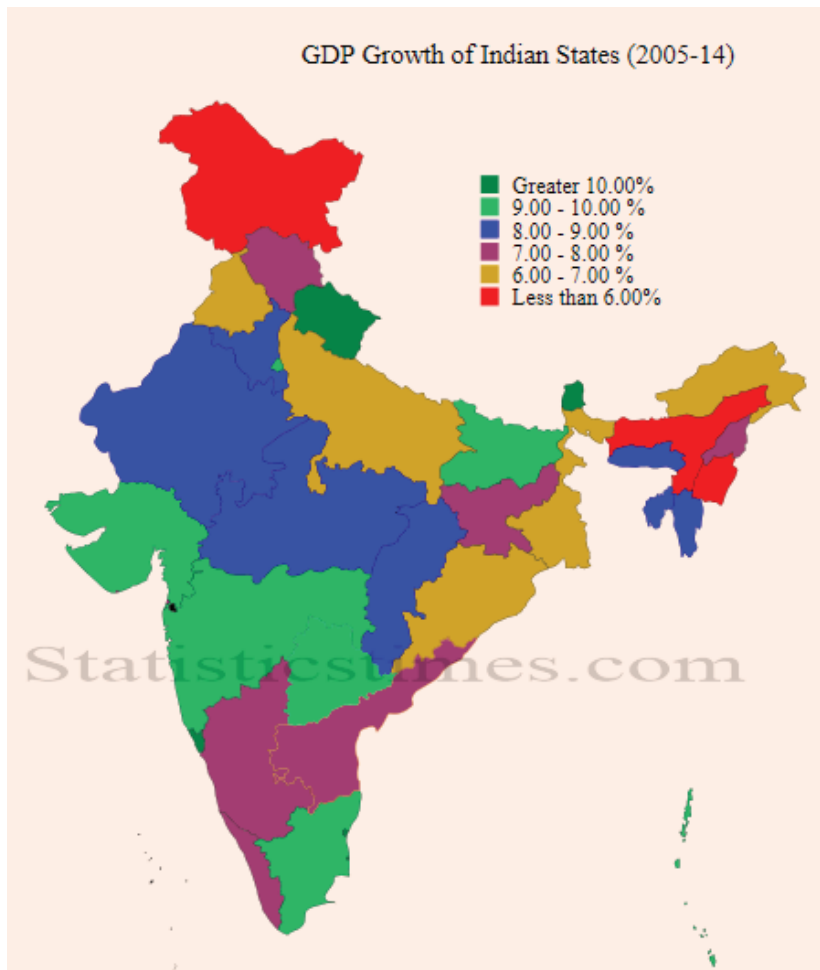
ตารางที่ 4.8 อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของรัฐต่างๆ ในประเทศอินเดีย (หน่วย: เปอร์เซนต์)

Rank	State	GSDP Growth (04-05 Prices)			GSDP Growth (Current Prices)		
		2014-2015	2013-2014	2005-2014	2014-2015	2013-2014	2005-2014
1	Puducherry	11.54	10.69	10.62	22.5	25.5	15.96
2	Mizoram	-	7.78	8.68	-	23.13	16.24
3	Madhya Pradesh	10.19	9.48	8.25	16.86	20.33	16.21
4	Sikkim	-	7.87	16.49	-	18.18	26.06
5	Tripura	-	9.23	8.63	-	18.12	13.06
6	West Bengal	7.15	6.91	6.63	13.35	17.11	14.53
7	Bihar	9.45	9.12	9.45	17.06	17.05	18.1
8	Gujarat	-	8.76	9.33	-	16.26	15.92

Rank	State	GSDP Growth (04-05 Prices)			GSDP Growth (Current Prices)		
		2014-2015	2013-2014	2005-2014	2014-2015	2013-2014	2005-2014
9	Delhi	-	9.35	9.99	-	16.18	16.77
10	Chandigarh	-	9.64	7.11	-	16.09	14.69
11	Meghalaya	9.1	9.76	8.25	15.56	15.32	14.4
12	Goa	-	7.71	10.26	-	15.3	16.49
13	Assam	6.41	7.5	5.57	15.26	15.22	12.97
14	Tamil Nadu	7.25	7.29	9.2	14.34	14.68	16.38
15	Arunachal Pradesh	7.04	8.91	6.1	15.08	14.44	16.47
16	Haryana	-	6.97	8.52	-	13.93	16.88
17	Kerala	-	6.27	7.38	-	13.93	14.29
18	Jharkhand	-	8.91	7.2	-	13.93	12.8
19	Uttarakhand	9.34	8.43	12.45	12.88	13.53	19.57
20	Nagaland	6.8	6.52	7.69	13.24	13.22	13.17
21	Andhra Pradesh	7.21	7.16	7	12.03	13.2	14.78
22	Telangana	-	4.76	9.8	-	12.87	17.92
23	Manipur	-	6.21	5.57	-	12.81	12.14
24	Jammu & Kashmir	-	5.18	5.82	-	12.59	13.83
25	Karnataka	-	5.4	7.36	-	12.26	14.98
26	Chhattisgarh	5.86	4.99	8.04	13.2	12.1	16.45
27	Himachal Pradesh	-	6.24	7.78	-	12.04	14.73
28	Maharashtra	-	8.71	9	-	11.52	15.2
29	Punjab	-	5.25	6.69	-	11.18	14.12
30	Uttar Pradesh	6	4.95	6.63	13.16	10.55	14.23
31	Rajasthan	-	4.79	8.14	-	10.09	16.94
32	A. & N. Islands	-	5.11	9.92	-	9.18	14.65
33	Odisha	8.08	1.82	6.59	13.86	8.66	15.13
	India		4.74	7.61		11.54	15.04

ที่มา: Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2558

ภาพที่ 4.4 ประเทศอินเดียและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของรัฐ (หน่วย: Lakh INR, แสนรูป)

ที่มา: <http://statisticstimes.com/economy/image/india/indian-states-gdp-growth.jpg>

4.2.4 ภาคการผลิตหลักของแต่ละรัฐ

ภาคการผลิตหลักของแต่ละรัฐของประเทศอินเดียสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้ และมูลค่าผลผลิตของภาคการผลิตหลักๆ อันได้แก่ ภาคเกษตร อุตสาหกรรม เหมืองแร่ หัตถอุตสาหกรรม และภาคบริการสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 4

1. **รัฐอานธรประเทศ (Andhra Pradesh)** คือหนึ่งในรัฐของประเทศอินเดียที่ตั้งอยู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศอินเดีย เป็นรัฐที่เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมในอินเดียได้ อุตสาหกรรมที่สำคัญได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ ยานยนต์ พืชสวน เคมีภัณฑ์ เป็นแหล่งแร่ธาตุที่สำคัญเป็นอันดับสองในอินเดีย เมืองไฮเดอราบาดเป็นที่ตั้งของสนามบินระดับชาติและนานาชาติ ภูมิประเทศของรัฐนี้

มีความหลากหลาย เริ่มต้นจากมีที่ราบลุ่มชายฝั่งซึ่งเหมาะแก่การเกษตรกรรม แม่น้ำทั้งหมด 4 สายด้วยกัน ได้แก่ Godavari, Krishna, Thungabhadra, และ Penna ภูเขา ทะเลสาบ ป่าไม้ ที่ราบสูง ในด้านเศรษฐกิจ รัฐนี้ได้จัดตั้งเขตเศรษฐกิจทั้งหมดรวมถึง 102 แห่ง นอกจากนี้ รัฐยังได้รับการขนานนามว่า ชามถ้วยข้าวแห่งอินเดีย เพราะอาชีพของชาวอินเดียในรัฐนี้กว่า 62 % เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรม ซึ่งกว่า 72 % คิดเป็นข้าว ส่วนที่เหลือก็จะเป็นข้าวสาลี, ข้าวโพด, ข้าวฟ่างหรือข้าวเดือย, ยาสูบ, อ้อย และอื่นๆอีกมากมาย ส่วนสินค้าที่ได้จากการประมงก็แบ่งออกเป็น ปลากว่า 10 % ของทั้งประเทศ และกุ้งกว่า 70 % ของทั้งประเทศ รัฐนี้ยังอุดมสมบูรณ์ด้านแร่ธาตุ อาทิ แร่ทองแดง, แร่ไมกา, ถ่านหิน, หินปูน และอื่นๆ ซึ่งมีคุณภาพดีสามารถนำไปใช้ในภาคอุตสาหกรรมและการก่อสร้าง ภาคอุตสาหกรรมก็มีความหลากหลายไม่ว่าจะเป็น ด้านสารสนเทศ เทคโนโลยีชีวภาพ พลังงาน ธนาการและสถาบันการเงิน รถยนต์ สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม การค้าปลีก เครื่องหนัง เกษษกรรม และการท่องเที่ยว ด้านระบบการขนส่ง โทรคมนาคมต่างๆ ก็จัดอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ถนนมีความยาว 7,068 กิโลเมตร ประกอบกับมีทางด่วน 1,000 กิโลเมตร ทางรถไฟยาว 5,046 กิโลเมตร สนามบินหลักคือ สนามบินนานาชาติ Visakhapatnam ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับสนามบินภายในรัฐอีก 4 แห่ง คือ Vijayawada, Rajahmundry, Tirupanti, และ Puttaparthi นอกจากนี้ ยังมีท่าเรืออีกทั้งหมดห้าแห่ง

2. รัฐอรุณาจัลประเทศ (Arunachal Pradesh) คือ ดินแดนใต้การปกครองของประเทศอินเดีย แต่ถูกเรียกร้องจากทางจีนว่าเป็นดินแดนของตนในชื่อว่า ทิเบตใต้ (藏南 藏南 藏南) รัฐอรุณาจัลประเทศมีเขตติดต่อกับ รัฐอัสสัมและรัฐนาคาแลนด์ทางใต้ รัฐกะฉิ่น ประเทศพม่าทางตะวันออก ประเทศภูฏานทางตะวันตก และเขตปกครองตนเองทิเบต ประเทศจีนทางทิศเหนือ อรุณาจัลประเทศมีความหมายว่า ดินแดนอาทิตย์อุทัย เนื่องจากตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงสุดของประเทศอินเดีย ประชากรส่วนใหญ่เป็นชนเผ่าที่พูดตระกูลภาษาย่อยทิเบต-พม่า เป็นเชื้อสายชาวทิเบต ชาวไท และชาวพม่า โดยมีประชากรร้อยละ 16 เป็นผู้อพยพ เป็นรัฐที่มีชื่อเสียงทางด้านความหลากหลายทางชีวภาพ มีงานศิลปหัตถกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ มีแม่น้ำ Siang เป็นแม่น้ำสายหลัก และแม่น้ำสาขาอีกทั้งหมด 5 แห่งด้วยกัน ได้แก่ Lohit, Subansiri, Dibang, Kameg, Dikrong มีภูเขาหลายลูก อาทิ Greater Himalaya, Lesser Himalaya, Asom Shivalik เป็นต้น พื้นที่ป่าไม้นั้นครอบคลุมถึงกว่าร้อยละ 60 ของรัฐ และแน่นอนว่าการเกษตรกรรมเป็นปัจจัยขับเคลื่อนหลักของรัฐนี้ Jhum หรือการทำไร่เลื่อนลอยสามารถพบได้ทั่วไปโดยชนเผ่ากลุ่มต่างๆ ผลผลิตทางการเกษตรก็มีความหลากหลาย เช่น ข้าว, ข้าวโพด, ข้าวสาลี, อ้อย, จิง เป็นต้น ส่วนผลผลิตอื่นเช่น มันสำปะหลัง, แอปเปิ้ล, ส้ม, สับปะรด เป็นต้น นั้นได้รับการอุดหนุนจากรัฐ ภาคอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะมีความเกี่ยวข้องกับการเกษตร เช่น โรงสีข้าว, โรงเลื่อยไม้, การถนอมผลไม้ ส่วนแร่ธาตุที่พบมากก็จะเป็นถ่านหิน แร่ดีโกลไมต์, แร่สังกะสี, แร่กราไฟต์ และตะกั่ว ด้านการขนส่ง โทรคมนาคมนั้นก็อยู่ในระดับที่พอใช้ ถนนมีความยาวรวมกัน 1,780 กิโลเมตร มีสนามบินทั้งหมดหกแห่งด้วยกัน ได้แก่ Itanagar, Daparjio, Ziro, Along, Tezu, และ Pashigat

3. รัฐอัสสัม (Assam) มีชื่อเสียงด้านแหล่งใบชา ปีโตรเลียม ไหมอัสสัม และความหลากหลายทางชีวภาพ ทั้งนี้ ยังประสบความสำเร็จในการอนุรักษ์แรดอินเดียจากสภาพสูญพันธุ์ในอุทยานแห่งชาติกาจิริงคา (Kaziranga National Park) เสือในอุทยานแห่งชาติมนัส (Manas National Park) และจัดหาแหล่งอาศัยสุดท้ายของสัตว์ป่าสำหรับช้างเอเชียด้วย อัสสัมเริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้นในฐานะ

แห่งท่องเที่ยวชมสัตว์ป่า และทั้งกาจักรังคะและมนัส ก็เป็นมรดกโลกนอกจากนี้ อัสสัมยังเป็นที่รู้จักกันดีในฐานะป่าต้นสาละ และผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ ซึ่งปัจจุบันมีจำนวนลดลงมาก อัสสัมเป็นพื้นที่ซึ่งมีฝนตกชุก จึงมีพืชพรรณที่อุดมสมบูรณ์ มีแม่น้ำพรหมบุตร และลำน้ำสาขา กับทะเลสาบรูปเกือกม้า ที่ให้ความชุ่มชื้นและความสวยงามแก่ภูมิประเทศ

รัฐนี้เป็นจุดศูนย์กลางแห่งการพบกันของเชื้อชาติมองโกลอยด์และคอเคซอยด์ ในด้านเศรษฐกิจ รัฐนี้มีความอุดมสมบูรณ์ในแร่ธาตุ ได้แก่ น้ำมัน, ก๊าซธรรมชาติ, ถ่านหิน, และหินปูน อุตสาหกรรมก็จะเกี่ยวข้องกับการเกษตร, โรงกลั่น, การปศุสัตว์, หัตถกรรม, ฝ้ายใหม่ ด้านการเกษตรกรรมก็มีผลผลิตที่อุดมสมบูรณ์และหลากหลายมาก อาทิ ข้าว ปอกระเจา ฝ้าย เมล็ดน้ำมันพืช อ้อย มันฝรั่ง ส้ม สับปะรด กล้วย มะม่วง พุเรียน เป็นต้น ด้านการคมนาคมขนส่ง รัฐนี้มีถนนที่ยาวมากถึง 37,515 กิโลเมตร ส่วนรางรถไฟยาว 2,284.28 กิโลเมตร สถานีหลักคือ New Bongaigaon, Maligaon, Dispur, Rangia, Lumding, Jorhat ส่วนสนามบินก็มีอยู่ทั้งหมด 6 แห่งด้วยกัน เช่น LG Bordoioi Airport- Guwahati, Salonibari-Tezpur, Mohanbari-Dibrugarh เป็นต้น

4. รัฐพิหาร (Bihar) รัฐที่อยู่ในประเทศอินเดีย มีพุทธคยาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ รัฐพิหารถูกแบ่งเป็นสองส่วนด้วยแม่น้ำคงคาซึ่งไหลผ่านจากตะวันตกไปตะวันออกมีเทือกเขาหลายลูก เช่น Bapabar, Mandargiri, Kharagpur, Rajgir เป็นต้น มีที่ราบอาทิ ที่ราบพิหารเหนือ ที่ราบพิหารใต้ ที่ราบ Saran เป็นต้น เดิมคือแคว้นมคธ มีสถานที่สำคัญทางพุทธศาสนาหลายแห่ง เช่น พุทธคยา นาลันทา มีความสำคัญด้านคมนาคมขนส่งเพราะเป็นประตูสู่เนปาลและรัฐทางตะวันออกเฉียงเหนือ สินค้าเกษตรที่สำคัญคือ ข้าว อ้อย ปอ ชา มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมน้ำตาล สุราและเอทานอล มันสำปะหลัง เมล็ดน้ำมันพืช ซึ่งพื้นที่กว่า 55.54 แสนเฮกเตอร์ เป็นพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมดของรัฐนี้ นอกจากนี้ ยังมีการทำอุตสาหกรรมโรงงานน้ำตาล โรงงานปอ เครื่องหนัง การปั่นฝ้าย รัฐนี้ยังมีแร่ธาตุ เช่น แร่ ilmenite เกลิน หินปูน ไมกา ดินเหนียว ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาวถึง 46,107 กิโลเมตร (ปีพ.ศ. 2544) สถานีรถไฟหลัก เช่น Patna, Gaya, Muzaffarpur เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม รัฐนี้มีสนามบินเพียงแห่งเดียว คือ สนามบิน Patna

5. รัฐฉัตตีสครห์ (Chhattisgarh) คือรัฐที่ตั้งอยู่ตรงกลางของประเทศอินเดีย แยกตัวออกมาจากรัฐมัธยประเทศเมื่อปี พ.ศ. 2543 เป็นรัฐที่ไม่มีเขตแดนติดกับทะเล ในสมัยพุทธกาลเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นโกศล รัฐนี้มีแม่น้ำอยู่ 6 สายด้วยกันได้แก่ Mahanadi, Indravati, Pairi, Haso, Son และ Sabari เทือกเขา 2 แห่ง อันประกอบไปด้วย Maikala และ Ramgarh นอกจากนี้ ยังมีอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง เช่น Indravati NP-Dantewadi, Kangerghati NP-Kanker เป็นต้น ส่วนพื้นที่เพาะปลูกคิดเป็น 35% ที่สำคัญคือ มีพื้นที่การชลประทาน 13.28 แสนเฮกเตอร์ รัฐนี้มีจุดเด่นในเชิงเศรษฐกิจคือ เป็นรัฐที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุ เช่น ทองแดง, ถ่านหินมากถึง 50,846 ล้านตัน, เหล็ก, หินปูน, บะซอลท์, โดโลไมต์, แมงกานีส, และเพชร ทำให้ภาคอุตสาหกรรมของรัฐนี้จึงเกี่ยวข้องกับแร่ธาตุเป็นหลัก เช่น โรงเหล็กพิหาร หรือ BALCO เป็นต้น ส่วน 23% ของพื้นที่นา(หว่านเมล็ดพันธุ์ข้าว)นั้นเป็นพื้นที่การชลประทาน ผลผลิตทางการเกษตร เช่น chironji, harhar, baheda เป็นต้น ประชากรว่า 80% ของรัฐนั้นทำการเกษตร ด้านการคมนาคมขนส่งนั้นก็มีประสิทธิภาพ โดยถนนมีความยาวถึง 31,803 กิโลเมตร ความยาวของทางรถไฟ 1,053 กิโลเมตร สนามบินหลัก คือ Raipur ส่วนด้านการท่องเที่ยวเน้น

มีจุดเด่นคือ อุทยานแห่งชาติ 3 แห่ง เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า 11 แห่ง และ Champaran สถานที่เกิดของ Saint Vallabhacharya และวัดที่ตั้งชื่อตามเขา

6. **รัฐกัว (Goa)** เป็นรัฐที่เล็กที่สุดของประเทศตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกของประเศอินเดีย ติดกับทะเลอาหรับเป็นรัฐที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยว เคยเป็นอาณานิคมของโปรตุเกสนาน 450 ปี จึงมีวัฒนธรรมโปรตุเกสผสมผสานอยู่ด้วย มีท่าเรือสำคัญซึ่งมีบทบาทในการขนส่งแร่เหล็ก รัฐกัวมีแม่น้ำทั้งหมด 5 สายด้วยกัน ได้แก่ Mandouvi, Zuari, Terekhol, Chapora, และ Betul เทือกเขา 1 ลูก คือ Western Ghats ทะเลสาบ 1 แห่ง คือ Mayem เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าหลายแห่ง เช่น Dr. Salim Ali Bird Sanctuary เพื่อการอนุรักษ์นก, The Bondla WS เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีชายหาดอยู่หลายแห่ง อาทิ Bogmalo ซึ่งใช้สำหรับเล่นกีฬาทางน้ำ, Calangute, Colva, Mandrem เป็นต้น น้ำตก Aravelam และ Dudsagar ส่วนป่าไม้กินพื้นที่ 1,424 ตารางกิโลเมตร คิดเป็น 34 % ของเนื้อที่ทั้งหมด ส่วนระบบการชลประทานกินพื้นที่กว้างถึง 43,000 เฮกเตอร์ ในด้านเศรษฐกิจ ข้าวเปลือกจะเป็นผลผลิตทางการเกษตรหลัก ตามด้วย ragi หรือหญ้าอินเดียชนิดหนึ่งที่มีรสขม, มะม่วงหิมพานต์ และมะพร้าว ส่วนการประมงก่อให้เกิดการจ้างงานถึง 40,000 คน ส่วนแร่ธาตุที่พบก็ได้แก่ แร่เหล็ก แมงกานีส บะซอลต์ หวายซิลิกา เป็นต้น ส่วนด้านอุตสาหกรรมจะเกี่ยวข้องกับด้านเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมขนาดเล็ก เช่น โรงเบียร์หรือเหล้า โรงงานผลไม้กระป๋อง โรงงานปลากระป๋อง โรงงานผลิตแบตเตอรี่รถยนต์ สุดท้ายการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาวไม่มากนักเพียง 262 กิโลเมตร ส่วนทางด่วนยาว 279 กิโลเมตร และถนนท้องถิ่นในชนบทมีระยะทาง 815 กิโลเมตร ส่วนรางรถไฟนั้นเชื่อมต่อกับเมืองสำคัญ เช่น มุมไบ, มังгалอร เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีสนามบินนานาชาติ 1 แห่ง คือ สนามบิน Dabolim ซึ่งอยู่ห่างจากเมือง Panaji หรือเมืองหลวง 29 กิโลเมตร

7. **รัฐคุชราต (Gujarat)** ตั้งอยู่ทางตะวันตกของประเทศติดกับประเทศปากีสถาน และทะเลอาหรับ รัฐคุชราต เป็นแหล่งอุตสาหกรรมแหล่งแรกๆ ในอินเดีย จนได้ชื่อว่าแมนเชสเตอร์ตะวันออก เป็นบ้านเกิดของมหาตมะ คานธี เป็นรัฐที่ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประชากรมากกว่า 80% ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ เมืองสุรัตเป็นศูนย์กลางการกระจายในเพชรระดับโลก รัฐคุชราตมีแม่น้ำทั้งหมด 7 สาย ขนาดใหญ่ประกอบไปด้วย Sabarmati, Mahi, Narmada, Tapti ส่วนแม่น้ำขนาดเล็กลงมา ได้แก่ Banas, Saraswati, Damanganga เทือกเขามีทั้งหมดสามแห่ง อันประกอบไปด้วย Gir, Barda, และ Girnar นอกจากนี้ ยังมีอุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหลายแห่ง อาทิ Pirotan Marine National Park, Wild Ass Sanctuary-Rann of Kutch เป็นต้น และยังมีชายหาดหลายจุด เช่น Porbandar, Chorwad, Somnath เป็นต้น ส่วนพื้นที่การชลประทานกินบริเวณกว้างกว่า 64.88 แสนเฮกเตอร์ แร่ธาตุที่พบในรัฐนี้ ได้แก่ น้ำมันปิโตรเลียม, ก๊าซธรรมชาติ ภาคอุตสาหกรรมมีความหลากหลาย เช่น สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม, เคมีภัณฑ์, ปิโตรเคมี, ยาเวชภัณฑ์, เกล็ดขรุขระ, ซีเมนต์, น้ำตาล, น้ำมัน เป็นต้น ส่วนผลิตผลทางการเกษตรกรรมก็มีหลากหลายเช่นเดียวกัน อาทิ ข้าวโพด, ข้าว, ข้าวสาลี, ยาสูบ, ฝ้าย, อ้อย, มะม่วง, ถั่ว และอื่นๆอีกมากมาย ด้านการขนส่งและโทรคมนาคมนั้นมีความเจริญมาก ถนนมีความยาวถึง 77,000 กิโลเมตร มีสนามบินนานาชาติ ชื่อ Ahmedabad และสนามบินภายในประเทศอื่นๆอีกรวม 6 แห่ง เช่น Vadodara, Bhavnagar, Bhuj, Surat เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีท่าเรือชื่อ Kandla อีกด้วย

8. **รัฐหaryana (Haryana)** ตั้งอยู่ตอนเหนือของประเทศ เป็นดินแดนที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์เป็นที่ตั้งของทุ่งกุฎเกศตรในมหาภารตะ และยังเป็นพื้นที่โดยรอบของดินแดนสหภาพกรุงเดลี (National Capital Territory of Delhi) ด้านภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำอยู่ 2 สาย คือ Ghaggar และ Yamuna ทะเลสาบทั้งหมด 3 แห่ง ได้แก่ Sirajkhanda, Badkhal, และ Chakarvaty นอกจากนี้ยังมีเขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า (นก) Sultanpur นอกจากนี้ รัฐนี้ยังเป็นรัฐแรกในประเทศอินเดียที่สามารถผลิตกระแสไฟฟ้าใช้ได้อย่างเต็ม 100 % ในเขตชนบทของรัฐ ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ รัฐนี้มีแร่ธาตุหลายชนิด เช่น หินปูน, โดโลไมต์, ควอตซ์, แกรไฟต์ เป็นต้น ส่วนภาคอุตสาหกรรมมีความหลากหลาย เช่น ซีเมนต์ น้ำตาล กระดาษ ฝ้าย รถแทรกเตอร์ รถจักรยานยนต์ รถยนต์ ยางรถยนต์ ลูกสูบ ตู้เย็น เป็นต้น ส่วนผลผลิตทางการเกษตรก็มีอยู่หลายชนิด เช่น ข้าว, ข้าวสาลี, ข้าวโพด, ฝ้าย, อ้อย, ข้าวบาร์เลย์, มันสำปะหลัง เป็นต้น ประชากรกว่า 75 % อยู่ในภาคการเกษตรกรรม นอกจากนี้ รัฐหaryana ยังเป็นรัฐที่ส่งออกข้าวบาสมากที่สุดของประเทศ เป็นรัฐผู้ผลิตรายใหญ่ที่สุดของประเทศในสินค้าหลายชนิด เช่น รถแทรกเตอร์, รถจักรยานยนต์, ตู้เย็น เป็นต้น เป็นรัฐที่สามารถจัดสรรน้ำดื่มให้ทุกหมู่บ้านในพื้นที่ชนบทเป็นรัฐแรกของประเทศ ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 35,303 กิโลเมตร ซึ่งเป็นถนนยางมะตอยทั้งหมด เชื่อมโยงทุกพื้นที่ไม่ว่าจะเป็นตัวเมือง หรือชนบท และยังมีสนามบินทั้งหมด 5 แห่งด้วยกัน ได้แก่ Pinjore, Karnal, Hissar, Bhiwani และ Narnaul

9. **รัฐหิมาจัลประเทศ (Himachal Pradesh)** เป็นรัฐทางตอนเหนือของประเทศ ติดกับเขตปกครองตนเองทิเบตของประเทศจีน เป็นรัฐที่มีชื่อเสียงทางด้านสิ่งทอและหัตถกรรม เป็นรัฐที่มีปัญหาการรบกวนน้อย รัฐบาลท้องถิ่นมีนโยบายส่งเสริมให้เยาวชนทุกคนได้เรียนชั้นประถมศึกษา และส่งเสริมเทคโนโลยีชีวภาพ ด้านภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 5 สายด้วยกัน ได้แก่ Ravi, Beas, Chenab, Satluj และ Yamuna และแน่นอนมีเทือกเขาหิมาลัย และยังหุบเขาอีกหลายแห่ง ได้แก่ Kangra, Mahasu, Spiti เป็นต้น ทะเลสาบสองแห่ง คือ Renuka, Rewalsar-Mandi ส่วนระบบการชลประทานกินบริเวณกว้าง 5.83 แสนเฮกเตอร์ ส่วนป่าไม้ก็มีเนื้อที่กว้างเช่นเดียวกันถึง 37,033 ตารางกิโลเมตร อุทยานแห่งชาติ 2 แห่ง กินพื้นที่ 1,440 ตารางกิโลเมตร เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า 32 แห่ง กินพื้นที่ 556 ตารางกิโลเมตร เขตพื้นที่คุ้มครอง 7,002 ตารางกิโลเมตร ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ พบแร่ธาตุหลายชนิด เช่น ยิปซัม หินปูน โดโลไมต์ ไฟโรต์ เป็นต้น ส่วนอุตสาหกรรมที่พบก็ได้แก่ ด้าน IT เทคโนโลยี โรงเล้า การแปรรูปผลไม้ ซีเมนต์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ส่วนผลผลิตทางการเกษตร ได้แก่ ข้าวสาลี, ข้าวโพด, ข้าว, ข้าวบาร์เลย์, ผักชนิดต่างๆ, มันสำปะหลัง, ชিং, ถั่วเหลือง, เมล็ดพืช เป็นต้น โดยกว่า 71 % ของประชากรรัฐนี้อยู่ในภาคเกษตรกรรม รัฐหิมาจัลยังสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำจากอ่างเก็บน้ำทั้งหมด 5 แห่ง ซึ่งคิดเป็นถึง 25 % ของศักยภาพการผลิตทั้งหมดในประเทศอินเดีย ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 33,171 กิโลเมตร (ปีพ.ศ. 2553) และยังมีสถานีรถไฟแบบกว้างหนึ่งแห่ง คือ Una นอกจากนี้ ยังมีสนามบินทั้งหมด 3 แห่งด้วยกัน เช่น Bhuntar, Jubbarhatti เป็นต้น

10. **รัฐจัมมูและกัศมีร์ (Jammu and Kashmir)** เป็นรัฐที่ดินแดนส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเทือกเขาหิมาลัย นอกจากนั้นยังเป็นบริเวณพิพาทระหว่างอินเดีย ปากีสถาน และจีน ด้านภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 7 สายด้วยกัน ได้แก่ Chenab, Jhelum, Zaskar, Indus, Suru, Nubra, และ Shyok มีเทือกเขาอยู่หลายแห่งด้วยกันโดยแบ่งออกเป็น 4 บริเวณ เช่น Great Karakoram เป็นต้น

ทะเลสาบหลายแห่งเช่นเดียวกัน อาทิ Wular, Achar, Dal, Pangong เป็นต้น รัฐนี้มีสัญลักษณ์เป็น
สิ่งก่อสร้างทางพุทธศาสนาที่เรียกว่า Gompas และบ่อน้ำพุร้อนต่างๆ ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ มี
แร่ธาตุต่างๆ เช่น ดินทนไฟ, ไมกา, เกลิน, บะซอลต์ เป็นต้น

ส่วนภาคอุตสาหกรรมมีอยู่หลายส่วน อาทิ หัตถกรรม, พรม, การแกะสลักไม้ เป็นต้น รัฐนี้ขึ้นชื่อ
ในเรื่องของการปลูกพืชในสวนหรือเรือนกระจก ผลไม้ต่างๆ เช่น แอปเปิ้ล, ลูกพีช, ลูกพลัม, เชอร์รี่,
แอปริคอต, อัลมอนต์ เป็นต้น ผลผลิตทางการเกษตร เช่น ข้าวเปลือก, ข้าวโพด, ข้าวสาลี, ข้าวบาร์เลย์,
วอลนัท เป็นต้น ส่วนด้านการคมนาคมขนส่งนับว่ามีความเจริญ ถนนมีความยาว 25,578 กิโลเมตร
สถานีรถไฟหลักมีสองแห่ง ได้แก่ Jammu และ Udhampur นอกจากนี้ ยังมีสนามบินหลายแห่งด้วยกัน
อาทิ Jammu, Leh, Kargil เป็นต้น

11. รัฐฌาร์ขัณฑ์ (Jharkhand) คือรัฐหนึ่งของประเทศอินเดียที่แยกตัวออกมาจาก
รัฐพิหาร เมื่อพ.ศ. 2543 ตั้งอยู่ตอนกลางเฉียงไปทางตะวันออกของประเทศ ด้านภูมิประเทศ รัฐนี้มี
แม่น้ำทั้งหมด 5 สายด้วยกัน ได้แก่ Sankh, South Koel, Damodar, Subarnarekha, Barakat มีภูเขา
หลายแห่งด้วยกัน เช่น Chotanagpur, Hazaribagh, Rajmahal เป็นต้น อ่างเก็บน้ำหลายแห่ง เช่น
Tilaiya, Konar, Govind Ballabh Pant Sagar เป็นต้น อุทยานแห่งชาติหลาย 2 แห่ง ได้แก่ Palamau
NP และ Hazaribagh NP พื้นที่เพาะปลูกกินเนื้อที่ 1,800,000 ล้านเฮกเตอร์ ระบบการชลประทาน
คิดเป็น 8 % ของพื้นที่ทั้งหมดของรัฐ พื้นที่ป่าไม้ 18,423 ตารางกิโลเมตร ด้านเศรษฐกิจ รัฐนี้พึ่งพา
อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมหนักเป็นหลัก รัฐนี้เป็นรัฐของอินเดียที่สำคัญเป็นอันดับสอง
ในด้านทรัพยากรถ่านหิน และอุตสาหกรรมเหมืองแร่ใหญ่คิดเป็น 26 % ของทั้งหมด ในด้านแร่ธาตุนั้น
เราอาจกล่าวได้ว่า รัฐนี้เป็นรัฐที่อุดมสมบูรณ์มากที่สุดในประเทศ พบแร่ธาตุต่างๆหลากหลาย เช่น เหล็ก,
ถ่านหิน, หินปูน, ทองแดง, บะซอลต์, โพไรต์ เป็นต้น ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีระยะยาวไม่ยาวนานัก
เพียง 4,311 กิโลเมตร สถานีรถไฟหลักก็มีหลายแห่งด้วยกัน อาทิ Ranchi, Bokaro, Ranchi เป็นต้น

12. รัฐकर्णाฏกะ (Karnataka) คือรัฐที่ตั้งอยู่ตอนใต้ของประเทศอินเดีย ติดต่อกับ
มหาสมุทรอินเดียทางตะวันตก ชื่อรัฐมาจากภาษาคันนาดาแปลว่าแผ่นดินที่ถูกยกขึ้นสูงหรือเขตดินดำ
สถาปนารัฐเมื่อ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2499 ในชื่อรัฐไมซอร์ เปลี่ยนมาใช้ชื่อปัจจุบันเมื่อ พ.ศ. 2516
ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมดสี่สายด้วยกัน ประกอบไปด้วย Krishna, Tungabhadra,
Cauvery, Kabini เทือกเขาหลายแห่ง อาทิ Western Ghats, Nandi, Gokak เป็นต้น เขตรักษาพันธุ์
สัตว์ป่าหนึ่งแห่ง คือ Bandipur ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ รัฐนี้มีแร่ธาตุหลากหลาย เช่น ทองคำ
เงิน เหล็ก ทองแดง แก้วโป่งขามหรือคอรัลดำ หินปูน เป็นต้น ภาคอุตสาหกรรมก็มีหลากหลาย เช่น
อากาศยาน อิเล็กทรอนิกส์ ซอฟต์แวร์ เหล็กอัลลอย เครื่องจักรต่างๆ รถยนต์ เป็นต้น 60% ของพื้นที่
รัฐนั้นเป็นพื้นที่เพาะปลูกและไม้ฝืน ส่วน 28 % ของพื้นที่รัฐนั้นมีการเพาะปลูกโดยอาศัยการชลประทาน
กว่า 55.6 % ของประชากรในรัฐทำการเกษตร ผลผลิตทางการเกษตรกรรมก็มีหลากหลาย เช่น ข้าว,
ข้าวโพด, มะพร้าว, มันฝรั่ง, อุ่น, แดงโม เป็นต้น ส่วนการปลูกพืชในเรือนกระจกหรือในสวนคิดเป็น
พื้นที่ 15.81 แสนเฮกเตอร์ นอกจากนี้รัฐนี้ยังเป็นหนึ่งในรัฐที่ผลิตนมเป็นจำนวนมากถึง 26.45 แสนลิตร
และส่งออกสินค้าซอฟต์แวร์คิดเป็น 35% ของทั้งหมด ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาวมากถึง
215,849 กิโลเมตร ส่วนรางรถไฟมีความยาว 3,172 กิโลเมตร โดยมีสาย Konkan เป็นสายสำคัญที่เชื่อม

ระหว่างเมืองมุมไบและเมืองมังกาลอร์ นอกจากนี้ ยังมีสนามบินทั้งหมด 4 แห่งด้วยกัน เช่น Belgaum, Mangalore เป็นต้น และยังมีท่าเรือที่รองรับได้ทุกฤดูกาลชื่อ New Bangalore Port รวมทั้งท่าเรืออื่นๆอีก 10 แห่ง เนื่องจากชายฝั่งติดทะเลของรัฐมีความยาวมากถึง 300 กิโลเมตร

13. รัฐเกรละ (Kerala) คือรัฐที่ตั้งอยู่ตอนใต้ของประเทศไทย ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลอาหรับ มหาสมุทรอินเดียชื่อรัฐมาจากภาษามาลายาลัมแปลว่าดินแดนแห่งต้นมะพร้าว มีชื่อเสียงด้านการนวดแบบอายุรเวท รัฐนี้มีสภาพภูมิประเทศที่หลากหลาย เริ่มต้นจาก แม่น้ำจำนวนหลายสายรวมทั้งหมด 44 สาย เช่น Periya-244, Kalada, Pambar, Kabani เป็นต้น โดยมีจำนวน 41 สายที่ไหลไปทางทิศตะวันตก ส่วนอีก 3 สายไหลไปทางทิศตะวันออก ภูเขาทั้งหมด 4 ลูก โดยยอดสูงสุด ชื่อ Anamundi สูงถึง 2,695 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ทะเลสาบทั้งหมด 7 แห่ง เช่น Vembanad, Kayamakulam เป็นต้น ชายหาดทั้งหมด 7 แห่งเช่นเดียวกัน อาทิ Kovalam, Varkala, Vizhinjam เป็นต้น และยังมีแม่น้ำสาขามากหลายแห่ง เช่น Alapuzha, Kollam, Veli, Kochi เป็นต้น อุทยานแห่งชาติทั้งหมด 5 แห่งด้วยกัน อาทิ Periya, Peppara, Parambikulam เป็นต้น และน้ำตกทั้งหมด 3 แห่ง ได้แก่ Athirapally, Vazhachal, และ Palaruvi ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ พบแร่ธาตุอยู่บ้าง เช่น แร่เกาลิน, หินปูน เป็นต้น อุตสาหกรรมขนาดใหญ่คืออากาปะระและมะม่วงหิมพานต์ นอกจากนี้อุตสาหกรรมไม้ไผ่ยังได้รับการพัฒนาอย่างดี รัฐเกรละยังสามารถส่งออกสินค้าทางทะเลคิดเป็นกว่า 1/3 ของสินค้าทางทะเลของอินเดียทั้งหมด ในด้านเกษตรกรรม รัฐเกรละเน้นปลูกพืชทางเศรษฐกิจมากกว่า ทำให้สามารถผลิตยางพาราได้กว่า 91 % ของทั้งประเทศ, มะพร้าว 35 % ของทั้งประเทศ, ข้าวเปลือก 32 % ของทั้งประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ผลิตที่ใหญ่ที่สุดของผลผลิตทางการเกษตรบางชนิด เช่น กล้วย, ฝรั่ง, ชา, กาแฟ เป็นต้น กว่า 50 % ของประชากรอยู่ในภาคการเกษตร การชลประทานก็นับว่ามีประสิทธิภาพมากเนื่องจากมีเขื่อนทั้งหมด 18 แห่ง การคมนาคมขนส่งก็มีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี ถนนที่ยาวกว่า 318,000 กิโลเมตร รางรถไฟมีความยาว 1,257 กิโลเมตร สนามบินทั้งหมด 3 แห่ง เช่น Karipur, Nedumbassery เป็นต้น และท่าเรือ Kochi นอกจากนี้ยังมีทางน้ำภายในแผ่นดินยาวถึง 1,687 กิโลเมตร

14. รัฐมัธยประเทศ (Madhya Pradesh) เป็นรัฐที่ไม่มีเขตติดต่อกับทะเลเนื่องจากตั้งอยู่ตรงกลางประเทศ รัฐมัธยประเทศได้เป็นรัฐที่ใหญ่ที่สุดของอินเดียจนกระทั่งวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 เมื่อรัฐฉัตตีสครห์ได้แยกออกมา ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 7 สายด้วยกัน อาทิ Narmada, Chambal, Sindh, Betwa เป็นต้น ภูเขาทั้งหมด 6 ลูก เช่น Kaimur, Mahadeo เป็นต้น อุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทั้งหมด 7 แห่ง อาทิ Kanha, Bandhavgarh, Madhav เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีพื้นที่ชลประทานกว้างขวางถึง 6.19 ล้านเฮกเตอร์ รัฐนี้มีจุดเด่นตรงด้านทรัพยากรทางธรรมชาติโดยเฉพาะแร่ธาตุ เนื่องจากสามารถขุดพบและผลิตแร่ถึง 21 ชนิด เช่น เพชร, โดโลไมต์, หินปูน, บะซอลท์, ทองแดง, ถ่านหิน, ตะกั่ว, ดีบุก, ฟอสเฟต เป็นต้น ภาคอุตสาหกรรมก็มีความหลากหลาย ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตน้ำตาล เครื่องจักรทอผ้า รถยนต์ อุปกรณ์ทางวิศวกรรม ปุ๋ยเคมี เวกซ์กันท์ และอื่นๆ ส่วนผลผลิตทางการเกษตร ได้แก่ ข้าวสาลี, ข้าว, เมล็ดน้ำมันพืช, ฝ้าย, อ้อย เป็นต้น โดยประชากรกว่า 75% ของรัฐนี้อยู่ในภาคการเกษตรกรรม ส่วนด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 58,423 กิโลเมตร สถานีรถไฟหลัก เช่น Bhopal, Bina, Gwalior, Indore เป็นต้น ส่วนสนามบินมีทั้งหมด 4 แห่งด้วยกัน ได้แก่ Bhopal, Gwalior, Indore และ Khajuraho นอกจากนี้ยังมีเมืองที่มีวัดสวยงาม

หลายแห่ง อาทิ Khajuraho, Maheshwar, Omkareshwar, Ujjain, Udaypur เป็นต้น และเมืองที่มีความสำคัญทางด้านโบราณคดี เช่น Bhimbetka, Satna, Vidisha, Mandsaur เป็นต้น

15. รัฐมหาราษฏระ (Maharashtra) ตั้งอยู่ทางตะวันตกของประเทศ ติดต่อกับกับทะเลอาหรับทางทิศตะวันตก มีเมืองหลวงคือ นครมุมไบ ด้านสภาพภูมิประเทศ เป็นรัฐที่มีแม่น้ำหลายสายถึง 15 สาย อาทิ Godavari, Penganga, Manjra, Bhima, Varna, Panjhra เป็นต้น ภูเขาอีกหลายลูก เช่น Satmala, Gawligarh, Kalsunai เป็นต้น ทะเลสาบ 4 แห่ง (Beale, Tansa, Andhra, Mulshi) ประกอบกับอ่างเก็บน้ำอีก 1 แห่ง (Koyna) อุทยานแห่งชาติ 2 แห่ง ได้แก่ Nawegaon และ Pench Taroba นอกจากนี้รัฐมหาราษฏระยังมีความสำคัญเนื่องจากเป็นศูนย์กลางด้านการค้าการลงทุนของประเทศอินเดีย ทรัพยากรแร่ธาตุที่พบก็ได้แก่ ถ่านหิน, แร่เหล็ก, แมงกานีส, โครไมต์, บะซอลท์, น้ำมัน, ก๊าซธรรมชาติ ส่วนอุตสาหกรรมหลักของรัฐคือ อุตสาหกรรมเคมีและสารชนิดอื่นๆที่เกี่ยวข้อง สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม เครื่องจักรทั้งที่ใช้และไม่ใช้ไฟฟ้า ปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง เกล็ดขรุขระสินค้าทางวิศวกรรม เหล็กหล่อ พลาสติก นอกจากนี้รัฐยังมีโรงงานสกัดทองแห่งแรกของประเทศที่เมือง Shirpur ส่วนปัจจัยที่ทำให้อุตสาหกรรมของรัฐนี้มีการเจริญเติบโตและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว คือ การพัฒนาแหล่งสำรวจและขุดเจาะน้ำมันนอกชายฝั่ง ประชากรกว่า 65% ของรัฐนี้ประกอบอาชีพเกษตรกรรม โดยผลิตผลหลักที่พบคือ ข้าวสาลี, ข้าว, ข้าวฟ่าง ส่วนผลผลิตทางเศรษฐกิจอื่นๆ ได้แก่ ฝ้าย, อ้อย, ยาสูบ, ถั่วลิสง เป็นต้น ด้านการคมนาคมขนส่งก็นับว่ามีความเจริญมาก ถนนมีความยาวถึง 243,000 กิโลเมตร รางรถไฟมีความยาว 5,983 กิโลเมตร คิดเป็น 9.2% ของความยาวทั้งหมดของรางรถไฟอินเดีย มีสถานีหลักหลายแห่ง อาทิ Chhatrapati Shivaji Railway Terminus, Bandra, Thane, Vasai, Khurd เป็นต้น สนามบินหลักคือ Mumbai โดยรวมแล้วมีสนามบินนานาชาติทั้งหมด 3 แห่ง และสนามบินในประเทศอีก 5 แห่ง รวมทั้งท่าเรือ 1 แห่ง คือ Mumbai นอกจากนี้ ยังมีป้อมปราการอีกหลายแห่ง เช่น Pratapgarh, Daulatabad, Shivneri เป็นต้น

16. รัฐมณีปุระ (Manipur) หนึ่งในรัฐทางตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย มีเขตติดต่อกับรัฐนาคาแลนด์ทางทิศเหนือ รัฐอัสสัมทางทิศตะวันตก รัฐมิโซรัมทางทิศใต้ และประเทศพม่าทางทิศตะวันออก เป็นรัฐในเขตชายแดนซึ่งถือเป็นเขตพิเศษ ชาวต่างชาติที่จะเข้าไปต้องได้รับอนุญาต เป็นจุดกำเนิดของกีฬาโปโลสมัยใหม่ ภูมิประเทศของรัฐนี้มี 2 ลักษณะหลัก คือ เนินเขาหรือภูเขาสูงเล็กๆ ทางตอนเหนือ และหุบเขาทางตอนใต้ แม่น้ำมีเพียงสองสาย ได้แก่ Barak และ Manipur ทะเลสาบ 1 แห่งคือ Loktak นอกจากนี้ ยังมีพื้นที่ป่าไม้กว้างใหญ่ถึง 77.4% ของพื้นที่รัฐทั้งหมด ด้านทรัพยากรแร่ธาตุที่พบมีเพียง หินปูน ส่วนอุตสาหกรรมนั้นเป็นหัตถกรรมการทอผ้าด้วยมือคิดเป็นกว่า 33.7% ของแรงงานภาคครัวเรือนทั้งหมด และอุตสาหกรรมครัวเรือนอื่นๆ เช่น การสานไม้ไผ่ ไม้เท้า ไม้เรียว โรงสีข้าว เครื่องหนัง ส่วนผลผลิตทางการเกษตรนั้นได้แก่ ข้าวเปลือก, ข้าวสาลี และข้าวโพด ด้านโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคม ถนนมีความยาว 12,618 กิโลเมตร สถานีรถไฟหลักคือ Jiribam ซึ่งอยู่ห่างจาก Imphal 225 กิโลเมตร และยังมีสนามบินที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ Imphal นอกจากนี้ จุดเด่นของรัฐนี้คือ การเต้นแบบ Manipuri เป็นหนึ่งในการเต้นที่คลาสสิกที่สุดของประเทศอินเดีย โดยฝ่ายชายเต้นแบบกายกรรมและฝ่ายหญิงเต้นแบบอ่อนช้อยสวยงาม

17. รัฐเมฆาลัย (Meghalaya) คือหนึ่งในรัฐทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย มีเขตติดต่อกับประเทศบังกลาเทศทางทิศใต้และตะวันตก และรัฐอัสสัมทางทิศเหนือและตะวันออก ในปัจจุบันหนึ่งในสามของรัฐยังคงปกครองไปด้วยป่าไม้ นอกจากนี้แล้ว รัฐเมฆาลัยยังถือเป็นสถานที่ ๆ ฝนตกชุกที่สุดในโลกและเป็นสถานที่ ๆ ขึ้นและที่สูงสุดในโลกอีกด้วย รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 10 สายด้วยกัน เช่น Simsang, Manda, Darming, Ringge, Gamol, Bugi เป็นต้น เนินเขาอีกสามแห่ง ได้แก่ Garo, Khasi, และ Jaintia ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ แร่ธาตุที่พบก็ประกอบไปด้วย ถ่านหิน, หินปูน, โดโลไมต์, เฟลสปาร์, ควอตซ์, หวายหิน เป็นต้น ด้านอุตสาหกรรมก็ได้แก่ ซีเมนต์ เหล็ก และอุตสาหกรรม ในครัวเรือน นอกจากนี้ ยังมีโรงงานซีเมนต์ของภาครัฐที่เมือง เซอราปูนจิ ประชากรกว่า 81% ของรัฐ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม โดยข้าวและข้าวโพดเป็นผลิตผลหลัก นอกจากนี้ ยังมีมันฝรั่ง อ้อย ฝ้าย ป่าน และผลไม้ต่างๆ เช่น สับปะรด ส้ม กล้วย โดยเฉพาะส้ม Khasi Mandarin นั้นได้รับความนิยมสูง รัฐเมฆาลัยยังมีพื้นที่ป่าที่อุดมสมบูรณ์กว้างขวางถึง 950,000 เฮกเตอร์ ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 7,860 กิโลเมตร (พื้นผิวดีและไม่ดีปะปนกันไป) แต่ไม่มีรางรถไฟ สนามบิน 1 แห่ง คือ Umroi ซึ่งอยู่ห่างจาก Shillong ซึ่งเป็นเมืองหลวง 35 กิโลเมตร

18. รัฐมิโซรัม (Mizoram) คือหนึ่งในแปดรัฐทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย แยกออกจากรัฐมณีปุระเมื่อปี พ.ศ. 2530 มีเขตติดต่อกับประเทศบังกลาเทศและรัฐตรีปุระทางทิศตะวันตก รัฐอัสสัมและรัฐมณีปุระทางทิศเหนือ และประเทศเมียนมาร์ทางทิศตะวันออกและใต้ รัฐมิโซรัมมีอัตราการอ่านหนังสือออกถึง 88.8 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นอันดับสองของประเทศรองจากรัฐเกรละ ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 3 สายด้วยกัน ได้แก่ Tlawng, the Sonai, the Tuivawl รัฐมิโซรัมยังเป็นรัฐแห่งภูเขาอีกด้วย โดยจุดที่สูงที่สุดชื่อ the Blue Mountain ซึ่งมีความสูงถึง 2,165 เมตร ด้านเศรษฐกิจ ภาคอุตสาหกรรมจะประกอบไปด้วย การทอผ้าด้วยมือ โรงสีข้าว โรงงานแปรรูป การสร้างอิฐ ผลิตภัณฑ์จากไม้ไผ่ อิเล็กทรอนิกส์ ส่วนผลผลิตทางการเกษตร ได้แก่ ส้มแมนดาริน, ข้าวโพด, ข้าวเปลือก, อ้อย, พริก, ชিং, ขมิ้น, มันฝรั่ง, ยาสูบ, ผักต่างๆ, กล้วย, สับปะรด, เสาวรส, องุ่น, มะละกอ โดยประชากรกว่า 60 % ของรัฐประกอบอาชีพทางการเกษตร ส่วนพื้นที่ป่ามีทั้งหมด 21,081 ตารางกิโลเมตร ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 6,349 กิโลเมตร และสถานีรถไฟหลักสองแห่ง ได้แก่ Bairabi และ Asom สนามบินหนึ่งแห่งที่เมืองหลวง Aizawl (Aizawl-Lengpuri)

19. รัฐนาคาแลนด์ หรือ นากาแลนด์ (Nagaland) คือหนึ่งในรัฐแปดน้องสาวทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย มีเขตติดต่อกับรัฐอัสสัมทางทิศตะวันตก รัฐอรุณาจัลประเทศ และส่วนหนึ่งของรัฐอัสสัมทางทิศเหนือ ประเทศเมียนมาร์ทางทิศตะวันออก และรัฐมณีปุระทางทิศใต้ ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 4 สายได้แก่ Dhansiri, Doyang, Dikhu, และ Jhanji ยอดเขาที่สูงที่สุด ชื่อ Saramati ซึ่งสูง 3,841 เมตร อุทยานแห่งชาติ ชื่อ Intangki และมี โครงการ Themezie เป็นระบบชลประทานที่สำคัญของรัฐ ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ รัฐนาคาแลนด์มีทรัพยากรแร่ธาตุที่อุดมสมบูรณ์มาก ไม่ว่าจะเป็น ถ่านหิน, หินปูน, เหล็ก, นิกเกิล, โคบอลต์, โครเมียม, และมาร์เบิล แม้ว่าบางชนิดยังไม่ถูกขุดขึ้นมาใช้มากนัก ด้านอุตสาหกรรม รัฐนี้มีศักยภาพในการผลิตสิ่งของประดับตกแต่ง อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมยังถือว่าประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ โรงงานผลิตน้ำตาล Nagaland ที่เมือง Dimapur ยังสามารถผลิตน้ำตาลปริมาณสูงถึง 1,000 ตัน ส่วนผลผลิตทางการเกษตร

หลัก คือ ข้าว และผักชนิดต่างๆ ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 23,466 กิโลเมตร ส่วนสถานีรถไฟหลัก คือ Dimapur ซึ่งอยู่ห่างจาก Imphal 215 กิโลเมตร ส่วนสนามบินก็มี 1 แห่ง คือ Dimapur

20. รัฐโอริสสา (Odisha) คือหนึ่งในรัฐของประเทศอินเดีย ตั้งอยู่ตรงกลางของประเทศ ติดกับอ่าวเบงกอล มหาสมุทรอินเดีย ด้านสภาพทางภูมิศาสตร์ รัฐโอริสสามีแม่น้ำทั้งหมด 6 สาย ได้แก่ Mahanadi, Brahmani, Baitarani, Tel, Pushikulya, Sabari ภูเขาสูงลูก ประกอบไปด้วย Garhjat และ Mahendra Giri ทะเลสาบทั้งหมด 3 แห่ง ได้แก่ Hirakud, Balimela, และ Chilka ซึ่งใหญ่ที่สุดในรัฐนี้ โดยมีความยาว 64 กิโลเมตร และกว้าง 16 ถึง 20 กิโลเมตร นอกจากนี้ ในทะเลสาบ Chilka ยังมีเกาะที่สวยงามสองแห่ง คือ Parikud และ Malud ทะเลสาบ Chilka ยังเป็นทะเลสาบน้ำกร่อยที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของทวีปเอเชีย กินเนื้อที่กว่า 1,100 ตารางกิโลเมตร จุดที่น่าสนใจเชิงการท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่ง คือ เขื่อน Hirakud ซึ่งมีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 4 ของโลก บนลุ่มน้ำมahanadi นอกจากนี้รัฐโอริสสายังมีสวนสัตว์สิงโตที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ และสวนสัตว์เสือขาวเพียงแห่งเดียวในโลกเท่านั้น ซึ่งตั้งอยู่บริเวณชานเมือง Bhubaneswar ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐนี้ ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ แร่ธาตุที่พบก็มีอยู่มากมาย อาทิ โครไมต์, บะซอลท์, โดโลไมต์, กราไฟต์, ถ่านหิน, ทองแดง, เกลิน, ตะกั่ว, ตะกั่ว, ควอตซ์ไซต์ ด้านการเกษตรกรรม ประชากรกว่า 64% ของรัฐประกอบอาชีพนี้ โดยผลผลิตก็มีอยู่หลายชนิด ได้แก่ ข้าว, เมล็ดถั่ว, ปอ, อ้อย ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจหลัก, มะพร้าว, ขมิ้น เป็นต้น ปริมาณข้าวที่รัฐนี้ผลิตได้คิดเป็นสัดส่วน 1/10 ของประมาณข้าวที่ผลิตได้ทั้งหมดของประเทศอินเดีย ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 3,596 กิโลเมตร ทางด่วนยาว 4,644 กิโลเมตร รางรถไฟมีความยาว 2,339 กิโลเมตร โดยสถานีรถไฟหลักมีหลายจุด อาทิ Bhubaneswar, Puri, Cuttack เป็นต้น สนามบินหนึ่งแห่ง คือ Bhubaneswar ส่วนท่าเรือมีสองแห่งด้วยกัน ได้แก่ Paradeep ซึ่งเป็นท่าเรือหลัก และ Gopalpur ซึ่งเป็นท่าเรือทุกฤดูกาล

21. รัฐปัญจาบ (Punjab) ตั้งอยู่ทางเหนือของอินเดีย มีเมืองหลวงชื่อ จันตีครห์ มีประชากรอยู่ประมาณ 24 ล้านคน และรัฐนี้เป็นศูนย์กลางของชาวสิกข์ โดยมีสถานที่สำคัญ คือ สุวรรณวิหาร หรือวัดทอง สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวสิกข์ ระบบแผนผังเมืองนี้ มีการจัดสัดส่วนอย่างชัดเจน แยกเป็นเขตที่อยู่อาศัย เขตอุตสาหกรรม เขตธุรกิจ แต่และส่วนจะไม่มีการปะปนกัน มีทางสรรพสินค้า มีร้านขายของ มีร้านสะดวกซื้อ มีสินค้าบางอย่างที่นำเข้ามาจากเมืองไทย เป็นเมืองแห่งการศึกษาเล่าเรียน มีค่าครองชีพสูง เมืองมีการออกแบบที่สวยงาม ถือได้ว่าเป็นเมืองที่สวยงามอีกเมืองหนึ่งของประเทศอินเดีย โดยมีทีมงานนักออกแบบผังเมืองโดยชาวต่างชาติ คือ เลอ คอร์บูซีเออร์สถาปนิกชาวสวิสเซอร์แลนด์ แมททิว โนวิกส์ สถาปนิกชาวโปแลนด์ และคนสุดท้าย อัลเบิร์ต เมเยอร์ นักผังเมืองชาวสหรัฐฯ ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 3 สายด้วยกัน ได้แก่ Beas, Sutlej และ Ravi ภูเขาทั้งหมด 3 ลูก อันประกอบไปด้วย Katar Dhar, Hoshiarpur Choaland และ Chandigarh Choaland ด้านเศรษฐกิจของรัฐนี้ อุตสาหกรรมหลักที่พบคือ สิ่งทอ เครื่องจักรเย็บผ้า สินค้ากีฬา น้ำตาล แป้ง ปุ๋ย จักรยาน เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ เครื่องใช้ไฟฟ้า โดยมีเมืองทางวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะ ชื่อ เมือง Jalandhar พื้นที่กว่า 84% ของรัฐนี้ถูกใช้ไปในการเกษตรกรรม นอกจากนี้ ข้าวสาลี 45% และข้าว 25% ที่ถูกผลิตในรัฐนี้ได้ถูกส่งไปยังคลังส่วนกลางของประเทศเพื่อสำรองไว้ในยามฉุกเฉิน ผลผลิตทางการเกษตรก็มีหลายชนิด เช่น ข้าวสาลี, ข้าว, ข้าวโพด, ข้าวบาร์เลย์, อ้อย, มันฝรั่ง, ฝ้าย, เมล็ดถั่ว เป็นต้น

ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาวถึง 67,370 กิโลเมตร ส่วนรางรถไฟมีความยาว 3,726.06 กิโลเมตร ซึ่งมีสถานีรถไฟหลักหลายจุด อาทิ Paitala, Jalandhar, Amritsar เป็นต้น รัฐนี้มีสนามบินนานาชาติ 1 แห่ง คือ Rajajasansi International Airport ที่เมือง Amritsar และสนามบินภายในประเทศอื่นๆ เช่น Chandigarh, Patiala เป็นต้น

22. รัฐราชสถาน (Rajasthan) ตั้งอยู่ทางตะวันตกของประเทศติดกับประเทศปากีสถาน ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้เป็นรัฐที่มีทะเลทรายชื่อ the Thar มีแม่น้ำทั้งหมด 5 สายด้วยกัน ได้แก่ Luni, Banas, Kali Sindh, Chambal, และ Indira Gandhi Nahar (แท้จริงแล้วเป็นคลอง) ภูเขาหลายลูก เช่น Alwar, Sojat, Mewar เป็นต้น ทะเลสาบหลายแห่ง เช่น ทะเลสาบเกลือ Sambhar ทะเลสาบ Gudha, Rana Pratap Sagar, Dhebar เป็นต้น มีสวนสัตว์เสือ Sariska ที่เมือง Alwar และอุทยานแห่งชาติ Keoladeo Ghana ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ รัฐราชสถานมีแร่ธาตุอยู่เป็นจำนวนมากหลากหลายชนิด กว่า 58 ชนิดจากทั้งหมด 79 ชนิดได้มีการผลิตที่รัฐนี้ อาทิ มรกต, พลอยแดงหรือโกเมน, ยิปซัม, แร่เงิน, แร่ใยหิน, เฟลสปาร์, ไมกา เป็นต้น ภาคอุตสาหกรรมมีอยู่หลากหลาย เช่น สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม, ผ้าขนสัตว์, น้ำตาล, ซีเมนต์, แก้ว, โซเดียม, ยาฆ่าแมลง เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีโรงงานที่ผลิตโซดาไฟ, แคลเซียมคาร์ไบด์, จิวเวอรี่, เครื่องปั้นถ้วยชาม ซึ่งงานหัตถกรรมของรัฐนี้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกเลยทีเดียว ด้านผลผลิตทางการเกษตร โดยทั่วไปที่พบมากคือ ข้าวโพด, ข้าวสาลี, ถั่วเขียว, ฝ้าย, อ้อย, ยาสูบ เป็นต้น ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาวมากถึง 189,402 กิโลเมตร รางรถไฟมีความยาว 6,228 กิโลเมตร โดยมีสถานีรถไฟหลักอยู่หลายจุด อาทิ Jaipur, Jodhpur, Kota, Bikaner เป็นต้น ส่วนสนามบินมีอยู่สองแห่งด้วยกัน ได้แก่ Jaipur ที่เมืองหลวง และ Jodhpur

23. รัฐสิกขิม (Sikkim) คือรัฐหนึ่งทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย มีพื้นที่ทางตะวันตกติดต่อกับประเทศเนปาล ทางทิศเหนือติดต่อกับเขตปกครองตนเองทิเบต และประเทศจีน และทางทิศตะวันออกติดต่อกับประเทศภูฏาน แต่เดิมสิกขิมเป็นรัฐเอกราช มีขนาดใหญ่กว่าเคลีเล็กน้อย ปกครองโดยราชวงศ์นัมเยล ด้วยความเป็นรัฐเอกราชเล็กๆ อาจถูกบั่นทอนจากจีนซึ่งยึดทิเบตได้ เมื่ออินเดียได้รับเอกราช สิกขิมจึงยอมอยู่ใต้เอกราชเดียวกับอินเดีย ในอดีตประชากรส่วนใหญ่ของที่นี่เป็นชาวเลปชาซึ่งมีเชื้อสายเป็นชาวทิเบต แต่ปัจจุบันประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวเนปาลี ประมาณร้อยละ 75 ของประชากร

ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำสองสาย ได้แก่ Teesta และ Rangit นอกจากนี้ ยังมียอดเขาที่สูงที่สุดในประเทศ ชื่อ Kanchenjunga ซึ่งสูงเป็นอันดับที่ 3 ของโลกอีกด้วย อุทยานแห่งชาติ Khan-gchendzonga เป็นหนึ่งในอุทยานแห่งชาติที่สูงที่สุดในโลกเช่นเดียวกัน รัฐสิกขิมยังมีอุทยานแห่งชาติอีกหนึ่งแห่ง ชื่อ Deorali โดยทั่วไปแล้วเราสามารถพบพืชกว่า 4,000 สายพันธุ์ในรัฐนี้ โดยมีบางสายพันธุ์ที่หายาก เช่น Snow Leopard, Tibetan Argali Sheep, Red Panda, the Yak, Fairrienum Orchid เป็นต้น ด้านทรัพยากรแร่ธาตุมีอยู่ 4 ชนิดหลักที่สามารถพบได้ ประกอบไปด้วย ทอง, เงิน, ทองแดง และสังกะสี อุตสาหกรรมที่พบก็ได้แก่ การแปรรูปอาหาร การฟอกหนัง การประกอบนาฬิกา โรงกลั่นสุรา โรงงานนวดแป้ง ผลผลิตทางการเกษตรที่พบ ได้แก่ ข้าวโพด, ข้าวเปลือก, ข้าวฟ่าง, ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ นอกจากนี้รัฐสิกขิมยังสามารถผลิตส้ม มันฝรั่ง แอปเปิ้ล และกระวานอีกด้วย

ซึ่งรัฐสิกขิมมีพื้นที่การผลิตและสามารถเก็บเกี่ยวกระวานได้มากที่สุดในประเทศ นอกจากนี้ยังมีสายพันธุ์กล้วยไม้มากมายในรัฐแห่งนี้ ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 3,672 กิโลเมตร แต่อย่างไรก็ดี รัฐนี้ไม่มีสถานีรถไฟหลัก โดยสถานีที่อยู่ใกล้ที่สุดคือ Siliguri ซึ่งอยู่ห่างออกไป 114 กิโลเมตร ส่วนสนามบินมีอยู่ 2 แห่งด้วยกัน ได้แก่ Gangtok และ Bagdogra

24. รัฐทมิฬนาฑู (Tamil Nadu) ตั้งอยู่ใต้สุดของประเทศอินเดีย มีเขตแดนทางทะเลติดต่อกับประเทศศรีลังกา และอ่าวเบงกอล เป็นดินแดนของชาวทมิฬ เป็นรัฐใหญ่อันดับ 11 ของประเทศ เมืองหลักคือเจนไนหรือมัธราส ตั้งขึ้นราวพุทธศตวรรษที่ 22 เป็นเมืองหลักและฐานทัพเรือของอังกฤษ ปัจจุบันเป็นเมืองที่ใหญ่เป็นอันดับสี่ของอินเดีย และเป็นแหล่งผลิตภาพยนตร์ภาษาทมิฬ (Kollewood) ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำจำนวนมากหลายสาย อาทิ Palar, Kaveri, Vaigai, Cheyyar, Ponniyar, Meyar, Bhavani, Chittar, Vellar เป็นต้น ทางด้านตะวันตกของรัฐนั้นเป็นแนวของสันเขา ชื่อ Western Ghats โดยมีจุดแยกเพียงตำแหน่งเดียว ชื่อ Palghat Gap ซึ่งมีความยาวประมาณ 25 กิโลเมตร ทางด้านตะวันออกของรัฐนั้นเป็นภูเขาชื่อ Palani ซึ่งมีจุดพักที่มีชื่อเสียงบนนั้นชื่อ Kodaikanal ด้านทรัพยากรแร่ธาตุที่พบ ได้แก่ ลิกลินด์, หินปูน, แร่กานีส, ไมกา, ควอตซ์, เฟลสปาร์, บะซอลท์, และยิปซัม อุตสาหกรรมที่พบในรัฐนี้ ก็เริ่มตั้งแต่ อุตสาหกรรมผ้าฝ้าย รถยนต์ ปู่เคมี กระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ รถถัง ซีเมนต์ เหล็ก และคอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์ต่างๆ ส่วนผลผลิตทางการเกษตรที่พบ อาทิ ข้าว, ข้าวโพด, เมล็ดถั่ว, อ้อย, เมล็ดน้ำมันพืช, ฝ้าย, พริก, กาแฟ, ชา, ยางพารา, กระวาน เป็นต้น ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 62,017 กิโลเมตร ส่วนรางรถไฟมีความยาว 3,761 กิโลเมตร โดยมีสถานีรถไฟหลักอยู่หลายจุด เช่น Chennai, Madurai, Tiruchirapalli, Coimbatore, Erode เป็นต้น นอกจากนี้ รัฐทมิฬนาฑูยังมีสนามบินนานาชาติ 1 แห่งที่เมือง Chennai ชื่อ Meenambakam International Airport และสนามบินภายในประเทศอื่นๆ เช่น Madurai, Salem, Coimbatore เป็นต้น ท่าเรือมีทั้งหมด 3 แห่งด้วยกัน อันประกอบไปด้วย Chennai และ Thoothukudi, Cuddalore, และ Nagapattinam

25. รัฐเตลังคานา (Telangana) เป็นรัฐที่ไม่ติดทะเล อยู่ทางตอนใต้ของประเทศอินเดีย จัดตั้งขึ้นเป็นรัฐที่ 29 ของประเทศเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2557 ประกอบด้วยเขต 10 แห่งที่แยกจากภาคตะวันตกเฉียงเหนือของ รัฐอานธรประเทศ นครไฮเดอราบาดจะเป็นเมืองเอกของทั้งรัฐเตลังคานาและรัฐอานธรประเทศเป็นเวลาสิบปี รัฐเตลังคานามีพื้นที่ 114,840 ตารางกิโลเมตร ใหญ่เป็นอันดับที่ 12 และมีประชากร 35,286,757 คน (เมื่อปี 2554) มากเป็นอันดับที่ 12 ของอินเดีย รัฐเตลังคานามีชายแดนติดกับรัฐอานธรประเทศทางทิศใต้และทิศตะวันออก รัฐมหาราษฏระทางทิศเหนือและทิศตะวันตกเฉียงเหนือ รัฐกรณาฏทางทิศตะวันตกและรัฐคุชราตทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ด้านตำแหน่งที่ตั้งนั้น รัฐเตลังคานาอยู่บนที่ราบสูง Deccan เกือบจะตรงกึ่งกลางของคาบสมุทรอินเดีย ส่วนแม่น้ำที่ไหลผ่านก็มีอยู่หลายสาย อาทิ Musi, Krishna, Godavari, Bhima, และ Manjira ลักษณะดินที่พบในรัฐนี้มีอยู่หลากหลาย เช่น ดินแดงปนทราย, ดิน Chalkas, ดิน Dubbas นอกจากนี้ ยังมีอุทยานแห่งชาติทั้งหมด 3 แห่ง และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอีก 10 แห่ง สภาพภูมิอากาศร้อนและแห้งแล้ง อุณหภูมิสามารถสูงถึง 42 องศาเซลเซียส ในฤดูร้อนซึ่งกินระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงกรกฎาคม ด้านสภาพเศรษฐกิจนั้น รัฐนี้เป็นหนึ่งในรัฐที่ด้อยพัฒนามากที่สุดในประเทศอินเดีย นอกจากนี้อัตราการรู้หนังสือยังต่ำ เด็กมี

สภาพความเป็นอยู่ที่ไม่ดี โภชนาการด้อยประสิทธิภาพ มีการใช้แรงงานเด็ก การฆ่าตัวตายของชาวนา การขาดแคลนทั้งน้ำและไฟฟ้า และอัตราการว่างงานที่สูง และอื่นๆอีกมากมาย แม้กระนั้น โครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งของรัฐนั้นน่าทึ่งว่ามีประสิทธิภาพ โดยถนนหนทางเชื่อมต่อทุกเมืองภายในรัฐ และทุกหมู่บ้านเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีสนามบินนานาชาติ 1 แห่ง คือ Rajiv Gandhi International Airport ณ เมืองหลวงไฮเดอราบาด รัฐนี้ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์หลายแห่ง โดยมีอนุสรณ์สถาน โบราณสถาน พระราชวัง และวัดหลายแห่ง เป็นต้น

26. รัฐตรีปุระ (Tripura) เป็นหนึ่งในแปดรัฐทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย มีเขตติดต่อกับประเทศบังกลาเทศ 3 ทิศ คือ ทิศเหนือ ตะวันตก และใต้ ส่วนทางตะวันออกนั้นติดกับรัฐอัสสัมและรัฐมิโซรัม ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำทั้งหมด 5 สายด้วยกัน ได้แก่ Khowati, Manu, Gomti, Haorah, Muhuri ทรัพยากรทางธรรมชาติที่พบมีไม่มากนักเพียง ก๊าซธรรมชาติ ส่วนอุตสาหกรรมที่ได้รับการจดทะเบียนมีจำนวนสูงถึง 1,282 ราย โดยอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องทอผ้าด้วยมือเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในรัฐนี้ นอกจากนี้ ยังมีอุตสาหกรรมป่านซึ่งผลิตกระสอบและผลิตภัณฑ์อื่นๆ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือนที่มีความสำคัญของรัฐนี้ และเป็นที่แน่นอนว่าอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับก๊าซธรรมชาติจะพบในรัฐตรีปุระและเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ส่วนอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมมีจำนวนทั้งหมด 809 ราย ผลผลิตทางการเกษตรที่พบก็มีหลากหลาย เช่น ข้าว, อ้อย, ปอกระเจา, มันฝรั่ง, ชา และยางพารา ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 1,997 กิโลเมตร ส่วนรางรถไฟมีความยาวเพียง 64 กิโลเมตร โดยสถานีรถไฟหลักมีอยู่สองจุด คือ Manu-ghat และ Dharamnagar และสนามบิน 1 แห่ง คือ Agartala

27. รัฐอุตตรประเทศ (Uttar Pradesh) ตั้งอยู่บริเวณส่วนบนของประเทศโดยมีเขตแดนติดต่อกับประเทศเนปาลทางทิศเหนือ เป็นที่ตั้งของเมืองสำคัญในศาสนาฮินดู เช่น เมืองพาราณสี อโยธยา (เมืองเกิดของพระราม) มธुरา (เมืองเกิดของพระกฤษณะ) และอัลลาลาบัดหรือเมืองโกสัมพีนสมัยพุทธกาล ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำไหลผ่านทั้งหมด 6 สายด้วยกัน ได้แก่ Ganga, Yamuna, Gomti, Ghagra, Ramganga, และ Betwa มีสันเขาทั้งหมด 2 แนวด้วยกันอันประกอบไปด้วย Shivalik และ Kaimur ที่ราบทั้งหมด 3 แห่ง ได้แก่ Gangetic, Rohilkhand, และ Avadh อุทยานแห่งชาติทั้งหมด 2 แห่ง คือ Dudhwa และ Corbett ประกอบกับเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอีกทั้งหมด 3 แห่ง ได้แก่ Kedamath, Govind และ Chilla ด้านทรัพยากรแร่ธาตุที่พบก็ประกอบไปด้วย หินปูน, แมงกานีส, ถ่านหิน, ฟอสเฟต, โดโลไมต์, ทรายซิลิกา, ไพโรไฟไรต์ ส่วนอุตสาหกรรมที่พบในรัฐอุตตรประเทศ คือ อุตสาหกรรมน้ำมันที่ไว้ใช้ประกอบอาหาร, กระดาษ, ซีเมนต์, อะลูมิเนียม, อุปกรณ์รางรถไฟ, เคมีภัณฑ์ และ เครื่องทอผ้าด้วยมือ ส่วนผลผลิตทางการเกษตรนั้นก็มีอยู่ค่อนข้างหลากหลาย เริ่มตั้งแต่ ข้าวสาลี, ข้าว, ข้าวโพด, ข้าวบาร์เลย์, เมล็ดถั่วเขียว, อ้อย, มันฝรั่ง, และเมล็ดน้ำมันพืช ด้านการคมนาคมขนส่งทางบก ถนนมีความยาวถึง 131,969 กิโลเมตร ส่วนสถานีรถไฟก็มีอยู่หลายจุดหลัก อาทิ Lucknow, Agra, Kanpur, Allahabad, Mughalsarai, Jhansi, Moradabad, Varanasi, Tundla, Gorakhpur, Gonda, Faizabad, Bareilly, Hindon (Ghaziabad), Gorakhpur, Sarsawa, Fursatganj (Rae-Bareilly) นอกจากนี้รัฐอุตตรประเทศยังมีงานฝีมือ อาทิ ผ้าสำหรับ, ผ้าไหมพาราณสี หรือที่เรียกว่า Brocade การแกะสลักไม้ ผลิตภัณฑ์ต่างๆที่ทำด้วยเหล็ก ไม้ ลูกหิน แก้ว และอื่นๆ อีกมากมาย

28. รัฐอุตตราขัณฑ์ (Uttarakhand) เป็นรัฐหนึ่งประเทศอินเดีย ตั้งอยู่ตอนเหนือของประเทศ มีเขตแดนทางทะเลติดต่อกับทิเบต ประเทศจีน ทางทิศเหนือ และประเทศเนปาลทางตะวันออก รัฐอุตตราขัณฑ์เป็นรัฐที่ 27 ของสาธารณรัฐอินเดีย เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 เดิมชื่อ รัฐอุตตราพรเดชม์ หรือ “อุตตราพรเดชม์” เปลี่ยนมาใช้ชื่อปัจจุบันเมื่อ 1 มกราคม พ.ศ. 2550 เป็นแหล่งต้นน้ำของแม่น้ำยมนาและแม่น้ำคงคา

29. รัฐเบงกอลตะวันตก (West Bengal) ตั้งอยู่ตรงกลางเยื้องไปทางตะวันออกของประเทศ มีเขตติดต่อรัฐสิกขิม รัฐอัสสัมและประเทศภูฏานทางทิศเหนือ ติดต่อกับประเทศเนปาลทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ติดต่อกับรัฐโอริสสาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ติดต่อกับประเทศบังกลาเทศทางทิศตะวันตก และอ่าวเบงกอล มหาสมุทรอินเดียทางใต้ ด้านสภาพภูมิประเทศ รัฐนี้มีแม่น้ำไหลผ่านจำนวนมากถึง 10 สาย อาทิ Bhagirathi, Mayurakshi, Damodar, Kangsbat, Teesta เป็นต้น ส่วนภูเขาที่พบก็มี 2 ลูกหลัก ได้แก่ Susnia และ Darjeeling อุทยานแห่งชาติ Sundarbans ซึ่งยังเป็นถิ่นอนุรักษ์พันธุ์เสืออีกด้วย แร่ธาตุที่ถูกขุดขึ้นมาใช้ประโยชน์มีเพียง 2 ชนิด ได้แก่ ดินขาว และถ่านหิน ส่วนอุตสาหกรรมที่พบในรัฐนี้มีความหลากหลาย ได้แก่ วิศวกรรม, รถมอเตอร์, เคมีภัณฑ์, เกล็ดขี้เกลือ, อะลูมิเนียม, เซรามิค, ปอกระเจา, สิ่งทอเครื่องนุ่งห่มที่ทำจากฝ้าย, ขา, กระดาษ, เครื่องหนัง, รองเท้า, จักรยาน, ผลิตภัณฑ์จากฟาร์ม, เครื่องปั้นดินเผา, ปุ๋ยที่ได้จากกระดูกสัตว์ป่าน ส่วนอุตสาหกรรมที่รัฐมีส่วนในการดำเนินการ ได้แก่ หั้วจักรไฟฟ้า, เคเบิล, ปุ๋ย, การต่อเรือ และ อารูญชโฮปปรณ์ทางการทหาร ส่วนผลผลิตทางการเกษตรที่พบ ได้แก่ ข้าว, ข้าวสาลี, เมล็ดน้ำมันพืช, มันฝรั่ง, ปอกระเจา และ เมล็ดถั่ว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาวถึง 91,970 กิโลเมตร ส่วนรางรถไฟมีความยาว 4,562 กิโลเมตร ซึ่งมีสถานีหลักอยู่หลายแห่ง อาทิ Howrah, Asansol, Sealdah, Bandel, Bardhaman, Kharagpur เป็นต้น และโครงการรถไฟใต้ดินก็กำลังดำเนินการเป็นโครงการรถไฟใต้ดินแห่งแรกของประเทศอีกด้วย ซึ่งเปิดใช้การเมื่อปีพ.ศ. 2538 นอกจากนี้รัฐเบงกอลตะวันตกยังมีสนามบินนานาชาติ 1 แห่ง ที่เมือง Kolkata ซึ่งเป็นเมืองหลวง ชื่อ Dum Dum International Airport และสนามบินภายในประเทศอีกหลายแห่ง เช่น Bagdogra, Kalaikunda, Panagarh, Malda, Behala เป็นต้น และยังมีท่าเรืออีกสองแห่ง คือ Kolkata และ Haldia

30. หมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ (Andaman and Nicobar Islands) เป็นหมู่เกาะขนาดใหญ่ ที่มีเกาะรวมกันทั้งหมด 572 เกาะ ตั้งอยู่ในบริเวณอ่าวเบงกอลและทะเลอันดามัน ในบรรดาเกาะทั้งหมดมีเพียง 38 เกาะเท่านั้นที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ มีเนื้อที่ประมาณ 8,293 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 92 ของพื้นที่ปกคลุมไปด้วยป่าฝนหนาที่บ โดยหมู่เกาะอันดามันเป็นศูนย์กลางทางตอนเหนือ และ เป็นที่ตั้งของเมืองพอร์ตเบลล์ซึ่งเป็นเมืองหลวง เมืองพอร์ตเบลล์ ตั้งอยู่ทางด้านชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ ของเกาะอันดามัน และยังมีเกาะเกรทนิโคบาร์เป็นศูนย์กลางทางใต้อีกด้วย มีประชากรอาศัยอยู่ราว 350,000 คน เมืองพอร์ตเบลล์ อยู่ห่างจากเกาะภูเก็ตประมาณ 450 กิโลเมตร อยู่ห่างจากเมืองเซินไน 1,190 กิโลเมตร และเมืองกัลกัตตาราว 1,255 กิโลเมตร หมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ เป็นส่วนหนึ่งของประเทศอินเดีย โดยทางการอินเดียได้จัดให้หมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ เป็นดินแดนเขตปกครองพิเศษในนามของสหภาพหมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ ซึ่งปัจจุบันอินเดียได้ให้ความสำคัญหมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ในฐานะจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญยิ่งของกองทัพเรืออินเดียอีกด้วย

ด้านสภาพภูมิประเทศ ส่วนใหญ่แล้วมีลักษณะเป็นภูเขา โดยมียอดสูงสุด 732 เมตร โดยเป็นส่วนที่สูงขึ้นมาจากสันเขาที่จมอยู่ใต้ทะเล ด้านสภาพเศรษฐกิจ พื้นที่กว่า 48,594 เฮกเตอร์ ของเกาะนั้นได้ถูกนำไปใช้ในการเกษตรกรรม โดยผลิตผลหลัก ได้แก่ ข้าว, มะพร้าว, และผลหมาก ส่วนผลิตผลอื่นที่สามารถเพาะปลูกได้ เช่น อ้อย, เมล็ดถั่ว, ผักและผลไม้ชนิดต่างๆ กาแฟ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการเพาะปลูกพริกและยางพาราประปราย อุตสาหกรรมที่พบก็เกี่ยวข้องกับการประมง การท่องเที่ยว และการซ่อมแซมเรือที่ชำรุดเสียหาย โดยมีอุตสาหกรรมขนาดเล็กในระดับหมู่บ้านที่ลงทะเบียนแล้วทั้งหมด 1,421 แห่ง อาทิ อุตสาหกรรมแปรรูปปลา เครื่องดื่ม ท่อ PVC ภาชนะพลาสติก เฟอร์นิเจอร์ และอื่นๆ อีกมากมาย โรงเรียนมีทั้งหมด 316 แห่งด้วยกันบนหมู่เกาะแห่งนี้ นอกจากนี้ยังมีกองทัพเรือซึ่งประกอบไปด้วยเรือรบทั้งหมด 57 ลำ ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 330 กิโลเมตร หมู่เกาะแห่งนี้สามารถโดยสารทางน้ำจากเมือง Kolkata, Chennai, Vishakapatnam ได้อย่างสะดวก ส่วนการโดยสารมายังหมู่เกาะทางอากาศสามารถทำได้ง่ายจากเมือง Kolkata และ Chennai ซึ่งบนหมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์มีสนามบิน ชื่อ Port Blair นอกจากนี้ยังมีอุทยานแห่งชาติซึ่งอนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำทะเล ชื่อ Mahatma Gandhi อีกด้วย ส่วนชายหาดก็มีหลายแห่งด้วยกัน ได้แก่ Corbyn Cove, Radha Nagar, Cutbert Bay, Karmatang, Ross&Smith, Wandoor

31. จันดิครห์ (Chandigarh) เป็นรัฐซึ่งมีขนาดเล็กเพียง 114 ตารางกิโลเมตร ประกอบกับไม่มีอาณาเขตติดกับทะเล และมีพื้นที่ติดต่อกับสองรัฐ คือรัฐปัญจาบและรัฐहरยาणा ชื่อของเมืองหลวงหรือ จันดิครห์แปลว่าปราสาทของจันตี ซึ่งเป็นเทวีในศาสนาฮินดู มีหมู่บ้านทั้งหมด 23 แห่งด้วยกัน ประชากรเพียง 1,054,686 คน อุตสาหกรรมที่พบในรัฐนี้ก็มีไม่มากนัก เช่น ถูบเท้าและกางเกงขึ้นใน, ยาปฏิชีวนะ, เครื่องใช้ในครัวเรือน, อุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีอุตสาหกรรมทั้งขนาดใหญ่และกลางจำนวน 15 แห่งในเมืองจันดิครห์ โดย 2 แห่งนั้นดำเนินการโดยภาครัฐ ส่วนอุตสาหกรรมขนาดเล็กนั้นมีจำนวนมากกว่า 3,000 แห่ง ซึ่งก็ให้เกิดการจ้างงานประมาณ 30,000 อัตรา นอกจากนี้รัฐเพื่อนบ้านทั้งสองรัฐยังได้สร้างและพัฒนานิคมอุตสาหกรรมบริเวณใกล้เคียงอีกด้วย ส่วนด้านการเกษตรกรรม รัฐนี้มีพื้นที่ 1,400 เฮกเตอร์ ซึ่งถูกใช้ในการเพาะปลูก ส่วนพื้นที่การชลประทานกินบริเวณ 1,450 เฮกเตอร์ ผลิตผลหลักทางการเกษตรมีไม่มากนักเพียงข้าวสาลี, ข้าวโพด และข้าวเปลือก ส่วนพื้นที่ป่าไม้นั้น มีอาณาบริเวณกว้างถึง 27 % ของพื้นที่รัฐทั้งหมด ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 15.275 กิโลเมตร สถานีรถไฟและสนามบินมีเพียงอย่างละ 1 แห่ง คือ ที่เมือง Chandigarh

32. ดาดราและนครหเวลี (Dadra and Nagar Haveli) เป็นดินแดนสหภาพแห่งหนึ่งของสาธารณรัฐอินเดีย เป็นเขตการปกครองที่มีดินแดนส่วนแยกเป็นสองส่วนคือดาดรา และนครหเวลี ซึ่งนครหเวลีถือเป็นดินแดนส่วนใหญ่ที่ถูกโอบล้อมโดยรัฐมหาราษฏระกับรัฐคุชราต ส่วนดาดราเป็นเขตขนาดเล็กที่อยู่ทางตอนเหนือของนครหเวลี เป็นดินแดนส่วนแยกถูกโอบล้อมโดยพื้นที่ของรัฐคุชราตทั้งหมด บางส่วนของพื้นที่ห่างจากเมืองดามันประมาณ 10-30 กิโลเมตร มีเมืองเอกคือ เมืองสิลวัสสะ ด้านสภาพภูมิประเทศ ดินแดนสหภาพแห่งนี้มีแม่น้ำไหลผ่านสองสาย ได้แก่ Silvassa และ Khanvel ส่วนอุตสาหกรรมที่พบภายในรัฐ ได้แก่ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม, วิศวกรรม, เคมีภัณฑ์, อิเล็กทรอนิกส์, บ้านพักตากอากาศหรือกระท่อม ส่วนผลิตผลทางการเกษตรกรรมมีจำนวนหลายชนิดด้วยกัน ได้แก่ ข้าวสาลี, อ้อย, ข้าวเปลือก, เมล็ดถั่ว, มะม่วง, ลิ้นจี่ ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว

635 กิโลเมตร ส่วนสถานีรถไฟหลักชื่อ Vapi ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองสิลวัสสะ 18 กิโลเมตร ส่วนสนามบินที่อยู่ใกล้ที่สุดคือ สนามบิน ณ เมืองมุมไบ สถานที่ท่องเที่ยวก็มีอยู่หลายแห่งด้วยกัน อาทิ ทะเลสาบ Vanganga เกาะ Garden เป็นต้น

33. ดามันและดีอู (Daman and Diu) เป็นดินแดนสหภาพของอินเดีย มีอาณาเขตติดต่อกับรัฐคุชราต รัฐมหาราษฏระ และดา德拉และนครเวลลี เดิมเป็นอาณานิคมของโปรตุเกส ถูกรวมเข้ากับอินเดียโดยการใช้อำลัทางทหารเมื่อ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2504 พร้อมกับรัฐกัว แต่โปรตุเกสไม่ยอมรับจนถึง พ.ศ. 2517 กัว ดามันและดีอูมีสถานะเป็นดินแดนสหภาพของอินเดียจน พ.ศ. 2530 รัฐกัวจึงมีสถานะเป็นรัฐ ส่วนดามันและดีอูคงเป็นดินแดนสหภาพต่อไป ด้านสภาพภูมิประเทศ ดามันและดีอูมีหมู่บ้านทั้งหมด 23 แห่ง เมือง 2 เมือง และมีแม่น้ำสองสายไหลผ่าน ได้แก่ Kalem และ Bhagwan ส่วนแร่ธาตุที่พบมากคือ เกลือ อุตสาหกรรมที่พบมี 3 ประเภทหลัก ได้แก่ การประมง, การท่องเที่ยว และ โรงกลั่นหรือต้มสุรา ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนดามันมีความยาว 191 กิโลเมตร ส่วนถนนดีอูมีความยาว 78 กิโลเมตร สถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด คือ Vapi สำหรับดินแดนสหภาพดามัน ส่วนสถานที่ที่ใกล้ที่สุดสำหรับดินแดนสหภาพดีอู คือ Delvada ส่วนสนามบินนั้นมีทั้งที่ดินแดนสหภาพดามันและดีอู

34. ลักชทวีป (Lakshadweep) หรือชื่อเดิมว่า หมู่เกาะลักกาตีฟ มินิคอย และอามินตีวี่ (Laccadive, Minicoy, and Amindivi Islands) เป็นดินแดนสหภาพแห่งหนึ่งของสาธารณรัฐอินเดีย และเป็นหมู่เกาะจำนวนหนึ่งในทะเลลัคกาทิฟ อยู่ห่างจากชายฝั่งรัฐเกรละทางตะวันตกเฉียงใต้ของอินเดียประมาณ 200-300 กิโลเมตร ถือเป็นเขตการปกครองสหภาพที่มีขนาดเล็กที่สุดในประเทศ ลักชทวีปเป็นหมู่เกาะแนวเดียวกันกับหมู่เกาะมัลดีฟส์และหมู่เกาะชากอส เนื่องจากการยกตัวของภูเขาใต้ทะเลในมหาสมุทรอินเดียและทะเลอาหรับ เมืองหลวง ชื่อ Karavatti ประชากรทั้งหมดมีเพียง 64,429 คน ภายในลักชทวีป มีหมู่บ้านทั้งหมด 28 หมู่บ้าน และเมืองทั้งหมด 3 เมือง ด้านสภาพทางภูมิศาสตร์ เกาะทั้งหมด 36 เกาะมีพื้นที่รวมกันทั้งหมด 32 ตารางกิโลเมตร โดยมีเพียง 10 เกาะเท่านั้นที่มีประชากรอาศัยอยู่ โดยเกาะ Androth เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดที่มีประชากรอาศัยอยู่ เนื้อที่กินบริเวณ 4.8 ตารางกิโลเมตร และยังเป็นเกาะที่อยู่ใกล้กับชายฝั่ง Kerala มากที่สุด นอกจากนี้ลักษณะทวีปยังมีทะเลสาบซึ่งมีเนื้อที่ 4,200 ตารางกิโลเมตร ส่วนน่านน้ำกินบริเวณกว้าง 20,000 ตารางกิโลเมตร ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ แร่ธาตุที่พบมีเพียง ซิลิกา และปะการัง ส่วนอุตสาหกรรมที่พบก็มีไม่มากนัก เช่น การประมง, การสร้างหรือต่อเรือ, ใบเปือกมะพร้าว เป็นต้น ส่วนผลผลิตทางการเกษตรที่พบ ก็มี 3 ชนิดด้วยกัน อันประกอบไปด้วย มะพร้าว, เนื้อมะพร้าวแห้ง และกล้วย ด้านการคมนาคมขนส่ง ระหว่างหมู่เกาะลักชทวีปและเกาะ Kochi นั้นสามารถโดยสารได้ทางเรือ ซึ่งใช้ระยะเวลาประมาณ 18 ถึง 20 ชั่วโมง หรือสามารถโดยสารทางอากาศ นอกจากนี้ยังมีสนามบิน 1 แห่ง คือ Agatti ส่วนท่าเรือที่หลายแห่งด้วยกัน ได้แก่ Karavatti, Minicoy, Agatti, Kadamatt, และ Kalpeni

35. นครหลวงเดลี (National Capital Territory of Delhi: NCT) เป็นรัฐที่ไม่มีพื้นที่ติดชายฝั่งทะเล เป็นที่ตั้งของเมืองหลวง กรุงเดลี เป็นมหานครที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของอินเดียและมีประชากรมากเป็นอันดับสองของประเทศ ครอบคลุมพื้นที่ เดลีเก่า และเดลีใหม่ (นิวเดลี) ซึ่งเป็นเมืองหลวงปัจจุบันของอินเดีย เดลีเก่า เป็นเขตวัฒนธรรมในสมัยโบราณ ประกอบไปด้วย มัสยิด สุเหร่า เป็นจำนวนมาก และเดลีใหม่ หรือนิวเดลี คือส่วนที่อังกฤษสร้างขึ้นเป็นที่ตั้งรัฐสภาสถานที่ทำการของรัฐบาล ถือเป็น

ศูนย์กลางการปกครองของอินเดีย เป็นเมืองสมัยใหม่ที่ประกอบไปด้วย ย่านการค้าทันสมัยเป็นจำนวนมาก และยังเป็นที่ตั้งของประตูอินเดียอีกด้วย รัฐเดลีมีแม่น้ำเพียง 1 สายไหลผ่าน คือ แม่น้ำยมนา หากพิจารณาทางด้านเศรษฐกิจ เราจะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมที่พบมีความหลากหลาย ได้แก่ อเล็กทรอนิกส์, เครื่องจักรทางวิศวกรรม, ชิ้นส่วนรถยนต์, สินค้าทางการกีฬา, จักรยาน, สินค้าที่ทำจาก PVC, รองเท้า, สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม, ปุย, ยาเวชภัณฑ์, ถูเก้และเครื่องชั้นใน, ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง, ซอฟต์แวร์ และอื่นๆ อีกมากมาย ส่วนผลผลิตทางการเกษตร ได้แก่ ข้าวสาลี, เมล็ดถั่วเขียว, ข้าวโพด เป็นต้น ในปัจจุบันนี้ ผัก ผลไม้ พืชไม้ดอก ผลิตภัณฑ์จากฟาร์มและสัตว์ปีก เริ่มพบได้ทั่วไปในรัฐ หรือเราอาจกล่าวได้ว่า ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเหล่านี้เริ่มมีมากขึ้น ด้านการคมนาคมขนส่ง สถานีรถไฟใต้ดินเดลีมีบทบาทที่สำคัญมากในการเชื่อมต่อสถานที่สำคัญต่างๆภายในรัฐ โดยมีสถานีหลักอยู่ด้วยกันสามจุด ได้แก่ Delhi Jn., New Delhi, และ Hazrat Nizamuddin นอกจากนี้ ยังมีสนามบินนานาชาติ 1 แห่ง ชื่อ Indira Gandhi International Airport สนามบินภายในประเทศที่เมือง Palam และสนามบินสำหรับการฝึกซ้อม Safdarjung

36. ปุฑูจเรี (Poudouchéry) หรือชื่อเดิมคือ พอนดิเชอร์รี หรือ พอนดี (Pondicherry หรือ Pondy) เป็นเขตการปกครองดินแดนสหภาพแห่งหนึ่งของสาธารณรัฐอินเดีย ซึ่งเดิมพื้นที่นี้เคยเป็นอดีตอาณานิคมของประเทศฝรั่งเศส และมีดินแดนส่วนแยกอีกจำนวนหนึ่ง แต่เรียกรวมว่า ปุฑูจเรี เนื่องจากปุฑูจเรีเป็นดินแดนส่วนใหญ่ เดิมปุฑูจเรี มีชื่อเดิมว่า พอนดิเชอร์รี แต่ต่อมาในปี พ.ศ. 2549 ได้มีการเปลี่ยนชื่อเมืองใหม่ ซึ่งมีความหมายว่า หมู่บ้านใหม่ ตามภาษาทมิฬ พื้นที่ทั้งหมดกินบริเวณ 479 ตารางกิโลเมตร และมีหมู่บ้านทั้งหมด 92 แห่ง เมืองทั้งหมด 6 เมือง ประชากรที่พำนักอาศัยทั้งหมด 1,244,464 คน

ด้านสภาพทางภูมิประเทศ เขตการปกครองแห่งนี้มีแม่น้ำทั้งหมดสองสาย ได้แก่ Gingee และ Mahe

อุตสาหกรรมที่พบนันประกอบไปด้วย สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม, ฮาร์ดแวร์, อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์, พลาสติก, ชิ้นส่วนจักรยาน, เครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์, อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าชนิดต่างๆ, ชิ้นส่วนรถยนต์, สบู่, น้ำตาล และอื่นๆอีกมากมาย ส่วนผลผลิตทางการเกษตรกรรมที่พบก็ได้แก่ ข้าว, เมล็ดถั่ว, มะพร้าว, เครื่องปรุงอาหาร เป็นต้น ส่วนพืช เช่น ถั่วลิสง และ พริก มีการปลูกกันมาที่เมือง Yanam

ด้านการคมนาคมขนส่ง ถนนมีความยาว 2,443 กิโลเมตร ส่วนทางด่วนมีความยาว 64 กิโลเมตร แต่อย่างไรก็ดี เขตการปกครองแห่งนี้ไม่มีสถานีรถไฟ โดยสถานที่อยู่ใกล้ที่สุด คือ Villupuram Jn. และเช่นเดียวกัน สนามบินที่ใกล้ที่สุดคือ สนามบินที่เมืองเชนไน อย่างไรก็ตาม เขตการปกครองแห่งนี้มีท่าเรือ 1 แห่ง คือ Pondicherry นอกจากนี้ เขตการปกครอง Pondicherry ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ที่สวยงามมากมาย สถาปัตยกรรมแบบฝรั่งเศสที่สวยงามให้ได้เที่ยวชมโดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็น เมืองโบราณฝรั่งเศส ซึ่งมีถนนหนทางที่ประณีตสวยงาม และชายหาดที่มีชีวิตชีวา อนุสรณ์สถานสงครามฝรั่งเศส สวนพฤกษศาสตร์ อนุสาวรีย์ Joan of Arc พิพิธภัณฑ์สถานต่างๆ มากมายหลายแห่ง วัด Varadaraja-perumal วัด Sri Vedapureeswarar และอื่นๆ

ตารางที่ 4.9 มูลค่าภาคการผลิตต่างๆ ของรัฐในประเทศอินเดีย (หน่วย: 10 ล้านรูปี)

State	Agriculture and Allied		Agriculture		Industry		Mining and Quarrying		Manufacturing		Services	
	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14
A & N Islands	374	386	252	261	871	888	9	8	30	32	2,743	3,036
Andhra Pradesh (undiv.)	82,048	87,325	64,878	68,450	105,431	106,801	11,704	10,301	54,815	55,705	244,633	261,810
Arunachal Pradesh	1,668	1,713	987	1,026	1,960	2,038	110	114	130	133	2,250	2,420
Assam	18,002	18,829	15,063	15,733	18,056	18,829	4,449	4,541	6,361	6,590	47,571	50,880
Bihar	35,907	35,134	31,893	30,890	36,014	40,865	91	91	10,008	11,569	92,199	102,598
Chandigarh	75	-	66	-	2,403	-	-	-	1,071	-	14,053	-
Chhattisgarh	17,207	17,658	13,081	13,307	33,966	36,028	8,113	8,477	12,373	12,379	34,960	38,519
Delhi	1,459	1,506	1,379	1,424	21,442	21,733	-	-	10,822	11,003	193,070	212,918
Goa	1,001	-	641	-	9,489	-	385	-	5,953	-	19,310	-
Gujarat	47,594	-	40,820	-	167,325	-	6,918	-	112,881	-	212,301	-
Haryana	29,378	30,320	27,806	28,683	52,087	54,229	65	65	34,613	35,939	106,568	116,527
Himachal Pradesh	7,765	8,802	5,602	6,595	17,543	17,970	149	150	7,623	7,820	19,172	20,484
Jammu & Kashmir	8,933	9,062	7,451	7,567	10,279	10,669	448	503	3,051	3,136	23,665	25,669

State	Agriculture and Allied		Agriculture		Industry		Mining and Quarrying		Manufacturing		Services	
	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14
Jharkhand	16,463	17,817	13,432	14,626	43,254	45,443	11,776	12,679	22,502	22,863	45,879	51,132
Karnataka	39,737	41,151	32,603	33,675	84,185	85,221	1,219	1,240	49,523	49,600	172,737	185,256
Kerala	19,864	-	15,588	-	53,967	-	847	-	17,171	-	148,019	-
Madhya Pradesh	56,171	69,250	51,909	64,880	59,747	61,029	7,922	7,748	24,008	23,978	98,824	108,248
Maharashtra	65,504	-	54,044	-	245,147	-	3,455	-	163,875	-	532,914	-
Manipur	1,468	-	1,142	-	2,197	-	-	-	371	-	4,227	-
Meghalaya	1,963	2,126	1,499	1,655	3,504	3,736	659	667	767	835	6,491	7,354
Mizoram	951	-	682	-	885	-	22	-	89	-	3,533	-
Nagaland	2,756	-	2,156	-	1,334	-	14	-	181	-	6,403	-
Odisha	23,876	23,099	19,580	18,889	49,379	52,214	8,165	8,669	22,479	24,075	67,111	72,914
Puducherry	564	599	375	411	5,352	5,893	-	-	4,063	4,484	7,010	8,989
Punjab	35,864	36,008	33,930	33,986	48,144	49,592	12	13	32,620	33,733	80,329	87,449
Rajasthan	49,549	49,658	44,105	44,123	67,534	69,933	11,827	13,324	28,255	28,082	117,146	125,406
Sikkim	443	-	408	-	3,234	-	10	-	1,966	-	1,814	-
Tamil Nadu	32,792	35,394	28,015	30,517	142,927	145,230	2,151	2,218	87,356	90,440	275,594	298,352

State	Agriculture and Allied		Agriculture		Industry		Mining and Quarrying		Manufacturing		Services	
	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14	2012-13	2013-14
Tripura	4,136	-	2,944	-	3,449	-	288	-	785	-	9,411	-
Uttar Pradesh	99,562	102,954	90,368	93,294	99,858	100,687	3,974	4,199	56,650	56,286	245,711	264,630
Uttarakhand	6,734	7,000	4,921	5,082	24,934	28,097	34,689	37,887	442	489	17,625	19,373
West Bengal	59,290	62,420	46,774	49,413	66,034	72,362	3,128	3,370	35,364	37,693	226,261	243,905
India	764,510	800,548	649,424	681,412	1,494,921	1,500,225	108,328	106,838	863,876	857,705	3,222,680	3,441,017

ที่มา: Planning Commission of India, ธันวาคม 2557

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวม ประชากร และขนาดของพื้นที่

ประเทศอินเดียแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 29 รัฐและ 7 ดินแดนสหภาพ (Union Territories) บางรัฐมีขนาดใหญ่มากทั้งในมิติของประชากรและพื้นที่ ในขณะที่บางเขตการปกครองก็มีขนาดเล็กมาก รัฐอุตตรประเทศถือเป็นหนึ่งในรัฐที่มีขนาดใหญ่และมีประชากรมากกว่า 200 ล้านคน ในขณะที่อีก 16 เขตการปกครองของประเทศมีประชากรอยู่ในราว 1 ล้านคนเท่านั้น ในมิติทางด้านพื้นที่ รัฐที่มีพื้นที่กว้างขวางมากที่สุดคือ ราชสถาน ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่ารัฐที่มีขนาดเล็กที่สุดคือรัฐกัวถึง 92 เท่า

อุตตรประเทศอาจจะมีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 2 แต่เนื่องจากเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุด นั่นทำให้อุตตรประเทศครองตำแหน่งที่ 2 ในฐานะรัฐที่ประชากรยากจนที่สุดในประเทศ อินเดียด้วยเช่นกันเมื่อพิจารณาจากตัวเลขรายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อคนต่อปี แต่ในทางกลับกัน รัฐกัว ซึ่งมีขนาดพื้นที่เล็กที่สุดกลับกลายเป็นรัฐที่มีประชากรร่ำรวยมากที่สุด ในขณะที่ราชสถานซึ่งมีพื้นที่มากที่สุดกลับมีขนาดเศรษฐกิจอยู่ในลำดับที่ 7 และมีรายได้เฉลี่ยของประชากรอยู่ในลำดับที่ 23

ตารางที่ 4.10 แสดงข้อมูลจำนวนประชากรจากการสำมะโนในปี 2011 พื้นที่ของแต่ละรัฐ และมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของแต่ละรัฐโดยใช้ข้อมูลของปี 2013-2014 GDP:POP แสดงให้เห็นสัดส่วนระหว่างและมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของแต่ละรัฐต่อจำนวนประชากรซึ่งเป็นตัวเลขที่อาจจะแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของประชากรในแต่ละรัฐ ถ้าตัวเลข GDP:POP เกินกว่า 1 แสดงว่าประชากรในรัฐนั้นๆ 1 คนสร้างรายได้ในสัดส่วนที่สูงกว่าสัดส่วนเฉลี่ยของทั้งประเทศ GDP:AREA แสดงให้เห็นประสิทธิภาพในการใช้พื้นที่ และถ้าตัวเลขนี้มีค่าสูงกว่า 1 แปลว่า รัฐนั้นๆ ใช้พื้นที่ของตนในการสร้างรายได้ให้กับประเทศอย่างมากและสูงกว่าค่าเฉลี่ยของทั้งประเทศ

เราพบว่า 10 รัฐ และ 3 ดินแดนสหภาพมีสัดส่วน GDP:POP สูงเกินกว่า 1 โดยเขตการปกครองเหล่านี้ได้แก่ รัฐ Goa, Gujarat, Haryana, Kerala, Maharashtra, Punjab, Andhra Pradesh, Karnataka, Telangana และ Tamil Nadu ในขณะที่ 3 ดินแดนสหภาพที่อยู่ในสถานะดังกล่าวได้แก่ Delhi, Chandigarh และ Puducherry.

ในขณะที่ 20 รัฐที่มีค่า GDP:POP ต่ำที่สุด ซึ่งหมายถึงต้องมีการเข้าไปเร่งแก้ปัญหา บางประการ ได้แก่ Assam, Chhattisgarh, Jammu & Kashmir, Jharkhand, Madhya Pradesh, Manipur, Meghalaya, Odisha, Rajasthan, และ Tripura

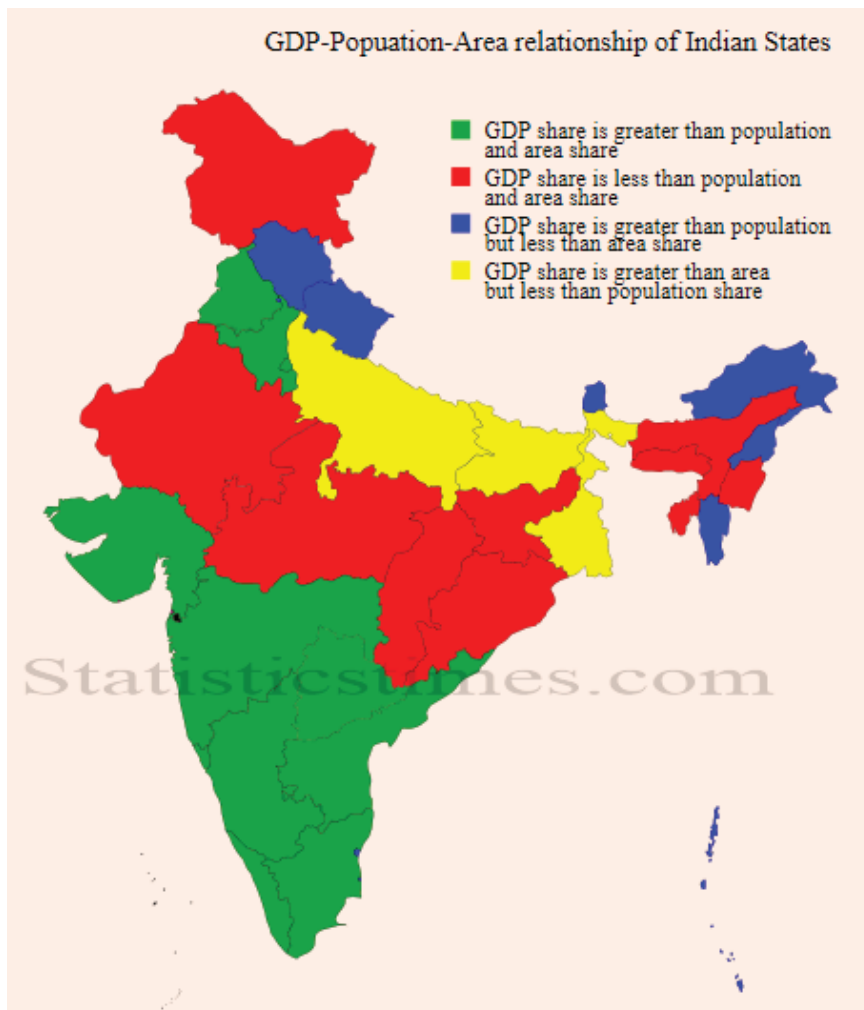
และมีอยู่ 7 รัฐที่มีสัดส่วน GDP:POP ที่สูง แต่มีค่า GDP:AREA ที่ต่ำ นั่นหมายความว่า ทรัพยากรบุคคลอยู่ในเกณฑ์ดี แต่การใช้พื้นที่ยังต้องมีการเข้าไปปรับปรุง ได้แก่ Arunachal Pradesh, Himachal Pradesh, Nagaland, Sikkim, A. & N. Islands, Mizoram, และ Uttarakhand ซึ่งกลุ่มนี้จะตรงกันข้ามกับ Bihar, Uttar Pradesh, และ West Bengal ซึ่งการใช้พื้นที่เหมาะสมแต่ต้องไปพัฒนาที่ศักยภาพของประชากร

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวม ประชากร และขนาดของพื้นที่

	State	GDP share (%)	Population share (%)	Area share (%)	GDP:POP	GDP:Area
1	Maharashtra	15.72	9.28	9.36	1.69	1.68
2	Uttar Pradesh	9.19	16.5	7.33	0.56	1.25
3	Tamil Nadu	9.1	5.96	3.96	1.53	2.3
4	Gujarat	8.15	4.99	5.97	1.63	1.37
5	West Bengal	7.53	7.54	2.7	1	2.79
6	Karnataka	6.21	5.05	5.83	1.23	1.06
7	Rajasthan	5.51	5.66	10.41	0.97	0.53
8	Andhra Pradesh	4.94	4.08	4.87	1.21	1.01
9	Madhya Pradesh	4.63	6	9.38	0.77	0.49
10	Delhi	4.31	1.39	0.05	3.11	95.52
11	Kerala	4.22	2.76	1.18	1.53	3.57
12	Telangana	4.17	2.91	3.49	1.43	1.19
13	Haryana	4.14	2.09	1.34	1.98	3.08
14	Bihar	3.66	8.6	2.86	0.43	1.28
15	Punjab	3.38	2.29	1.53	1.47	2.2
16	Odisha	2.91	3.47	4.74	0.84	0.61
17	Chhattisgarh	1.98	2.11	4.11	0.94	0.48
18	Jharkhand	1.84	2.72	2.42	0.68	0.76
19	Assam	1.7	2.58	2.39	0.66	0.71
20	Uttarakhand	1.31	0.83	1.63	1.57	0.8
21	Jammu & Kashmir	0.93	1.04	6.76	0.9	0.14
22	Himachal Pradesh	0.88	0.57	1.69	1.55	0.52
23	Goa	0.52	0.12	0.11	4.32	4.62
24	Chandigarh	0.31	0.09	0	3.55	89.31
25	Tripura	0.29	0.3	0.32	0.94	0.9
26	Meghalaya	0.23	0.25	0.68	0.95	0.34
27	Puducherry	0.22	0.1	0.01	2.18	15.06
28	Nagaland	0.19	0.16	0.5	1.16	0.37
29	Manipur	0.15	0.24	0.68	0.65	0.22
30	Arunachal Pradesh	0.14	0.11	2.55	1.26	0.06
31	Sikkim	0.13	0.05	0.22	2.61	0.61
32	Mizoram	0.11	0.09	0.64	1.21	0.17
33	A. & N. Islands	0.07	0.03	0.25	2.08	0.26

ที่มา: Office of Registrar General of India, Ministry of Home Affairs และ Ministry of Statistics and Programme Implementation, มีนาคม 2015

ภาพที่ 4.5 ประเทศอินเดียและความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวม ประชากร และขนาดของพื้นที่

ที่มา: <http://statisticstimes.com/economy/image/india/gdp-population-area.jpg>

4.4 ดัชนีความยากง่ายในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 4.11 แสดงดัชนี Economic Freedom ของ 20 รัฐของประเทศไทย ดัชนีนี้สามารถใช้พิจารณาความยากง่ายในการดำเนินธุรกิจได้ เนื่องจาก Economic Freedom Index ซึ่งจัดทำขึ้นโดยศูนย์วิจัย CATO Institute แห่งประเทศสหรัฐอเมริกาคำนวณดัชนีนี้ขึ้นจาก 3 ตัวแปรหลัก นั่นคือ ขนาดของรัฐบาลท้องถิ่น, โครงสร้างทางกฎหมายและความมั่นคงทางด้านกรรมสิทธิ์ และการบังคับ

ใช้กฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจและกฎหมายด้านแรงงาน ซึ่งการคำนวณนี้ยึดหลักการเดียวกันกับการคำนวณดัชนีระดับประเทศของ Fraser Institute's Economic Freedom of the World (EFW)

จากข้อมูลในตารางที่ 4.11 เราพบว่า รัฐคุชราตคือรัฐซึ่งมีสภาพแวดล้อมเหมาะสมและเกื้อกูลมากที่สุดในการดำเนินธุรกิจในประเทศอินเดีย โดยค่าดัชนี 0.65 (ค่าดัชนีจะเป็นค่าตัวเลขระหว่าง 0 ถึง 1 โดยค่าที่สูงขึ้นหมายถึง Economic Freedom ที่ดีขึ้น) เราพบว่า รัฐที่อยู่ในลำดับรองลงมามีค่าดัชนีที่ต่ำกว่ารัฐคุชราตอยู่มาก รัฐทมิฬนาฑูซึ่งอยู่ในลำดับที่ 2 แต่ก็มีค่าดัชนี Economic Freedom เท่ากับ 0.54 ตามมาด้วยลำดับที่ 3 และ 4 คือรัฐอานธรประเทศ และรัฐหริยาณาด้วยค่าดัชนี 0.50 และ 0.49 ตามลำดับ และ 3 รัฐที่มีค่าดัชนีต่ำที่สุดเท่าที่มีการจัดอันดับในประเทศอินเดียคือ รัฐพิหาร อัสนัม และฌาร์ขัณฑ์ ด้วยค่าดัชนี 0.47, 0.46 และ 0.33 ตามลำดับ

และรัฐคุชราตก็ยังคงครองตำแหน่งอันดับที่ 1 ในเรื่องของการพัฒนาการในการสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการค้าและการลงทุนด้วยเช่นเดียวกัน โดยค่าดัชนีปรับตัวสูงขึ้นจาก 0.46 ในปี 2005 เป็น 0.65 ในปี 2013 และดันตัวเองให้สูงขึ้นจากลำดับที่ 5 เป็นลำดับที่ 1 รองลงมาคือการปรับตัวดีขึ้นของรัฐฉัตติสครห์และอานธรประเทศที่มีดัชนี Economic Freedom เพิ่มขึ้น 0.11 และ 0.10 ตามลำดับ โดยอีก 1 รัฐสำคัญที่เห็นการพัฒนาการอย่างชัดเจนนั้นคือ รัฐพิหารที่ดัชนีเพิ่มขึ้นจาก 0.25 ในปี 2005 เป็น 0.31 ในปี 2013

อย่างไรก็ตาม ที่ 6 รัฐจากทั้งหมด 20 รัฐที่มีการคำนวณดัชนี Economic Freedom และมีค่าดัชนีลดลงในช่วง 2005-2013 โดยรัฐที่มีการปรับตัวลดลงของดัชนีมากที่สุดคือ รัฐฌาร์ขัณฑ์ ที่มีค่าดัชนีลดลง 0.07 เช่นเดียวกับทมิฬนาฑู มัธยประเทศ ทิมาจัลประเทศ ปัญจาบ และโอริสสา ที่ก็มีค่าดัชนีลดลงด้วยเช่นเดียวกัน

ในขณะที่หากพิจารณาถึงการไต่อันดับ ต้องยกย่องรัฐฉัตติสครห์ที่สามารถเพิ่มอันดับของตนเองจากลำดับที่ 16 ในปี 2005 ขึ้นมาเป็นลำดับที่ 8 ในปี 2013 ซึ่งตรงข้ามกับ รัฐฌาร์ขัณฑ์ ที่ตกลงจากอันดับ 8 ไปอยู่ที่ 18 และรัฐปัญจาบ ซึ่งตกลงจากอันดับที่ 6 เป็นอันดับที่ 13 ในช่วงเวลาเดียวกัน

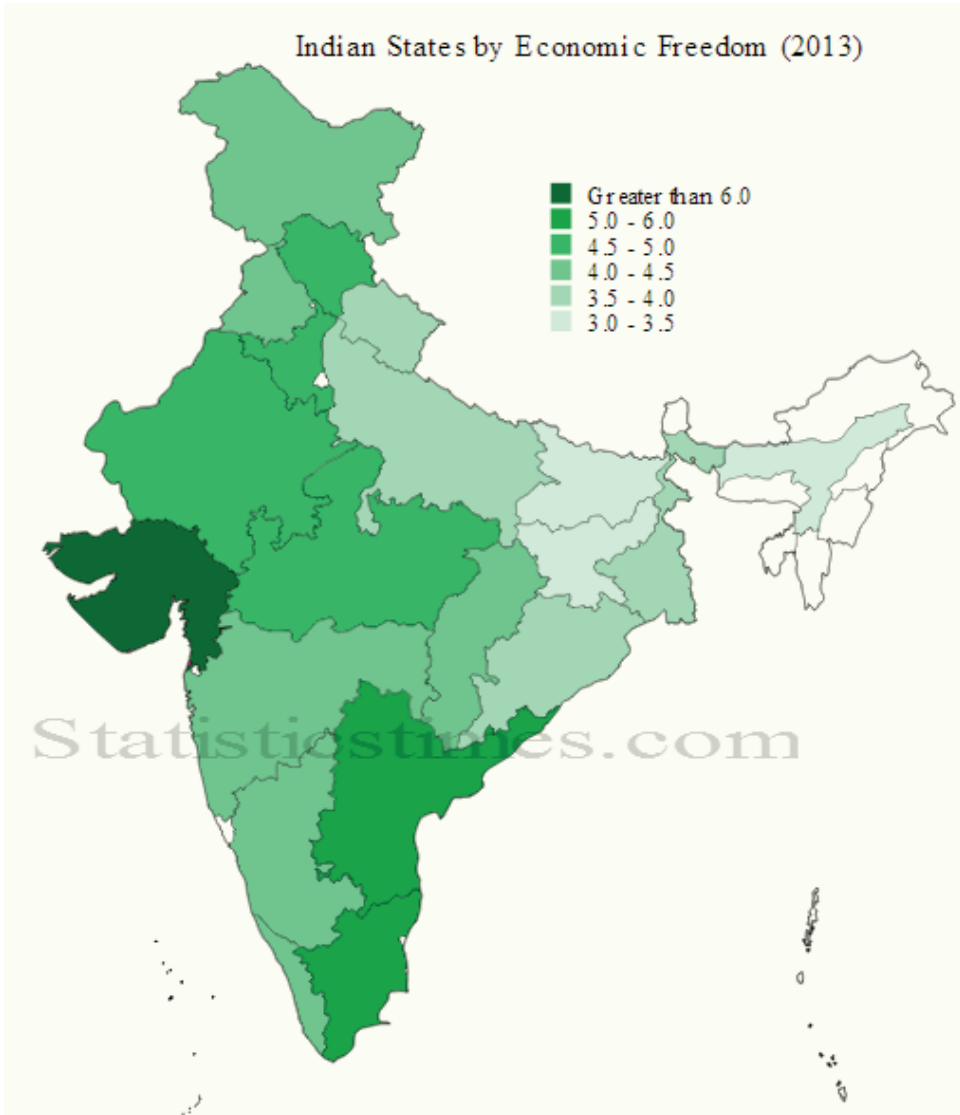
ตารางที่ 4.11 ดัชนีความยากง่ายในการดำเนินธุรกิจเปรียบเทียบระหว่างปี 2005 และ 2013 (Economic Freedom Index by States of India)

States	2013		2005		change	
	Overall	Rank	Overall	Rank	Overall	Rank
Gujarat	0.65	1	0.46	5	0.19	4
Tamil Nadu	0.54	2	0.57	1	-0.03	-1
Andhra Pradesh	0.5	3	0.4	7	0.1	4
Haryana	0.49	4	0.47	4	0.02	0
Himachal Pradesh	0.47	5	0.48	3	-0.01	-2

States	2013		2005		change	
	Overall	Rank	Overall	Rank	Overall	Rank
Madhya Pradesh	0.47	6	0.49	2	-0.02	-4
Rajasthan	0.46	7	0.37	12	0.09	5
Chhattisgarh	0.44	8	0.33	16	0.11	8
Karnataka	0.43	9	0.36	13	0.07	4
Kerala	0.42	10	0.38	10	0.04	0
Maharashtra	0.42	11	0.4	9	0.02	-2
Jammu & Kashmir	0.41	12	0.34	15	0.07	3
Punjab	0.4	13	0.41	6	-0.01	-7
Uttarakhand	0.39	14	0.33	17	0.06	3
Odisha	0.36	15	0.37	11	-0.01	-4
Uttar Pradesh	0.36	16	0.35	14	0.01	-2
West Bengal	0.35	17	0.31	18	0.04	1
Jharkhand	0.33	18	0.4	8	-0.07	-10
Assam	0.32	19	0.3	19	0.02	0
Bihar	0.31	20	0.25	20	0.06	0

ที่มา: Cato Institute, มกราคม 20

ภาพที่ 4.6 ประเทศอินเดียและดัชนีความง่ายในการดำเนินธุรกิจ

ที่มา: <http://statisticstimes.com/economy/image/india/economic-freedom.jpg>

เอกสารอ้างอิง

- “Development of 13 metropolitan cities in Uttar Pradesh”. The Indian Express. 30 August 2010. Retrieved 13 July 2012.
- Jump up ^ “The area and density of metropolitan cities” (PDF). The Ministry of Urban Development. Retrieved 22 July 2012.
- “Provisional population totals paper 1 of 2011: Uttar Pradesh”. Census of India 2011. Retrieved 23 July 2012.

បញ្ជី 5

រដ្ឋធម្មនុញ្ញ

บทที่ 5 รัฐอุตตรประเทศ

ในการศึกษาครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจะทำการศึกษาเจาะลึกถึงพื้นที่ รัฐอุตตรประเทศ เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

11. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศอินเดีย โดยจากการสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดในปี 2011 รัฐอุตตรประเทศมีประชากร 199,581,477 คน

12. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีพื้นที่ทางภูมิศาสตร์กว้างขวางเป็นอันดับที่ 5 ของประเทศอินเดีย ด้วยอาณาเขต 243,286 ตารางกิโลเมตร

13. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีอิทธิพลในทางการเมืองมากที่สุดรัฐหนึ่งในเวทีการเมืองระดับประเทศ ทั้งนี้เนื่องจาก รัฐอุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีจำนวนผู้แทนมากที่สุดของรัฐสภา คือ 31 ที่นั่งจากทั้งหมด 245 ที่นั่งในราชสภา (Rajya Sabha หรือ Council of States เทียบเท่ากับวุฒิสภาของประเทศสหรัฐอเมริกา) และ ยังมีอีก 80 ที่นั่งจากทั้งหมด 545 ที่นั่งในโลกสภา (Lok Sabha หรือ House of the People เทียบเท่ากับ House of Representative ของประเทศสหรัฐอเมริกา)

14. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่อยู่ในระดับสูงและต่อเนื่อง จนสามารถปรับสถานะจากรัฐที่ยากจนในอันดับต้นๆ ของประเทศอินเดียขึ้นมาเป็นหนึ่งในรัฐที่มีความมั่งคั่งและดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศได้มากที่สุดรัฐหนึ่งของประเทศ และในปัจจุบัน (ปี 2014) อุตตรประเทศก็เป็นรัฐที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายรัฐสูงเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศอินเดีย ที่ระดับ 8,902 พันล้านรูปี (GDP ของประเทศอินเดีย = 104,728 พันล้านรูปี)

15. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีโอกาสทางการค้าและการลงทุนเนื่องจากมีความหลากหลายทางภูมิรัฐศาสตร์เศรษฐกิจ รัฐอุตตรประเทศมีพื้นที่ด้านตะวันตกที่ตั้งอยู่ติดกับกรุงเดลีเมืองหลวงของประเทศ ทำให้ย่านธุรกิจการค้า และอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยี และความเป็นเมืองขยายตัวจากเมืองหลวงที่มีความแออัด เข้ามายังพื้นที่สำคัญในรัฐอุตตรประเทศ อาทิ เขต Noida และ เขต Ghaziabad ในขณะที่พื้นที่ทางตะวันออกของรัฐก็มีความอุดมสมบูรณ์ด้วยคุณภาพดินและมีปริมาณน้ำที่เหมาะสมสำหรับการทำการเกษตร

16. อุตตรประเทศมีเมือง Kanpur เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เนื่องจากเป็นที่ตั้งของ Indian Institute of Technology (IIT) เครือข่ายมหาวิทยาลัยด้านเทคโนโลยีที่ดีที่สุดของประเทศ ในขณะเดียวกัน ก็มีเมือง Varanasi (พาราณสี) ซึ่งเป็นทั้งเมืองประวัติศาสตร์ที่ทรงคุณค่าทั้งในแง่ของวัฒนธรรม และองค์ความรู้เนื่องจากเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยพาราณสีซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงมากที่สุดทางด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และภาษา

17. อุตตรประเทศเป็นจุดศูนย์กลางของระบบการคมนาคมขนส่งทั้งระบบถนนและระบบราง เป็นจุดศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์สำหรับพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย และเป็นเสมือนปากประตูสู่ภูมิภาคอินเดียตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมี 8 รัฐที่แยกตัวออกจากแผ่นดินใหญ่ของประเทศอินเดีย นอกจากระบบการคมนาคมขนส่งทางบกแล้ว รัฐอุตตรประเทศยังมีท่าอากาศยานนานาชาติ 2 แห่งและท่าอากาศยานภายในประเทศ 4 แห่ง

18. ระบบคมนาคมขนส่งในรัฐอุตตรประเทศกำลังจะถูกยกระดับเพื่อพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งของ Eastern Dedicated Freight Corridor ระยะเบี่ยงเศรษฐกิจซึ่งจะเชื่อมพื้นที่ทางตอนเหนือจากเมือง Ludhiana รัฐปัญจาบของประเทศอินเดียสู่พื้นที่ทางตะวันออกของเมือง Dankuni รัฐเบงกอลตะวันตก โดยระบบรางรถไฟ และถนน รวมทั้งการบริหารจัดการพื้นที่ 2 ข้างทางของรางรถไฟจะพาดผ่าน 18 เมือง ในรัฐอุตตรประเทศ หรือเทียบเท่ากับร้อยละ 57 ของโครงการ ซึ่งจะ ทำให้รัฐอุตตรประเทศเป็น ศูนย์กลางของระยะเบี่ยงเศรษฐกิจที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยคาดว่าประชากรมากกว่า ร้อยละ 30 ของ อุตตรประเทศจะสามารถเข้าถึงและได้รับประโยชน์จากระเบี่ยงเศรษฐกิจนี้

ภาพที่ 5.1 แผนที่แสดงระยะเบี่ยงเศรษฐกิจ Eastern Dedicated Freight Corridor

ที่มา: CRISIL Infrastructure Advisory, 2013

19. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากที่สุดในประเทศอินเดีย ทั้งนี้ เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญใน 2 ลักษณะ นั่นคือ เป็นจุดศูนย์กลางของการเดินทางจาริกแสวงบุญของพุทธศาสนิกชนในการเดินทางตามเส้นทาง 4 มหาสังเวชนียสถาน ในขณะที่ทางตะวันตกของรัฐอุตตรประเทศก็เป็นที่ตั้งของเมือง Agra ก็เป็นที่ตั้งของ 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลก Taj Mahaj และพระราชวังตลอดจนป้อมค่ายที่มีความสวยงามอีกหลายแห่ง

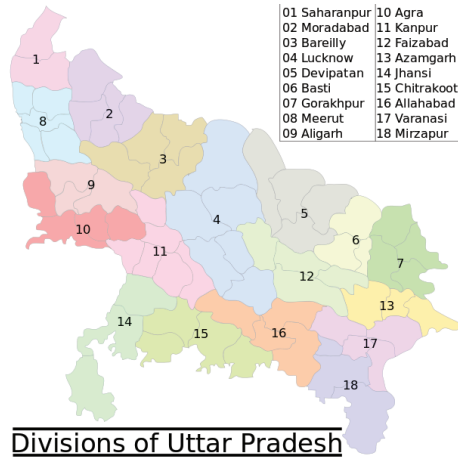
20. รัฐอุตตรประเทศ ถือเป็นพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับชาวภารตะในประเทศไทยมากเป็นพิเศษ เนื่องจากชาวภารตะที่เดินทางเข้ามาพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เมื่อ 2-3 ชั่วโมงที่แล้ว จนกระทั่งถึงปัจจุบันก็ดี ส่วนใหญ่เดินทางมาจาก 2 พื้นที่ในประเทศอินเดีย นั่นคือ รัฐราชสถาน และรัฐอุตตรประเทศ ดังนั้น ในการทำธุรกิจ การค้า การลงทุน นักธุรกิจไทยเชื้อสายอินเดียเหล่านี้ล้วนมีเครือข่ายและมีสายสัมพันธ์อันดีกับนักธุรกิจและชาวภารตะใน 2 พื้นที่นี้เป็นพิเศษ

โดยในการศึกษาเจาะลึกในรายละเอียดของรัฐอุตตรประเทศ ผู้วิจัยจะพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ตามกรอบแนวคิดของการพิจารณาโครงการลงทุนของธนาคารโลก (IBRD: International Bank for Reconstruction and Development) ได้แก่ 1) ภูมิศาสตร์และเขตการปกครอง 2) ภาพรวมทางเศรษฐกิจ 3) ทรัพยากรธรรมชาติ 4) โครงสร้างประชากร 5) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 6) โครงสร้างพื้นฐาน และในหัวข้อสุดท้ายของบทนี้ ทางคณะผู้วิจัยจะทำการสำรวจและสรุปให้เห็นถึงโครงการการพัฒนาเศรษฐกิจที่สำคัญและเพิ่มโอกาสทางการค้าและการลงทุนในรัฐอุตตรประเทศที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

5.1 ภูมิศาสตร์และเขตการปกครอง

อุตตรประเทศถือรัฐของประเทศอินเดียที่มีพื้นที่กว้างขวางมากที่สุดเป็นอันดับที่ 5 โดยมีอาณาเขตพื้นที่ถึง 243,286 ตารางกิโลเมตรหรือเทียบเท่ากับร้อยละ 6.88 ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศอินเดีย โดยด้านเหนือมีพรมแดนติดต่อกับประเทศเนปาล และรัฐอุตตราขัณฑ์ (Uttarakhand) ซึ่งก่อนปี 2000 เคยถือเป็นส่วนหนึ่งของอุตตรประเทศและแยกตัวไปเป็นรัฐใหม่เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2000 ด้านตะวันออกติดกับรัฐหยาณา (Haryana) กรุงนิวเดลี (National Capital Territory of Delhi) และรัฐราชสถาน (Rajasthan) ในขณะที่ทางทิศใต้ตั้งอยู่ติดกับรัฐมัธยประเทศ (Madhya Pradesh) และรัฐฉัตตีสครห์ (Chhattisgarh) และมีพรมแดนทางด้านตะวันออกติดกับรัฐพิหาร (Bihar) และรัฐฌาร์ขัณฑ์ (Jharkhand) โดยชื่ออุตตรประเทศถือเป็นชื่อใหม่ที่เปลี่ยนในปี 1957 จากแต่เดิมที่ถูกเรียกว่า United Provinces ในช่วงที่อินเดียเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ

ภาพที่ 5.2 แผนที่แสดงการแบ่งเขตการปกครองของรัฐอุตตรประเทศ

อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุดในประเทศอินเดีย จากการสำมะโนประชากร ในปี 2011 อุตตรประเทศมีประชากร 199,581,477 คนหรือเทียบเท่ากับร้อยละ 16.4 ของประชากร ทั้งประเทศ อุตตรประเทศมีประชากรประมาณ 88 ล้านคนในปี 1971 และเพิ่มขึ้นเป็น 111 ล้านคนในปี 1981 และมีการรายงานการเพิ่มขึ้นของประชากรเป็น 139 ล้านคนในปี 1991 ในขณะที่ตลอด ทศวรรษ 1990-2000 และ 2000-2010 ประชากรเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 25 เช่นเดียวกับในทศวรรษ 1970-1980 อุตตรประเทศถือเป็นรัฐซึ่งมีอัตราการเกิดสูงกว่าอัตราเฉลี่ยของประเทศอินเดีย พื้นที่การ ปกครองประกอบด้วย 75 จังหวัด (District) 901 เขต (Development Block) และ 112,804 หมู่บ้าน (Inhabited Villages) ความหนาแน่นของประชากรในรัฐอุตตรประเทศเท่ากับ 820 คนต่อตาราง กิโลเมตรซึ่งถือว่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศอินเดียที่ระดับ 383 คนต่อตารางกิโลเมตร

รัฐอุตตรประเทศแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 18 เขต (Divisions) ได้แก่ 1) Saharanpur 2) Moradabad 3) Bareilly 4) Lucknow 5) Devipatan 6) Basti 7) Gorakhpur 8) Meerut 9) Aligarh 10) Agra 11) Kanpur 12) Faizabad 13) Azamgarh 14) Jhansi 15) Chitrakoot 16) Allahabad 17) Varanasi และ 18) Mirzapur และมีทั้งหมด 75 เมือง โดยในแต่ละหัวเมืองใหญ่ๆ จะมีประชากรอยู่ในระดับประมาณ 4-5 ล้านคน ตารางที่ 5.1 จะแสดงให้เห็นข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ของเมืองที่สำคัญๆ ในรัฐอุตตรประเทศ

ตารางที่ 5.1 ข้อมูลของเมืองขนาดใหญ่ในรัฐอุตตรประเทศ

อันดับที่	ชื่อเมือง	จำนวนประชากร	อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (%)	อัตราการรู้หนังสือ (%)	ความหนาแน่นของประชากร (คน/ตร.กม.)
9	Lucknow	4,589,838	14.44	79.04	636
11	Kanpur Nagar	4,581,268	19.49	82.55	1753
22	Ghaziabad	2,358,525	41.66	85	3967
26	Moradabad	4,773,138	25.25	58.67	1284
27	Allahabad	5,959,798	20.74	74.41	1087
30	Azamgarh	4,616,509	17.17	72.69	1139

จากข้อมูลในตารางจะเห็นว่าเมืองหลวงของรัฐ Lucknow เป็นเมืองที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 9 ของประเทศอินเดีย มีประชากรมากกว่า 4.5 ล้านคน ในขณะที่เมืองที่มีประชากรมากที่สุดของรัฐคือเมือง Allahabad ที่มีประชากรกว่า 5.9 ล้านคน ในขณะที่เมือง Ghaziabad มีความหนาแน่นของประชากรที่ระดับ 3,967 คน/ตารางกิโลเมตร ซึ่งถือเป็นเมืองที่มีความหนาแน่นของประชากรสูงติดอันดับโลก ข้อมูลเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นว่า เมืองใหญ่ของรัฐอุตตรประเทศมีศักยภาพในทางการค้าและการลงทุน โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่พบว่า ทุกๆ เมืองมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระดับที่สูงมาก คือระหว่างร้อยละ 14 - กว่าร้อยละ 41

5.2 ภาพรวมทางเศรษฐกิจ

อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่อยู่ในระดับสูงและต่อเนื่อง จนสามารถปรับสถานะจากรัฐที่ยากจนในอันดับต้นๆ ของประเทศอินเดียขึ้นมาเป็นหนึ่งในรัฐที่มีความมั่งคั่งและดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศได้มากที่สุดรัฐหนึ่งของประเทศ และในปัจจุบัน (ปี 2014) อุตตรประเทศก็เป็นรัฐที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายรัฐสูงเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศอินเดีย (รองจากรัฐมหาราฐ) ที่ระดับ 8,902 พันล้านรูปี (GDP ของประเทศอินเดีย = 104,728 พันล้านรูปี) โดยตลอดช่วงที่ผ่านมา อย่างน้อยก็ตั้งแต่ปี 2005/2006 - 2013/2014

รัฐอุตตรประเทศก็มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในอัตราที่สูงมากที่ระดับเฉลี่ยร้อยละ 14.6 ต่อปีและหากขจัดผลของอัตราเงินเฟ้อออกไปอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแท้จริงโดยเฉลี่ยก็ยังคงอยู่ที่ร้อยละ 6.66

ตารางที่ 5.2 ข้อมูลเศรษฐกิจที่สำคัญของรัฐบาลประเทศ (หน่วย: Crore INR, ลิบล้านรูปี)

Year	Gross State Domestic Product (GSDP)		GSDP Growth		Net State Domestic Product (NSDP) per capita		Net State Domestic Product (NSDP)		NSDP Growth	
	2004-05 Prices	Current Prices	2004-05 Prices	Current Prices	2004-05 Prices	Current Prices	2004-05 Prices	Current Prices	2004-05 Prices	Current Prices
2013-14	465,969	890,265	5.14	13.8	37,630	3.43	403,523	789,483	5.18	13.83
2012-13	443,191	782,285	5.92	14.15	33,616	3.42	383,644	693,539	5.2	13.71
2011-12	418,403	685,292	5.57	14.16	30,071	3.4	364,684	609,924	5.21	14.6
2010-11	396,309	600,286	7.86	14.69	26,698	6.09	346,621	532,218	7.99	14.81
2009-10	367,417	523,394	6.58	17.7	23,671	4.31	320,989	463,583	6.22	18.03
2008-09	344,726	444,685	6.99	16.1	20,422	5.63	302,192	392,771	7.6	16.96
2007-08	322,213	383,026	7.32	13.89	17,785	4.45	280,851	335,810	6.41	13.16
2006-07	300,225	336,317	8.07	14.72	16,013	5.93	263,935	296,767	7.94	14.74
2005-06	277,818	293,172	6.51	12.39	14,221	3.82	244,514	258,643	5.84	11.95
2004-05	260,841	260,841	-	-	12,950	-	231,029	231,029	-	-

ที่มา: <http://statisticstimes.com/economy/economy-of-uttar-pradesh.php>

ในอดีต รัฐอุตตรประเทศมีระดับการพัฒนาให้เป็นเมือง (Urbanisation) อยู่ในอัตราที่ต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการพัฒนาของประเทศ เมืองซึ่งมีประชากรมากกว่า 100,000 คนได้รับการพัฒนาในระดับที่ต่ำอย่างต่อเนื่องในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา แต่อย่างไรก็ตาม เมืองขนาดเล็กที่มีประชากรระดับต่ำกว่า 5,000 คนกลับได้รับการพัฒนาอย่างมากในช่วงเวลาเดียวกันโดยเฉพาะเมืองที่ตั้งอยู่ทางภาคตะวันตกของรัฐ

ช่วงปลายของทศวรรษ 1970 ถือเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของอุตตรประเทศเจริญเติบโตด้วยอัตราสูงที่สุดที่ระดับร้อยละ 5-7 ต่อปี ซึ่งสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของทั้งประเทศที่ระดับร้อยละ 5.3 ในช่วงเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในช่วงเวลานี้ก็ทำให้อัตราการเกิดของประชากรเพิ่มขึ้นอย่างมากด้วยเช่นเดียวกับโดยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.8 ต่อปีในช่วง 1960-1970 เป็นร้อยละ 2.3 ต่อปีในช่วง 1970-1980 และสูงกว่าอัตราการเกิดเฉลี่ยของทั้งประเทศที่ระดับร้อยละ 2.2 ต่อปี ในช่วงเวลาเดียวกัน

แต่ภายหลังจากทศวรรษ 1970 อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของรัฐอุตตรประเทศก็ปรับตัวลดลงมาอยู่ที่ระดับร้อยละ 3 ต่อปีซึ่งต่ำกว่าอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศที่ระดับร้อยละ 6 ต่อปี และทำให้รัฐอุตตรประเทศเกิดภาวะรายได้เฉลี่ยต่อประชากรลดลงโดยมีอัตราการลดลงสูงถึงร้อยละ 35 ในปี 1994-1995 ซึ่งถือเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของรัฐตกต่ำมากที่สุด ซึ่งสถานการณ์ยังไม่ได้ดีขึ้นจนถึงปัจจุบันเนื่องจากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างต่ำย้อนทางกับอัตราการเกิดของประชากรที่อยู่ในอัตราที่สูง

โครงสร้างรายได้ของรัฐสูงกว่าร้อยละ 41 มาจากภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Primary and Traditional Sector) โดยดูดซับกำลังแรงงานกว่าร้อยละ 73 ของกำลังแรงงานทั้งหมดของรัฐ นั่นทำให้รายได้ส่วนใหญ่ของประชากรของรัฐอยู่ในระดับยากจน เมื่อเปรียบเทียบกับภาคการผลิตที่ขยายตัวในอุตสาหกรรมที่มีความซับซ้อนในการผลิตในระดับกลาง (Secondary Sector) ซึ่งมีมูลค่ากว่าร้อยละ 20 ของรายได้รวมของรัฐ แต่จ้างงานเพียงร้อยละ 9 ของกำลังแรงงานของรัฐเท่านั้น โดยโครงสร้างดังกล่าวถือเป็นโครงสร้างที่อยู่ในระดับล้าหลังเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐอื่นๆ ของประเทศอินเดีย ยกเว้น พินาร์ (Bihar) ที่ประชากรเพียงร้อยละ 4.6 มาจาก Secondary Sector มัธยะประเทศ (Madhya Pradesh) และ โอริสสา (Orissa) ที่ระดับร้อยละ 8.4 และ 7.5 ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม สำหรับรายได้จากภาคอุตสาหกรรมที่มีความซับซ้อน (Tertiary Sector) คิดเป็นร้อยละ 25 ของรายได้รวมของรัฐในปี 1970-1971 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 37 ในปี 1994-1995 โดยจำนวนกำลังแรงงานที่ถูกจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมซับซ้อนที่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยปรับตัวสูงขึ้นจากร้อยละ 15 เป็นร้อยละ 18 ทำให้เห็นว่าอุตตรประเทศมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงภาคการผลิตจากการใช้แรงงานเข้มข้น (Labour Intensive) ไปสู่ภาคการผลิตที่ใช้สินค้าทุน (Capital Intensive) และเชื่อว่าในอนาคตการพัฒนาเป็นเมืองและความเข้มแข็งมากขึ้นของชนชั้นกลางจะมีแนวโน้มที่ดีขึ้น

การจำแนกพื้นที่ภูมิศาสตร์ อุตตรประเทศอาจจำแนกออกได้เป็น 4 เขต ได้แก่ ตะวันตก, ตะวันออก, ภาคกลาง, Bundelkhand หรือพื้นที่ที่เป็นเนินเขาและภูเขา แต่ถ้าพิจารณาตามเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ อาทิ ตามประสิทธิภาพการผลิตในภาคเกษตรกรรม โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในภาคอุตสาหกรรม การเจริญเติบโตของภาคการผลิต เราจะพบว่า ภาคตะวันตกเป็นพื้นที่

ที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับภาคเกษตรกรรมและภาคอุตสาหกรรม การเกิดขึ้นของเมืองใหญ่จะเกิดขึ้นในภาคตะวันตกจนถึงตอนกลางของอุดรประเทศ ในขณะที่พื้นที่บริเวณชายขอบหรือ Bundelkhand เป็นพื้นที่ที่ค่อนข้างด้อยพัฒนากว่าโดยเปรียบเทียบ

แต่ในช่วงรัฐบาลของมุขมนตรี Mayawati (มุขมนตรีหญิง ซึ่งถือเป็นมุขมนตรีคนแรกของประเทศอินเดียที่เป็นคนในชนชั้นจัณฑาล) ระหว่างปี ค.ศ. 2007-2011 เศรษฐกิจของรัฐอุดรประเทศกลับเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วด้วยอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเฉลี่ยปีละกว่าร้อยละ 7.28 ซึ่งสวนทางกับภาวะเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอินเดียที่อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจตกต่ำลงเพราะปัจจัยจากวิกฤตเศรษฐกิจทั่วโลก ภายหลังจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่องในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ปัจจุบันรัฐอุดรประเทศถือเป็นรัฐที่มีเมืองระดับที่มีความทันสมัย (Metropolitan Cities) มากกว่ารัฐใดๆ ของประเทศอินเดีย (Ministry of Urban Development, 2012 and Indian Express, 2012) ประชากรซึ่งเป็นคนในเมืองใหญ่ของรัฐอุดรประเทศมีจำนวนมากกว่า 44.4 ล้านคนหรือคิดเป็นกว่าร้อยละ 11.8 ของประชากรอินเดียที่เป็นประชากรในเมืองใหญ่ทั่วประเทศ จากการสำมะโนในปี 2011 มีเมืองในรัฐอุดรประเทศจำนวน 15 เมืองที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นและมีประชากรมากกว่า 500,000 คน (Census of India 2011) โดยเมืองใหญ่ที่สุดในแต่ละเขต (Division) สามารถพิจารณาได้ในตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.3 จำนวนประชากรในเมืองหลักของรัฐอุดรประเทศจากการทำสำมะโนในปี 2011

	เมือง	เขต (Division)	จำนวนประชากร
1	Kanpur	Kanpur	2,920,067
2	Lucknow	Lucknow	2,901,474
3	Ghaziabad	Meerut	2,358,525
4	Agra	Agra	1,746,467
5	Varanasi	Varanasi	1,435,113
6	Meerut	Meerut	1,424,908
7	Allahabad	Allahabad	1,216,719
8	Bareilly	Bareilly	979,933
9	Aligarh	Aligarh	909,559
10	Moradabad	Moradabad	889,810
11	Saharanpur	Saharanpur	703,345
12	Gorakhpur	Gorakhpur	692,519
13	Noida	Meerut	642,381
14	Firozabad	Agra	603,797
15	Jhansi	Jhansi	549,391
16	Muzaffarnagar	Saharanpur	494,792

เมื่อพิจารณาจากมูลค่าของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ปัจจุบันภาคการผลิตหลักของรัฐอุตตรประเทศคือ ภาคการเกษตร รองลงมาคือ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว แล้วจึงเป็นภาคการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม โดยอุตตรประเทศยังเป็นรัฐที่มีรายได้เฉลี่ยของประชากรอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าระดับรายได้เฉลี่ยของประชากรอินเดีย โดย Per Capita Income ของประชากรในรัฐอุตตรประเทศอยู่ที่ระดับ 29,417 รูปีต่อคนต่อปี ในขณะที่ Per Capita Income ของทั้งประเทศอยู่ที่ 60,972 รูปีต่อคนต่อปี ทั้งนี้ ก็มีข้อยกเว้นสำหรับพื้นที่ทางตะวันตกของรัฐซึ่งมีภาคอุตสาหกรรมการผลิตตั้งอยู่ แต่อย่างไรก็ดีเนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ยังเป็นภาคการเกษตร และเป็นภาคการเกษตรที่มีเทคโนโลยีการผลิตที่ค่อนข้างล้าหลัง ทำให้รายได้เฉลี่ยของประชากรในรัฐยังคงอยู่ในระดับต่ำ ถึงแม้จะเริ่มเห็นแนวโน้มที่ประชากรจำนวนมากในภาคตะวันตกของรัฐอุตตรประเทศเริ่มเปลี่ยนรูปแบบการทำงานจาก Primary Sector อาทิ ภาคเกษตร ภาคหัตถอุตสาหกรรม ไปสู่ Tertiary Sector โดยเฉพาะงานด้าน IT โดยเฉพาะในเขต Noida และ Ghaziabad

5.2.1 ภาคการเกษตร

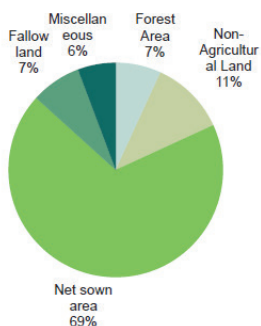
อุตตรประเทศคือพื้นที่ทางการเกษตรหลักที่มีความสำคัญสูงที่สุดพื้นที่หนึ่งของประเทศอินเดีย ในมิติของพื้นที่กว่าร้อยละ 70 ของพื้นที่ของรัฐอุตตรประเทศเป็นพื้นที่เพื่อการเกษตร ซึ่งเป็นสัดส่วนการใช้พื้นที่ภาคการเกษตรที่สูงกว่าอัตราเฉลี่ยของประเทศอินเดียที่ระดับร้อยละ 43 และเมื่อพิจารณาในมิติของปริมาณผลผลิต อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีผลผลิตทางการเกษตรในปริมาณมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐอื่นๆ ของประเทศมาอย่างต่อเนื่องยาวนานตั้งแต่ทศวรรษ 1950 โดยในปัจจุบันผลผลิตภาคการเกษตรของรัฐอุตตรประเทศคิดเป็นร้อยละ 26 ของมูลค่าผลผลิตภาคการเกษตรรวมของทั้งประเทศอินเดีย ทั้งนี้ เนื่องจากอุตตรประเทศตั้งอยู่บนพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์ที่ราบ Indo-Gangetic Plain และในหลายพื้นที่ของรัฐมีระบบชลประทานที่มีแหล่งน้ำที่สำคัญของ Ganges Canal ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ ทำให้เกษตรกรในรัฐอุตตรประเทศสามารถเพาะปลูกพืชไร่น้ำได้จำนวนต้นหนาแน่นมากกว่าในหนึ่งหน่วยของพื้นที่เมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่นๆ ของประเทศอินเดีย โดยรัฐอุตตรประเทศมีดัชนีความหนาแน่นของการเพาะปลูกที่ระดับ 153 ในขณะที่ทั้งประเทศอินเดียมีค่าดัชนีความหนาแน่นของการเพาะปลูกที่ระดับ 138 และสัดส่วนผลผลิตภาคเกษตรเทียบกับจำนวนประชากร (Per capita food production) ของรัฐอุตตรประเทศก็อยู่สูงกว่าระดับเฉลี่ยของประเทศอินเดียด้วยเช่นกัน โดยผลผลิตภาคเกษตรเฉลี่ยต่อประชากรของรัฐอุตตรประเทศอยู่ที่ระดับ 252 กิโลกรัม/คน/ปี ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของประเทศอินเดียอยู่ที่ 207 กิโลกรัม/คน/ปี (พิจารณาภาพที่ 5.3)

ภาพที่ 5.3 สัดส่วนการใช้พื้นที่เพื่อการเกษตร ดัชนีความหนาแน่นของการเพาะปลูก และปริมาณ
ผลผลิตภาคเกษตรต่อประชากร (หน่วย: กิโลกรัม/คน/ปี) ของรัฐอุตตรประเทศ

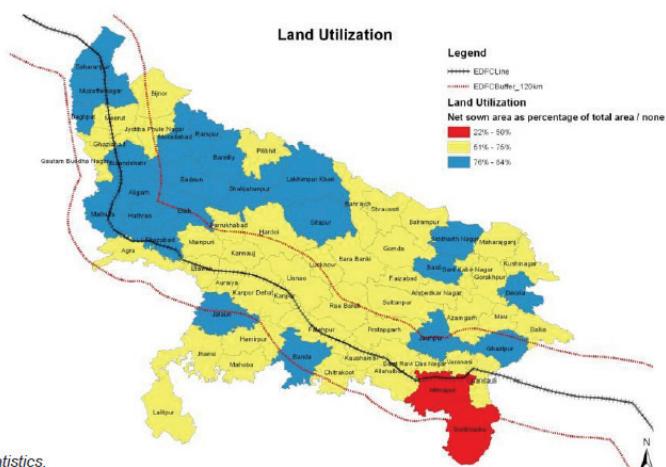
Net sown area to total area

India: 43%

Uttar Pradesh: 69%

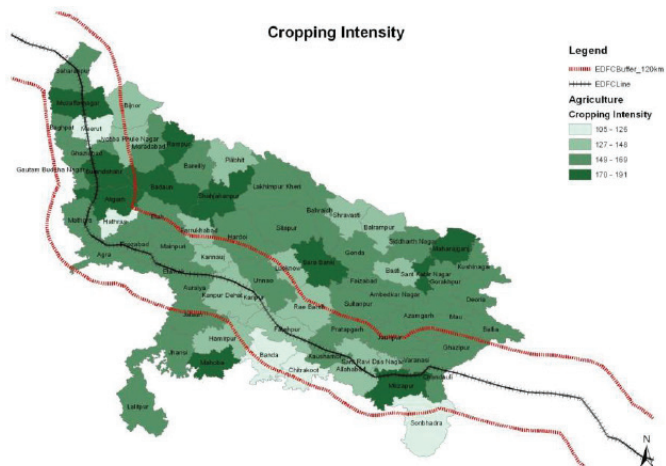
Source: Directorate Of Economics & Statistics,
Ministry Of Agriculture, Govt. Of India

Cropping Intensity

India: 138

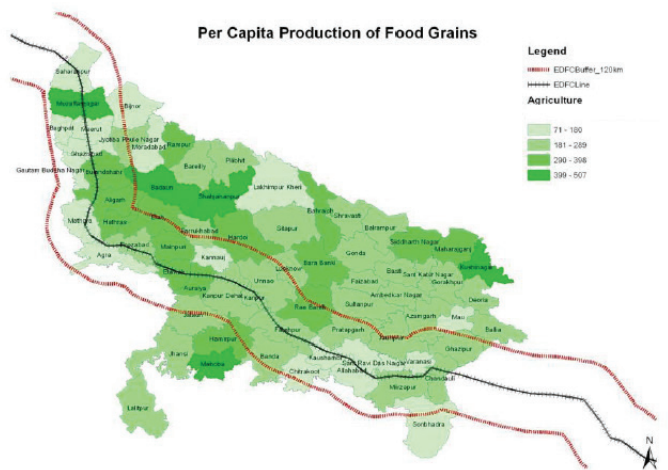
Uttar Pradesh: 153

Source: Directorate Of Economics & Statistics,
Ministry Of Agriculture, Govt. Of India

Per Capita Production of Food Grains

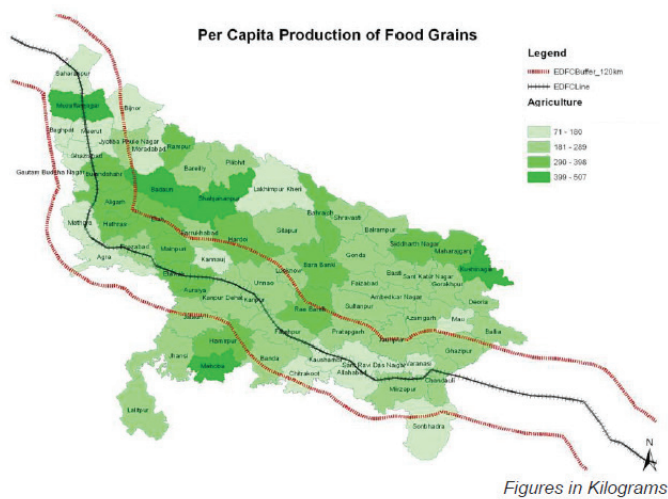
India: 207 kilogram
Uttar Pradesh: 252 kilogram

Source: Directorate Of Economics & Statistics,
Ministry Of Agriculture, Govt. Of India

Per Capita Production of Food Grains

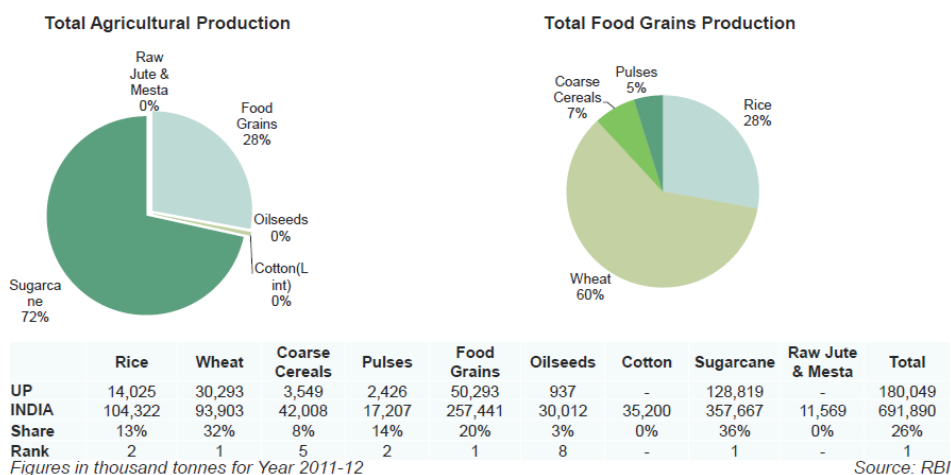
India: 207 kilogram
Uttar Pradesh: 252 kilogram

Source: Directorate Of Economics & Statistics,
Ministry Of Agriculture, Govt. Of India

ภาคการเกษตรคือการการผลิตที่ดึงดูดทรัพยากรกำลังแรงงานมากที่สุดในรัฐอุตตรประเทศ โดยพืชที่มีการเพาะปลูกมากที่สุดในรัฐคือ อ้อย โดยร้อยละ 72 ของผลผลิตอ้อยของประเทศอินเดีย มีถิ่นกำเนิดจากรัฐอุตตรประเทศ โดยพื้นที่เพาะปลูกอ้อยที่สำคัญของรัฐคือ เขต Kanpur ในบริเวณที่มีความสมบูรณ์ซึ่งเรียกว่า Purcanchal และในเขต Noida โดยมีพื้นที่ Lakhimpur Kheri เป็นพื้นที่ที่มีการปลูกอ้อยและผลิตน้ำตาลที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ ในเดียวกันรัฐอุตตรประเทศก็เป็นผู้ผลิตข้าวแหล่งใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ของประเทศ โดยมีการเพาะปลูกทั้งข้าวเมล็ดยาวคุณภาพสูงเช่น ข้าวสายพันธุ์ Basmati ข้าวเมล็ดยาวคุณภาพปานกลาง และข้าวสาลี นอกจากข้าวแล้ว อุตตรประเทศก็เป็นแหล่งเพาะปลูกธัญพืชที่มีความสำคัญเป็นอันดับที่หนึ่งของประเทศอีกด้วย โดยสัดส่วนของผลผลิตธัญพืชของรัฐอุตตรประเทศเทียบกับผลผลิตรวมของประเทศอินเดีย สามารถสรุปได้ดังนี้ ข้าวสาลี (wheat) ร้อยละ 60 ข้าวสายพันธุ์ต่างๆ (rice) ร้อยละ 28 ธัญพืช (cereals) ร้อยละ 7 และ ถั่วประเภทต่างๆ โดยเฉพาะ ถั่ว (pulses) ร้อยละ 5

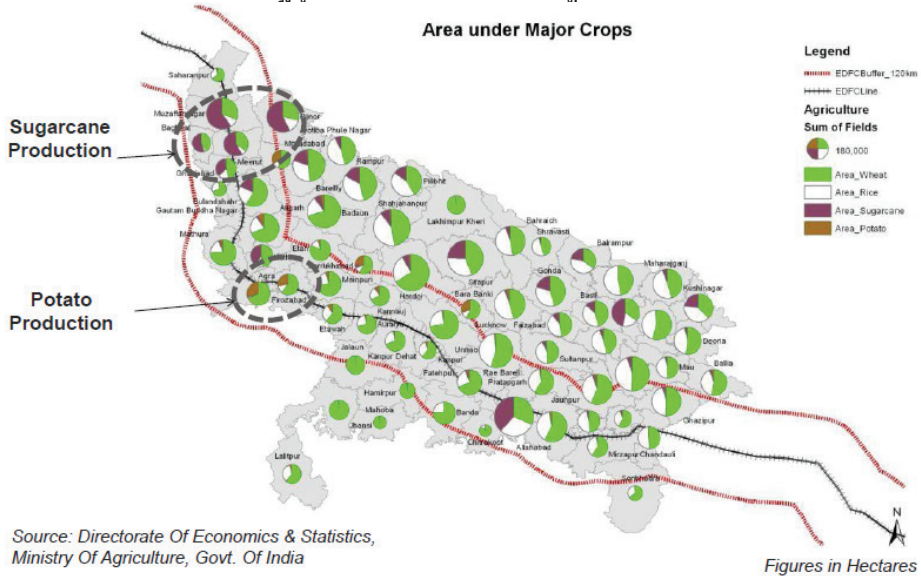
ภาพที่ 5.4 ผลผลิตสินค้าเกษตรของรัฐอุตตรประเทศเทียบกับผลผลิตรวมของประเทศอินเดีย

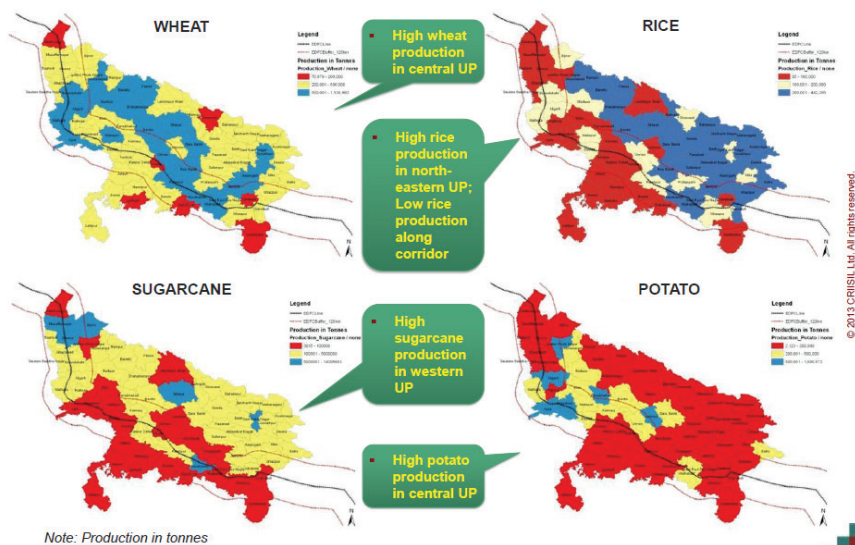
โดยพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการเพาะปลูกพืชแต่ละประเภทได้แก่ ข้าวสาลีทางตอนกลางของรัฐอุตตรประเทศ ข้าวในพื้นที่ทางตอนเหนือและทางตะวันออกของรัฐ ในขณะที่พื้นที่ภาคตะวันตกเหมาะสมสำหรับการเพาะปลูกอ้อยและมันฝรั่ง นอกจากพืชไร่แล้ว ผลไม้โดยเฉพาะมะม่วง ก็ถือเป็นผลไม้ที่ปลูกและมีผลผลิตจำนวนมาก รวมทั้งเป็นผลไม้ที่มีชื่อเสียงของรัฐอีกด้วย โดยเฉพาะมะม่วงพันธุ์ Langda จากเมือง Varanasi (พาราณสี) และมะม่วงพันธุ์ Dasheri ซึ่งมีแหล่งปลูกที่เมือง Lucknow

ซึ่งชาวอินเดียถือว่าเป็นมะม่วงที่มีคุณภาพดีที่สุดของประเทศ โดยทั้ง 2 พันธุ์เป็นมะม่วงที่มีเนื้อมาก รสชาติหวานจัด มีกลิ่นหอม และสีส้มสวยงาม และทุกปีจะมีการจัดงานเทศกาลมะม่วงประจำรัฐอุตตร ประเทศขึ้นที่เมือง Kanpur โดยจะจัดงานเทศกาลนี้ในช่วงเดือนกรกฎาคมของทุกปี อย่างไรก็ตาม ปัญหาของเกษตรกรผู้เพาะปลูกมะม่วงในรัฐอุตตรประเทศไม่ใช่เรื่องของสายพันธุ์ แหล่งน้ำ หรือ ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่เพาะปลูก หากแต่เป็นปัญหาในเรื่องของการวางแผนการเพาะปลูกเพื่อไม่ให้ผลผลิตเข้าสู่ตลาดพร้อมกันจนสินค้าล้นตลาด กระบวนการ Post-Harvesting ที่จะเก็บรักษา คุณภาพของมะม่วง การขนส่ง และขาดแคลนอุตสาหกรรมต่อยอด แม้จะมีโรงงานผลิตน้ำมะม่วงบรรจุ กระบองและบรรจุขวดตั้งอยู่ในรัฐอุตตรประเทศ แต่ก็มีผลผลิตเหลือทิ้งเพราะเกิดการเน่าเสียเป็นจำนวนมากหลายปีในแต่ละปีในช่วงฤดูการเก็บเกี่ยว แต่ในช่วงนอกฤดูกาล โรงงานเหล่านี้ก็เผชิญหน้ากับปัญหา การขาดแคลนวัตถุดิบ

ภาพที่ 5.5 การใช้พื้นที่ของรัฐอุตตรประเทศในการเพาะปลูกข้าวสาลี ข้าว อ้อย และมันฝรั่ง

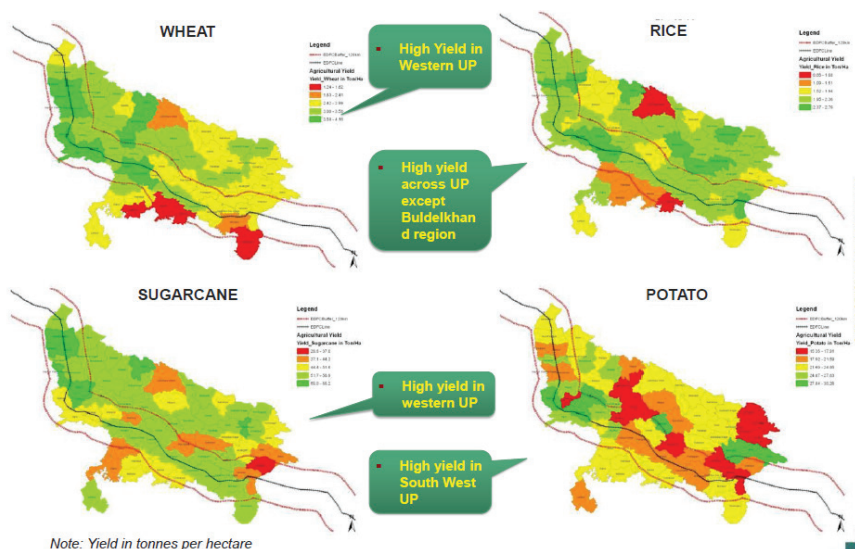

ภาพที่ 5.6 ปริมาณผลผลิตข้าวสาลี ข้าว อ้อย และมันฝรั่งของรัฐอุตตรประเทศ (หน่วย: เมตริกตัน)

ที่มา: CRISIL Infrastructure Advisory, 2015

ภาพที่ 5.7 แสดงอัตราผลตอบแทนผลผลิตทางการเกษตร (Yield) ของการปลูกข้าวสาลี ข้าว อ้อย และมันฝรั่งของรัฐอุตตรประเทศ (หน่วย: เมตริกตันต่อเฮกเตอร์, 1 เฮกเตอร์ = 6.25 ไร่)

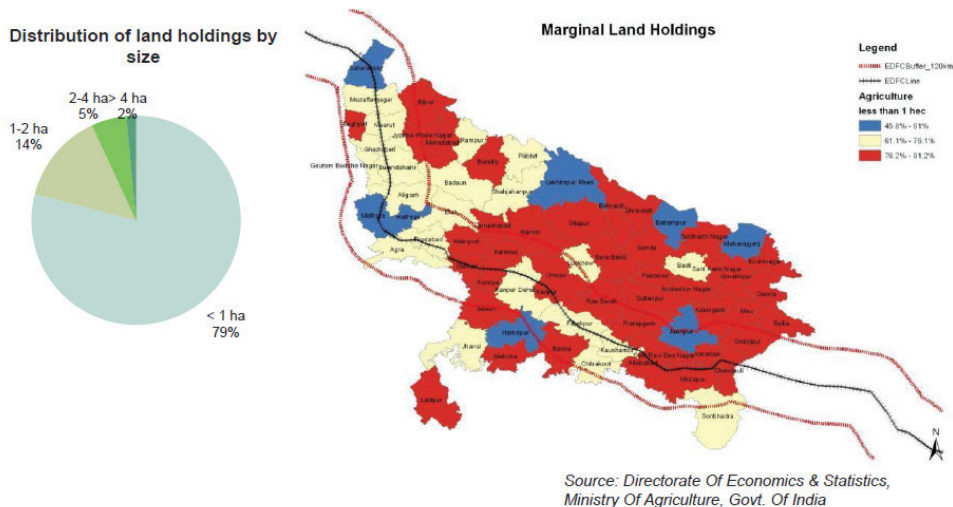
ที่มา: CRISIL Infrastructure Advisory, 2015

อุดรประเทศมีผลผลิตปศุสัตว์สูงสุดของประเทศที่ระดับร้อยละ 78 ของผลผลิตปศุสัตว์รวมของประเทศอินเดีย โดยมีพื้นที่ทางด้านตะวันตกที่เหมาะสมแก่การเพาะปลูก โดยมีพืชหลักๆ ที่นิยมปลูกได้แก่ ข้าวสาลี ข้าวเจ้า ธัญพืชประเภทต่างๆ เมล็ดพันธุ์ประเภทต่างๆ ที่ให้น้ำมัน และมันฝรั่ง ในขณะที่อ้อยซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของรัฐจะมีการเพาะปลูกทั่วไปในทุกพื้นที่ของรัฐอุดรประเทศ นอกจากพืชไร่แล้ว พืชสวนที่มีความสำคัญของรัฐอุดรประเทศ คือ มะม่วง ซึ่งถือกันว่าเป็นผลไม้ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของรัฐและของประเทศ อุดรประเทศถือเป็นหนึ่งในรัฐที่มีความมั่งคั่งทางทรัพยากรเพื่อการเกษตรที่ดีที่สุดของประเทศอินเดีย

ในด้านการปศุสัตว์ ผลผลิตปศุสัตว์ของรัฐอุดรประเทศคิดเป็นร้อยละ 15 ของผลผลิตรวมของทั้งประเทศ โดยผลผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญได้แก่ วัว (ร้อยละ 15) ควาย (ร้อยละ 21) แพะ (ร้อยละ 13) และปศุสัตว์ประเภทอื่นๆ (ร้อยละ 8) รัฐอุดรประเทศมีพื้นที่แหล่งน้ำประมาณ 8,000 ตารางกิโลเมตร โดยเป็นพื้นที่สำหรับการประมงน้ำจืดประมาณ 1 ใน 4 และมีผลผลิตประมงน้ำจืดมากกว่า 175 ชนิด ถึงแม้รัฐอุดรประเทศจะมีปัจจัยเกื้อหนุนในประเด็นความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ และสภาพภูมิอากาศทำให้รัฐอุดรประเทศมีปริมาณและผลผลิตสินค้าเกษตรในสัดส่วนที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับระดับมาตรฐานของประเทศอินเดีย แต่อย่างไรก็ตาม ภาคเกษตรกรรมของประเทศอินเดียก็ยังคงมีข้อจำกัดที่สำคัญคือ เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อย มีที่ดินทำกินขนาดเล็ก โดยพบว่า ร้อยละ 79 ของเกษตรกรในรัฐอุดรประเทศมีพื้นที่ดินทำกินขนาดเล็กกว่า 1 Ha (น้อยกว่า 6.25 ไร่) ทำให้มีปัญหาไม่มีที่ดินทำกินในขนาดเนื้อที่ที่ใหญ่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดการลงทุนในการใช้เครื่องจักร และส่งผลให้กระบวนการทำการเกษตรในรัฐอุดรประเทศเป็นการผลิตที่มีเทคโนโลยีที่ล้าหลัง นอกจากนั้นแล้วผู้ประกอบการในภาคเกษตรของอินเดียยังมีปัญหาในเรื่องของการวางแผนการเพาะปลูกเพื่อป้องกันภาวะสินค้าเกษตรล้นตลาดเนื่องจากเพาะปลูกและเก็บเกี่ยวในช่วงเวลาเดียวกัน การเข้าสู่ตลาดการแสวงหาแหล่งการจัดจำหน่าย และการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร (Post-Harvesting) อีกด้วยการพัฒนาบรรจุภัณฑ์เพื่อการขนส่งสินค้าเกษตร การเก็บรักษาเพื่อให้สินค้าเกษตรคงความสดใหม่ ทนทานต่อการเดินทางเพื่อไปขายในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ ตลอดจนเพื่อการส่งออกยังไม่ได้มีการพัฒนาไปเท่าที่ควร

ดังนั้น ด้วยความได้เปรียบของผู้ประกอบการไทยที่มีความเชี่ยวชาญและมีเทคโนโลยีการเพาะปลูก เทคโนโลยีการจัดการหลังการเก็บเกี่ยวที่อยู่ในระดับแนวหน้าของโลก และความเชี่ยวชาญในการเข้าถึงตลาดส่งออกในระดับโลก ร่วมกับความได้เปรียบของรัฐอุดรประเทศในเรื่องของแรงงานที่มีจำนวนมากและมีค่าแรงไม่สูง รวมกับสภาพของพื้นที่ที่มีดินและแร่ธาตุที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น การค้าเครื่องจักรกลทางการเกษตร ปุ๋ย และเคมีเกษตร รวมทั้งการต่อยอดเรื่องอุตสาหกรรมอาหารแปรรูป จึงน่าจะเป็นโอกาสของผู้ประกอบการชาวไทยในการเข้าไปทำการค้าและการลงทุนในรัฐอุดรประเทศ

ภาพที่ 5.8 แผนที่แสดงขนาดการถือครองพื้นที่ของเกษตรกรในรัฐอุตตรประเทศ

5.2.2 ภาคอุตสาหกรรม

จากข้อมูลในตารางที่ 5.2 ตลอดช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 7 ของรัฐอุตตรประเทศ (ปี 2007-2012) อัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยของมูลค่าผลผลิตมวลรวมของรัฐอุตตรประเทศอยู่ที่ร้อยละ 7.28 ซึ่งต่ำกว่าอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยของประเทศอินเดียที่ร้อยละ 15.5 ในเวลาเดียวกัน รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรอยู่ที่ระดับ 29,417 รูปี (ประมาณ 470 ดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยของประชากรทั้งประเทศที่ระดับ 60,972 รูปี (970 ดอลลาร์สหรัฐ) จนถึงปี 2011 หนี้สาธารณะของรัฐบาลท้องถิ่นของรัฐอุตตรประเทศอยู่ที่ระดับ 2 ล้านล้านรูปี (32 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ) (Times of India, 2011) ในขณะที่ดัชนีประสิทธิภาพแรงงานของรัฐอุตตรประเทศอยู่ที่ระดับ 26 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพแรงงานของประเทศอินเดียที่ระดับ 25 (Ministry of Small Scale Industries, 2008)

รัฐบาลท้องถิ่นของอุตตรประเทศพยายามดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรม Software และเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะในเขต Noida และ Lucknow ซึ่งก็สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลอินเดียที่ต้องการพัฒนาพื้นที่ในบริเวณนี้ให้กลายเป็นจุดศูนย์กลางอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology: IT) ในระดับภูมิภาค

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่จำนวนหนึ่งกระจุกตัวอยู่ทางตะวันออกของรัฐที่เขต Sonbhadra ในขณะที่ตอนใต้ของรัฐถูกขนานนามว่า “เมืองหลวงทางพลังงานของประเทศอินเดีย Energy Capital of India” (TRAI, 2013) ในเดือนพฤษภาคม 2013 Telecom Regulatory Authority of India (TRAI) แสดงตัวเลขทางสถิติว่าอุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีจำนวนผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่มากที่สุดในประเทศอินเดีย โดยมีการใช้ลงทะเบียนในใช้งานหมายเลขโทรศัพท์สูงกว่า 121.60 ล้านเลขหมาย ในขณะที่ทั้งประเทศอินเดียมีการจดทะเบียนใช้เลขหมายทั้งสิ้น 861.66 ล้านเลขหมาย

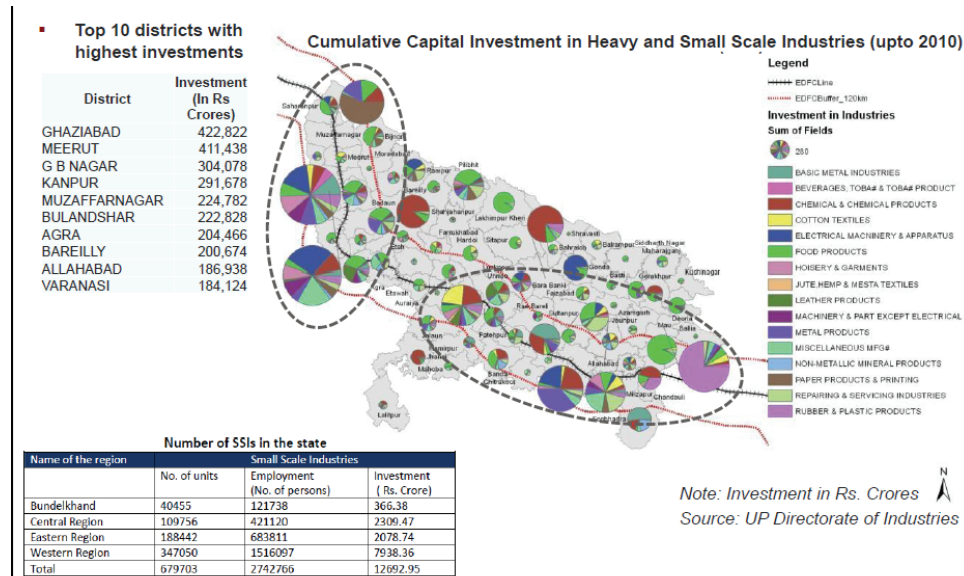
สำหรับการผลิตในภาคอุตสาหกรรม เขต Mughalsarai เป็นที่ตั้งของโรงงานผลิตรถไฟและอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยมีโรงงานผลิตเครื่องจักร โรงงานผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์เหล็กและเหล็กกล้า โรงงานสิ่งทอและเครื่องหนัง ผู้ผลิตอัญมณีและเครื่องประดับ กระจายตัวอยู่ทั่วทั้งรัฐโดยเฉพาะในพื้นที่ทางตะวันตกและตอนกลางของรัฐ อุตสาหกรรมเป็นพื้นที่ที่มีผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กกระจุกตัวอยู่มากที่สุดในประเทศอินเดีย คิดเป็นร้อยละ 12 ของผู้ประกอบการ SMEs ทั่วประเทศอินเดียซึ่งมีมากกว่า 2.3 ล้านราย โดยพบว่า มี SMEs ถึงกว่า 359 ประเภทกิจการประกอบธุรกิจอยู่ในรัฐอุตตรประเทศ (Malini Goyal, 2013)

Uttar Pradesh Financial Corporation (UPFC) ถูกตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 1954 เพื่อส่งเสริมการธุรกิจของผู้ประกอบการรายย่อย โดยเฉพาะการเป็นแหล่งสนับสนุนทางการเงินที่สำคัญที่สุดของผู้ประกอบการในรัฐ โดยสินเชื่อส่วนใหญ่จะถูกจัดสรรให้ผู้ประกอบการเพื่อ ปรับปรุงกิจการให้เป็นธุรกิจที่มีระบบและมีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น การขยายกิจการ การลงทุนเพื่อซื้อสิ่งหาริมทรัพย์ อาทิ ที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง และเครื่องจักร (UPFC, 2012) โดยในระยะหลัง UPFC เริ่มปล่อยสินเชื่อเพื่อการดำเนินธุรกิจในลักษณะเงินทุนหมุนเวียน (Working Capital) อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงกฎหมายโดยรัฐบาลท้องถิ่น การให้สินเชื่อในรูปแบบนี้ได้ถูกยกเลิกไป

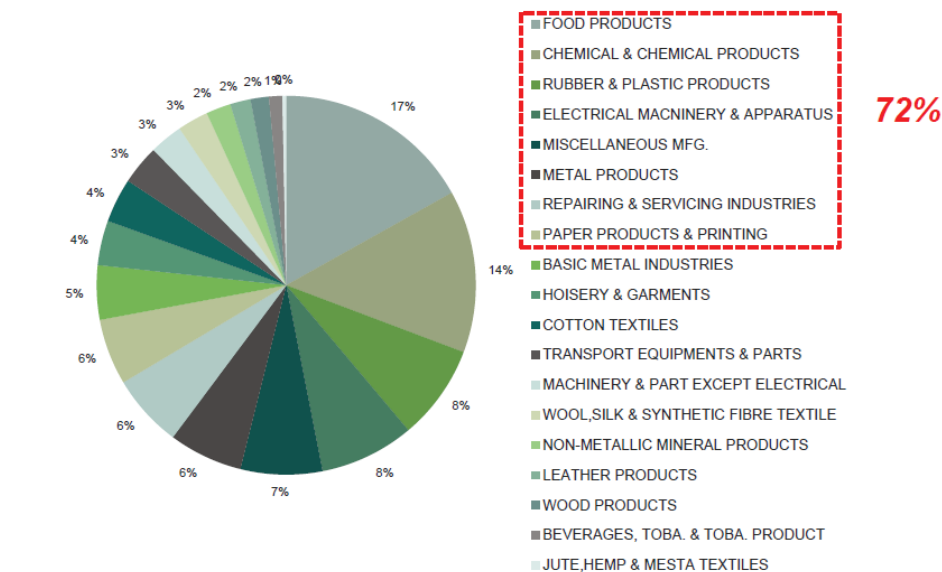
เมื่อพิจารณาในแง่ของการลงทุน (พิจารณาภาพที่ 5.9) การลงทุนในภาคอุตสาหกรรมหลักๆ จะเกิดขึ้นตามแนวทางของระบบถนนและระบบรางรถไฟที่ในอนาคตจะถูกพัฒนาเป็นระเบียงเศรษฐกิจทางภาคตะวันออกของประเทศ (Eastern Delicated Freight Corridor: EDFC) ดังจะเห็นได้ว่าพื้นที่ที่มีการลงทุนสูงสุดของรัฐอุตตรประเทศคือพื้นที่ทางด้านตะวันตก รองลงมาคือภาคกลาง และขยายตัวต่อไปยังพื้นที่ทางด้านตะวันออกของรัฐ ซึ่งมีมูลค่าลงทุนจนถึงปี 2013 รวมกันกว่า 79.383 พันล้านรูปี 23.09 พันล้านรูปี และ 20.7 พันล้านรูปีตามลำดับ โดยเขตที่มีระดับการลงทุนสูงสุดคือ Ghaziabad ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันตกของรัฐอุตตรประเทศและมีพรมแดนติดกับกรุงเดลี เมืองหลวงของประเทศ โดยจนถึงปี 2013 มีเงินลงทุนเข้าไปลงทุนในเขตนี้แล้วมากกว่า 4,228 พันล้านรูปี

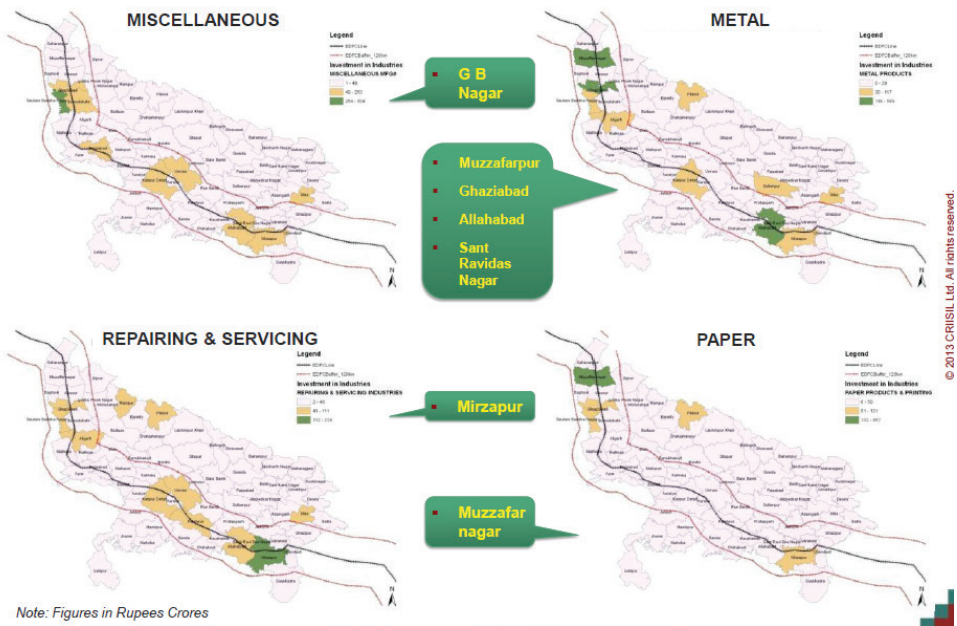
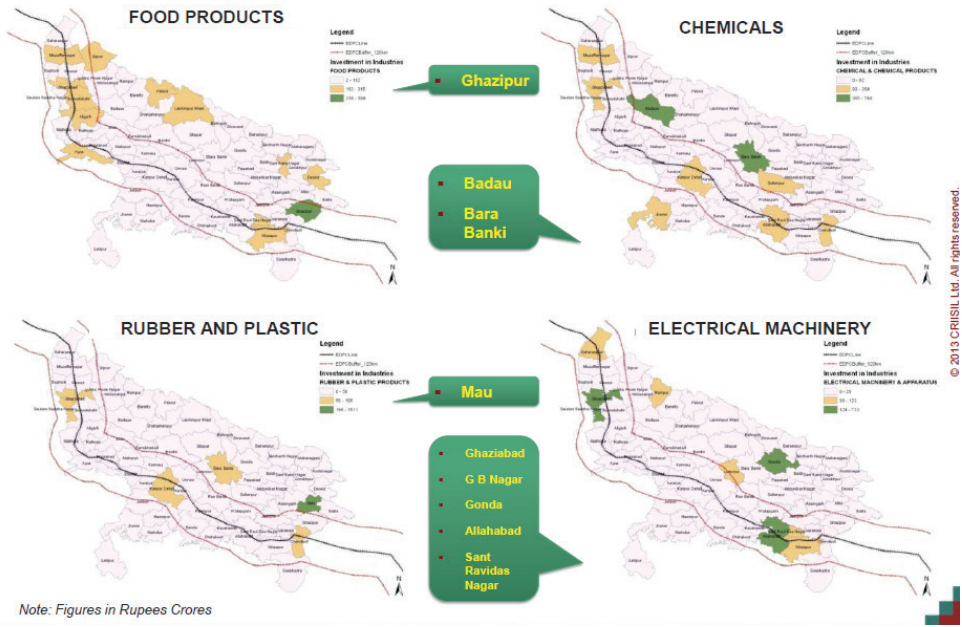
5 อุตสาหกรรมหลักของรัฐอุตตรประเทศคือ อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์พลาสติก อุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรและเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมเหล็กและผลิตภัณฑ์จากเหล็ก และอุตสาหกรรมกระดาษและสิ่งพิมพ์ โดย 5 อุตสาหกรรมหลักนี้ดึงดูดเงินลงทุนให้เกิดขึ้นภายในรัฐอุตตรประเทศถึงกว่าร้อยละ 70 (พิจารณาภาพที่ 5.10) โดยนักลงทุนส่วนใหญ่จะนิยมลงทุนในอุตสาหกรรมอาหารในพื้นที่ Ghazipur อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ในเขต Badua และ Bara Banki อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์พลาสติกในเขต Mau ในขณะที่อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและเครื่องจักรจะมีการกระจายตัวการลงทุนในหลายๆ พื้นที่

ภาพที่ 5.9 รูปแบบและพื้นที่การแสดงการลงทุนในรัฐอุตตรประเทศ (หน่วย: สิบล้านรูปี Rs Crores)

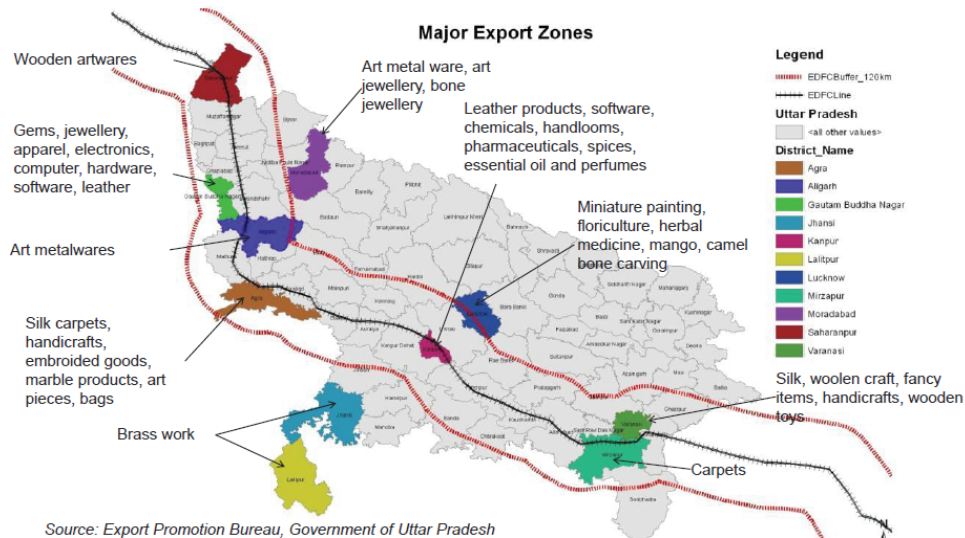
ภาพที่ 5.10 สัดส่วนการกระจายตัวของเงินลงทุนในภาคอุตสาหกรรมต่างๆ ของรัฐอุตตรประเทศ

สำหรับสินค้าที่ครองส่วนแบ่งสูงสุดในมูลค่าการส่งออกของรัฐอุตตรประเทศคือ สินค้าหัตถกรรม ซึ่งครองส่วนแบ่งมากกว่าร้อยละ 60 ของมูลค่าสินค้าส่งออกของรัฐ โดยในปี 2013 รัฐอุตตรประเทศส่งออกสินค้ามูลค่ากว่า 498 พันล้านรูปี โดยแหล่งผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกและประเภทของสินค้าที่ผลิตสามารถพิจารณาได้จากภาพที่ 5.11

ภาพที่ 5.11 แหล่งผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกและประเภทของสินค้าที่ผลิตของรัฐอุตตรประเทศ

ในกรณีของภาคการผลิตอื่นๆ และผู้ประกอบการรายใหญ่ในแต่ละภาคการผลิต สามารถสรุปได้ดังนี้

- อุตสาหกรรม Software ผู้ประกอบการรายใหญ่ที่ลงทุนและประกอบกิจการในรัฐอุตตรประเทศ ได้แก่ Adobe Systems India Pvt Ltd, Birlasoft Ltd, Cadence, Computer Sciences Corporation India (CSC) HCL Technologies, ST Microelectronics (STM), EXL Service Holding Inc. โดยส่วนใหญ่กิจการเหล่านี้ อาทิ EXL, HCL และ Cadence ซึ่งล่าสุดมีแผนที่จะขยายการลงทุนอีกกว่า 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐเพื่อตั้งศูนย์วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ล้วนตั้งที่ทำการอยู่ในเขต Noida ซึ่งอยู่ติดกับกรุงเดลี เมืองหลวงของประเทศ ในขณะที่ Adobe System เองก็มีการลงทุนเพิ่มอีกกว่า 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2013 ST Micro Electronics ซึ่งก็ลงทุนในเขต Noida เช่นเดียวกัน ได้ว่าจ้างวิศวกรและนักวิทยาศาสตร์ทางด้านคอมพิวเตอร์มากกว่า 950 คนเพื่อสร้างศูนย์วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ในขณะที่ Computer Science Corporation ซึ่งเป็นอาณาจักรผู้ผลิตซอฟต์แวร์รายใหญ่ของโลกที่มีมูลค่ากิจการกว่า 15 พันล้านดอลลาร์สหรัฐก็มีแผนขยายธุรกิจเพิ่มขึ้นหลังจากที่มีศูนย์บริการด้าน IT ตั้งอยู่ในเขต Noida แล้วจำนวน 3 แห่ง

- อุตสาหกรรมยานยนต์ ผู้เล่นหลักในอุตสาหกรรมยานยนต์ที่มีเครือข่ายการผลิตตั้งอยู่ในรัฐอุตตรประเทศ ได้แก่ Daewoo Motors, Delphi Automotive System, Honda SIEL Cars India Ltd, LML Scooters, New Holland Tractors Pvt Ltd, Scooters India Ltd, Yamaha India Ltd (YML) โดยล่าสุด General Motors วางแผนจะขยายการลงทุนเพิ่มในโรงงาน Daewoo โดยจะขยายให้โรงงานมีกำลังการผลิตเพิ่มขึ้นเป็น 100,000 คัน และจ้างงานเพิ่มขึ้นอีกกว่า 2,000 ตำแหน่ง
- อุตสาหกรรมอื่นๆ อาทิ Dabur India Ltd, ITC Ltd. ซึ่งทั้ง 2 รายนี้เป็นผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภครายใหญ่ของประเทศอินเดีย Goodlass Nerolac Paints Ltd (GNPL), Indo Gulf Fertilisers Ltd, Ingersoll-Rand India Ltd (IRIL), Jaypee Group, LG Electronics India Ltd (LGEIL)

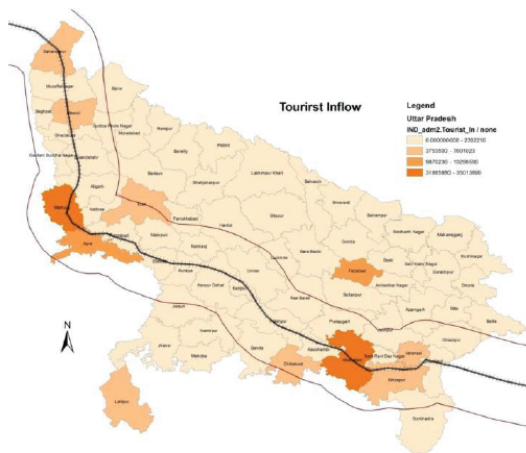
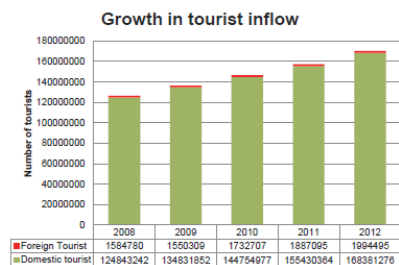
ดังนั้นสำหรับผู้ประกอบการชาวไทยที่ต้องการจะเข้ามาทำการค้าการลงทุนในประเทศอินเดีย โดยเฉพาะในรัฐอุตตรประเทศ แน่ใจว่าจำนวนแรงงานวัยฉกรรจ์ที่มีคุณภาพและมีค่าจ้างที่ไม่สูงจนเกินไปนักถือเป็นปัจจัยดึงดูดที่มีความสำคัญ แต่อย่างไรก็ตาม การเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมกับแต่ละภาคการผลิตก็ถือเป็นสิ่งจำเป็นด้วยเช่นเดียวกัน โดยการผลิตสินค้าและอุตสาหกรรมที่มีความทันสมัยจะมีพื้นที่ที่มีความเหมาะสมคือ ภาคตะวันตกของรัฐอุตตรประเทศ ในขณะที่อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และอุตสาหกรรมอาหารจะมีพื้นที่ทางภาคตะวันออกและภาคใต้ของรัฐที่มีความเหมาะสม ในขณะที่อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น เหมืองแร่ แร่ธาตุต่างๆ บริเวณภาคเหนือซึ่งเป็นแหล่งทรัพยากรน่าจะเป็นพื้นที่เป้าหมาย

5.2.3 ภาคบริการ

ตั้งแต่ปี 2009-2010 ภาคบริการ (Service Industries, Tertiary Sector) กลายเป็นภาคการผลิตที่มีสัดส่วนสูงที่สุดในการสร้างรายได้ให้กับอุตสาหกรรม โดยภาคบริการมีสัดส่วนถึงร้อยละ 44.8 ในมูลค่าผลผลิตมวลรวมภายในรัฐ (Gross State Domestic Product) ซึ่งมีสัดส่วนพอๆ กับภาคการผลิตพื้นฐาน (Primary Sector) ซึ่งได้แก่ ภาคเกษตรกรรม ป่าไม้ และการท่องเที่ยว ในขณะที่ภาคการผลิตสินค้า (Secondary Sector) มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 11.2 ของรายได้ของรัฐอุตตรประเทศเท่านั้น โดยนอกเหนือจากภาคบริการทางด้านที่ปรึกษาทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) ซึ่งมักจะกระจุกตัวอยู่ในเขต Noida แล้ว อีก 1 ภาคบริการที่มีความสำคัญต่อรัฐอุตตรประเทศเป็นอย่างยิ่งนั่นคือ ภาคบริการการท่องเที่ยว

ภาพที่ 5.12 ข้อมูลการท่องเที่ยวของรัฐอุตตรประเทศ

- UP ranks first in domestic tourist arrival in India ~ 18.3% of total domestic tourist arrivals in India
- UP ranks fourth in foreign tourist arrival in India ~ 9.7% of total foreign tourist arrivals in India

Source: Indian Tourism Statistics (2011), UP Tourism Diary (2008), UP Department of Tourism

รัฐอุตตรประเทศถือเป็นรัฐที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวท่องเที่ยวจากทั่วทั้งประเทศอินเดียเดินทางเข้ามามากที่สุดของประเทศ ทั้งนี้ เนื่องจากอุตตรประเทศเป็นอู่อารยธรรมที่สำคัญของอินเดียมาอย่างต่อเนื่องยาวนานมากกว่า 4,000 ปี นั่นทำให้ศาสนาสถานสำคัญของหลายศาสนาทั้ง พราหมณ์-ฮินดู พุทธศาสนา และอิสลาม ต่างก็ตั้งอยู่ในรัฐนี้ โดยมีการคาดการณ์ว่าร้อยละ 18 ของนักท่องเที่ยวอินเดียจะเลือกเดินทางมายังรัฐอุตตรประเทศเป็นอันดับที่ 1 โดยส่วนใหญ่จะเดินทางไปเพื่อทำการเคารพสักการะศาสนาสถานที่ตนเคารพนับถือ

ในขณะที่นักท่องเที่ยวต่างชาติจะเดินทางมาที่รัฐอุตตรประเทศเป็นเป้าหมายลำดับที่ 4 (รองจากกรุงเดลี นครมุมไบ และรัฐราชสถาน) ทั้งนี้ จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติจากทางตะวันตกส่วนใหญ่จะมีจุดหมายปลายทางเพื่อมาเยี่ยมชม สิ่งมหัศจรรย์ของโลก Taj Mahal และสถานที่ท่องเที่ยวในเมือง Agra ซึ่งมักจะมีรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในเส้นทางสามเหลี่ยม กรุงเดลี - Jaipur ในรัฐราชสถาน - Agra ในรัฐอุตตรประเทศ รองลงมาคือเมือง Mathura, Allahabad, Varanasi และ Chitrakoot อย่างไรก็ตามข้อจำกัดในเรื่องของการท่องเที่ยวในพื้นที่เหล่านี้คือ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมเดินทางเข้ามาในลักษณะไปเช้า-กลับเย็น หรืออย่างมากที่สุดก็แค่พักแรมเพียง 1-2 คืนเท่านั้น ซึ่งทำให้เกิดการใช้จ่ายในพื้นที่ในเรื่องของค่าที่พัก ค่าอาหาร การใช้จ่ายใช้สอยเพื่อซื้อสินค้าและบริการที่ไม่สูงมากนัก และทางอินเดียเองก็ไม่ได้มีแผนการที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาในแต่ละจุดให้ยาวนานมากขึ้นอีกด้วย และยิ่งในปัจจุบันที่ทางด่วนระหว่างเมืองยมนา (Yamuna Express Way) ซึ่งเชื่อมโยงเมือง Noida (ชานกรุงเดลี) และเมือง Agra แล้วเสร็จสมบูรณ์ก็ยิ่งทำให้มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเลือกที่จะเดินทางแบบเช้าไป-เย็นกลับเพื่อชมความงามของ Taj Mahal ที่เมือง Agra เท่านั้นและไปพักค้างที่กรุงเดลีมากยิ่งขึ้น ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในเมืองท่องเที่ยวของรัฐอุตตรประเทศยังมีมูลค่าลดลง

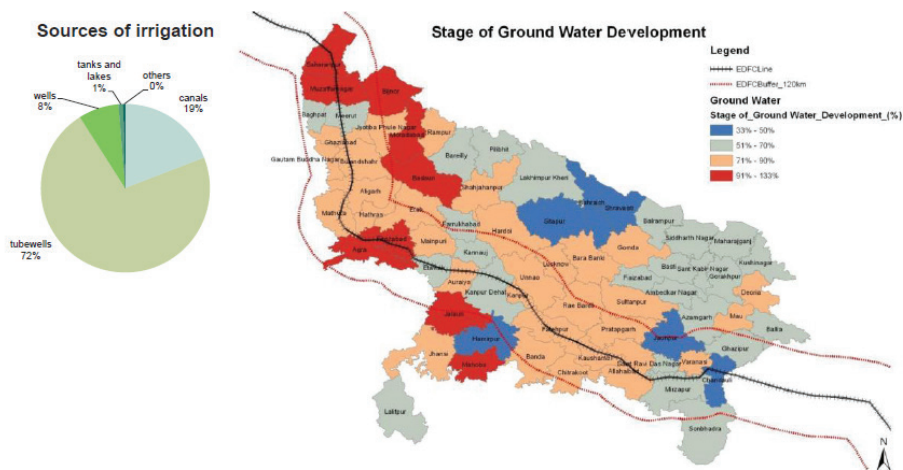
ส่วนนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย และจากประเทศอื่นๆ ที่นับถือพระพุทธศาสนาจะนิยมเดินทางมาเยือนรัฐอุตตรประเทศเป็นเป้าหมายแรกๆ ของการมาเยือนประเทศอินเดีย ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐอุตตรประเทศถือเป็นจุดศูนย์กลางของการเดินทางจาริกแสวงบุญของพุทธศาสนิกชนในการเดินทางตามเส้นทาง 4 มหาสังเวชนียสถาน โดยมักจะเริ่มต้นการเดินทางจากเมือง Bodhgaya หรือพุทธคยา สถานที่ตรัสรู้ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐพิหารแต่ก็ใกล้กันกับพรมแดนของรัฐอุตตรประเทศ จากนั้นจึงเดินทางเข้ามายังเมือง Varanasi หรือกรุงพาราณสี ซึ่งอยู่ใกล้กันกับเมืองसारनाถ อันเป็นที่แสดงปฐมเทศนาที่พระพุทธองค์แสดงต่อปัญจวัคคีย์โดยนอกจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในพระพุทธศาสนาแล้ว กรุงพาราณสี หรือเมือง Varanasi ยังเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูอีกด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นบริเวณที่ศาสนิกชนพราหมณ์-ฮินดูต้องเดินทางมาเคารพสักการะพระแม่คงคาในบริเวณโค้งน้ำที่มีความศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของแม่น้ำคงคา (Ganga) ซึ่งไหลผ่านใจกลางของย่านเมืองเก่าของ Varanasi จากนั้นผู้แสวงบุญชาวพุทธจะนิยมเดินทางต่อไปยังจุดหมายอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น เมืองกุสินารา สถานที่ปรินิพพานขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งก็ตั้งอยู่ในรัฐอุตตรประเทศ หรือเดินทางข้ามชายแดนของประเทศอินเดียที่รัฐอุตตรประเทศเพื่อไปเยือนสวนลุมพินีวันและกรุงกบิลพัสดุ์ซึ่งเป็นที่ประสูติของพระพุทธองค์ซึ่งปัจจุบันตั้งอยู่ในเขตประเทศเนปาล และยังมีเมืองสำคัญอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์พุทธศาสนาซึ่งล้วนแล้วแต่ตั้งอยู่ในเขตรัฐอุตตรประเทศทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตประการหนึ่งก็คือ นอกจากที่เมือง Agra และเมือง Varanasi แล้ว แม้แต่ในเมืองหลวงของรัฐ คือเมือง Lucknow การประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งโรงแรม ที่พัก ร้านอาหาร สถานที่ขายสินค้า ยังไม่ได้รับการพัฒนาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่ล้นหลามเข้ามาและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในทุกๆ ปี ดังนั้น ผู้ประกอบการชาวไทยซึ่งมีองค์ความรู้ มีประสบการณ์ และมีเงินทุนจึงน่าจะพิจารณาโอกาสการเข้ามาลงทุนร่วมกับผู้ประกอบการท้องถิ่นในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวในรัฐอุตตรประเทศ อย่างไรก็ตาม ต้องมีข้อพึงระวังในเรื่องของฤดูกาลของการท่องเที่ยวด้วยเช่นเดียวกัน แน่นอนว่าเส้นทางการเดินทางสังเวชนียสถาน 4 ตำบล อาจจะมีข้อจำกัดบ้างในเรื่องของปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะลดลงอย่างมากในช่วงพฤษภาคม-มิถุนายน เนื่องจากเป็นช่วงที่มีอากาศร้อนจัดของปี แต่นักท่องเที่ยวก็จะค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในช่วงกลางขอเดือนกรกฎาคมและจะหนาแน่นจนไม่มีที่พักและร้านอาหารที่จะรองรับในช่วงตุลาคม-กุมภาพันธ์ ดังนั้น ในช่วง Low-season ผู้ประกอบการต้องมีแผนการรองรับที่ดี โดยเฉพาะในเรื่องของการบริหารจัดการพื้นที่และกำลังคน แต่พื้นที่ที่เป็นข้อยกเว้นในเรื่องของฤดูกาลนี้คือ Varanasi และเมืองทางตะวันตกเช่น Agra และ Mathura ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกเดินทางเข้ามาตลอดทั้งปี

5.3 ทรัพยากรธรรมชาติ

ในภาพรวมแล้วอุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์เมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศอินเดีย โดยเฉพาะทรัพยากรน้ำ จากการสำรวจพบว่า ร้อยละ 80 ของพื้นที่ของรัฐอุตตรประเทศสามารถใช้แหล่งน้ำบาดาลเพื่อการชลประทานได้ตลอดปี ยกเว้นพื้นที่ในภาคตะวันตกของรัฐ จากข้อมูลในภาพที่ 5.13 พื้นที่ส่วนใหญ่ของรัฐเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งน้ำ โดยร้อยละ 72 เป็นท่อส่งน้ำชลประทานที่เกิดจากแหล่งน้ำบาดาล ร้อยละ 19 ของพื้นที่ใช้แหล่งน้ำจากแม่น้ำและคลองสายต่างๆ

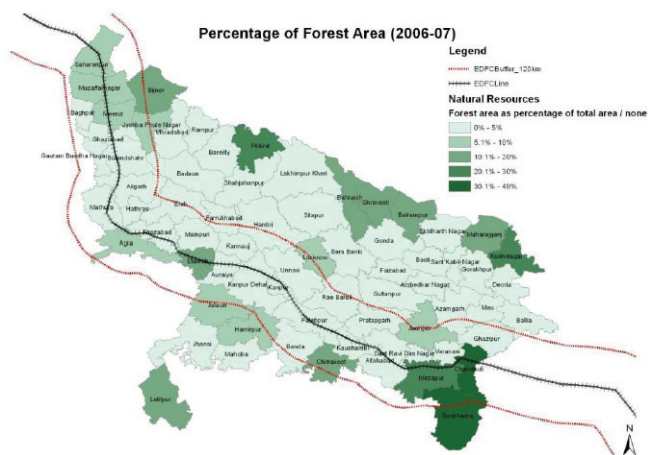
ภาพที่ 5.13 ทรัพยากรน้ำของรัฐอุตตรประเทศ

Source: Central Ground Water Board

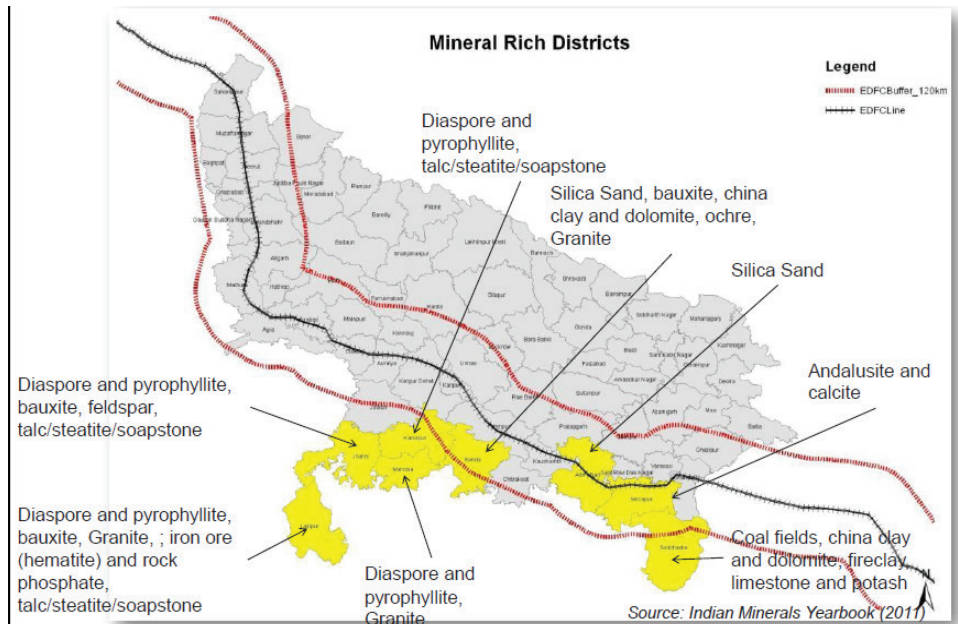
นอกจากทรัพยากรน้ำแล้ว 2 เขตในพื้นที่ทางตะวันออกของรัฐคือ Sonbhadra และ Chandauli และทางตอนกลางของรัฐในเขต Kheri ยังเป็นแหล่งป่าไม้ต้นน้ำและเขตป่าสงวนแห่งชาติที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยพื้นที่ดังกล่าวได้รับการคุ้มครองภายใต้แผนปฏิบัติการ Integrated Plan Action ซึ่งต้องการส่งเสริมให้ชนกลุ่มน้อยเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอินเดียและลดแรงต่อต้านระหว่างกลุ่มคน และยังได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจาก Backward Regions Grant Fund Programme (BRGF) ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่ปี 2007 โดยในแต่ละเขตจะได้รับเงินทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานจำนวน 250 - 300 ล้านบาทในแต่ละปี รวมทั้งยังเป็นแหล่งที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่อีกด้วย

ภาพที่ 5.14 แผนที่แสดงทรัพยากรป่าไม้ของรัฐอุตตรประเทศ

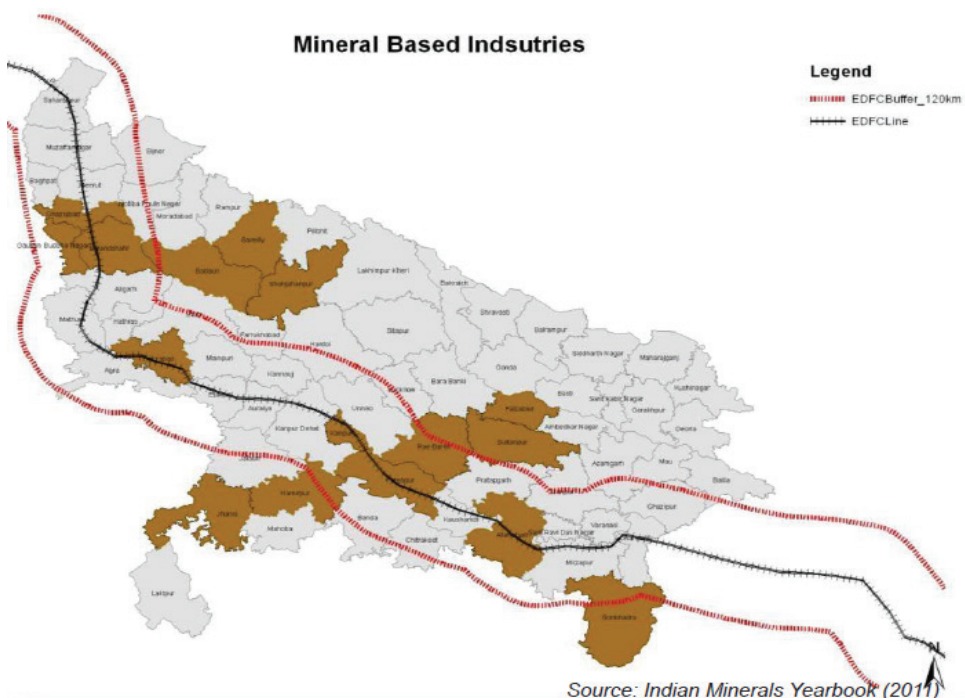

ที่มา: Directorate of Economics and Statistics, Ministry of Agriculture

ภาพที่ 5.15 แผนที่แสดงทรัพยากรแร่ธาตุของรัฐอุตตรประเทศ

ภาพที่ 5.16 แผนที่แสดงตำแหน่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมที่ใช้แร่ธาตุเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิต

สำหรับทรัพยากรแร่ธาตุต่างๆ แหล่งแร่ที่สำคัญจะกระจุกตัวอยู่ในบริเวณภาคตะวันออก เฉียงใต้และทางตอนใต้ของรัฐอุตตรประเทศ โดยทรัพยากรแร่ที่สำคัญได้แก่ ถ่านหิน, Diaspore and Pyrophyllite, หิน Granite, Bauxite, Silica Sand, China Clay and Dolomite, Talc, Steatite, Soap Stone โดยรัฐอุตตรประเทศเป็นเจ้าของแหล่งแร่ธาตุสำรองขนาดใหญ่ของประเทศ อาทิ มีปริมาณสำรองแร่ Andalusite ถึงร้อยละ 78 ของประเทศ ปริมาณสำรองแร่ Diaspore ร้อยละ 38 ของประเทศ และปริมาณสำรองแร่ Pyrophyllite ร้อยละ 10 ของประเทศ โดยในปี 2010/2011 มูลค่าผลผลิตแร่ธาตุของรัฐอุตตรประเทศมีมูลค่าสูงถึง 43.04 พันล้านรูปี โดยมูลค่าผลผลิตที่มากที่สุดกว่าร้อยละ 35 ของมูลค่าผลผลิตแร่ธาตุรวมของรัฐมาจากถ่านหินเพียงผลิตภัณฑ์เดียว (พิจารณาภาพที่ 5.15)

โดยแหล่งอุตสาหกรรมที่เป็นที่ตั้งของโรงงานถลุง โรงงานแปรรูป และโรงงานที่ใช้ทรัพยากรแร่ธาตุเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตสามารถแสดงได้ในภาพที่ 5.16 และสามารถสรุปเป็นข้อมูลได้ดังตารางที่ 5.4

ตารางที่ 5.4 แหล่งอุตสาหกรรมแร่ธาตุที่สำคัญของรัฐอุตตรประเทศ

อุตสาหกรรมที่ใช้แร่ธาตุเป็นวัตถุดิบหลัก	เมือง/เขตการปกครองที่อุตสาหกรรมตั้งอยู่หนาแน่น
Abrasives	Ghaziabad
Aluminium	Sonbhadra
Cement	Sultanpur, G B Nagar, Raibareli, Jhansi, Allahabad, Sonbhadra, Faizabad
Ceramics	Sultanpur, Bulandshahar, Ghaziabad
Chemical	Sonbhadra
Fertilizer	Kanpur, Allahabad, Bareilly, Sultanpur, Fatehpur, Shahajahanpur, Badaun
Ferro Alloys	Hamirpur, Kanpur
Iron & Steel	Sultanpur
Glass	Firozabad, Ghaziabad

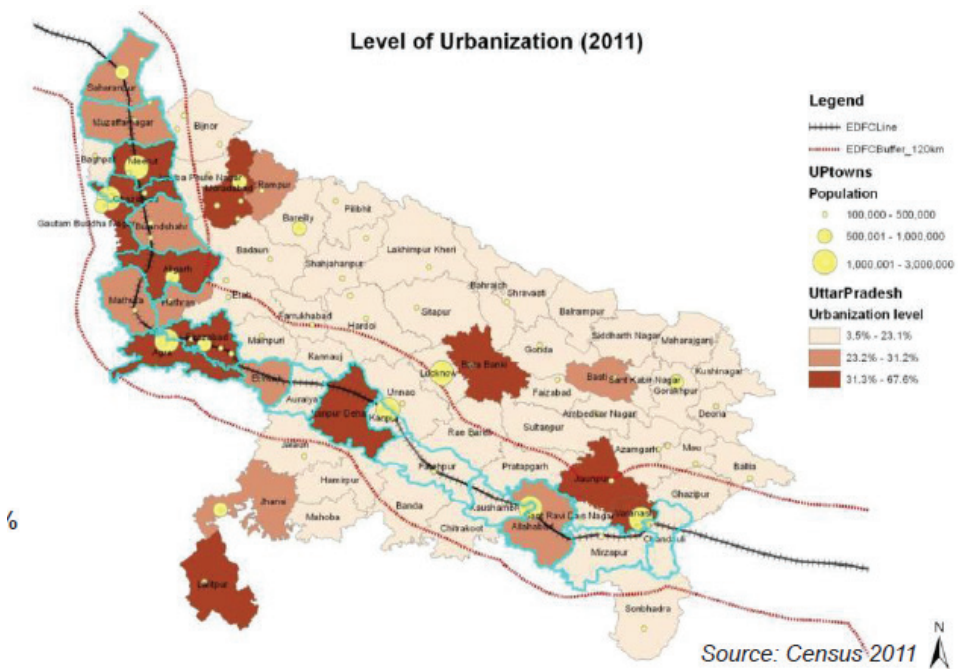
ที่มา: Indian Mineral Yearbook 2011

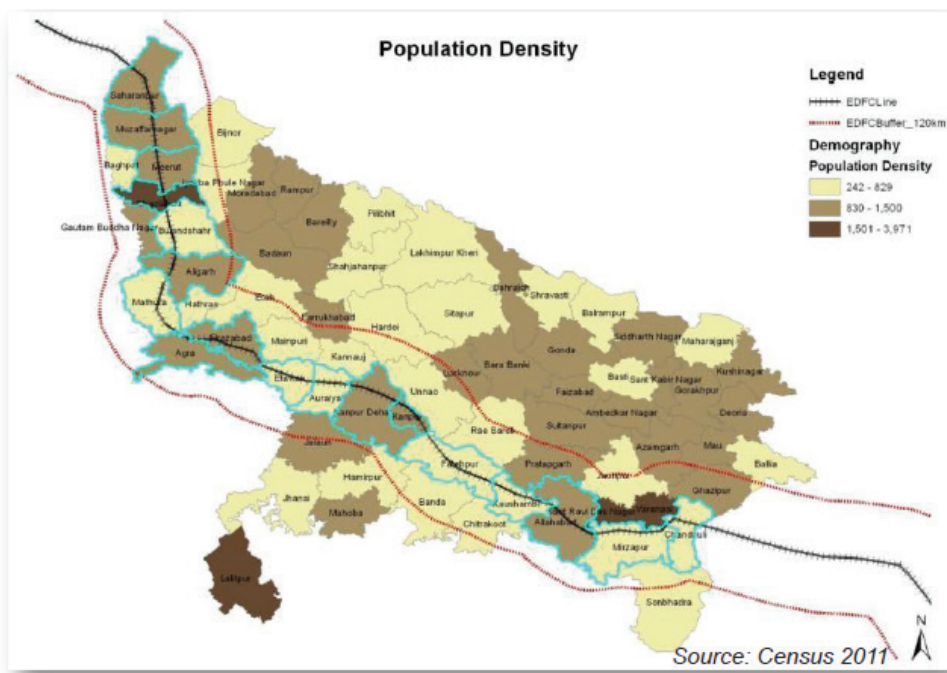
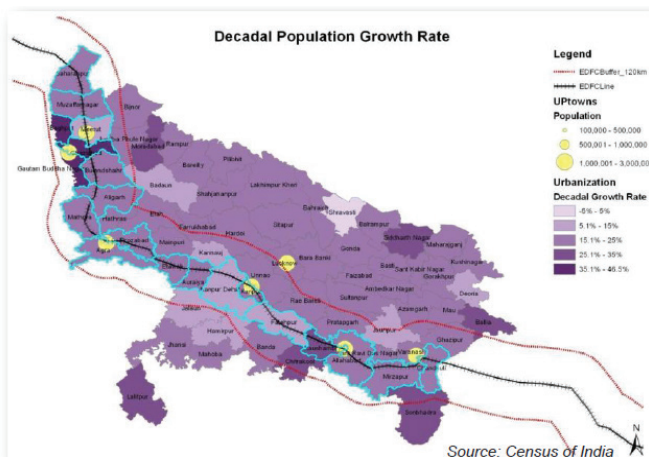
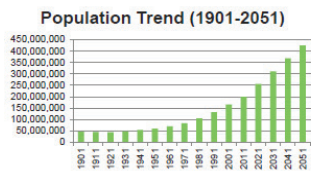
5.4 โครงสร้างประชากรและปัจจัยทางด้านสังคม

อุตตรประเทศถือเป็นรัฐที่มีพื้นที่ที่พัฒนามากเป็นเขตเมืองมากที่สุดและก้าวหน้าที่สุดแห่งหนึ่ง (Urbanisation) ของประเทศอินเดีย โดยมีจำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองมากเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศรองจากรัฐมหาราษฏ (Maharashtra) โดยคาดการณ์กันว่าประชากรมากกว่า 44.5 ล้านคน (จากประชากรทั้งรัฐ 199 ล้านคน) ที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนามากกลายเป็นเมือง (เทียบกับ 50.8 ล้านคนในรัฐมหาราษฏ) และเทียบเท่ากับร้อยละ 11.80 ของประชากรอินเดียที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง โดยทางการอินเดียคาดการณ์ว่า ตัวอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ณ ระดับปัจจุบัน ภายในช่วงปีสุดท้ายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ในปี 2017 จำนวนประชากรของรัฐอุตตรประเทศที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองจะเพิ่มขึ้นเป็นกว่า 52.4 ล้านคน หรือเทียบเท่ากับร้อยละ 23.3 ของประชากรทั้งหมดของรัฐ

จากภาพที่ 5.17 จากจำนวนเขตการปกครองทั้งสิ้น 670 เขตในรัฐอุตตรประเทศ มีเขตที่มีประชากร 1-4 ล้านคนจำนวน 7 เขต เขตที่มีจำนวนประชากรระหว่าง 0.5 – 1 ล้านคน จำนวน 9 เขต ประชากรในเขตเมืองกว่าร้อยละ 60 อาศัยอยู่ในเขตเหล่านี้ และร้อยละ 28 จะอาศัยอยู่ในย่านใจกลางเมือง (Metro Cities) โดยเขตเมืองเหล่านี้มีส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ทางภาคตะวันตกของรัฐ (ร้อยละ 32.45 ของประชากรเมือง) ภาคตะวันออก (ร้อยละ 13.40 ของประชากรเมือง) เขตที่ราบสูงและภูเขาทางภาคเหนือของรัฐ (ร้อยละ 22.74 ของประชากรเมือง) และในภาคกลางของรัฐ (ร้อยละ 20.6 ของประชากรเมือง)

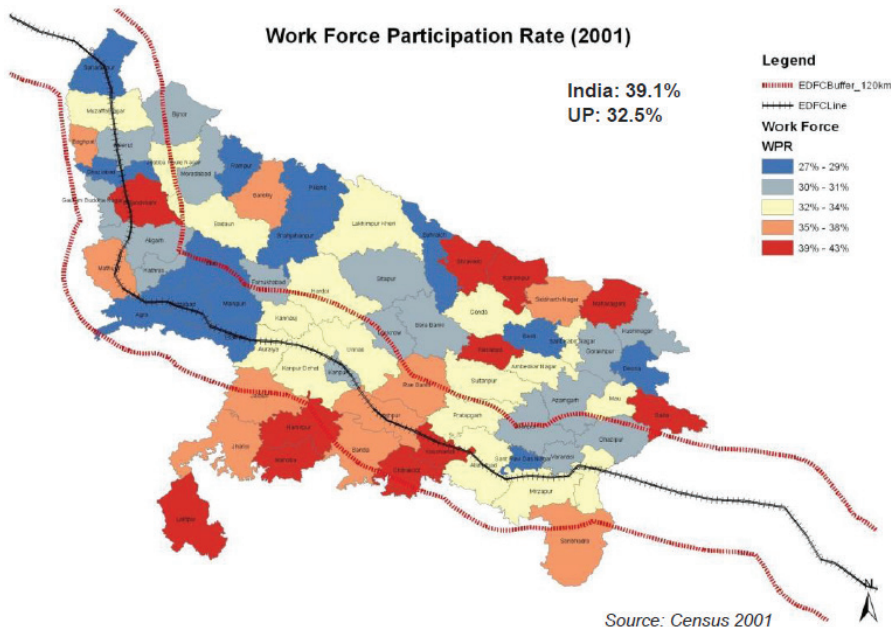
ภาพที่ 5.17 แผนที่แสดงเขตการปกครองในรัฐอุตตรประเทศที่ได้รับการพัฒนาให้กลายเป็นเมือง และอัตราการเจริญเติบโตของประชากรในเขตเมือง

จากตัวเลขสถิติของทางการอินเดียเมื่อมีการสำมะโนประชากรในปี 2011 รัฐอุตตรประเทศ มีอัตราความหนาแน่นของประชากรเท่ากับ 829 คนต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร ขนาดของครอบครัว ของประชากรในรัฐอุตตรประเทศมีจำนวนสมาชิกโดยเฉลี่ยที่ 6 คนใน 1 ครัวเรือน ร้อยละ 15 ของ ประชากรของรัฐอุตตรประเทศมีอายุต่ำกว่า 6 ปี อัตราประชากรหญิงต่อประชากรชาย (Sex Ratio) ที่ระดับ 912 ประชากรที่มีชาติพันธุ์เป็นกลุ่มใหญ่ของรัฐ (Scheduled Castes Population (SC)) เทียบเท่ากับร้อยละ 20.7 ของประชากร ในขณะที่ประชากรที่เป็นชาติพันธุ์กลุ่มน้อย (Scheduled Tribes Population (ST)) อยู่ที่ร้อยละ 0.6 ของประชากรทั้งหมดของรัฐ อัตราการรู้หนังสือของประชากร (Literacy Rate) ที่ระดับร้อยละ 67.7 มีประชากรเพียงร้อยละ 38.9 เท่านั้นที่ได้รับการคุ้มครอง โดยระบบสวัสดิการระบบใดระบบหนึ่ง ด้วยอัตราการขยายตัวของประชากรในระดับสูงและมีแนวโน้ม ที่เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 20.78 ในปี 2001 เป็นร้อยละ 22.28 ในปี 2011 ทำให้มีการคาดการณ์กันว่า ภายในปี 2051 ประชากรของรัฐอุตตรประเทศจะเพิ่มขึ้นกว่า 2 เท่าของจำนวนประชากร 199,581,477 คน (สำมะโนปี 2011)

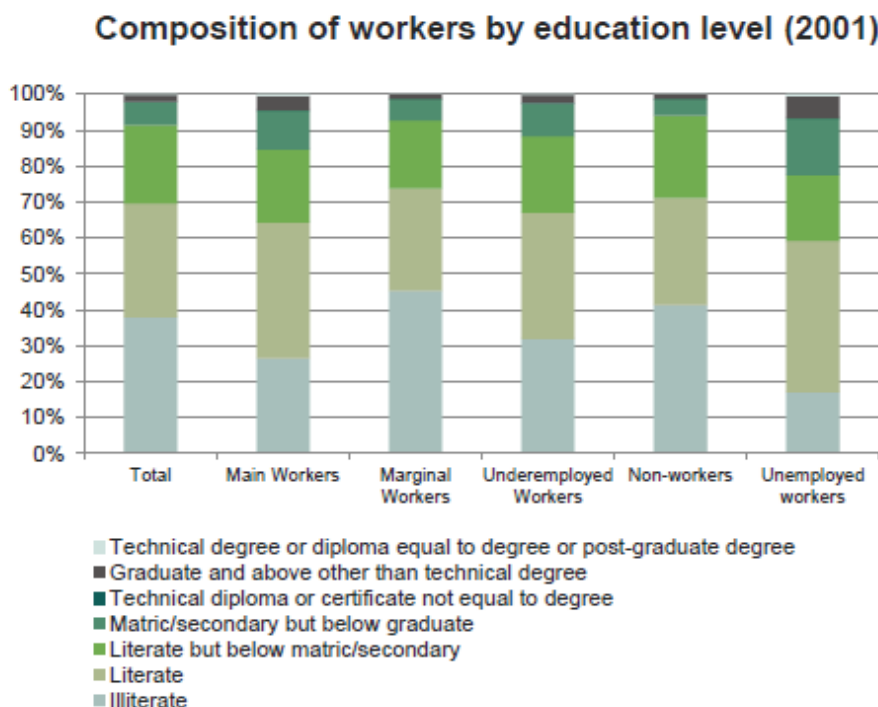
ภาพที่ 5.18 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labour Force Participation Rate) ใน แต่ละพื้นที่ของรัฐอุตตรประเทศ

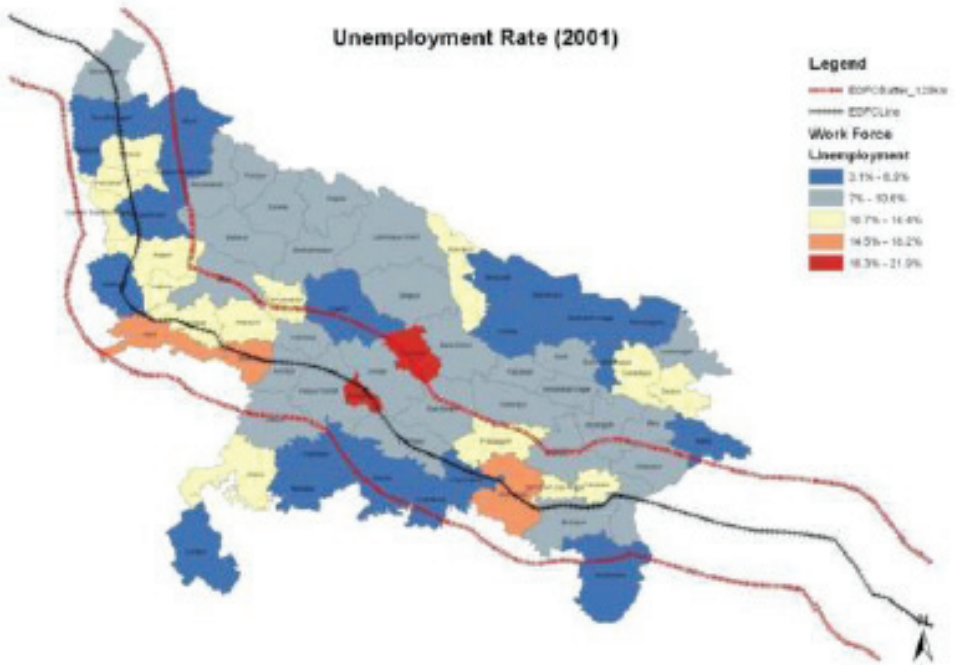
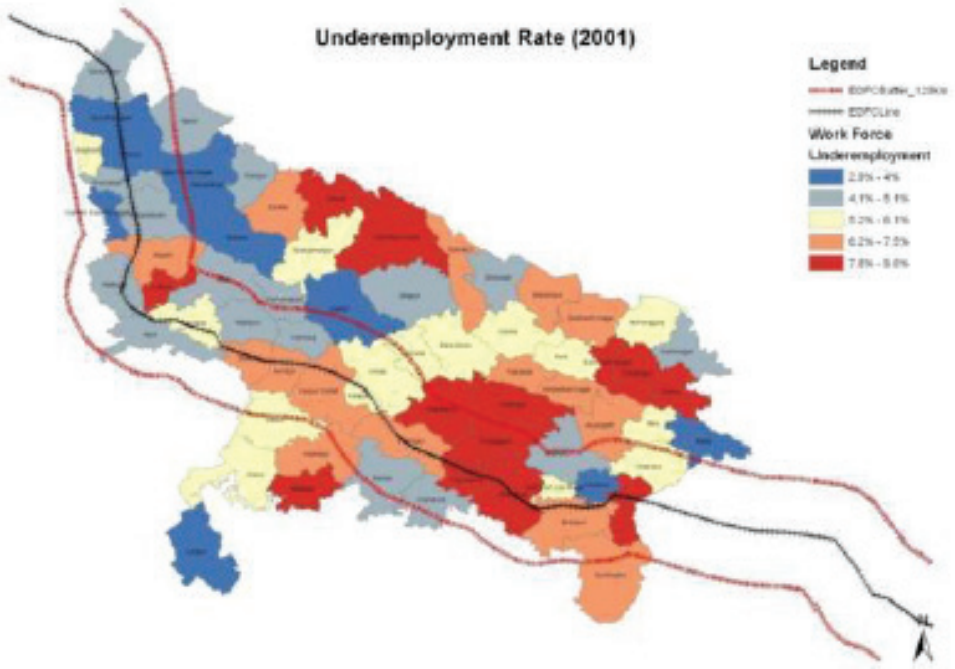

รัฐอุตตรประเทศมีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labour Force Participation Rate) ที่ระดับร้อยละ 32.5 ซึ่งต่ำกว่าอัตราเฉลี่ยของทั้งประเทศที่ระดับร้อยละ 32.5 โดยพื้นที่ที่มีกำลังแรงงาน กระจุกตัวอยู่อย่างมากอยู่ในพื้นที่ทางตอนใต้ และตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐโดยเฉพาะในเขตที่เป็น ที่ราบเชิงเขาและเขตภูเขา (Bundelkhand Region) ซึ่งมีอัตราการเกิดค่อนข้างสูง

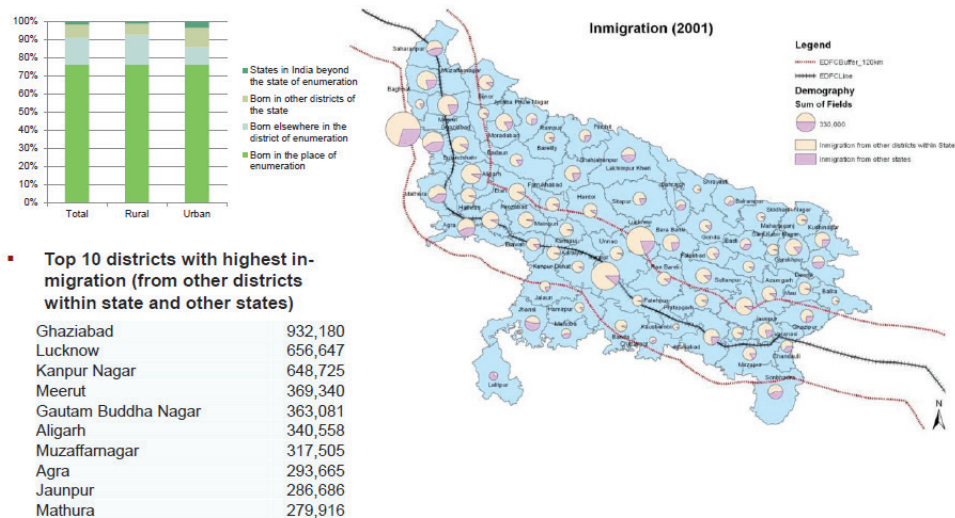
จากภาพที่ 5.19 อัตราการว่างงานโดยเฉลี่ยของกำลังแรงงานในรัฐอุตสาหกรรมประเทศอยู่ที่ระดับต่ำกว่าร้อยละ 10 และพบว่า ในพื้นที่ทางตะวันออกของรัฐซึ่งเป็นพื้นที่ของการผลิตภาคการเกษตร อัตราการทำงานต่ำระดับ (Underemployment) อยู่ในระดับที่สูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่นๆ ของรัฐ เราพบว่า อัตราการว่างงานจะอยู่ในระดับที่สูงกว่าโดยเปรียบเทียบในกลุ่มผู้รู้หนังสือเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้ไม่รู้หนังสือ โดยพบว่า กำลังแรงงานที่รู้หนังสือกว่าร้อยละ 30 อยู่ในสถานะไม่มีการงานทำ

ภาพที่ 5.19 อัตราการมีงานทำ อัตราการทำงาน และรูปแบบการทำงานของกำลังแรงงาน
ในรัฐอุตสาหกรรมประเทศ

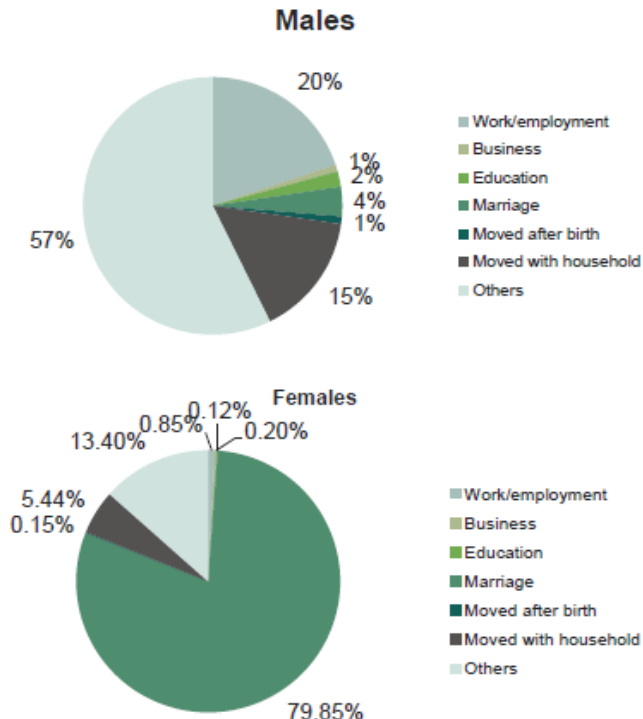

ภาพที่ 5.20 แผนที่แสดงการเคลื่อนย้ายแรงงานเข้า-ออกจากรัฐอุตตรประเทศ

Reasons for migration

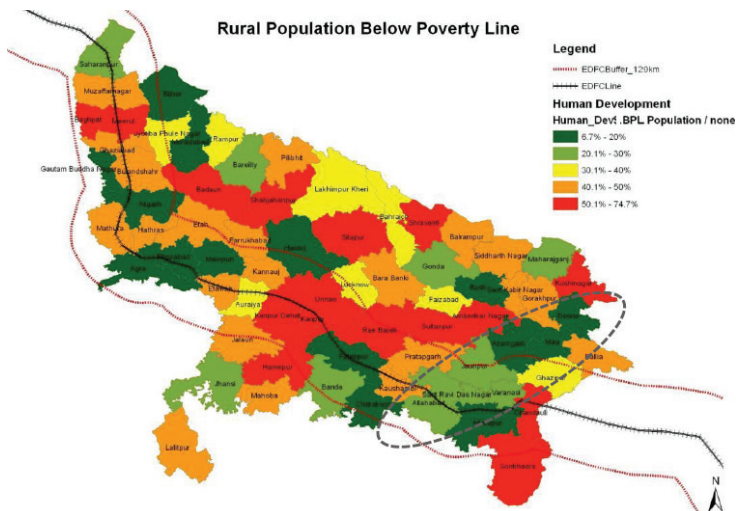

และด้วยอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระดับสูงและต่อเนื่องยาวนานทำให้ปัจจุบันแรงงานจากทั่วประเทศอินเดียต่างก็หลั่งไหลเข้าไปหางานทำและแสวงหาโอกาสในรัฐอุตตรประเทศ โดยพบว่า ร้อยละ 20 ของกำลังแรงงานในรัฐอุตตรประเทศเป็นแรงงานที่ย้ายถิ่นฐานมาจากที่อื่นๆ จากข้อมูลในภาพที่ 5.20 การเคลื่อนย้ายของแรงงานส่วนใหญ่มักจะมีการไหลเข้าไปกระจุกตัวในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจ EDFC โดยกว่าร้อยละ 90 ของแรงงานที่ย้ายถิ่นฐานเป็นแรงงานที่เดินทางเข้ามาจากรัฐอื่นๆ ทั่วประเทศอินเดีย โดยในกลุ่มนี้มีแรงงานชายเพียงร้อยละ 18 เท่านั้น โดยแรงงานชายเหล่านี้ย้ายถิ่นด้วยเหตุผลหลักคือการเข้ามาหางานทำในเมืองที่มีโอกาสทางการทำงานที่สูงกว่า ในขณะที่ร้อยละ 82 ของแรงงานย้ายถิ่นเป็นแรงงานหญิง โดยร้อยละ 80 ของกำลังแรงงานหญิงที่ย้ายเข้ามาเข้ามาด้วยเหตุผลของการติดตามคู่สมรสเข้ามาในรัฐอุตตรประเทศ

5.4.1 ปัญหาความยากจน

การคาดการณ์ภาวะความยากจนของประเทศอินเดียพิจารณาจาก 1) ช่วงเวลาและเวลาที่คนๆ นั้นรับปริมาณสารอาหารที่ไม่เพียงพอกับความต้องการของร่างกาย และ 2) การสำรวจรายได้และรายจ่ายของครัวเรือนว่าเพียงพอกับความต้องการหรือไม่ จากการสำรวจภาวะความยากจนของรัฐอุตตรประเทศ พบว่า จำนวนประชากรที่อยู่ในภาวะยากจนลดลงจากระดับร้อยละ 57 ของจำนวนประชากรทั้งหมดในปี 1973-1974 ลงมาอยู่ที่ระดับร้อยละ 42 ของประชากรในปี 1987-1988 และพบว่าระดับความยากจนลดลงในอัตราเร่งมากกว่าในพื้นที่ชนบทเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่เมืองใหญ่ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาตามเส้นขีดความยากจน (Poverty Line) จำนวนประชากรในรัฐอุตตรประเทศก็ยังคงอยู่ในสัดส่วนที่สูงคือ กว่าร้อยละ 31 ของประชากรยังดำรงชีพอยู่ใต้เส้นขีดความยากจน โดยเฉพาะประชากรในเมืองใหญ่

ภาพที่ 5.21 สัดส่วนของประชากรในรัฐอุตตรประเทศที่ดำรงชีพอยู่ใต้เส้นขีดความยากจน

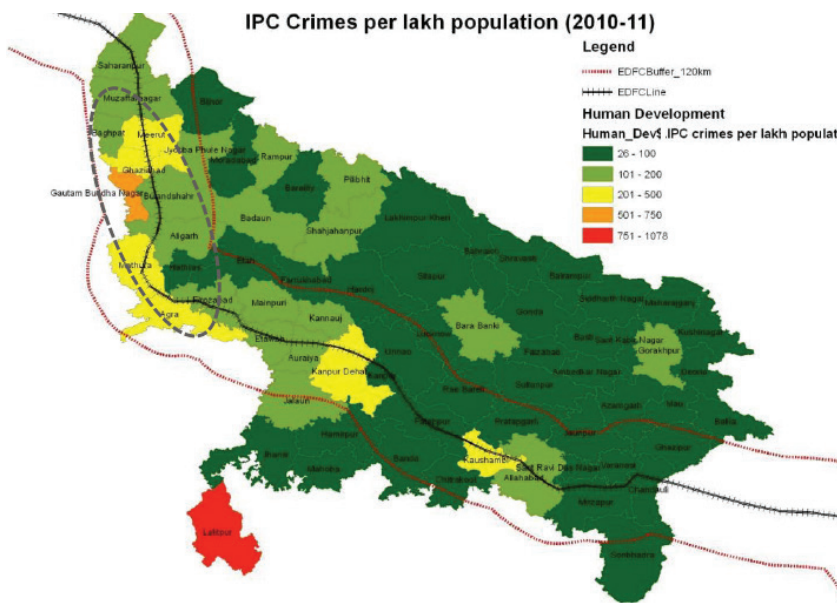

5.4.2 ดัชนีชี้วัดทางสังคมของรัฐอุตตรประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบกับรัฐที่มีขนาดใหญ่ของพื้นที่และประชากร 16 รัฐของประเทศอินเดีย อุตตรประเทศมักจะถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 13 หรือ 14 ของการเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านสังคม มีเพียงพินาร และโอริสสาที่มีจะอยู่ในอันดับที่ต่ำกว่าอุตตรประเทศในเรื่องของการพัฒนาการทางสังคม โดยเฉพาะในประเด็น สาธารณูปโภคทางด้านการแพทย์และสาธารณสุข อัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา อัตราการเกิด อัตราการอยู่รอดของทารกแรกคลอด อัตราการตาย อัตราการรู้หนังสือ รายได้เฉลี่ยของประชากร การเข้าถึงพลังงานไฟฟ้า แต่อย่างไรก็ตาม ทั้ง 3 รัฐนี้ร่วมกับ มัชยประเทศ และราชสถานก็มักจะถูกนำมายกเป็นกรณีศึกษาเสมอๆ เมื่อพิจารณาในเรื่องของความล้ำหลังในระดับการพัฒนาการทางสังคม

หากพิจารณาในแง่ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในอดีต รัฐอุตตรประเทศร่วมกับรัฐพิหารเคยได้รับการกล่าวถึงในแง่ลบว่า การเรียกค่าไถ่ คืออุตสาหกรรมหลักของรัฐ แน่แน่นอนว่าสถานการณ์ในปัจจุบันคลี่คลายไปในทิศทางที่ดีขึ้น เมื่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของรัฐมีการปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ทางภาคตะวันตกของรัฐซึ่งมีระดับการพัฒนาและการเกิดขึ้นของเมืองก็ยังเป็นพื้นที่ที่ยังมีการเกิดอาชญากรรมสูงกว่าพื้นที่ทางภาคตะวันออกของรัฐโดยเปรียบเทียบ โดยพบว่า ในปัจจุบันผู้ประกอบการวิชาชีพที่มีรายได้สูง อาทิ แพทย์ นักกฎหมาย นักธุรกิจ ก็ยังนิยมจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำตัวเวลาเดินทางออกนอกบ้านและที่ทำงาน

ภาพที่ 5.22 อัตราการเกิดอาชญากรรมต่อประชากร 1 แสนคนในปี 2010-2011 ในรัฐอุตตรประเทศ

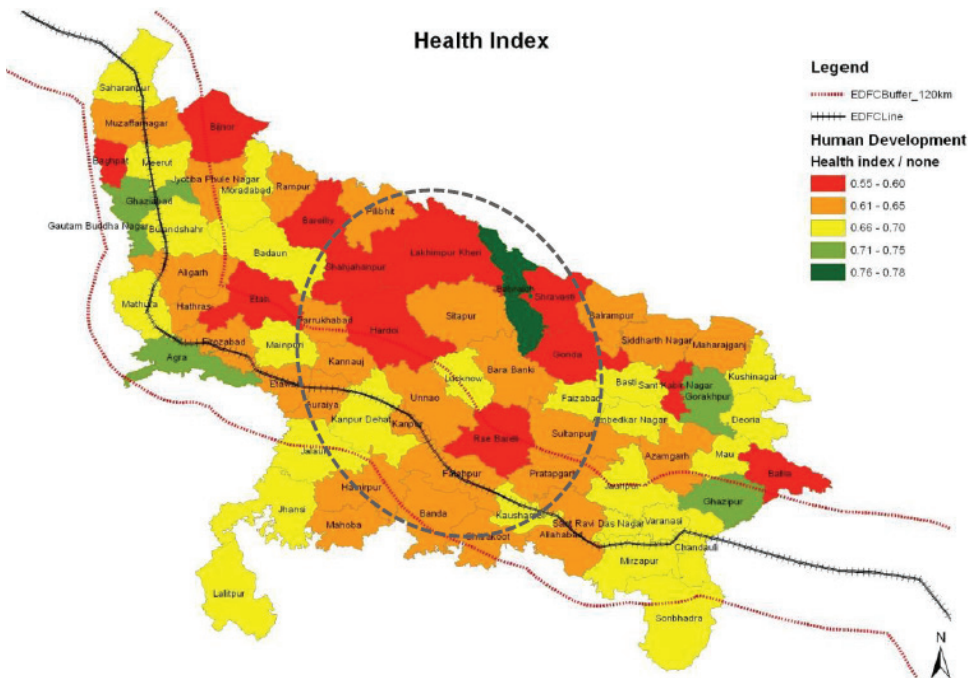
ที่มา: National Crime Records Bureau, 2011

5.4.3 ระบบสาธารณสุข

อายุขัยเฉลี่ยของประชากรในรัฐอุตตรประเทศค่อนข้างสั้นเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรในพื้นที่อื่นๆ ผู้หญิงในรัฐอุตตรประเทศมีอายุขัยเฉลี่ยต่ำกว่า 55 ปี และอัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีอยู่ในระดับที่สูงกว่า 141 คนในเด็ก 1,000 คน ในช่วงทศวรรษ 1980 อัตราการตายของสตรีจากการคลอดบุตรอยู่ที่ระดับ 931 คนต่อ 100,000 ประชากร ซึ่งอัตรานี้ถือว่าสูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐอื่นๆ ของประเทศอินเดีย มีการเปรียบเทียบกันว่าเด็กหญิงหนึ่งคนที่เกิดมาจะมีชีวิตยาวนานมากขึ้นอีกมากกว่า 20 ปีหากไม่ได้เกิดในรัฐอุตตรประเทศ แต่ไปเกิดในรัฐที่มีระบบสาธารณสุขที่ดีกว่า อาทิ รัฐเกรละ จากการสำรวจภาวะสุขภาพครอบครัว (National Family Health Survey) ครั้งล่าสุด พบว่าอุตตรประเทศอยู่ในอันดับต่ำที่สุดรองจากรัฐพิหารในเรื่องของภาวะทุพโภชนาการ (Under Nutrition) ในกลุ่มเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี อย่างไรก็ตามโครงสร้างประชากรของรัฐอุตตรประเทศอยู่ในระดับค่อนข้างสมดุลและไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงเนื่องจากอัตราการเกิดและอัตราการตายที่อยู่ในระดับสูงพอๆ กัน

จากค่าดัชนีคุณภาพการสาธารณสุขของรัฐอุตตรประเทศ เราพบว่า คุณภาพในการให้บริการทางสาธารณสุขของรัฐอุตตรประเทศอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐานของประเทศ

ภาพที่ 5.23 ดัชนีคุณภาพการสาธารณสุขของรัฐอุตตรประเทศ

5.5 การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

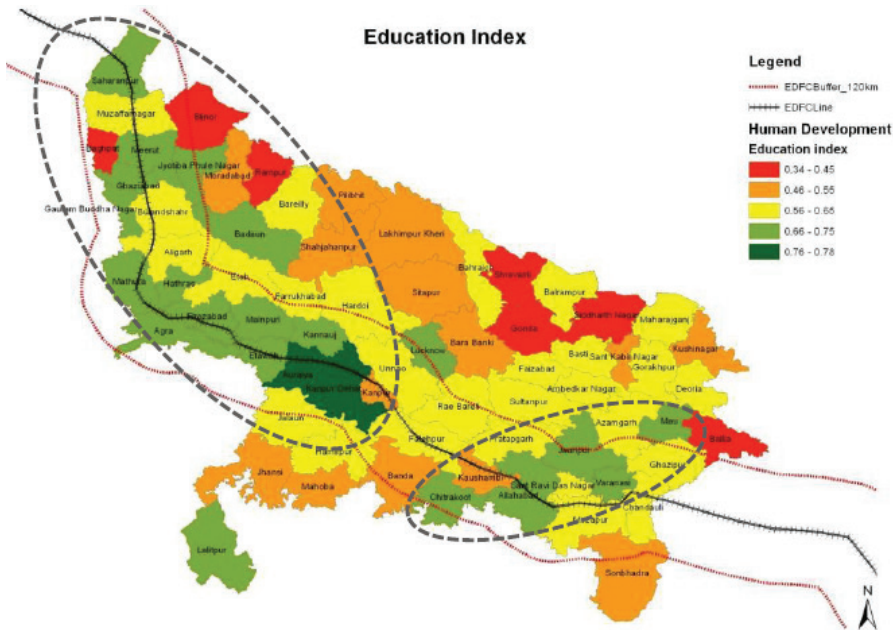
อุตสาหกรรมกระดาษ พินาร์ และมัยยประเทศ คือ 4 รัฐหลักที่มีการเปลี่ยนแปลงและ
ถ่ายทอดแนวคิดเรื่องระบบประชาธิปไตยล่าช้าที่สุด และนั่นก็เป็นภาพสะท้อนมาจากการที่ 4 รัฐนี้
เป็นรัฐที่มีอัตราการรู้หนังสือในระดับต่ำ จากการทำสำมะโนในปี 1991 อัตราการรู้หนังสือของประชากร
ในวัย 7 ปีขึ้นไปของทั้ง 4 รัฐนี้อยู่ระหว่างร้อยละ 34 ในรัฐพินาร์ไปจนถึงร้อยละ 44 ในรัฐมัยยประเทศ
เท่านั้น และสำหรับประชากรเพศหญิง อุตตรประเทศมีอัตราการรู้หนังสือของประชากรเพศหญิง
ในระดับต่ำที่สุดของประเทศเพียงร้อยละ 25 ของประชากรหญิงที่มีอายุ 7 ปีขึ้นไปเท่านั้นที่สามารถอ่านออก
เขียนได้ในปี 1991 และอัตราการรู้หนังสือนี้ต่ำลงเป็นร้อยละ 19 ในพื้นที่ชนบท

ในปี 1992-1993 เด็กชายเพียงร้อยละ 50 และเด็กหญิงเพียงร้อยละ 40 เท่านั้นที่สามารถ
เรียนจนจบระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักสูตรการเรียนการสอน 8 ปีของประเทศอินเดีย และ
มากกว่า 2 ใน 3 ของเด็กหญิงในพื้นที่ชนบทของรัฐอุตตรประเทศไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา

ปัญหาการเข้าถึงและได้รับการศึกษาเป็นปัญหาใหญ่ที่ยังดำเนินต่อไปในรัฐอุตตรประเทศ แม้
จะมีโรงเรียนเอกชนเปิดกิจการเป็นจำนวนมาก แต่ด้วยค่าใช้จ่ายในการเรียนการสอนที่สูงทำให้คนส่วน
ใหญ่ยังไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา รัฐบาลท้องถิ่นของรัฐอุตตรประเทศได้รับการสนับสนุนทางการเงิน
จากธนาคารโลกให้พัฒนาโครงการ Population Totally Literate ซึ่งปัจจุบันภาคประชาสังคม
มีบทบาทสำคัญในการเข้ามารณรงค์การมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการดังกล่าว

เมื่อพิจารณาถึงคุณภาพทางการศึกษา รัฐบาลอินเดียมีการจัดทำดัชนีวัดคุณภาพการศึกษา
(Education Index) ซึ่งจะมีค่าดัชนีอยู่ระหว่าง 0 (คุณภาพการศึกษาระดับต่ำสุด) ถึง 1 (คุณภาพ
ทางการศึกษาสูงสุด) โดยดัชนีคำนวณจาก 23 ตัวแปรที่สำคัญทางการศึกษา เช่น โอกาสในการ
เข้าถึงการศึกษา คุณภาพของโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษา อาทิ อาคารเรียน อุปกรณ์การเรียน
จำนวนหนังสือ ฯลฯ สัดส่วนของครูต่อจำนวนนักเรียน คุณภาพของครูอาจารย์ในมิติต่างๆ และการ
วัดผลจากการผู้ใช้นักเรียนที่จบการศึกษาไปแล้วในตลาดแรงงาน จากข้อมูลพบว่า อุตตรประเทศ
มีคุณภาพทางการจัดการศึกษาในระดับกลางด้วยค่าดัชนี 0.54 โดยพบว่า พื้นที่ทางภาคเหนือและ
ตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐซึ่งเป็นพื้นที่ภูเขา มีค่าดัชนีการศึกษาที่ต่ำกว่าพื้นที่อื่นๆ ของรัฐ

ภาพที่ 5.24: ดัชนีคุณภาพการศึกษาของรัฐอุตตรประเทศ

ในระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา อุตตรประเทศมีมหาวิทยาลัย 16 แห่ง มหาวิทยาลัยด้านเทคโนโลยี 3 แห่ง สถาบันเฉพาะด้าน เช่น Indian Institute of Technology (IIT) ที่เมือง Kanpur Indian Institute of Management (IIM) ที่เมือง Lucknow และ Indian Institute of Information Technology โดยทั้ง IIT และ IIM ต่างก็ถือเป็นมหาวิทยาลัยด้านวิศวกรรม เทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ และ ICT และมหาวิทยาลัยที่เน้นพัฒนาบุคลากรสายธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ การเงิน การธนาคารที่ดีที่สุดของประเทศอินเดีย รวมทั้งมีสถาบันอาชีวศึกษาจำนวนมาก ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาในระดับพื้นฐานแล้ว การศึกษาในระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาในรัฐอุตตรประเทศถือว่ามีโอกาสในการพัฒนาและเป็นแหล่งสร้างกำลังทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของประเทศ

สถาบัน Indian Institute of Technology (IIT) ถือเป็นเครือข่ายมหาวิทยาลัยอิสระด้าน วิศวกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีภายใต้กำกับของรัฐบาลอินเดีย โดยรัฐบาลได้ตรากฎหมายพิเศษ ขึ้นมาเพื่อรองรับการพัฒนาของ IIT เรียกว่า Institute of Technology Act, 1961 โดยมีวัตถุประสงค์ ให้ IIT เป็นสถาบันที่มีความเป็นเลิศในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านวิศวกรรม วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี โดยเริ่มแรกมี 7 สถาบันที่อยู่ในเครือข่ายตั้งอยู่ใน 7 เมืองทั่วประเทศอินเดีย ได้แก่ Chennai, Delhi, Guwahati, Kharagpur, Mumbai, Roorkee และ Kanpur ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐอุตตรประเทศ และ ภายหลัง ในปี 2008 ได้มีการเพิ่มจำนวนสถาบัน IIT ในเครือข่ายขึ้นอีก 9 แห่ง ได้แก่ Bhubaneswar, Gandhinagar, Hyderabad, Indore, Jodhpur, Mandi, Patna, Ropar และ Varanasi ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐอุตตรประเทศด้วยเช่นเดียวกัน IIT คือแหล่งผลิตบุคลากรที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ในปัจจุบันประเทศ

อินเดียได้รับการยอมรับในด้านคุณภาพของบุคลากรในด้านวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี โดยในทุกปีบริษัท IT ชั้นนำทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็น Google, Microsoft, Intel ฯลฯ จะเดินทางมาจัด Campus Interview เพื่อเฟ้นหาตัวว่าที่บัณฑิตจาก IIT เข้าไปทำงานในบริษัทของตน โดยในกลุ่ม 16 สถาบัน IIT ทั่วประเทศอินเดีย 3 สถาบัน IIT ที่มีชื่อเสียงมากที่สุด และมีชื่อเสียงในระดับโลก เนื่องจากติดอันดับใน Top 300 QS World University Ranking ได้แก่ IIT Delhi ติดอันดับ 212, IIT Bombay ติดอันดับ 227 และ IIT Kanpur ในรัฐอุตตรประเทศ ติดอันดับ 278 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ติดอันดับ 243)

ในด้านการพัฒนาบุคลากรสายธุรกิจ การเงิน การธนาคาร Indian Institute of Management at Lucknow เป็นสถาบัน IIM ลำดับที่ 4 ของประเทศอินเดียในปี 1984 (ต่อจาก IIM Calcutta, IIM Ahmedabad และ IIM Bangalore) ซึ่งถือเป็นหนึ่งในสถาบันการศึกษาด้านบริหารธุรกิจที่เก่าแก่และมีชื่อเสียงมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ และได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาด้านบริหารธุรกิจจาก The Association of MBAs (AMBA) (2011-2016)

นอกจาก IIT และ IIM แล้วอีกหนึ่งมหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงในระดับโลกในด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภาษาและวรรณคดี และตั้งอยู่ในรัฐอุตตรประเทศด้วย นั่นคือ Banaras Hindu University (BHU) หรือมหาวิทยาลัยบานาร์สฮินดู ซึ่งตั้งอยู่ ณ เมือง Varanasi (พาราณสี) โดยมหาวิทยาลัยแห่งนี้ถือเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและมีความเก่าแก่มากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศอินเดีย โดยก่อตั้งขึ้นในปี 1916 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาปนาในปี 1917) โดยมหาวิทยาลัยแห่งนี้ยังถือเป็นมหาวิทยาลัย Residential University ที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียอีกด้วย โดยมีจำนวนนักศึกษาที่พักอยู่ภายในมหาวิทยาลัยกว่า 20,000 คน

และ BHU แห่งนี้คือสถาบันที่พระภิกษุและนักศึกษาไทยเดินทางมาเรียนหนังสือมากที่สุดในประเทศอินเดีย จนทำให้มีหอพักสำหรับพระภิกษุจากประเทศไทยโดยเฉพาะ 1 อาคาร เรียกว่า หอเสนคุปตะ โดยหอพักแห่งนี้เริ่มต้นในปี 2512 มีพระนักศึกษไทยที่จบการ ศึกษาจากสถาบัน บาลีวนาลันทาและจากมหาวิทยาลัยสงฆ์ ทั้งสอง เดินทางไปศึกษาต่อ ณ มหาวิทยาลัยพาราณสี จำนวน 30-40 รูป ทำให้หอพักนักศึกษานานาชาติไม่เพียงพอแก่พระนักศึกษเหล่านั้น พระมหา เกียรติสุกิตติ ป.ธ. 7 ได้ ปรีกษาหารือกับเจ้าคุณพระกิตติสารมุนีพระมหาดิศักดิ์ ทองบุญและพระ นักศึกษารูปอื่นๆ เพื่อขออนุมัติหอเสนคุปตะ จากทางมหาวิทยาลัยให้เป็นที่พักของพระไทย ซึ่งขณะนั้น ว่างเปล่าไม่มีเจ้าหน้าที่หรือครูอาจารย์อาศัยอยู่ (และ ทางมหาวิทยาลัยกำลังจะจัดตั้งเป็นที่พักของ นักศึกษาคณะพยาบาลและแพทย์ ศาสตร์) และได้รับการสนับสนุนจากท่านศาสตราจารย์ เอ เค นารายณ์ (Prof A. K. Narain) อาจารย์ใหญ่ของมหาวิทยาลัยภารตวิทยา (College of Indology) ซึ่งเป็นชาวพุทธ ช่วยสนับสนุนอีกทางหนึ่ง ในที่สุดทางมหาวิทยาลัยก็อนุญาตให้พระนักศึกษไทยเข้า พำนัก ณ หอเสนคุปตะ แห่งนี้ โดยนับเข้าในหอพักนานาชาติเพิ่มจากหอพักชาวนานาชาติ และหอพัก หญิงนานาชาติ

ดร.บุญย์ นิลเกษ อาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งเป็นศิษย์เก่าของที่นี่ เล่าให้ฟังว่า เมื่อท่าน ดำรงสมณเพศ พ.ศ. 2512 เป็นพระนักศึกษไทย รุ่นแรกที่ได้ย้ายเข้ามาอยู่ที่หอเสนคุปตะนี้ ท่านเจ้าคุณ พระเทพวิสุทธิกวี (พิจิตร วิฑูว์โณ,ถาวร สุวรรณ,ป.ธ. 9) เจ้าอาวาส วัดโสมนัส กรุงเทพฯ กล่าวไว้ใน

หนังสือบันทึกเมื่อท่านเดินทางมาเรียนต่อเมื่อปี 2512 ว่า เดินทางมา กัลกัตตา โดยสายการบินไทย และค่าโดยสารเครื่องบินจำนวน 880 บาท (ครึ่งราคา) และได้ย้ายมาหอเสนาคุปตะเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2512 พักอยู่ห้องเบอร์ 6 มีพระนักศึกษาพักอยู่ 34 รูป ขรवास 6 คน (ปี 2512 มีพระนักศึกษไทย 38 รูป ขรवास 42 รวม เป็น 80)

โดย เสน คุปต ลอดจ์ หรือเขียนเป็น ภาษาอังกฤษว่า “SEN GUPTA LODGE” คำว่า SEN GUPTA เป็นนามสกุลหรือตระกูล และคำว่า LODGE แปลว่า บ้าน สถานที่อยู่หรือเคหะสถาน เมื่อแปลรวมกันจะได้ความว่า “เคหะสถานของตระกูลเสนา คุปตะ” เพราะที่แห่งนี้ ท่าน ศาสตราจารย์ มโนรันชัน เสนคุปตะ (Professor Monoranjan Sen Gupta) อาจารย์ สอนในวิทยาลัยวิศวกรรม (Engineering College) ได้บริจาคเงินเดือนของท่านก่อสร้าง และพำนักอยู่ ศาสตราจารย์ มโนรันชัน เสนคุปตะ ท่านเกิดเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2447 (ค.ศ.1904) ณ เมืองรังคุร์ รัฐเบงกอล ในสมัยที่อังกฤษปกครองอินเดีย ปัจจุบันอยู่ในประเทศบังกลาเทศ ท่านเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่สถาบันเทคโนโลยีและวิศวกรรม ตั้งแต่ พ.ศ. 2487-2511 ก่อนเกษียณอายุท่านได้รับ ตำแหน่ง คณบดีของสถาบันเทคโนโลยีและวิศวกรรม ขณะท่านมีอายุ 64 ปี (พ.ศ.2411) และท่านได้ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ 22 มีนาคม พ.ศ. 2539 ที่บ้านพักของท่านคือวินายกะ กัมมัชชา (Kamchchha Area) ในเมืองพาราณสี สิริอายุได้ 92 ปี

ปัจจุบันที่ BHU แห่งนี้มี พระนักศึกษไทย จำนวน 53 รูป นักศึกษไทย จำนวน 20 คน ศึกษาในระดับปริญญาเอก จำนวน 34 รูป/คน ปริญญาโท จำนวน 25 รูป/คน ปริญญาตรี จำนวน 3 รูป/คน ประกาศนียบัตร จำนวน 7 รูป/คน

5.6 โครงสร้างพื้นฐาน ระบบการขนส่ง และโลจิสติกส์

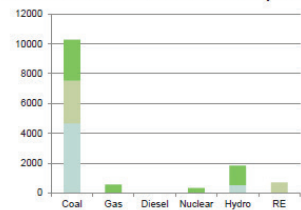
5.6.1 โครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน

แม้ปัญหาไฟฟ้าขาดแคลนไม่เพียงพอกับความต้องการใช้ไฟฟ้าจะเป็นปัญหาหลักในด้านทรัพยากรและโครงสร้างพื้นฐานของประเทศอินเดีย แต่รัฐอุตตรประเทศเป็นหนึ่งในพื้นที่ของประเทศอินเดียที่มีพลังงานไฟฟ้าใช้อย่างเพียงพอโดยเฉพาะในเขตอุตสาหกรรม โดยในปัจจุบันรัฐอุตตรประเทศมีระบบโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนที่มีกำลังการผลิตมากกว่า 13,683 MW ในขณะที่รัฐอุตตรประเทศมีความต้องการใช้พลังงานไฟฟ้าเพียง 720 MW เท่านั้น โดยต้นพลังงานกว่าร้อยละ 80 มาจากถ่านหิน ซึ่งเป็นหนึ่งในทรัพยากรที่มีเพียงพอภายในรัฐ และในอนาคตหากนับรวมจำนวนโรงไฟฟ้าที่กำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้างและศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ รัฐอุตตรประเทศจะสามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าได้มากขึ้นกว่าเดิมอีกอย่างน้อย 2 เท่า ซึ่งจะเพียงพอต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของรัฐในอนาคต โดยพื้นที่ที่มีความต้องการไฟฟ้าสูงได้แก่บริเวณตะวันตกของรัฐซึ่งมีพรมแดนติดกับกรุงเดลีเมืองหลวงของประเทศ และเมือง Agra ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของรัฐ และพื้นที่ทางตะวันออกซึ่งมีเมืองขนาดใหญ่ เช่น Varanasi Lucknow และ Kanpur

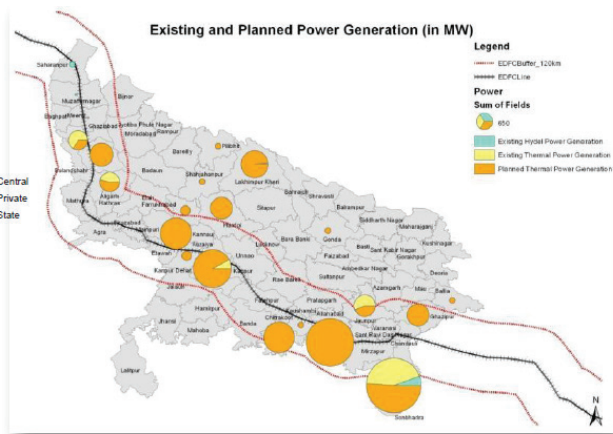
ภาพที่ 5.25 พลังงานไฟฟ้า ต้นพลังงาน และการใช้พลังงานไฟฟ้าในรัฐอุตตรประเทศ

Total Installed Power Generation Capacity: 13,683 MW

Installed Power Generation Capacity

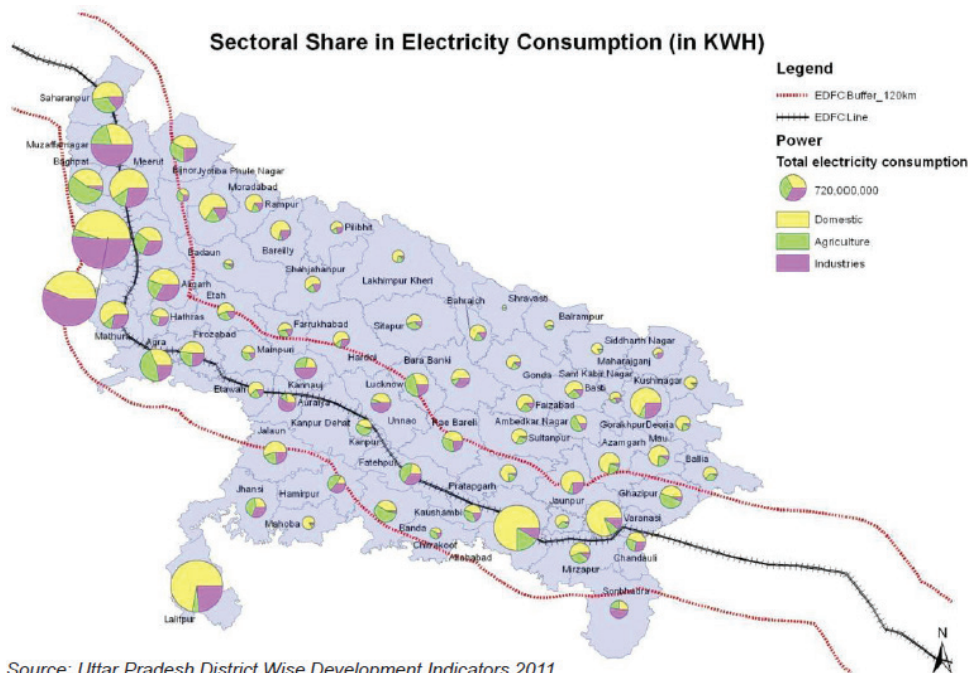

Source: www.powermin.nic.in

Source: UPCL

Sectoral Share in Electricity Consumption (in KWH)

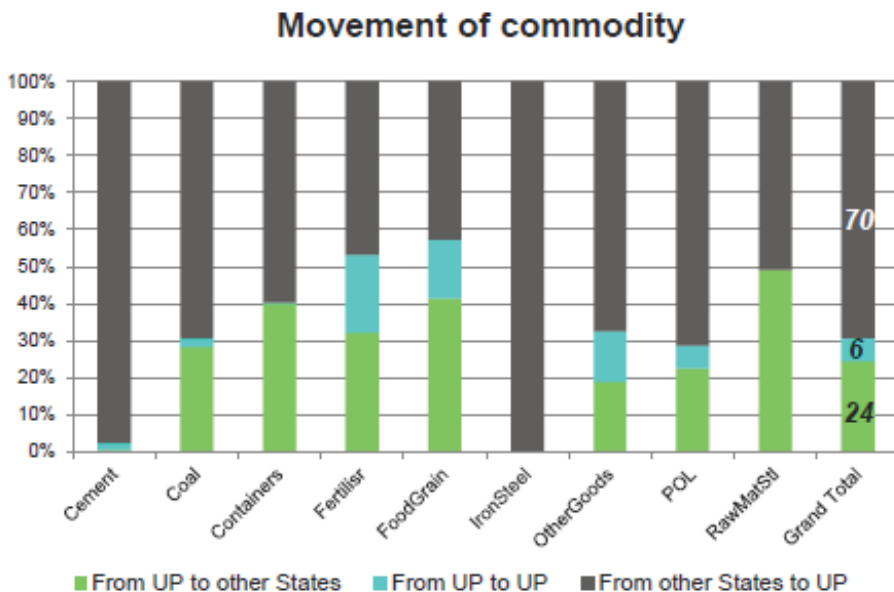

Source: Uttar Pradesh District Wise Development Indicators 2011

5.6.2 โครงสร้างพื้นฐานด้านโลจิสติกส์

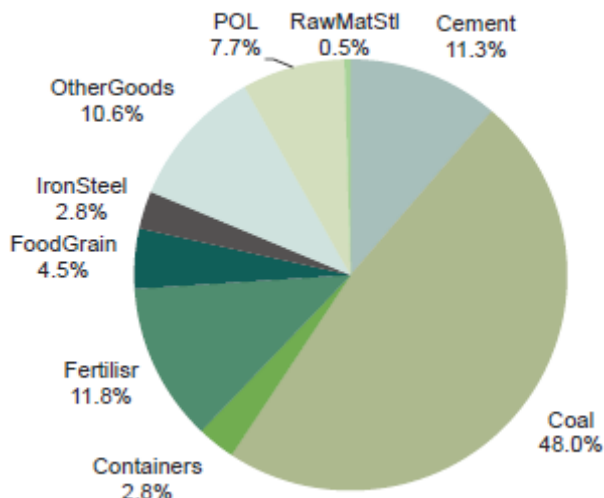
อุตสาหกรรมการขนส่งทางรถไฟที่ใหญ่ที่สุดของประเทศอินเดีย และมีความหนาแน่นของรางรถไฟต่อขนาดของพื้นที่อยู่ที่อันดับที่ 6 ของประเทศ ในปี 2011 รัฐอุตตรประเทศมีรางรถไฟรวมกันมีความยาวมากกว่า 8,546 กิโลเมตร โดยมีชุมทาง Zonal ในเขต Allahabad เป็นชุมทางรถไฟที่สำคัญของระบบรถไฟทางตอนกลาง-เหนือของประเทศอินเดีย (Headquarter of the North-Central Railway) และมีเขต Gorakhpur เป็นชุมทางรถไฟที่สำคัญที่จะเชื่อมโยงไปสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ และยังมีเขต Lucknow และ Moradabad เป็นชุมทางรถไฟที่สำคัญทางตอนเหนือของประเทศเช่นเดียวกัน ปัจจุบันรถด่วน Lucknow-Swarna-Shatadi Express ถือเป็นรถไฟด่วนที่มีความเร็วเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศ และวิ่งในเส้นทางที่เชื่อมโยกรุงเดลีเมืองหลวงของประเทศเข้ากับ Lucknow เมืองหลวงของรัฐ และยังเป็นรถไฟสายแรกที่ได้รับการปรับปรุงให้ใช้ตู้รถไฟรุ่นใหม่ที่น่าเข้ามาจากประเทศเยอรมัน (The Times of India, 2012) สถานี Lucknow NR, Kanpur Central, Varanasi Junction, Agra Cantt, Gorakhpur และ Mathura Junction ยังได้รับการพัฒนาจากการรถไฟของประเทศอินเดียให้มีความทันสมัยมากที่สุดในประเทศภายใต้โครงการ Indian Railways list of 50 world-class railway stations.

ภาพที่ 5.26 แสดงสัดส่วนของสินค้าโภคภัณฑ์ต่างๆ ที่มีการขนส่งโดยระบบรถไฟของรัฐบาลอุตตรประเทศ

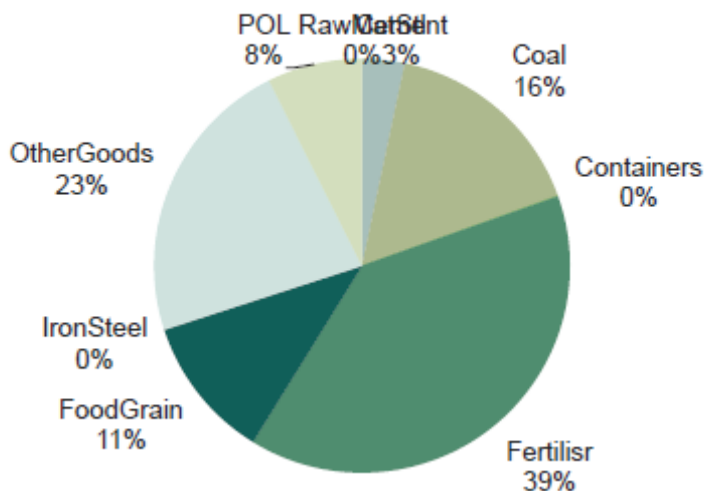

Source: Indian Rail Freight Movement Database (2006-07)

Composition of total commodity moved

Intra-state movement of commodity

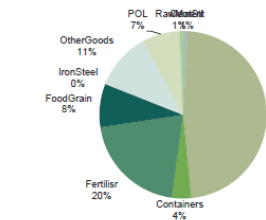

จากข้อมูลในภาพที่ 5.26 กว่าร้อยละ 75 ของสินค้าโภคภัณฑ์ที่มีการขนส่งด้วยระบบรถไฟผ่านเข้าและออกจากรัฐอุตรดิตถ์ประเทศ ได้แก่ ถ่านหิน ปุ๋ย ปูนซีเมนต์ และผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร โดยเป็นการขนส่งขาเข้าเข้ามาในรัฐอุตรดิตถ์ประเทศประมาณร้อยละ 70 ของมูลค่าการขนส่งทางรางทั้งหมด และเป็นการขนส่งขาออกเพื่อส่งสินค้าออกไปจากรัฐประมาณร้อยละ 24 โดยสินค้าขาเข้าที่สำคัญ ได้แก่ ปูนซีเมนต์ เหล็กและผลิตภัณฑ์จากเหล็ก ในขณะที่สินค้าขาออกที่สำคัญ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรทั้งที่เป็นอาหารและเป็นวัตถุดิบต่อเนื่องในอุตสาหกรรมอื่นๆ

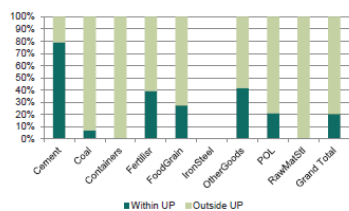
เนื่องจากอุตสาหกรรมการขนส่งทางรถไฟเป็นชุมทางของระบบรางที่สำคัญของประเทศอินเดีย ดังนั้น จะเห็นได้ว่าสินค้าจำนวนมากถูกส่งออกไปถึงรัฐทมิฬนาฑู (Tamil Nadu) ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ โดยเฉพาะการขนส่งถ่านหินเพื่อใช้ในการการผลิตพลังงานไฟฟ้า (พิจารณาภาพที่ 5.27) ในขณะที่สินค้าขาเข้าส่วนใหญ่เดินทางมาจากรัฐมัธยประเทศ (Madhya Pradesh) ซึ่งอยู่ทางตอนกลางของประเทศ และรัฐฌาร์ขัณฑ์ (Jharkhand) ทางตะวันออกของประเทศ โดยสินค้านำเข้าส่วนใหญ่คือ ถ่านหินปูนซีเมนต์ และปุ๋ย (พิจารณาภาพที่ 5.28)

ภาพที่ 5.27 จุดหมายปลายทางของการขนส่งสินค้าจากรัฐอุตตราประเทศ

Composition of freight volume transported through rail from UP

Movement of commodity originating in Uttar Pradesh

Source: Indian Rail Freight Movement Database (2006-07)

Top ten states to which goods are transported from UP

ALL COMMODITIES			COAL		
Grand Total	22244	100%	Grand Total	10586	100%
Tamil Nadu	6137	28%	Tamil Nadu	6030	57%
Uttar Pradesh	4566	21%	Delhi	1451	14%
West Bangal	1597	7%	Rajasthan	1208	11%
Haryana	1578	7%	Haryana	1157	11%
Delhi	1558	7%	Uttar Pradesh	739	7%
Maharashtra	1301	6%			
Rajasthan	1281	6%			
Bihar	905	4%			
Punjab	723	3%			
Orissa	487	2%			

100% of total volume

91% of total volume

FOODGRAINS			FERTILIZERS		
Grand Total	1866	100%	Grand Total	4550	100%
West Bangal	520	28%	Uttar Pradesh	1791	39%
Uttar Pradesh	511	27%	Bihar	793	17%
Assam	236	13%	West Bangal	616	14%
Jammu and Kashmir	205	11%	Punjab	488	11%
Jharkhand	66	4%	Haryana	261	6%
Karnataka	66	4%	Orissa	152	3%
Tamil Nadu	66	4%	Assam	92	2%
Bihar	54	3%	Jharkhand	76	2%
Orissa	43	2%	Chhattisgarh	54	1%
Andhra Pradesh	24	1%	Jammu and Kashmir	54	1%

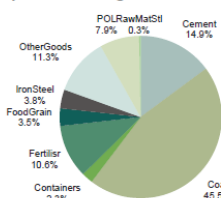
96% of total volume

96% of total volume

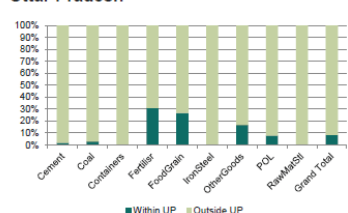
Note: Figures in '000 Tonnes

ภาพที่ 5.28 ต้นทางของการขนส่งสินค้าเข้ามายังรัฐอุตตรประเทศ

Composition of freight volume transported through rail to UP

Movement of commodity destined to Uttar Pradesh

Source: Indian Rail Freight Movement Database (2006-07)

Top ten states from which goods are transported to UP

ALL COMMODITIES

Grand Total	54587	100%
Madhya Pradesh	10742	20%
Jharkhand	10253	19%
Gujarat	4980	9%
Uttar Pradesh	4566	8%
Maharashtra	2565	5%
West Bengal	2155	4%
Assam	1905	3%
Punjab	1652	3%
Haryana	1493	3%
Rajasthan	1454	3%

COAL

Grand Total	24829	100%
Jharkhand	8122	33%
Madhya Pradesh	5659	23%
West Bengal	1319	5%
Assam	872	4%
Maharashtra	844	3%
Uttar Pradesh	739	3%
Bihar	540	2%
Gujarat	165	1%
Orissa	7	0.03%
Chhattisgarh	7	0.03%

77% of total volume

CEMENT

Grand Total	8118	100%
Madhya Pradesh	4662	57%
Rajasthan	804	10%
Haryana	566	7%
Gujarat	559	7%
Chhattisgarh	453	6%
Maharashtra	307	4%
Uttar Pradesh	151	2%
Punjab	119	1%
Jharkhand	68	1%
Karnataka	46	1%

95% of total volume

74% of total volume

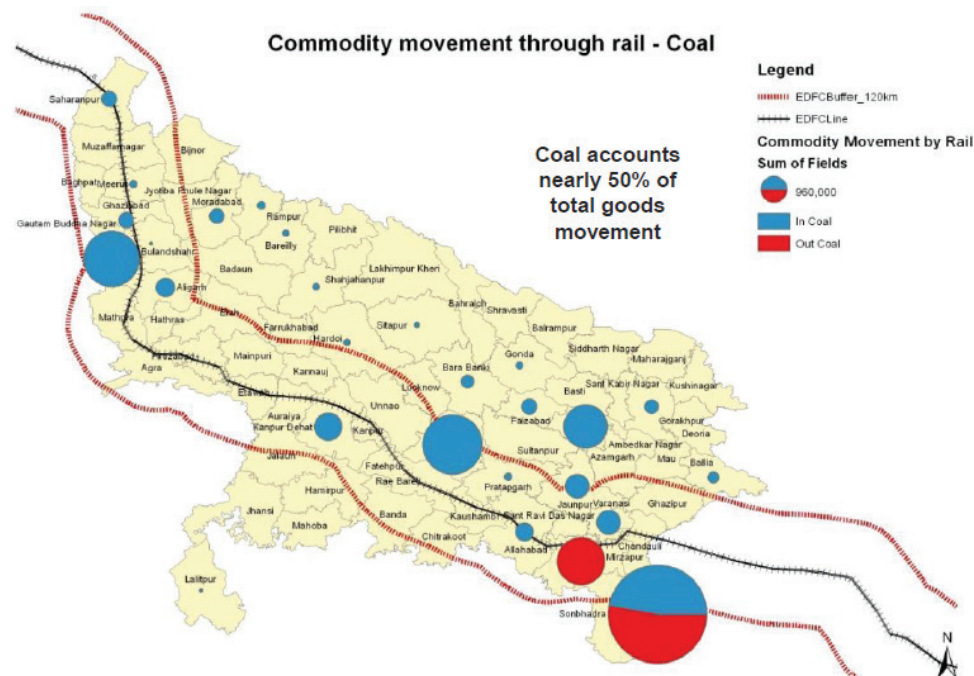
FERTILIZERS

Grand Total	5801	100%
Gujarat	1994	34%
Uttar Pradesh	1791	31%
Punjab	549	9%
Maharashtra	386	7%
Orissa	345	6%
Andhra Pradesh	289	5%
Rajasthan	125	2%
Haryana	57	1%
West Bengal	37	1%

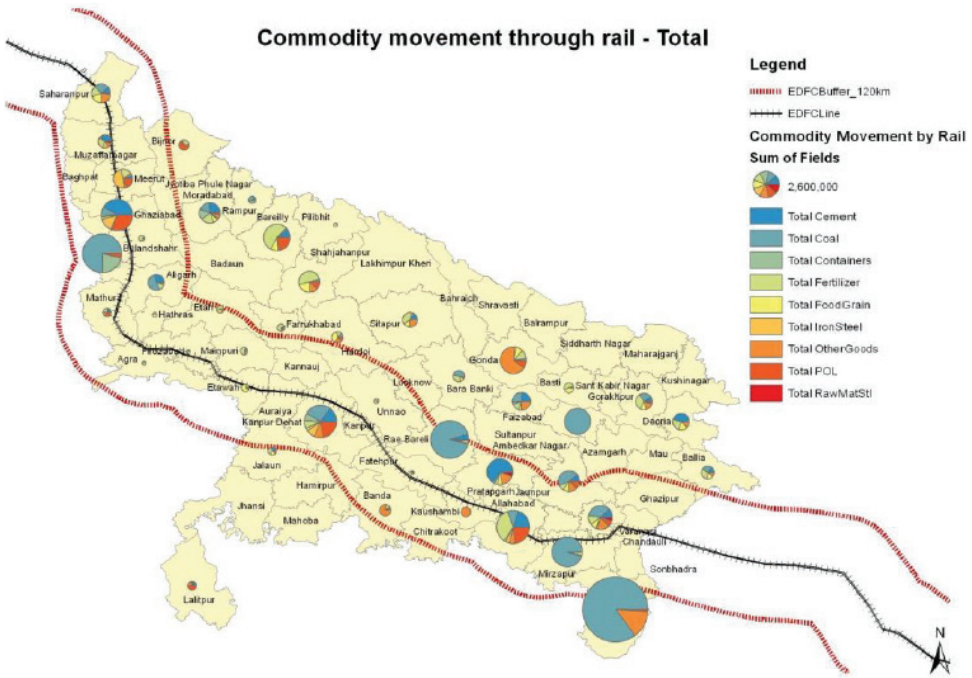
96% of total volume

Note: Figures in '000 Tonnes

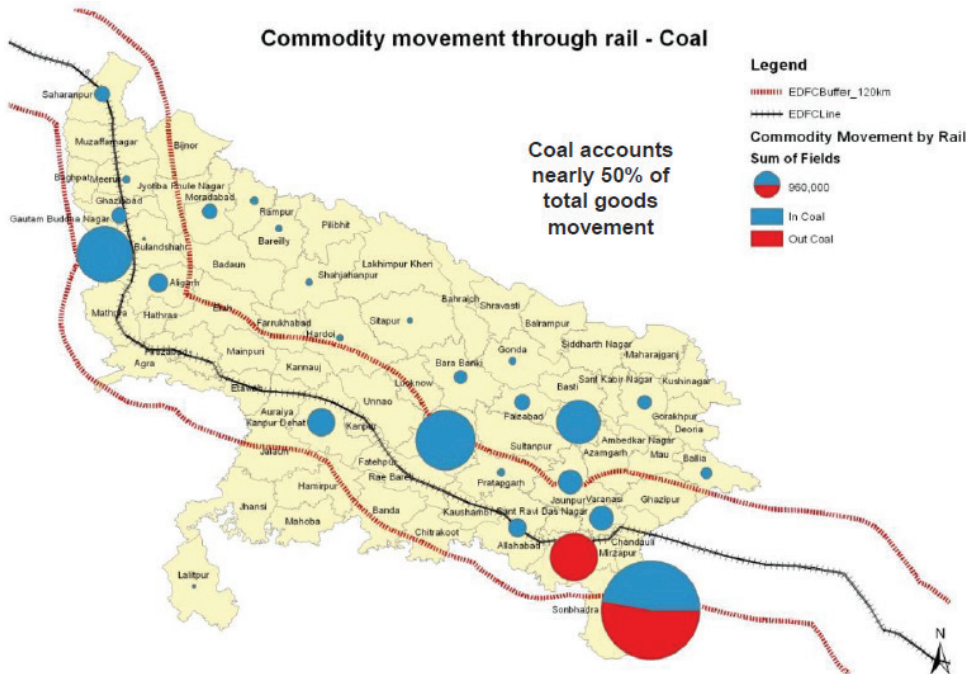
ภาพที่ 5.29 แผนที่แสดงเขตพื้นที่และประเภทของสินค้าที่มีการขนส่งโดยระบบรางของรัฐอุตตรประเทศ

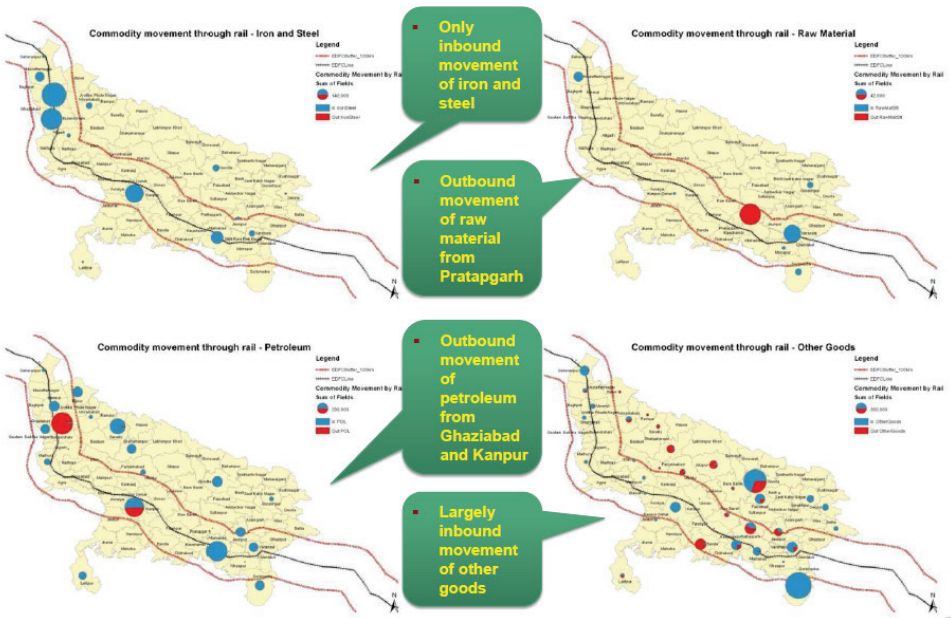

Commodity movement through rail - Total

Commodity movement through rail - Coal

ด้านการขนส่งทางอากาศรัฐอุตตรประเทศมีท่าอากาศยานนานาชาติ Chaudhary Charan Singh International Airport ตั้งอยู่ที่เมือง Lucknow ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐ และมีท่าอากาศยานนานาชาติ Lal Bahadur Shastri International Airport ตั้งอยู่ที่เมือง Varanasi และยังมีระบบเครือข่ายท่าอากาศยานท้องถิ่นในอีก 4 พื้นที่ ได้แก่ Agra, Allahabad, Gorakhpur และ Kanpur โดยท่าอากาศยานนานาชาติ Chaudhary Charan Singh International Airport ถือเป็นท่าอากาศยานที่มีปริมาณการเดินทางขนส่งทางอากาศคับคั่งเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศรองจากสนามบินนานาชาติ Indira Gandhi International Airport ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเดลี เมืองหลวงของประเทศ และปัจจุบันรัฐบาลของรัฐอุตตรประเทศกำลังก่อสร้างท่าอากาศยานนานาชาติเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแห่ง ชื่อ Taj International Airport ซึ่งจะตั้งอยู่ในบริเวณ Kurikupa ในจังหวัด Firozabad (พิจารณาภาพ 5.30) และอีกหนึ่งมีความริเริ่มโครงการสร้างสนามบินนานาชาติแห่งใหม่ที่บริเวณ Kushinagar หรือเมืองกุสินารา ซึ่งเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวจาริกแสวงบุญทางพุทธศาสนาที่มีความสำคัญยิ่ง (Rawat, 2013)

โดยในปัจจุบันพบว่า กว่าร้อยละ 97 ของมูลค่าการขนส่งทางอากาศจะกระจุกตัวอยู่ที่ท่าอากาศยานนานาชาติ Lucknow และ Varanasi เท่านั้น

ตารางที่ 5.5 ข้อมูลการขนส่งทางอากาศของท่าอากาศยานในรัฐอุตตรประเทศ

Domestic	UP	Agra	Allahabad	Gorakhpur	Kanpur	Lucknow	Varanasi
Average no. of flights handled per day	53.2	1.2	1.8	1.4	2.5	32.5	13.8
Avg no. of passengers handled per day	4,894.2	27.8	45.5	41.0	14.7	3,393.5	1,371.7
Avg cargo handled per day (In tonnes)	10.7	-	-	-	-	9.6	1.2

International	UP	Agra	Allahabad	Gorakhpur	Kanpur	Lucknow	Varanasi
Average no. of flights handled per day	8.8	0.1	-	-	-	6.4	2.3
Avg no. of passengers handled per day	1,080.7	2.8	-	-	-	924.0	153.9
Avg cargo handled per day (In tonnes)	1.6	-	-	-	-	1.6	-

Figures for year 2010-11

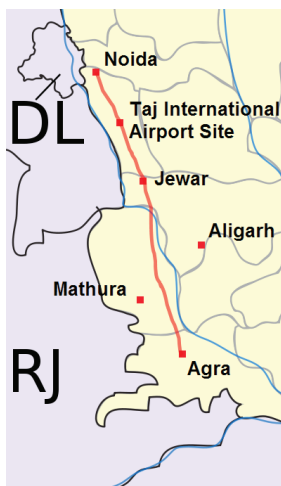
Source: CSO: Statistical Year Book, India 2013

รัฐอุตตรประเทศถือเป็นหนึ่งในรัฐที่มีความสำคัญในฐานะชุมทางของระบบถนนที่ใหญ่ที่สุดของประเทศอินเดีย โดยเป็นจุดศูนย์กลางในการเชื่อมโยงระบบถนนทางหลวงระดับ National Highway (NH) จำนวน 42 เส้นทาง ระยะทางรวม 4,942 กิโลเมตรไปยัง 9 รัฐที่อยู่ข้างเคียง คิดเป็นร้อยละ 9.6 ของทางหลวงระดับ NH ทั้งหมดของประเทศอินเดีย ระบบถนนเหล่านี้อยู่ในความดูแลของ Uttar Pradesh State Road Transport Corporation ซึ่งตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ.1972 และเห็นเพียงหนึ่งในรัฐวิสาหกิจที่ดูแลเรื่องระบบถนนเพียงแห่งเดียวของประเทศอินเดียที่มีผลประกอบการได้กำไรรัฐอุตตรประเทศถือเป็นรัฐที่มีความหนาแน่นของถนนสูงเป็นอันดับที่ 7 ของประเทศที่ระดับ

1,027 กิโลเมตรต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร และถือเป็นรัฐที่มีถนนลาดยางระดับมาตรฐานสากลมากที่สุดในประเทศอินเดียรวมระยะทางกว่า 50,721 กิโลเมตร (Department of Industrial policy and promotion, 2012)

และปัจจุบันโครงการทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (Motorway) “Yamuna Expressway” ซึ่งเป็นถนนขนาด 6-8 ช่องทางการจราจร เก็บค่าผ่านทางจากเมือง Noida ถึงเมือง Agra ก็แล้วเสร็จสมบูรณ์และเปิดให้บริการแล้ว ทำให้การเดินทางเชื่อมโยงระหว่างเมืองหลวงกรุงเดลี ถึงเมืองท่องเที่ยว Agra ซึ่งเป็นที่ตั้งของ Taj Mahal ใช้เวลาในการเดินทางเพียง 2.5 - 3 ชั่วโมงเท่านั้น และตลอด 2 ข้างทางก็กำลังถูกพัฒนาอย่างเร่งด่วนโดยภาคเอกชนให้กลายเป็นนิคมอุตสาหกรรม และเขตที่พักอาศัย และยังผ่านแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญนั่นคือ Buddh International Circuit ซึ่งเป็นสนามแข่งขันทัวร์ยนต์สูตร 1 Formula One Indian Grand Prix ซึ่งเริ่มจัดมาตั้งแต่ปี 2011 (อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันอยู่ในระหว่างระงับการจัดการแข่งขันเนื่องจากปัญหาเรื่อง ภาษีอากร)

ภาพที่ 5.30 แผนที่และสภาพเส้นทางทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (Motorway) “Yamuna Expressway”

5.7 โครงการพัฒนาทางเศรษฐกิจของรัฐอุตตรประเทศที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

โครงการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในเรื่องของระบบสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการพัฒนาพื้นที่เพื่อการลงทุนด้านอุตสาหกรรมจะอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานดังต่อไปนี้

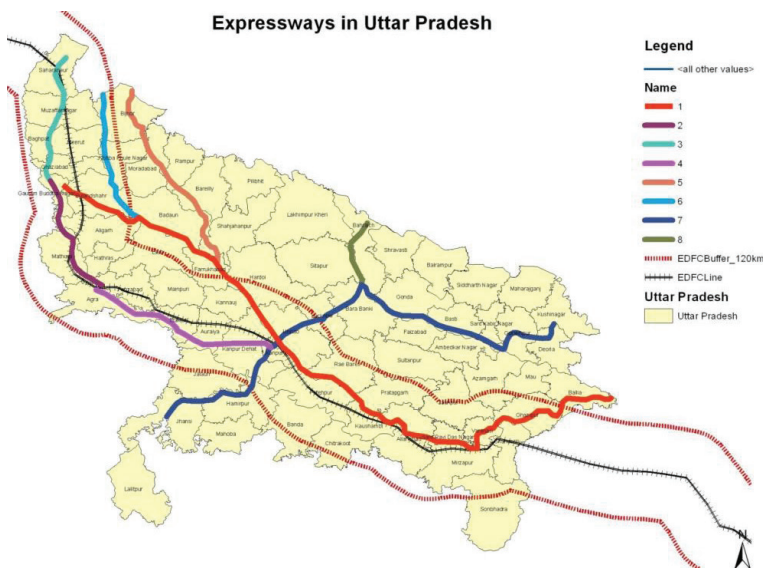
- Uttar Pradesh State Industrial Development Corporation (UPSIDC) และ Department of Infrastructure & Industrial Development เป็น 2 หน่วยงานหลักที่จะรับผิดชอบด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับภาคอุตสาหกรรม

- Udyog Bandhu เป็นหน่วยงานระดับรัฐในรัฐอุตตรประเทศที่ทำหน้าที่ลงทุนพัฒนาและบริหารจัดการพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมต่างๆ ที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐอุตตรประเทศ
- หน่วยงานอื่นๆ ได้แก่ Pradeshiya Industrial, Investment Corporation of Uttar Pradesh (PICUP) และ Directorate of Industries

5.7.1 โครงการพัฒนาระบบถนนและทางหลวงพิเศษ

ณ ปัจจุบันรัฐอุตตรประเทศกำลังก่อสร้างและศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาโครงการระบบถนนและทางหลวงพิเศษเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 8 โครงการ (พิจารณาภาพที่ 5.31) โดยโครงการทั้งหมดจะเป็นโครงการที่ Uttar Pradesh Expressways Industrial Development Authority (UPEIDA) ร่วมพัฒนากับภาคเอกชนในลักษณะ Public-Private Partnership (PPP) ได้แก่ 1) โครงการทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Greater Noida- Ballia Expressway 2) โครงการทางหลวงพิเศษเลียบริมขวาของแม่น้ำคงคาทางตอนเหนือ (Expressway along the Right Bank of Upper Ganga Canal, ปัจจุบันโครงการแล้วเสร็จสมบูรณ์แล้วและใช้ชื่อว่าทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Yamuna Expressway) 3) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Bijnore-Moradabad-Fategarh Expressway 4) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Jhansi-Kanpur-Lucknow-Gorakhpur-Kushinagar Expressway 5) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Lucknow-Barabanki-Nanpara Expressway 6) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Agra-Kanpur Expressway (ส่วนขยายของโครงการที่ 2) Yamuna Expressway) 7) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Narora ถึงระยะทางประมาณ 10 กิโลเมตรก่อนเข้าสู่พื้นที่พรมแดนระหว่างรัฐอุตตรประเทศและรัฐอุตตราขัณฑ์ (Uttarakhand) 8) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง Agra-Lucknow Access Control Expressway (ส่วนขยายของโครงการที่ 2) Yamuna Expressway)

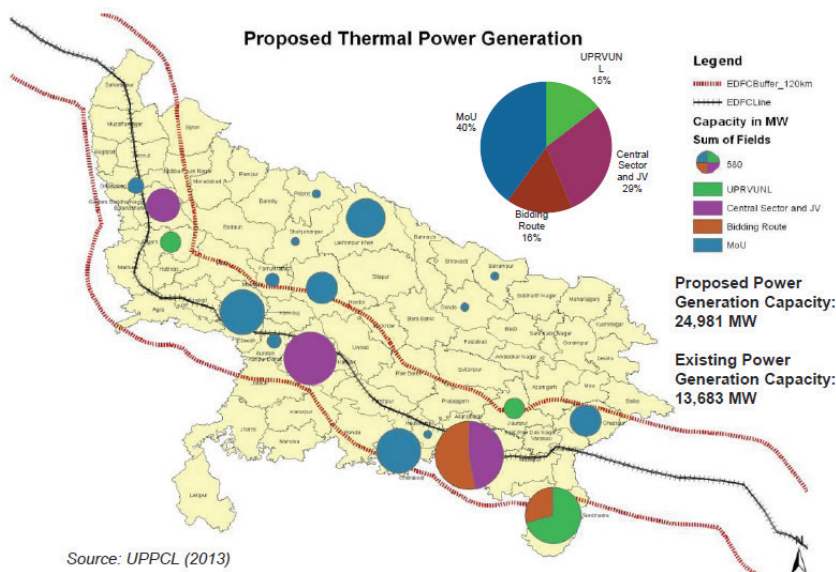
ภาพที่ 5.31 โครงการพัฒนาระบบถนนและทางหลวงพิเศษในรัฐอุตตรประเทศ

5.7.2 โครงการโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อน

ด้วยเวลาที่รัฐอุตตรประเทศอยู่ใกล้เคียงกับกรุงเดลี รัฐราชสถาน (Rajasthan) รัฐอุตตราขัณฑ์ (Uttarakhand) รัฐพิหาร (Bihar) รัฐฌาร์ขัณฑ์ (Jharkhand) รัฐฉัตตีสครห์ (Chhattisgarh) รัฐมัธยประเทศ (Madhya Pradesh) ซึ่งเป็นล้วนมีปัญหาขาดแคลนพลังงานไฟฟ้า ในขณะที่รัฐอุตตรประเทศเองก็มีถ่านหินซึ่งเป็นต้นพลังงานที่มีราคาต่ำและมีประสิทธิภาพสูง ทำให้ในปัจจุบันรัฐอุตตรประเทศมีแผนการที่จะสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนเพิ่มขึ้น โดยคาดการณ์ว่าในอนาคตอุตตรประเทศจะมีกำลังการผลิตไฟฟ้าสูงถึง 24,981 Mw จากในปัจจุบันที่มีกำลังการผลิต 13,683 Mw ทำให้รัฐอุตตรประเทศเป็นหนึ่งในพื้นที่ของประเทศอินเดียที่มีความมั่นคงทางพลังงานและเป็นพื้นที่ที่มีค่าไฟฟ้าต่ำกว่าเขตอื่นๆ ในประเทศอินเดีย

ภาพที่ 5.32 โครงการพัฒนาระบบโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนในรัฐอุตตรประเทศ

5.7.3 โครงการพัฒนาพื้นที่ในเขตปริมณฑลรอบกรุงเดลี

เขตเมืองหลวงของประเทศอินเดีย กรุงเดลีถือเป็นเขตปกครองรูปแบบพิเศษที่เรียกว่า National Capital Territory of Delhi ซึ่งมีพื้นที่เพียง 1,484 ตารางกิโลเมตรเท่านั้น (กรุงเทพมหานคร ไม่รวมเขตปริมณฑลมีพื้นที่ 1,568.737 ตารางกิโลเมตร) ดังนั้น กรุงเดลีจึงเป็นเมืองหลวงที่มีความหนาแน่นของทั้งของอาคารและประชากรกว่า 12 ล้านคนที่ต้องอาศัยอยู่กันอย่างแออัด (11,297.01 ประชากรต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร ในขณะที่กรุงเทพมหานครมีความหนาแน่นของประชากรเท่ากับ 5,300 ประชากรต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร) ดังนั้น ทางกรอินเดียนจึงมีแผนที่จะขยายความเป็นศูนย์กลางทางการปกครองและศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของประเทศไปยังบริเวณปริมณฑลรอบข้าง โดยมี National Capital Region Planning Board (NCRPB) เป็นผู้รับผิดชอบวางแผน

NCRPB ได้รวมเอาพื้นที่ของ 3 รัฐที่อยู่รอบกรุงเดลี ได้แก่ อุตตรประเทศ (10,853 ตารางกิโลเมตร) ราชสถาน (7,829 ตารางกิโลเมตร) และ हरियाणा (13,413 ตารางกิโลเมตร) เข้าเป็นเขตปริมณฑลของกรุงเดลี เรียกว่า National Capital Region (NCR) โดย 5 เขตของรัฐอุตตรประเทศเข้าเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ในการพัฒนาเขตปริมณฑลของกรุงเดลี ได้แก่ Meerut, Ghaziabad, Gautam Budha Nagar, Bulandshahr และ Baghpay และพื้นที่ของรัฐอุตตรประเทศคิดเทียบเท่ากับร้อยละ 30 ของเขต NCR โดยแผนการพัฒนานี้จะเป็นแผนระยะยาวระหว่างปี 2011-2021 และจะทำให้เขต NCR มีพื้นที่รวมเป็น 33,578 ตารางกิโลเมตร และโครงการพัฒนาพื้นที่ทั้งหมดนี้จะมีมูลค่าสูงกว่า 21,510 ล้านดอลลาร์

ภาพที่ 5.33 พื้นที่พัฒนาปริมณฑลรอบกรุงเดลี

โดยในระยะเริ่มต้นธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ได้ให้เงินทุนและให้การสนับสนุนทางด้านวิชาการในลักษณะ Advisory Technical Assistance (TA) มูลค่า 2 ล้านดอลลาร์สหรัฐในการวางแผนทั้งกำลังทรัพยากรบุคคลและวางแผนในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานในการพัฒนาเมือง โดยแบ่งเป็น 3 ส่วนได้แก่

- Business Process Reenginerring and Skills Development for NCRP
- Skills and Process Improvements in Project Preparation by the Implementing Agencies
- Urban and Regional Planning

โดยในพื้นที่ของรัฐบาลอุดรประเทศ เขต Hapur และ เขต Ghaziabad เป็นพื้นที่ที่ได้ถูกพิจารณาว่ามีความสำคัญในการพัฒนาเป็นอันดับแรกๆ และ ระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ได้รับความสำคัญในการสร้างและขยายพัฒนาพื้นที่เขต NCR ได้แก่

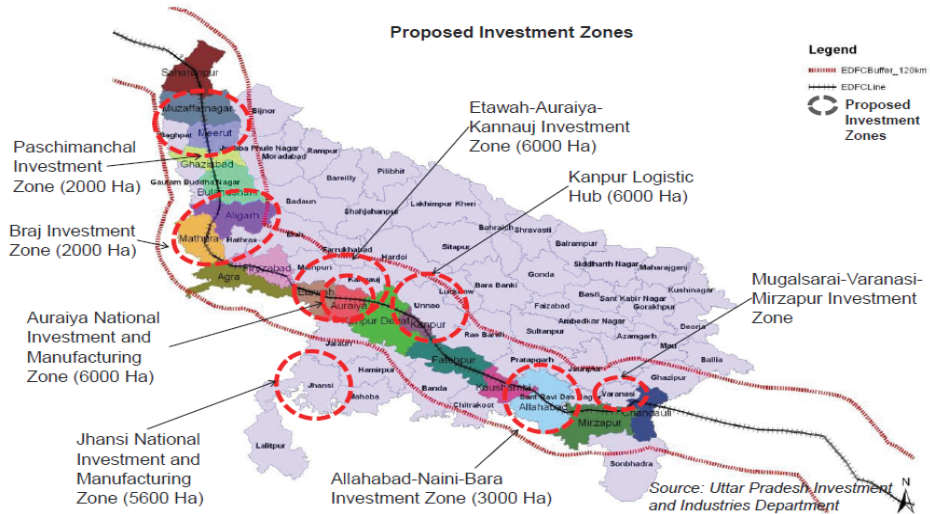
- ระบบบริหารจัดการทรัพยากรน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค (Water Sub-Sector) โดยมีโครงการสำคัญได้แก่ Bulk Water Supply, Water Distribution, Water Conservation
- ระบบบริหารจัดการทางสุขอนามัยและระบบกำจัดของเสียต่างๆ ของเมือง (Sanitation, Effluents, LCS, Drainage and Solid Waste Disposal) โดยมีโครงการที่สำคัญได้แก่ Sewage Treatment Plants, Sewage Lines, Storm Water Drainage, Low Cost Sanitation, Solid Waste Disposal
- ระบบขนส่ง โดยมีโครงการที่สำคัญได้แก่ Transportation Facilities, Roads, Fly-overs, By-Passes
- ระบบพลังงาน
- ระบบการพัฒนาที่ดินและการเคหะสงเคราะห์
- ระบบสาธารณูปโภคด้านสังคม (Social Infrastructures) โดยมีโครงการที่สำคัญได้แก่ โรงพยาบาลและระบบสาธารณสุข, โรงเรียนและมหาวิทยาลัย, การพัฒนาพื้นที่และชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนแออัด (In Site Slum Rehabilitation and Resettlement Schemes), การพัฒนาลานกีฬาและสถานออกกำลังกาย

โดยหน่วยงานระดับรัฐของอุดรประเทศที่เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเขต NCR ได้แก่ Department of Housing and Urban Planning (Government of Uttar Pradesh), Greater Noida Industrial Development Authority, Ghaziabad Development Authority, Hapur Pilkhwa Development Authority, Bulandshahr Khurja Development Authority, Meerut Development Authority, Uttar Pradesh State Industrial Development Corporation (UPSIDC), UP Power Corporation Ltd, UP State Road Transport Corporation และ Bareilly Development Authority

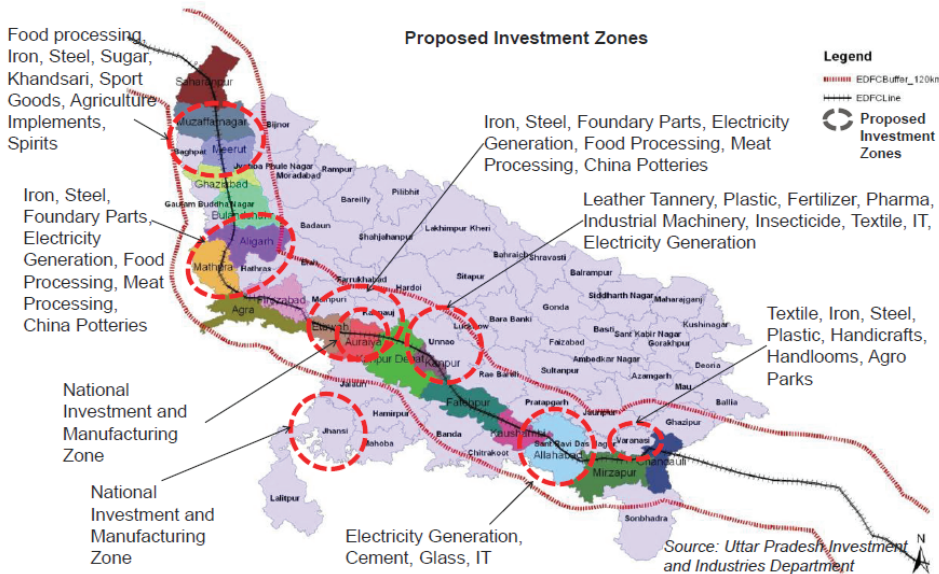
5.7.4 โครงการพัฒนาพื้นที่ส่งเสริมการลงทุนภาคอุตสาหกรรม (Investment Zone)

ปัจจุบันรัฐบาลอุดรประเทศได้มีการอนุมัติให้มีการพัฒนาพื้นที่ภายในรัฐกว่า 30,000 เฮกเตอร์ (187,500 ไร่) เป็นพื้นที่สำหรับการส่งเสริมการค้าและการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมจำนวน 8 พื้นที่ โดยแต่ละพื้นที่จะมีการกำหนดประเภทอุตสาหกรรมที่จะได้รับการส่งเสริมการลงทุนเอาไว้ อาทิ การผลิตน้ำตาลที่เขต Meerut, การฟอกหนังและการผลิตเครื่องหนังที่เขต Kanpur และ การพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ที่เขต Allahabad และ Kanpur โดยมีอุตสาหกรรมหลักและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมพลังงาน และอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปเป็นอุตสาหกรรมเป้าหมายในทุกพื้นที่ โดยพื้นที่ทั้งหมดจะอยู่ตามแนวระเบียงเศรษฐกิจ Eastern Dedicated Freight Corridor (EDFC) โดยทำเลที่ตั้งและอุตสาหกรรมเป้าหมายที่จะได้รับการส่งเสริมการลงทุนของทั้ง 8 พื้นที่ Investment Zone สามารถพิจารณาได้จากภาพที่ 5.34

ภาพที่ 5.34 แผนที่แสดงโครงการพัฒนาพื้นที่ส่งเสริมการลงทุนภาคอุตสาหกรรม (Investment Zone) ในรัฐอุตตรประเทศ

- ✓ More than 30,000 Ha area identified for development of industries
- ✓ 6 proposed investment zone and 2 proposed national investment and manufacturing zone

- นอกจากพื้นที่ Investment Zone ตามแนวระเบียงเศรษฐกิจ EDFC แล้วรัฐอุตตรประเทศยังมีการกำหนดพื้นที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในรัฐอีก 15 พื้นที่ (Industrial Areas) 12 นิคมอุตสาหกรรมเฉพาะด้าน (Specialise Industrial Parks) และ 4 ศูนย์กลางการส่งเสริมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในด้านอุตสาหกรรม
- รัฐอุตตรประเทศมีโครงการที่จะพัฒนาสวนอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT Parks) เพิ่มขึ้นอีก 40 พื้นที่ เขตพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotech Zone) อีก 2 พื้นที่ และเขตพัฒนาองค์ความรู้ (Knowledge Park) 1 พื้นที่ รวมทั้งยังมีการกำหนดให้มีเขตนิคมอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรและอาหาร (Integrated Agro/ Food Processing Zone) อีกหลายพื้นที่ในเขต Hapur
- Lucknow Industrial Development Authority (LIDA) ยังมีการพัฒนา LIDA IT Park ขึ้นที่เมือง Lucknow เมืองหลวงของรัฐอุตตรประเทศในพื้นที่กว่า 130,000 ตารางเมตร (81.25 ไร่) และได้มีเงินลงทุนไปแล้วกว่า 2.8 พันล้านรูปี และจะเริ่มต้นพัฒนา IT Park แห่งที่ 2 ในเขต Lucknow ด้วยพื้นที่ที่ใหญ่ขึ้นเป็น 130 เอเคอร์ (328 ไร่) ในชื่อ LIDA IT City และยังมีแผนจะขยายการลงทุน IT Park และ IT City ในเมือง Agra ในอนาคต
- ปัจจุบัน 3 บริษัทยักษ์ใหญ่ของอินเดียและญี่ปุ่นได้แก่ Infrastructure Leasing & Financial Services Limited (IL&FS), Mineral and Mining Trading Corporation และ Mitsui ได้ร่วมกันพัฒนาระบบ Integrated Logistics Hub ขึ้นมา โดยเป็นโครงการที่เน้นการสร้างเขตปลอดอากร (Free-Trade Warehousing Zone) ขึ้นในหลายๆ พื้นที่ที่เป็นจุดเชื่อมโยงระบบโลจิสติกส์
- ทั่วทั้งรัฐอุตตรประเทศมีเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zones: SEZs) อยู่เป็นจำนวนมาก โดยล่าสุดมีโครงการที่จะประกาศเขตเศรษฐกิจพิเศษเพิ่มขึ้นอีก 21 พื้นที่ จากเดิมที่มีเคยมีการประกาศจัดตั้งไปแล้ว 34 พื้นที่ และ 1 ในโครงการเหล่านี้ปัจจุบันได้รับการอนุมัติในหลักการให้มีการจัดตั้ง SEZs ได้แล้วโดยรัฐบาลกลางของประเทศ ทำให้รัฐอุตตรประเทศจะมีพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมดจำนวน 56 พื้นที่ โดยมี 8 เขตที่จะมีการกำหนดเป็นพื้นที่เฉพาะอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่ง มี 6 พื้นที่ที่จะเป็นการพัฒนาโดยภาคเอกชน และมีเขตเศรษฐกิจพิเศษ Moradabad Special Economic Zone ซึ่งจะมีลักษณะพิเศษเพราะเน้นส่งเสริมเฉพาะหัตถอุตสาหกรรม (Handicrafts) โดยจะมีพื้นที่ถึง 467 เอเคอร์ (ประมาณ 1,182 ไร่) อย่างไรก็ตาม สถานะปัจจุบันของเขตเศรษฐกิจพิเศษคือ มี 11 พื้นที่ที่ได้เริ่มมีการพัฒนาพื้นที่และเปิดให้มีการค้าการลงทุนเกิดขึ้น และทั้งหมดถูกตั้งอยู่ในเขต Noida Special Economic Zone โดยรายละเอียดของทั้ง 11 พื้นที่สามารถพิจารณาได้จากตารางที่ 5.6

ตารางที่ 5.6 พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีการเปิดดำเนินการแล้วในรัฐอุตตรประเทศ

	ชื่อเขตเศรษฐกิจพิเศษ	ที่ตั้ง	ชื่อเขตการพัฒนาในภาพรวม	อุตสาหกรรมที่ได้รับบริการส่งเสริม	รัฐ	วันที่ประกาศเขต
1	Noida Special Economic Zone	Uttar Pradesh	Noida Special Economic Zone	Multi Product	Uttar Pradesh	1.1.2003
2	Moradabad SEZ	Moradabadup	Noida Special Economic Zone	Handicrafts	Uttar Pradesh	30.9.2003
3	Moser Baer SEZ, Greater Noida	Greater Noida	Noida Special Economic Zone	Non-Conventional Energy Including Solar Energy Equipments/ Cell	Uttar Pradesh	19.05.2007
4	Aachvis Softech Pvt. Ltd.	Sector-135, Noida, Uttar Pradesh	Noida Special Economic Zone	IT/ITES	Uttar Pradesh	15.5.2010
5	Hcl Technologies	Noida	Noida Special Economic Zone	IT/ITES	Uttar Pradesh	15.12.2006
6	Wipro Ltd.	Greater Noida	Noida Special Economic Zone	IT/ITES	Uttar Pradesh	18.6.2007
7	Niit Technologies Limited SEZ	Plot No.Tz-02, Sector-Tech Zone, Ites Park, Greater Noida, Up	Noida Special Economic Zone	IT/ITES	Uttar Pradesh	29.5.2007
8	Ansal It City And Parks Limited	Gr. Noida	Noida Special Economic Zone	IT/ITES	Uttar Pradesh	29.8.2006
9	Seaview Developers Limited	Sector-135, Noida, Uttar Pradesh	Noida Special Economic Zone	IT/ITES	Uttar Pradesh	12.7.2007
10	Arshiya Northern Ftwz Limited	Khurja, Bulandshahr, Uttar Pradesh	Noida Special Economic Zone	Ftwz	Uttar Pradesh	16.11.2010
11	Artha Infretech Pvt. Ltd.	Plot No.- 21,Sec-Techzone -IV, Gr. Noida	Noida Special Economic Zone	IT/ITES	Uttar Pradesh	11.05.2011

- รัฐอุตตรประเทศอยู่ในระหว่างการพิจารณาประกาศให้มีการจัดตั้งจุดศูนย์กลางการพัฒนาอุตสาหกรรมในระดับเขต (Integrated Industrial Development Centres & Growth Centres) ใน 5 เมืองของรัฐ ได้แก่ เขต Kosi Kotwan เมือง Mathura, เขต Etah และ เขต Banthar เมือง Unnao, เขต Baghpat และ เขต Masuri Gulawati เมือง Ghaziabad, เส้นทาง Kursi Road เมือง Barabanki และ เขต Chandauli เมือง Varanasi โดยในแต่ละเขตจะมีพื้นที่ที่ได้รับการส่งเสริมประมาณ 50 เอเคอร์ (ประมาณ 127 ไร่) โดยในอดีตการพัฒนาพื้นที่ในลักษณะนี้มีตัวอย่างแล้วในหลายพื้นที่ อาทิ เขต Shahjhanpur และ เขต Jainpur เมือง Kanpur Dehat, เขต Jhansi และเขต Dibiypapur เมือง Auraiya
- สำหรับการพัฒนาเมืองคู่แฝดด้านอุตสาหกรรม (Intergrated Industrial Township) เขต Tronica City ซึ่งมีพื้นที่กว่า 1,600 เอเคอร์ (4,040 ไร่) ในเขต Ghaziabad ซึ่งมีเขตติดต่อกับกรุงเดลีก็กำลังได้รับการพัฒนา โดยเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป โดยจัดตั้ง Apparel Park นอกจากเขต Tronica City แล้ว ศูนย์วิจัยและพัฒนาบุคลากรและทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยเฉพาะในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และการควบคุมคุณภาพการผลิต และห้องปฏิบัติการเพื่อการพัฒนาคุณภาพสินค้า และการตรวจสอบมาตรฐานสินค้า ก็ถูกตั้งขึ้นเป็น Textile & Hosiery Park ที่เขต Rooma ในเมือง Kanpur
- เขตสนับสนุนการส่งออก (Export Promotion Industrial Park) จำนวน 2 เขตพื้นที่ 200 เอเคอร์ (505 ไร่) กำลังได้รับการพัฒนาในเขต Gautam Budh Nagar และอีก 100 เอเคอร์ (253 ไร่) ในเมือง Agra โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบคือ Uttar Pradesh State Industrial Development Corporation (UPSIDC) โดยเน้นการสร้างระบบสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐานที่มีความทันสมัยและมีปริมาณเพียงพอสำหรับการขยายตัวในอนาคต
- ศูนย์วิจัยและเขตอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมฟอกหนัง ย้อมสี และการผลิตเครื่องหนังถูกจัดตั้งขึ้นที่เขต Banthar และ Unnao โดยมีพื้นที่ขนาด 232 เอเคอร์ (587 ไร่) และกำลังจะมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งพื้นที่ในเขต Sandila Hardoi
- ศูนย์วิจัยและเขตพัฒนาภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร (Agro Park) กำลังได้รับการพัฒนาใน 2 พื้นที่ โดยมีพื้นที่รวมกันกว่า 180 เอเคอร์ (455 ไร่) ในเขต Lucknow ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐอุตตรประเทศ และในเขตเมือง Varanasi ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ของรัฐ โดยเริ่มต้นจากการสร้างโครงสร้างพื้นฐานประเภท Multi-Chamber Cold Store เพื่อเก็บรักษาเมล็ดพันธุ์ และผลผลิตทางการเกษตร รวมทั้งมีการพัฒนาและคัดเลือกสายพันธุ์
- สำหรับอุตสาหกรรมพลาสติก รัฐอุตตรประเทศมีการจัดตั้งโครงการ Plastic City ในพื้นที่กว่า 300 เอเคอร์ (758 ไร่) ขึ้นในเขต Dibiypapur industrial area

5.7.5 สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับการสนับสนุนการลงทุนในเขตส่งเสริมการลงทุนต่างๆ

5.7.5.1 สิทธิประโยชน์และการส่งเสริมการลงทุนในภาคการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม

เนื่องจากการส่งเสริมการลงทุนในรัฐอุตสาหกรรรมมีหลายโครงการ และมีหน่วยงานที่รับผิดชอบเป็นจำนวนมาก ดังนั้น คณะผู้วิจัยจะทำการสรุป สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับการสนับสนุนการลงทุนในเขตส่งเสริมการลงทุนต่างๆ ในตารางที่ 5.7

ตารางที่ 5.7 สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับการสนับสนุนการลงทุนในเขตส่งเสริมการลงทุนต่างๆ

Aspect	Policy	Institution	Land	Finance
Industry	UP Infrastructure & Industrial Investment Policy 2012 Focus sectors: IT, bio-tech, food processing, food park and alternative energy resources Focus Regions: - Food processing units in whole of UP with investment of Rs.5 crore or more - Units in Eastern up and Bundelkhand with investment of Rs.10 crore or more - All other units with investment of Rs.25 crore or more	Udyog Bandhu – acts as facilitator between government and private players	Stamp duty concession on purchase / lease of land for industries Land acquisition policy 2012	- Interest free loan equivalent to VAT and Central sales tax paid or equivalent to 10 % of the annual turnover for 10 years term with moratorium of 7 years - Subsidy on capital interest, Infrastructure interest - Exemptions on entry tax and other taxes - Exemption on electricity duty - Subsidy on interest for setting up of testing facilities under industrial quality development scheme - EPF reimbursement - Exemption on mandi fees - Special facilities for mega projects (with investment above Rs 200 crores)
Industry	National Investment and Manufacturing Zone Focus sectors: All types of manufacturing and development of integrated industrial township Focus Regions: Locations identified at Jhansi and Auraiya	UPSIDC – state level nodal agency for implementation using PPP model	Area notified under UP State Industrial Development Authority Act 50% land by UPSIDC and 50% land by private player	Government equity in form of land

Aspect	Policy	Institution	Land	Finance
Industry – Food Processing	Food processing policy, 2012	UPSIDC	Exemption from stamp duty on land	• Exemption from Mandi fees • Interest subsidy • Capital Investment subsidy • Research & Development Grant • Subsidy for quality certification • Grant for patent registration • Subsidy for exports
Industry – Sugar	• Sugar Industry, Co-generation and Distillery Promotion Policy, 2013 • Attracting private capital in above sector • Increase yield of sugarcane from by 15% • Setting up on new sugar mills in 24 identified districts • Cogeneration of electricity by 750 MW	UPSIDC – state level nodal agency for implementation using PPP model	• Stamp duty concession on purchase / lease of land for industries • Land acquisition policy 2012	• Subsidy on capital interest • Exemption from purchase tax on sugarcane • Exemption from reservation of molasses for country liquor. • Interest free loan equivalent to VAT deposited over five years along with the Central Sales Tax or 10 percent of the annual sales revenue whichever is less will be provided with moratorium of five years • Exemption from administrative charge on molasses. • Re-imbursement of society commission to the extent of 75 percent.

5.7.5.2 สิทธิประโยชน์และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในภาคบริการ

- ได้รับการยกเว้น Acquisition Charges หากกิจการตั้งอยู่บนพื้นที่ที่ภาครัฐจัดสรรไว้ให้เพื่อส่งเสริมการลงทุน
- ได้รับการยกเว้น Entry Tax สำหรับการลงทุนในการสร้างโรงงานและการสั่งซื้อเครื่องจักรในการเริ่มต้นโครงการการลงทุน
- ได้รับการยกเว้น Electricity Duty เป็นเวลา 10 ปี นับตั้งแต่วันที่มีการเริ่มต้นโครงการลงทุน

- ได้รับการยกเว้น Development Charges และ Malba Charges ซึ่งปกติจะมีการจัดเก็บโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาพื้นที่และจากหน่วยงานของรัฐบาลท้องถิ่น(the development authority/local authority)
- ได้รับการยกเว้น House-Tax, Water and Sewage Tax และภาษีรวมทั้งค่าธรรมเนียมต่างๆ ที่จัดเก็บโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาพื้นที่และจากหน่วยงานของรัฐบาลท้องถิ่น (the development authority/local authority) เป็นระยะเวลา 5 ปี นับตั้งแต่วันที่ที่มีการเริ่มต้นโครงการลงทุน

5.7.5.3 สิทธิประโยชน์และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ

- เงินอุดหนุนอัตราดอกเบี้ย (Interest Subsidy): นักลงทุนจะได้รับเงินสนับสนุนลดหย่อนการจ่ายดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อเพื่อการลงทุนในอัตราร้อยละ 5 ต่อปีเป็นเวลา 5 ปี โดยคำนวณจากอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ของประเทศอินเดีย โดยจะได้รับเงินอุดหนุนรวมไม่เกิน 10 ล้านบาทในแต่ละปี
- อากรแสตมป์ (Stamp Duty) นักลงทุนจะได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าอากรแสตมป์ (100 percent exemption of stamp duty) สำหรับการซื้อและการเช่าซื้อ (Leasing) ที่ดินและอาคารสำนักงาน
- ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax: VAT) นักลงทุนที่มีมูลค่าการลงทุนเกินกว่า 50 ล้านบาทจะได้รับสิทธิในการกู้ยืมเงินทุนโดยปลอดดอกเบี้ยเงินกู้ในวงเงินเทียบเท่ากับมูลค่าของภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีการค้า (Central Sale Tax) หรือวงเงินกู้ปลอดดอกเบี้ยเท่ากับร้อยละ 10 ของยอดขายในแต่ละปี โดยสิทธินี้สามารถใช้ได้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 10 ปี
- นักลงทุนที่มีโครงการลงทุนในพื้นที่ห่างไกล (Tier II และ Tier III) จะได้รับเงินอุดหนุนค่าที่ดินในอัตราร้อยละ 25 ของราคาประเมินที่ดิน และได้รับสิทธิรับเงินอุดหนุนอัตราดอกเบี้ยเท่ากับดอกเบี้ยที่ต้องเสียในการกู้ยืมเงิน (ร้อยละ 100 ของดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต้องชำระ) หากลงทุนในพื้นที่ห่างไกล (Tier II และ Tier III)
- เงินอุดหนุนเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรม (Industrial Promotion Subsidy) นักลงทุนจะได้รับเงินอุดหนุนเทียบเท่ากับร้อยละ 50 ของเงินลงทุนใหม่ที่ลงทุนเพิ่มในแต่ละปี หากเป็นการลงทุนในพื้นที่ห่างไกล (Tier II และ Tier III) โดยจะได้รับสิทธิต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 3 ปี โดยเงินลงทุนนี้ต้องเป็นเงินลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตให้เกิดขึ้นมากกว่าเดิมเกินกว่าร้อยละ 50
- เงินอุดหนุนจากการผลิตพลังงานไฟฟ้า หากโรงงานหรือภาคการผลิตใดสามารถสร้างกระแสไฟฟ้าได้ภายในกิจการจะได้รับเงินอุดหนุนเทียบเท่ากับค่าไฟฟ้าที่ผลิตได้ โดยกำหนดเพดานการขอเงินสนับสนุนไว้ที่ 3 MW ต่อหนึ่งกิจการ โดยจะให้สิทธินี้เฉพาะกิจการที่ตั้งอยู่ในบริเวณ IT/ITeS และ Mega Investment Unit Zones เท่านั้น

- การให้เงินสนับสนุนเฉพาะกรณี (Incentives on Case to Case basis) โครงการที่มีมูลค่าการลงทุนสูงกว่า 2 พันล้านรูปีสามารถยื่นข้อเสนอเพื่อให้ได้รับสิทธิพิเศษทางการส่งเสริมการค้าและการลงทุนโดยตรงได้จากหน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลรัฐอุตตรประเทศ
- การสนับสนุนเมื่อมีการจ้างงาน (Employment Generation) รัฐบาลจะสนับสนุนเงินอุดหนุนเทียบเท่ากับร้อยละ 50 ของรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญ (Employee Provident Fund) สวัสดิการประกันสภาพการทำงาน (Employee State Insurance schemes) โดยจะให้การสนับสนุนกับกิจการที่มีการจ้างงานเกินกว่า 100 คนขึ้นไป และร้อยละ 75 ของจำนวนคนงานต้องเป็นประชากรของรัฐอุตตรประเทศ โดยจะให้การสนับสนุนเป็นเวลา 5 ปี และจะให้การสนับสนุนไม่เกินร้อยละ 25 ของมูลค่าเงินลงทุนคงที่ (Fixed Capital Investment)
- รัฐบาลของรัฐอุตตรประเทศจะสนับสนุนด้านพลังงานไฟฟ้าให้เป็นลักษณะ Uninterrupted Power Supply ในกิจการที่ลงทุนใน IT Cities และ IT Parks โดยจะมีการติดตั้งสถานีไฟฟ้าย่อยในพื้นที่ดังกล่าว
- รัฐบาลของรัฐอุตตรประเทศตั้งโครงการ IT Corpus โดยมีการกำหนดเป็นนโยบายของรัฐว่ารายได้ของรัฐบาลอุตตรประเทศร้อยละ 2 จะต้องถูกกันไว้ในลักษณะ Earmark เพื่อใช้เป็นเงินทุนสนับสนุนอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐ

5.7.5.4 สิทธิประโยชน์และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ (Bio-Technology)

รัฐบาลของรัฐอุตตรประเทศกำลังอยู่ในระหว่างการจัดตั้งคณะทำงานด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพแบบ Single window facility ในนาม Biotechnology Development Board เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุนในอุตสาหกรรมดังกล่าว รวมทั้งกำลังพิจารณาการให้เงินอุดหนุนเพื่อส่งเสริมสนับสนุนอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ (Constitution of Biotechnology Development Board) โดยคาดการณ์ว่าคณะกรรมการชุดนี้จะสามารถให้สิทธิพิเศษทางภาษีอากร การให้เงินทุนและการสนับสนุนการพัฒนาที่ดิน การลงทุนซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์ และการตั้งสำนักงานสำหรับกิจการที่ลงทุนในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพที่มีจำนวนพนักงาน 250 คนขึ้นไป

นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึงการยกเว้นค่าไฟฟ้าและภาษีไฟฟ้าเป็นเวลาประมาณ 10 ปี และการสนับสนุนระบบไฟฟ้าแบบ Uninterrupted Power Supply เช่นเดียวกับในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ

นอกจากสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่ได้กล่าวถึงข้างต้น รัฐบาลรัฐอุตตรประเทศมีแผนการจะใช้เงินลงทุนอีกกว่า 10.84 ล้านดอลลาร์สหรัฐในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ โดยอาจพิจารณาให้มีการใช้เงินทุนจำนวนนี้ไปในการร่วมลงทุนกับภาคเอกชน ผู้ประกอบการเทคโนโลยีชีวภาพที่มีศักยภาพในลักษณะ Cluster Development Fund และ/หรือ Venture Capital โดยคาดว่า 2 พื้นที่เป้าหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพคือ เขต Noida และเมือง Lucknow

5.7.5.5 สิทธิประโยชน์และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zones: SEZs)

- ผู้ประกอบการที่ลงทุนใน SEZ จะได้รับการยกเว้นจากภาษีอากรและค่าธรรมเนียมทุกรูปแบบที่จัดเก็บโดยรัฐบาลของรัฐอุตสาหกรรมประเทศและรัฐบาลระดับท้องถิ่นและหน่วยงานอื่นๆ ของรัฐบาล โดยการยกเว้นนี้ให้สิทธิกับทุกกิจกรรมทางธุรกิจที่มีการจับจ่ายซื้อสินค้าและบริการที่มีถิ่นกำเนิดในรัฐอุตสาหกรรมประเทศ โดยภาษีอากรและค่าธรรมเนียมหลักๆ ที่ได้รับการยกเว้น ได้แก่ UP trade tax, turnover tax, mandi tax, entry tax, development tax, local bodies tax, ฯลฯ
- ผู้ประกอบการในเขต SEZ จะได้รับสิทธิพิเศษไม่ต้องจ่ายอากรแสตมป์ (Stamp Duty) และค่าธรรมเนียมในการลงทะเบียน (Registration Fee On First Transaction) โดยรายการอากรแสตมป์และค่าธรรมเนียมที่มีการจัดเก็บและได้รับการยกเว้นสามารถพิจารณาได้จาก Indian stamp act -1899
- เนื่องจากเขต SEZ ถือเป็นเขตปลอดอากร ซึ่งปกติสินค้าที่ผลิตและส่งออกจากเขตปลอดอากรในประเทศอินเดียเพื่อขายในประเทศอินเดียจะถูกถือเป็นสินค้านำเข้า (Import Goods) และจะต้องถูกจัดเก็บภาษีศุลกากร (Import Duties) แต่สำหรับสินค้าที่ผลิตใน SEZ จะไม่ถูกพิจารณาเป็นสินค้านำเข้าหากขายในประเทศอินเดีย ทำให้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายภาษีศุลกากร
- ผู้ประกอบการในเขต SEZ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายภาษีพลังงานไฟฟ้า (Electricity Duty And Taxes) ทั้งในการผลิตไฟฟ้าใช้เอง การจำหน่ายไฟฟ้าให้กับระบบ และการซื้อไฟฟ้าจากภายนอก เป็นระยะเวลา 10 ปี โดยนับจากวันเริ่มต้นกิจการ
- ผู้ประกอบการที่ตั้งอยู่ในเขต SEZ ที่สามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าสามารถขายพลังงานไฟฟ้าให้กับระบบไฟฟ้าของรัฐอุตสาหกรรมประเทศได้โดยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม Electricity Act 2003 ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องขออนุญาต ไม่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียม และไม่มีการจำกัดโควตาการผลิตและการขาย
- รัฐบาลของรัฐอุตสาหกรรมประเทศให้คำมั่นสัญญาว่าจะจัดสรรโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานให้กับอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ใน SEZ อย่างเต็มที่

เอกสารอ้างอิง

1. “Kushinagar international airport to get ready for take-off”. Virendra Singh Rawat. January 7, 2013.
2. “Investment Promotion & Infrastructure Development Cell”. Department of Industrial policy and promotion. Retrieved 7 January 2012
3. “Development of 13 metropolitan cities in Uttar Pradesh”. The Indian Express. 30 August 2010. Retrieved 13 July 2012.
4. “The area and density of metropolitan cities” (PDF). The Ministry of Urban Development. Retrieved 22 July 2012.
5. “Provisional population totals paper 1 of 2011: Uttar Pradesh”. Census of India 2011. Retrieved 23 July 2012.
6. Malini Goyal (9 Jun 2013). “SMEs employ close to 40% of India’s workforce, but contribute only 17% to GDP”. The Economic Times. Retrieved 20 June 2013.
7. “The procedure followed in the decision making process” (PDF). Uttar Pradesh Financial Corporation. Retrieved 22 July 2012.
8. “State slipping into debt burden”. Times of India. 14 June 2011. Retrieved 14 Jun 2011.
9. “Small scale industries and other small trades.” (PDF). Ministry of Small Scale Industries. Retrieved 17 January 2008.
10. Report by, TRAI. “Monthly press release” (PDF). Telecom Regulatory Authority of India. TRAI. Retrieved 23 May 2013.
11. Lucknow New Delhi Shatabdi Express”. The Times of India. 2 July 2012. Retrieved 28 July 2012.

บทที่ 6

ประเด็นด้านอุปสงค์
สังคม-วัฒนธรรมอินเดีย
เพื่อความเข้าใจพฤติกรรม
ผู้บริโภคและเพื่อการทำธุรกิจ
ร่วมกับนักธุรกิจการตะ

บทที่ 6

ประเด็นด้านอุปสงค์ สังคม-วัฒนธรรมอินเดีย เพื่อความเข้าใจพฤติกรรมผู้บริโภคและเพื่อการทำธุรกิจร่วมกับนักธุรกิจการค้า

विविधता मँ एकता (vividhatā meṁ ektā) ‘ความเป็นหนึ่งเดียวในความหลากหลาย’ คืออัตลักษณ์ของสังคม-วัฒนธรรมอินเดียในดินแดนแห่งพหุวัฒนธรรม ด้วยพื้นที่ประเทศที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่า 3.2 ล้านตารางกิโลเมตร ถือว่ามีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 7 ในโลก จนได้รับฉายาว่าเป็น “อนุทวีปอินเดีย” (Indian subcontinent) ประชากรที่มีมากกว่า 1,200 ล้านคน มากเป็นอันดับที่ 2 ของโลกรองจากประเทศจีน ดินแดนแห่งนี้จึงเป็นที่ชุมนุมของความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ภาษา ศาสนา ลัทธิความเชื่อ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี ทั้งยังมีความหลากหลายของลักษณะทางภูมิประเทศ และภูมิอากาศเช่น เขตเทือกเขาหิมาลัยในภาคเหนือ ที่ราบลุ่มแม่น้ำในตอนกลาง เขตทะเลทรายทางฝั่งตะวันตก และแนวชายฝั่งทะเลทางภาคใต้ ลักษณะเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญต่อวัฒนธรรมอาหาร วัฒนธรรมการแต่งกาย ตลอดจนวิถีชีวิตของชาวอินเดีย ความแตกต่างหลากหลายที่ปรากฏให้เห็นในสังคม-วัฒนธรรมอินเดียนั้นหากจะพิจารณาลงไปในรายละเอียดแล้วก็จะพบแกนกลางคือความเป็นหนึ่งเดียวกันซ่อนอยู่ภายในนั้นด้วย

วรรณกรรมอินเดียคือตัวอย่างที่สามารถแสดงให้เห็นเข้าใจในประเด็น “ความเป็นหนึ่งเดียวในความหลากหลาย” นี้ได้ง่ายที่สุด วรรณกรรมอินเดียแม้จะเขียนขึ้นด้วยภาษาที่หลากหลายจากภูมิภาคต่างๆ และแสดงออกด้วยรูปแบบทางวรรณกรรมที่ต่างกันไปก็ตาม แต่เพราะวรรณกรรมมีมรดกทางวัฒนธรรมจากแหล่งที่มาาร่วมกัน เช่น ปรัชญาและคำสอนในศาสนา ตำนานจากคัมภีร์มหากาพย์ และคัมภีร์ปุราณะ ตลอดจนได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ร่วมกันเช่น การแพร่เข้ามาของวัฒนธรรมอิสลาม ผลกระทบจากการปกครองของอังกฤษในสมัยอาณานิคม ขบวนการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนการต่อสู้เรียกร้องเอกราช ประเด็นเหล่านี้ได้ส่งอิทธิพลสำคัญต่อสังคม - วัฒนธรรมทั่วประเทศ ก่อให้เกิดการสร้างสรรคเชิงวรรณศิลป์ และแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดในรูปผลงานทางวรรณกรรมที่คล้ายคลึงกันแต่ด้วยภาษาที่ต่างกันในทุกภูมิภาคทั้งหลาย ดังคำกล่าวของ ดร.สรวปल्लीราธากฤษณ์ ประธานาธิบดีคนที่ 2 นักปรัชญาและนักการศึกษาผู้ยิ่งใหญ่ของอินเดีย ที่ได้กล่าวไว้ว่า “วรรณกรรมอินเดียนั้นเป็นหนึ่งเดียว แม้จะเขียนขึ้นด้วยภาษาที่ต่างกันอย่างมากมาก็ตาม” (इन्द्रनाथ चौधरी 2010:99)

การติดต่อสัมพันธ์กับชาวอินเดียในด้านธุรกิจ หากเรียนรู้ให้เข้าใจประเด็นทางสังคม-วัฒนธรรมของชาวอินเดียไว้บ้างพอสมควรก็จะช่วยส่งเสริมให้ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่ายกระชับแน่นแฟ้น เกิดความเข้าใจกันและกัน อันจะนำไปสู่ความก้าวหน้าและความสำเร็จของกิจการนั้น ๆ ได้อย่างไรก็ตาม ถือได้ว่านักธุรกิจชาวไทยสามารถเรียนรู้และเข้าใจประเด็นทางสังคม - วัฒนธรรมอินเดียได้ไม่ยากนัก เนื่องจากประเทศไทยรับอิทธิพลทางวัฒนธรรมอินเดียเข้ามามากมายทั้งโดยตรงและทางอ้อมตลอดระยะเวลาอันยาวนานของประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมระหว่างสองประเทศ จึงพบความคล้ายคลึงกันอันน่าประหลาดใจหลายประการในวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้านภาษา ศาสนา วรรณคดี ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยกับอินเดีย

มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันทางวัฒนธรรมมาโดยตลอด อย่างไรก็ตาม ในความคล้ายคลึงกันนั้นยังมีรายละเอียดที่ไม่เหมือนกันบางประการแฝงอยู่ด้วยอันเป็นเรื่องที่ควรศึกษาเรียนรู้และพิจารณาให้เข้าใจ ดังจะกล่าวแยกเป็นประเด็น ๆ ไปดังต่อไปนี้

6.1 วัฒนธรรมภาษา

ภาษา และวรรณคดีจากอินเดียได้เข้ามาผสมกลมกลืนอยู่ในภาษา และวรรณคดีไทยมาช้านาน เมื่อผ่านกระบวนการเลือกรับปรับปรุงจนกลายเป็นอัตลักษณ์แบบไทยไปแล้ว ก็ย่อมปรากฏลักษณะที่ ผิดแผกไปบ้างจากต้นฉบับหรือแหล่งกำเนิดดั้งเดิมในอินเดีย ยกตัวอย่างเช่น วรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ ของไทยกับมหากาพย์รามายณะของอินเดีย แม้จะเป็นเรื่องที่มีเค้าโครงส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน แต่ก็มี ความแตกต่างกันในเนื้อหา และคตินิยมบางประการ หนุมานทหารเอกของพระรามในรามเกียรติ์ไทย เป็นตัวละครที่เจ้าชู้มีเมียมาก ในขณะที่หนุมานในรามายณะของอินเดียเป็นพรหมจารีคือผู้บำเพ็ญพรต ไม่แต่งงาน ชาวอินเดียนิยมกราบไหว้บูชาหนุมานเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งโดยถือว่าเป็นองค์อวตารของ พระศิวะ ในรัฐอุตตรประเทศ และในตอนเหนือของอินเดียจะพบเห็นเทวาลัยพระหนุมานขนาดใหญ่โต สร้างขึ้นเป็นจำนวนมาก หากพิจารณาในเรื่องการตั้งชื่อบุคคลจะพบว่า ในปัจจุบันทั้งไทยและอินเดีย ต่างยังมีความนิยมใช้คำศัพท์ภาษาสันสกฤตที่มีความหมายดีเป็นมงคลมาตั้งชื่อบุคคล ชื่อคนไทยที่ใช้ คำศัพท์สันสกฤตนั้นแท้ที่จริงแล้วคำเหล่านั้นมีต้นกำเนิดจากภาษาสันสกฤตของอินเดียที่ไทยเรารับ เข้ามา แต่คนจำนวนไม่น้อยก็ยังอดประหลาดใจไม่ได้เมื่อพบชื่อที่เหมือนกันของคนไทยกับคนอินเดีย แม้ว่าจะเป็นการออกเสียงพยัญชนะ และความนิยมใช้สำหรับเพศชาย-หญิงจะต่างกันไปบ้างก็ตาม เช่น ‘กรรณา’ ในอินเดียเป็นชื่อของผู้หญิงเท่านั้น ในประเทศไทยพบว่า ใช้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง, มักได้ยิน ชาวอินเดียชื่อ ‘วิเจ’ ‘วิกรม’ และ ‘ชันเจ’ บ่อย ๆ ที่แท้ทั้งสามคำนี้ก็คือ ‘วิชัย’ ‘วิกรม’ และ ‘สัญญาชัย’ ในภาษาไทยนั่นเอง

ภาษาสันสกฤตเป็นภาษาที่คนไทยคุ้นเคยที่สุดในบรรดาภาษาอินเดียทั้งหมดจนอาจทำให้ เข้าใจไปได้ว่าอินเดียยังใช้ภาษาสันสกฤตสื่อสารกันอยู่ในปัจจุบัน ที่จริงแล้วภาษาสันสกฤตเป็นภาษา โบราณที่ยังมีบทบาทอยู่ในทางวรรณคดี และพิธีกรรมทางศาสนา แต่มีใช้ภาษาที่ใช้สื่อสารแพร่หลาย ทั่วไปในสังคมปัจจุบัน ภาษากลางที่ใช้สื่อสารในอินเดียปัจจุบันคือ ‘ภาษาฮินดี’ เนื่องจากภาษาฮินดี เป็นภาษาที่แพร่หลายมากที่สุด มีประชากรพูดภาษาฮินดีเป็นภาษาแม่และภาษาที่สองราว 480 ล้าน คน (Central Hindi Directorate, 2015) หรือคิดเป็น 40% ของจำนวนประชากรทั้งหมด รัฐบาลอินเดีย จึงบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญให้ใช้ภาษาฮินดีที่เขียนด้วย ‘อักษรเทวนาครี’ เป็นภาษาราชการร่วมกับ ภาษาอังกฤษซึ่งมีบทบาทและความสำคัญมากในอินเดียตั้งแต่สมัยอาณานิคม พร้อมกันนั้นรัฐบาล อินเดียยังได้รับรองภาษาท้องถิ่นของภูมิภาคทั้งหลายอีก 22 ภาษา(รวมเป็น 24 ภาษา) ให้สามารถใช้ สื่อสารเป็นทางการได้ รายชื่อภาษาทั้ง 24 ภาษา และเขตที่มีผู้พูดภาษานั้นเป็นจำนวนมาก ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.1 ภาษาทั้งหมด 24 ภาษาที่ใช้สื่อสารในประเทศอินเดีย

ชื่อในภาษาอังกฤษ	ชื่อในภาษาไทย	รัฐที่มีผู้พูดจำนวนมาก
Assamese	อัสสัม	อัสสัม และอรุณาจัลประเทศ
Begali	เบงกาลี	เบงกอลตะวันตก ตริปุระ อัสสัม ฌาร์ขัณฑ์ อันดามันและนิโคบาร์
Bodo	โบโด	อัสสัม
Dogari	โดกรี	ชัมมูและกัศมีร์
English	อังกฤษ	*เข้าใจได้แพร่หลายทั่วประเทศ
Gujarati	คุชราตี	คุชราต ดาดราและเนครหเวลี ดามันและดีอู
Hindi	ฮินดี	*เข้าใจได้แพร่หลายทั่วประเทศ
Kannada	กันนาดะ	กรณาฏกะ
Kashmiri	กัศมีรี	ชัมมูและกัศมีร์
Konkani	โกงกณี	กัว
Maithili	ไมถิลี	พิหาร
Malayalam	มัลยาฬัม	เกรละ ลักชหวีป ปุฑุเจรี
Manipuri	มณีปุรี	มณีปุระ
Marathi	มราฐี	มหาราษฏระ
Nepali	เนปาลี	สิกขิม
Odia	โอริยา	โอริสสา
Punjabi	ปัญจาบิ	ปัญจาบ จัณฑีครห์ हरยาणा हिमाจัลประเทศ อุตตราจัณฑิ
Rajasthani	ราชสถานิ	ราชสถาน
Sanskrit	สันสกฤต	อุตตราจัณฑิ
Santhali	สันตาลี	ภาษาของชนกลุ่มน้อยในพิหาร ฉัตตีสครห์ ฌาร์ขัณฑ์ โอริสสา
Sindhi	สินธี	ภาษาของชาวสินธีที่อาศัยอยู่ใน รัฐคุชราต และมหาราษฏระ
Tamil	ทมิฬ	ทมิฬนาฑู
Telugu	เตลุกู	อันธระประเทศ และเตลังคานา
Urdu	อูรดู	ชัมมูและกัศมีร์ เตลังคานา เดลี อุตตราประเทศ

ความหลากหลายของวัฒนธรรมภาษาปรากฏตัวอย่างให้เห็นบนด้านหลังของธนบัตรเงินรูปีที่มีความข้อความแสดงมูลค่าของธนบัตรนั้นด้วยภาษาทั้งหลายที่รัฐบาลอินเดียรับรอง ได้แก่ ภาษาอัสสัม เบงกาลี คุชราตี กันนาดะ กัศมีรี โกงกณี มัลยาฬัม มราฐี เนปาลี โอริยา ปัญจาบิ สันสกฤต ทมิฬ เตลุกู และอูรดูตามลำดับ รวมเป็น 17 ภาษา เมื่อนับภาษาฮินดี และอังกฤษที่แสดงไว้ด้านหน้าธนบัตรด้วย เนื่องจากการรับรองภาษาท้องถิ่นมิได้ประกาศพร้อมกันทั้งหมดในคราวเดียว อีก 7 ภาษาที่ได้รับ

การประกาศเพิ่มภาษาหลายจากการออกแบบและจัดพิมพ์ธนบัตรขึ้นใช้แล้วจึงมิได้ปรากฏรวมอยู่ในธนบัตรด้วย อันได้แก่ โบโต โทครี ไมลิสี มณีปรี ราชสถานีสันตาลี และสินธี

ในเมืองหลวงนิวเดลีจะพบป้ายแสดงชื่อถนนที่มีข้อความ 4 ภาษาในป้ายเดียวกัน ได้แก่ ภาษาฮินดี อังกฤษ ปัญจาปี และอูรดู ตามลำดับ เพราะเป็นภาษาที่แพร่หลายในหมู่ประชากรส่วนใหญ่ในเมืองหลวง

แม้ภาษาฮินดีจะมีสถานะเป็นภาษาราชการ ใช้และเข้าใจได้แพร่หลายทั่วประเทศดังกล่าวแล้วข้างต้น อย่างไรก็ตาม ยังพบว่า ภาษาฮินดีแพร่หลายในรัฐทางภาคเหนือและภาคกลางอันได้แก่ อุตตรประเทศ พินาร มัธยประเทศ ราชสถาน นิวเดลี हरยาणा हिमाचलप्रदेश และอุตตราखण्डมากกว่าในภูมิภาคอื่น ๆ ในแต่ละรัฐ แต่ละภูมิภาคนั้นล้วนมีภาษาท้องถิ่นของตนเอง ความรักและความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนจึงธำรงรักษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมภาษาไว้อย่างเข้มแข็ง ประกอบกับวิชาภาษาฮินดีมิได้เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรการศึกษาทั่วประเทศ จึงพบว่า ประชากรในรัฐอื่น ๆ แม้จะรู้และเข้าใจภาษาฮินดีสามารถฟัง-พูดภาษาฮินดีได้แต่จะไม่ชำนาญในการอ่าน-เขียน พวกเขาจึงสื่อสารกันเองด้วยภาษาท้องถิ่นซึ่งเป็นภาษาแม่ และสื่อสารกับชาวอินเดียด้วยกันที่พูดภาษาอื่นรวมทั้งชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษจึงยังมีบทบาทสำคัญอยู่ในประเทศอินเดียในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อกลางในการสื่อสารระหว่างชาวอินเดียที่มีภาษาแม่ต่างกัน และติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ นักธุรกิจชาวอินเดียโดยทั่วไปรู้ภาษาอังกฤษดี แต่อย่างไรก็ตามการให้ความสำคัญกับภาษาท้องถิ่นก็เป็นเรื่องที่ละเลยมิได้ในการทำธุรกิจกับอินเดีย เพราะประชาชนทั่วไปในภูมิภาคทั้งหลายอาจไม่ชำนาญทั้งภาษาฮินดีและอังกฤษ จึงพบว่า มีการใช้ข้อความนานาภาษาหรืออย่างน้อย 3 ภาษาบนฉลากสินค้า เอกสารอธิบายการใช้สินค้า และป้ายชื่อบริษัทห้างร้าน

ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่งในเมืองนิวเดลีที่เน้นจำหน่ายสินค้าให้ชาวอินเดียได้ให้เข้ามาพักอาศัยอยู่ในเมืองหลวง จึงแสดงชื่อซูเปอร์มาร์เก็ตได้ไว้ถึง 6 ภาษาในป้ายเดียวกันอันได้แก่ ภาษาอังกฤษ และภาษาฮินดีตรงกลางป้าย ภาษาเตลูกู ทมิฬ มัลยาฬัม และกัณนทะบนสองบรรทัดด้านล่าง

อนึ่ง พบความนิยมใช้ภาษาฮินดีสกดด้วยอักษรภาษาอังกฤษแทนอักษรเทวนาครีในข้อความโฆษณาในสื่อทั่วไป และการแต่งสโลแกนสินค้าให้มีลักษณะเป็นคำคล้องจองก็มีความนิยมอย่างมาก

รัฐอุตตรประเทศ พื้นที่หลักของการวิจัยในครั้งนี้มีภาษาฮินดีเป็นภาษาสำคัญของรัฐ ประชากร 91.32% พูดภาษาฮินดี (Commissioner for Linguistic Minorities, 2013) บรรพบุรุษของชาวไทยเชื้อสายอินเดียที่มาจากรัฐอุตตรประเทศได้ย้ายถิ่นฐานเข้ามาตั้งรกรากอยู่ในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก และสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ชาวอุตตรประเทศยังเดินทางเข้ามาสมทบกับญาติพี่น้องของตนที่เข้าเมืองไทยมาก่อน ถือว่ามีจำนวนมากที่สุดหากเทียบกับชาวอินเดียจากภูมิภาคอื่น ๆ ที่เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ชาวอุตตรประเทศยังธำรงรักษาวัฒนธรรมของตนไว้ได้อย่างดี ยังมาชุมนุมกันเพื่อประกอบพิธีทางศาสนาอย่างสม่ำเสมอในสมาคมหรือวัดฮินดูที่กลุ่มของตนได้ร่วมกันสร้างขึ้น อีกทั้งยังจัดงานเฉลิมฉลองเทศกาลประเพณีเหมือนกับที่ทำอยู่ในอินเดีย พวกเขายังใช้ภาษาฮินดีซึ่งเป็นภาษาแม่สื่อสารระหว่างกันอยู่ และยังคงรักษาสายสัมพันธ์กับกลุ่มญาติพี่น้องในแผ่นดินแม่อยู่เสมอ ยังเดินทางไปมาหาสู่กัน บางครอบครัวที่อยู่เมืองไทยนานจนตนเองและลูกหลานได้มีสัญชาติไทยแล้ว ก็ยังนิยมแต่งงานกับเจ้าสาวชาวอุตตรประเทศด้วยกัน เมื่อแต่งงานแล้วก็นำภรรยามาอยู่ในประเทศไทย

ชาวอุตรประเทศเหล่านี้บ้างก็เป็นผู้แทนการค้าหรือเป็นผู้ประสานงานให้กับนักธุรกิจระหว่างไทยกับอินเดียด้วย สมาคมทางวัฒนธรรมที่ชาวอุตรประเทศได้รวมตัวกันก่อตั้งขึ้นในประเทศไทย หรือมีชาวอุตรประเทศเป็นสมาชิกอยู่เป็นจำนวนมากที่สำคัญ ๆ มีดังนี้

- สมาคมฮินดูธรรมสภา หรือวัดวิษณุยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพฯ ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2458
- สมาคมอารยสมาคมกรุงเทพ เขตสาทร กรุงเทพฯ ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2463
- สมาคมคีตาอาศรม เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2511

สำหรับสถาบันระดับอุดมศึกษาของไทยที่เปิดสอนรายวิชาภาษาฮินดีทั้งในหลักสูตรสำหรับนักศึกษา และเปิดโครงการอบรมพิเศษสำหรับบุคคลทั่วไปมีดังต่อไปนี้

- ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร
- คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล
- วิทยาลัยนานาชาติปรีดีพนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาศรมวัฒนธรรมไทย-ภารต ถ.ราชดำเนิน กรุงเทพฯ และศูนย์วัฒนธรรมอินเดีย หน่วยงานในสังกัดสถานทูตอินเดีย จัดโครงการอบรมสนทนาภาษาฮินดีสำหรับบุคคลทั่วไป สอนโดยอาจารย์ชาวอินเดีย

วัฒนธรรมศาสนา

ประเด็นทางด้านศาสนาเป็นเรื่องที่สำคัญ และจำเป็นต้องทำความเข้าใจ ศาสนามีอิทธิพลสำคัญต่อวิถีชีวิตชาวอินเดีย หลักปรัชญาคำสอน หลักการประพฤติปฏิบัติ และคตินิยมในศาสนา ตลอดจนเทศกาลงานประเพณีอันเนื่องมาจากศาสนานั้นมีบทบาทอย่างยิ่งในการกำหนดรูปแบบวัฒนธรรมด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น วัฒนธรรมอาหาร การแต่งกาย มารยาททางสังคม เป็นต้น

जगद्गुरु (jagadguru) ‘ซัคทครุ’ แปลว่า ครูของโลก คือสมณนามอันมีเกียรติยิ่งที่อินเดียได้รับ เพราะความที่เป็นแหล่งกำเนิดของศาสนาสำคัญ ๆ อันได้แก่ ศาสนาฮินดู พุทธ เชน และซิกข์ ตลอดจนยังมีศาสนา เจ้าลัทธิ นักคิด นักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่มากมายถือกำเนิดขึ้นในดินแดนนี้ อินเดียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางศาสนา และลัทธิความเชื่ออย่างมาก จากการสำรวจข้อมูลประชากรโดยรัฐบาลอินเดียเมื่อปี 2011 พบว่าประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดูนั้นมีประมาณ 79% รองลงคือศาสนาอิสลาม 14% ศาสนาคริสต์ 2% ที่เหลือคือประชากรที่นับถือศาสนาซิกข์ ศาสนาพุทธ ศาสนาเชน และลัทธิความเชื่ออื่น ๆ ในแต่ละกลุ่มมีประชากรนับถือประมาณ 1-2% สำหรับประชากรในรัฐอุตรประเทศนั้นพบว่า ส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดูประมาณ 79% ศาสนาอิสลาม 19% (Office of The Registrar General and Census Commissioner, 2011)

แม้ว่าประชากรที่นับถือศาสนาฮินดูจะมีมากที่สุดก็ตาม แต่อินเดียก็ได้บัญญัติให้ศาสนาฮินดูหรือศาสนาใดศาสนาหนึ่งเป็นศาสนาประจำชาติ อินเดียถือหลักการ Secularism กล่าวคือถือความเป็นกลางในความเชื่อทางศาสนา ประชาชนมีอิสรภาพในการนับถือศาสนาโดยรัฐบาลต้องปฏิบัติอย่างเสมอภาคกันต่อทุก ๆ ศาสนา

ศาสนาฮินดูซึ่งเป็นศาสนาที่มีประชากรส่วนใหญ่นับถือนั้นมีความเชื่อในเทพเจ้าหลายองค์หรือเรียกว่า พหุเทวนิยม สามารถแบ่งได้เป็น 4 นิกายใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. **ไวษณพนิกาย (Vaishnavism)** นับถือพระวิษณุเป็นเทพเจ้าสูงสุด พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับภาคอวตารของพระวิษณุด้วย รามาวตารหรือพระวิษณุอวตารเป็นพระรามในมหากาพย์รามายณะ และกฤษณาวตาร หรือพระวิษณุอวตารเป็นพระกฤษณะในมหากาพย์มหาราชา เทพเจ้าทั้งสององค์เป็นภาคอวตารของพระวิษณุที่นิยมนับถือแพร่หลายมากที่สุดทั่วประเทศอินเดีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐอุตตรประเทศเพราะเมืองอโยธยา (Ayodhya) เมืองประสูติของพระรามก็ดี เมืองมถุรา (Mathura) เมืองประสูติของพระกฤษณะก็ดี ทั้งสองเมืองตั้งอยู่ในเขตรัฐนี้

2. **ไศวนิกาย (Shaivism)** นับถือพระศิวะเป็นเทพเจ้าสูงสุด นิยมบูชาพระศิวะในรูปศิวลึงค์ มีศูนย์กลางสำคัญอยู่ในหลายเมืองทั่วประเทศ สำหรับรัฐอุตตรประเทศแล้วต้องถือว่าเมืองพาราณสี (Varanasi) เป็นเมืองสำคัญที่สุดของชาวไศวนิกาย ด้วยเป็นที่ตั้งของเทวาลัยวิศวานาถ (Vishvanath Mandir) เทวาลัยสำคัญ 1 ใน 12 แห่งของกลุ่มเทวาลัยขโยตริลึงค์ที่ชาวฮินดูเคารพศรัทธาอย่างยิ่ง ชาวฮินดูตั้งแต่ที่นับถือไศวนิกายและนิกายอื่น ๆ ต่างพากันเดินทางมาแสวงบุญที่เมืองพาราณสีเพื่ออาบน้ำคงคาและสักการะเทวาลัยวิศวานาถเป็นจำนวนมาก

3. **ศักติ (Shaktism)** ให้ความสำคัญกับเทพเจ้าฝ่ายสตรี หรือเทวีเป็นหลัก มีเทพที่สำคัญได้แก่ เทวiturคา เทวีกาลี เทวิลักษมี และเทวีสรัสวดี มีศูนย์กลางการนับถืออยู่ในรัฐเบงกอลตะวันตกและรัฐอัสสัม

4. **สมารตะ** เน้นการบูชาเทพเจ้าทั้ง 5 องค์เสมอ ๆ กันอันได้แก่ พระศิวะ เทวศักติ พระคณศพระวิษณุ และพระสุริยเทพ

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติแล้วชาวอินเดียส่วนใหญ่มิได้นับถือเทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งแบบแยกต่างหากเป็นเอกเทศ แต่เคารพบูชาเทพเจ้าทุก ๆ องค์พร้อมกันไป ยกตัวอย่างเช่น ชาวฮินดูคนหนึ่งอาศัยอยู่ในเมืองพาราณสีเขาอาจเคารพนับถือพระศิวะในฐานะเป็นเทพสำคัญประจำเมือง เขาร่วมพิธีบูชาพระกฤษณะพร้อมกับครอบครัวในฐานะที่พระกฤษณะเป็นเทพเจ้าประจำตระกูล และในระดับส่วนตัวของเขาเองแล้วอาจศรัทธาเป็นพิเศษต่อพระเทวiturคาก็ได้ ความศรัทธาที่มีต่อเทพเจ้าในศาสนาฮินดูยังส่งผลอิทธิพลมาถึงคำทักทายทั่วไปในชีวิตประจำวันด้วย นอกจากกล่าวคำว่า นมัสเต (Namaste) และนมัสการ (Namaskar) เป็นคำทักทายทั่วไปแล้ว ชาวฮินดูยังนิยมเอ่ยนามของเทพเจ้าเป็นคำทักทาย เช่น เมื่อคนหนึ่งกล่าว “ราม ราม” (Ram Ram) อีกฝ่ายก็จะตอบด้วยคำเดียวกัน นามเทพเจ้าที่นิยมเอ่ยทักทายกัน เช่น “หเร กฤษณะ” (Hare Krishna) “จัย มาตา ตี” (Jai mata di) “มหาเทพ” Mahadev

ในศาสนาฮินดูมีความเชื่อเรื่องระบบวรรณะ ที่แบ่งคนออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ 4 กลุ่มหรือ 4 วรรณะ ได้แก่

- พรหมณ์ คือผู้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ครู อาจารย์
- กษัตริย์ คือนักปกครอง นักรบ
- แพศย์ คือพ่อค้า ช่างฝีมือ ศิลปิน
- ศูทร คือกรรมกร คนรับใช้ เกษตรกร

ระบบวรรณะมีบทบาทสำคัญในสังคมอินเดียสมัยโบราณเป็นอย่างมาก ถือเป็นการจัดระเบียบสังคมอย่างหนึ่งผู้ที่เกิดในวรรณะใดก็ต้องประกอบอาชีพตามบรรพบุรุษหรือตระกูลที่ตนสังกัดในวรรณะนั้น ๆ ในปัจจุบันสังคมมีความยืดหยุ่นและปรับตัวไปตามกระแสสากลที่ให้ความสำคัญกับหลักเสรีภาพ สิทธิมนุษยชน และประชาธิปไตย แม้ระบบวรรณะจะมีได้เคร่งครัดเหมือนในสมัยโบราณแล้ว อย่างไรก็ตาม ความเชื่อในระบบวรรณะก็มิได้สูญหายไปจากความคิดค่านึงของผู้คนเสียทั้งหมด แม้จะมีได้มีสัญลักษณ์อะไรเป็นรูปธรรมให้สังเกตได้ว่าใครสังกัดอยู่ในวรรณะอะไรแต่สามารถรู้ได้จากนามสกุล นามสกุลจะเป็นเครื่องบอกสังกัดวรรณะของบุคคล เช่น Sharma, Shukla, Tripathi, Dubey เป็นต้น จัดอยู่ในวรรณะพรหมณ์ ในขณะที่ Singh, Varma, Rathore เป็นต้น จัดอยู่ในวรรณะกษัตริย์ สำหรับนามสกุล Chetti, Agrawal, Gupta เป็นต้น จัดอยู่ในวรรณะแพศย์ และ Yadav, Lochan เป็นต้น จัดอยู่ในวรรณะศูทร ยิ่งปรากฏอิทธิพลของความเชื่อในระบบวรรณะให้เห็นอยู่บ้างในสังคม เช่น พนักงานบริษัทประท้วงไม่ยอมมาทำงานเพราะบริษัทได้แต่งตั้งหัวหน้าพนักงานคนใหม่ซึ่งแม้จะเป็นคนดีมีความสามารถแต่สังกัดอยู่ในวรรณะต่ำ พนักงานที่อยู่ในวรรณะสูงบางกลุ่มจึงไม่พอใจ ผู้ที่ยังถือระบบวรรณะอย่างเคร่งครัดก็นิยมร่วมทำงาน พบปะสังสรรค์ หรือรับประทานอาหารร่วมกับกลุ่มที่วรรณะเสมอ ๆ กับตน หลีกเลี่ยงการคลุกคลีกับคนในวรรณะที่ต่ำกว่า คนงานบางคนอาจไม่ยอมเปลี่ยนไปรับผิดชอบงานในหน้าที่อื่น ๆ ที่ตนมองว่าไม่ใช่หน้าที่ในวรรณะของตน เช่น คนครัว มีหน้าที่ทำอาหาร จะให้ทำหน้าที่ขัดล้างห้องน้ำซึ่งถือเป็นหน้าที่ของคนอีกวรรณะหนึ่งก็ทำไม่ได้ ระบบวรรณะเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและเปราะบาง ดังนั้น การจ้างงานหรือร่วมงานกับชาวอินเดีย หากพวกเขาไม่ทำที่เคร่งครัดในระบบวรรณะแล้วก็จำเป็นต้องใส่ใจและระมัดระวังมากขึ้น การถามวรรณะแบบโด่ง ๆ คือสิ่งที่ไม่สมควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง ควรค่อย ๆ เรียนรู้และปรึกษาหารือกับผู้ร่วมงานชาวอินเดียที่สนิทสนมเพียงพอ และไว้วางใจได้

คนไทยโดยทั่วไปมักเข้าใจกันผิดว่าผู้ที่อยู่ในสังกัดวรรณะพรหมณ์คือพระ หรือนักบวช วรรณะกษัตริย์คือราชา เจ้านาย เชื้อพระวงศ์ แท้ที่จริงแล้ววรรณะพรหมณ์คือชนชั้นหนึ่งซึ่งวัฒนธรรมฮินดูจัดไว้สูงสุด ถือว่ามีเกียรติมาก แต่มีได้แปลว่าทุกคนที่สังกัดอยู่ในวรรณะพรหมณ์จะต้องเป็นผู้ประกอบพิธีกรรมเสมอไป อาจพบคนขับรถ คนขายของชำ หรือเจ้าหน้าที่ธุรการที่มีนามสกุลจัดอยู่ในวรรณะพรหมณ์ก็ได้ หากกำเนิดในวรรณะพรหมณ์แต่ไม่ได้เข้าศึกษาพระเวทในสำนักอาจารย์หรืออาศรมก็เลยไม่มีความรู้ของพรหมณ์ไม่สามารถประกอบพิธีกรรมได้ ส่วนพรหมณ์ผู้ประกอบพิธีกรรมนั้นก็มิใช่พระ หรือนักบวชผู้สละโลก สถานะและบทบาทของพรหมณ์อาจเทียบได้กับอาชีพ ๆ หนึ่งคือผู้มีหน้าที่ประกอบพิธีกรรม ให้ความรู้ เผยแพร่คำสอนในศาสนา แต่ยังคงเรือนอยู่ มีภรรยาและทายาทสืบสกุลได้ นิยมแต่งกายด้วยชุดสีขาว ส่วนพระ หรือนักบวชผู้สละเรื่อนั้นเรียกว่า สันยาสิ (Sanyasi) ซึ่งพอเทียบได้กับพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา นิยมแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สั่ม สำหรับชาวอินเดีย

ที่มีนามสกุลสังกัดอยู่ในวรรณะกษัตริย์นั้น แม้พวกเขาจะมีบรรพบุรุษเป็นราชา เสนาอำมาตย์ หรือนักรบ ในสมัยโบราณก็ตาม แต่ในปัจจุบันก็ได้กลายเป็นสามัญชน ใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาไปแล้ว บางราชวงศ์ ในอินเดียยังมีเชื้อสายกษัตริย์สืบทอดมาถึงปัจจุบันดังพบเห็นได้หลายเมืองในรัฐราชสถาน เชื้อสาย กษัตริย์เหล่านี้ได้ธำรงรักษาไว้ซึ่งมรดกวัฒนธรรมของตนไว้เท่าที่นั่นแต่ไม่ได้มีอำนาจและบทบาททางการ ปกครองใด ๆ อีกต่อไป

6.2 วัฒนธรรมอาหาร

สืบเนื่องจากคำสอน ข้อปฏิบัติ และข้อห้ามทางศาสนา ทำให้ในสังคมอินเดียมีวัฒนธรรม อาหารที่แตกต่างกันหลายหลาย ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าประชากรอินเดียส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดูซึ่งแม้ จะแบ่งย่อยไปอีกได้หลายลัทธินิกาย แต่ไม่ว่าลัทธิใด ๆ ตลอดจน ศาสนิกชนชาวซิกข์ด้วยที่จะเน้น การรับประทานอาหารมังสวิรัต และงดเว้นการบริโภคไข่ แต่สามารถบริโภคนม และอาหารที่ผลิต จากนม เช่น เต้าหู้หมักที่เรียกว่า ปนีร์ (Paneer) น้ำมันเนย หรือ ซี (Ghee) นมเปรี้ยว และโยเกิร์ตได้ ไม่เหมือนกับวัฒนธรรมการรับประทานอาหารเจของชาวจีนที่คนไทยคุ้นเคยดีคือจะงดเว้นการบริโภค นม และพืชบางชนิดที่มีกลิ่นฉุน เช่น หอม และกระเทียม ชาวฮินดูยังรับประทานหอม และกระเทียม อยู่โดยทั่วไป แต่เฉพาะในช่วงเทศกาลสำคัญทางศาสนาเท่านั้นที่ชาวฮินดูผู้เคร่งครัดจะงดเว้นบริโภค หอม และกระเทียมด้วย อย่างไรก็ตาม ชาวฮินดู และชาวซิกข์ที่มีได้เคร่งครัดในธรรมเนียมปฏิบัตินี้ก็อาจรับประทานเนื้อสัตว์ได้ เช่น เนื้อไก่ เนื้อปลา เนื้อแพะ ซึ่งเป็นอาหารเนื้อสัตว์ที่พบได้ทั่วไป หาได้ง่ายที่สุด ส่วนเนื้อหมูนั้นแทบไม่มีความนิยมรับประทานเลย อาจหาได้ตามภัตตาคารอาหารจีน ใหญ่ ๆ บางแห่งเท่านั้น สำหรับเนื้อวัวอาจหาได้บ้างแต่ไม่มากนัก มักมีจำหน่ายในเขตที่มีชาวมุสลิม อาศัยอยู่ ชาวมุสลิมบริโภคเนื้อวัวไม่บริโภคเนื้อหมู ชาวฮินดู และซิกข์บางคนที่ไม่ได้เคร่งครัดในการ รับประทานมังสวิรัตก็ตาม แต่จะไม่บริโภคทั้งเนื้อวัว และเนื้อหมู โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ความเคารพบูชา วัวในฐานะเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์

สำหรับชาวอินเดียที่นับถือศาสนาเชนนั้นมีวัฒนธรรมอาหารที่เคร่งครัดมาก เป็นนักมังสวิรัต แบบสมบูรณ์ กล่าวคือ นอกจากจะงดเว้นรับประทานเนื้อสัตว์ทุกชนิดรวมทั้งไข่ด้วยแล้ว ยังไม่รับประทาน หอม กระเทียม มันฝรั่ง และรากพืชอื่น ๆ เพราะถือเคร่งครัดในหลักอหิงสา ไม่ทำลายชีวิตทั้งปวง การขูด เอาหัว และรากพืชขึ้นมาจากใต้ดินจะทำให้พืชนั้นตาย ด้วยข้อจำกัดในวัฒนธรรมอาหารของชาวเชน จึงพบว่า หลายเมืองในอินเดียมีร้านอาหารเชน หรือ Jain Restaurant เป็นการเฉพาะ หรือในร้าน อาหารมังสวิรัตทั่ว ๆ ไป ก็จะมีรายการอาหารสำหรับชาวเชนแสดงแยกไว้เป็นพิเศษด้วย

บนฉลากหรือที่บอสินค้าบริโภค รวมทั้งบนเมนูอาหาร และป้ายแสดงรายการอาหารในร้าน ฟาสต์ฟู้ดทั้งหลายในอินเดีย หรือแม้กระทั่งบนหลอดยาสีฟัน ก็มักปรากฏสัญลักษณ์จุดกลมในกรอบ สีเหลี่ยมจัตุรัส หากแสดงเป็นสีเขียวหมายความว่าอาหารมังสวิรัต สินค้าชิ้นนี้ไม่มีส่วนผสมของ เนื้อสัตว์ ไข่ หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของสัตว์ และหากแสดงเป็นสีแดงคืออาหาร หรือสินค้าที่ทำมา จากเนื้อสัตว์ ไข่ หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของสัตว์ พบว่า ร้านขายขนมปังและเค้ก ในอินเดียส่วนใหญ่นิยมแสดงข้อความ Eggless ไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้ผู้บริโภค มั่นใจว่าขนมปังและเค้กของร้านไม่มีไข่เป็นส่วนผสม

มะซาล่า (Masala) คือเครื่องประกอบอาหารที่นิยมทั่วไปในอินเดียมีลักษณะเป็นผงบดแห้งเตรียมจากเครื่องเทศผสมกันนานาชนิดอันมี กระวาน กานพลู พริกไทยดำ เมล็ดผักชี เป็นต้น นำไปผัดหรือแกงเป็นอาหารได้หลากหลายชนิด ชาวอินเดียนิยมรับประทานมากซึ่งจะถือว่าเป็นรสชาติหลักของอาหารอินเดียก็ว่าได้ มีความนิยมผสมมะซาลาลงในน้ำชาอีกด้วยเรียกว่าชามะซาล่า (Masala Tea) อาหารจากต่างประเทศหากจะปรับรสให้เข้ากับลิ้นของชาวอินเดียนั้นจำเป็นต้องพิจารณาการเติมมะซาล่าเพิ่มลงไปให้ได้สัดส่วนที่พอเหมาะพอดี พบว่า Chow Mein หรือก๋วยเตี๋ยวผัดแบบจีนได้รับความนิยมรับประทานทั่วไปในอินเดีย มีขายตั้งแต่ระดับภัตตาคารจนถึงร้านรถเข็นริมถนน นิยมผัดแบบแห้งผัด และเติมผงเครื่องเทศมะซาลาลงไป ร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดจากต่างประเทศหลายรายไม่ว่าจะเป็น พิซซ่า เบอร์เกอร์ ไก่ทอด เป็นต้น ต่างก็ปรับรสโดยเติมเครื่องเทศมะซาล่า หรือใช้น้ำมันที่มาจากใบสะระแหน่ปั่น ชาวอินเดียนิยมนิยมนิยมนิยมน้ำปลา และไม่นิยมนิยมนิยมน้ำตาลลงไปในอาหารคาวแบบที่นิยมกันในอาหารไทย

ชนมอินเดียนิยมรสหวานจัด ส่วนใหญ่ทำจากนม เนย น้ำตาล และแป้งถั่วต่าง ๆ ขนมสำหรับสังคัมวัฒนธรรมอินเดียนั้นได้เป็นเพียงอาหารหวานเท่านั้น ยังนิยมนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาเทพเจ้า มอบเป็นของขวัญในเทศกาลและโอกาสพิเศษต่าง ๆ ชาวอินเดียนิยมแจกขนมหวานให้คนใกล้ชิดในยามที่มีข่าวดีหรือมีเรื่องน่ายินดีเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ เจ้าภาพนำข้าวดีไปบอกพร้อมกับป้อนขนมให้ด้วยมือโดยถือว่าเป็นการแบ่งปันความสุข ความน่ายินดีให้แก่กันและกัน

6.3 เทศกาล และงานประเพณี

ประเทศอินเดียได้ชื่อว่าเป็นประเทศแห่งการเฉลิมฉลองเทศกาล เพราะความที่มีวันหยุดนักขัตฤกษ์และวันหยุดราชการจำนวนมาก ดังที่ได้กล่าวตอนต้นแล้วว่าอินเดียนั้นมีศาสนาที่หลากหลายรัฐบาลอินเดียจึงได้ให้ความสำคัญต่อศาสนาทุกศาสนาเสมอกัน และบัญญัติให้วันสำคัญของแต่ละศาสนาเป็นวันหยุดราชการทั่วประเทศ เช่น วันมหาศิวราตรีของชาวฮินดู (Mahashivaratri) วันตรุษอีดของชาวมุสลิม (Eid-al-fitr) วันคริสต์มาสของชาวคริสต์ (Christmas) วันนักษัตรขึ้นดีหรือวันเกิดของคุรุนานักศาสดาของศาสนาซิกข์ (Nanak Jayanti) วันพุทธชยันตีหรือวันวิสาขบูชา (Buddha Purnima) วันมหาวิชัยชยันตีหรือวันประสูติของพระมหาวิระศาสดาของศาสนาเชน (Mahaveer Jayanti) บางเทศกาลอาจมีวันหยุดยาวติดต่อกันหลายวัน เช่น เทศกาลดีปาวลี (Deepavali) และเทศกาลโฮลี (Holi) จึงควรหลีกเลี่ยงการติดต่อกับหน่วยงานราชการหรือบริษัทเอกชนในระหว่างเทศกาลดังกล่าว

ในบรรดาเทศกาลทั้งหลายของประเทศอินเดีย ดีปาวลี (Deepavali) หรือดีวาลี (diwali) ซึ่งมีความหมายว่า “สายของดวงประทีป” ถือเป็นเทศกาลที่ใหญ่ที่สุด และสำคัญมากที่สุดที่สุดในอินเดีย วันที่ดีปาวลีตรงกับวันแรม 15 ค่ำเดือนการติกในระบอบปฏิทินฮินดู หรือในราวเดือนตุลาคม-พฤศจิกายนของทุกปี ความเป็นมาของเทศกาลนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในตอนท้ายของมหากาพย์รามายณะ กล่าวคือเมื่อพระรามปราบยักษ์ทศกัณฐ์ได้แล้วก็นำพระนางสีดา และเหล่าเสนาวานรกลับไปยังนครโยธยา ขวานครโยธยาต่างก็ดีใจ และพากันต้อนรับพระรามโดยจุดประทีปประดับทั่วเมือง

เมื่อใกล้ถึงเทศกาลดีปาวลี ชาวอินเดียนิยมตั้งจัดงานฉลองกันอย่างคึกคัก ถือเป็นเทศกาลแห่งความสุข เทศกาลแห่งแสงสว่างอันมีสีสันสวยงามมากที่สุดในอินเดีย มีบรรยากาศคล้ายคลึงกับการ

ฉลองปีใหม่มักกล่าวคือนิยมให้ของขวัญ ส่งบัตรอวยพร ตกแต่งประดับประดาสถานที่ต่าง ๆ ด้วยตะคันดินเผา ผู้ที่ไปทำงานต่างบ้านต่างเมืองก็จะเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดเพื่ออวยพร มอบของขวัญ และสังสรรค์ร่วมกันกับครอบครัว และเครือญาติ ในเทศกาลตีปาวลีชาวฮินดูสายโฆณพนิกายนิยมประกอบพิธีบูชาพระราม แต่สำหรับกลุ่มพ่อค้านักธุรกิจ และประชาชนทั่วไปจะให้ความสำคัญกับพิธีบูชาเทวี่ลัก্ষมีมากกว่า โดยจะจัดพิธีบูชาร่วมกันกับพระคเณศเทพเจ้าแห่งความสำเร็จ และพระสรัสวดีเทวีแห่งความรู้และสติปัญญา ตีปาวลีมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชาวฮินดูวรรณะแพศย์ หรือกลุ่มพ่อค้านักธุรกิจ ถือว่าเป็นวันปิดสมุดบัญชีเล่มเก่า เปิดสมุดบัญชีเล่มใหม่ มีความเชื่อว่าจะต้องทำความสะอาดสถานที่ประกอบธุรกิจการค้าตลอดจนที่พักอาศัยของตนอย่างเป็นการใหญ่ เพื่อความเป็นสิริมงคลและรับพรจากเทวี่ลัก্ষมีให้มีความร่ำรวย ในเวลากลางคืนนิยมจุดพลุเผาเทียนเล่นไฟต่อเนื่องกันราว ๆ 3-5 วัน

ในเทศกาลตีปาวลีมีคตินิยมซื้อสิ่งของมีค่ามาเก็บไว้เป็นรางวัลแก่ตนเอง ตลอดจนมอบเป็นของขวัญสำหรับครอบครัว ญาติผู้ใหญ่ และมิตรสหาย สินค้าทุกประเภทจึงขายดีเป็นพิเศษ บรรยายภาพการค้าขายคึกคักมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าประเภทเครื่องใช้ไฟฟ้า ของตกแต่งบ้าน เสื้อผ้าและเครื่องประดับทั่วไป อัญมณี เครื่องประดับที่ทำจากเงินและทอง อุปกรณ์ไอทีทุกประเภท นิยมนำขนมและผลไม้มาจัดเป็นชุดพร้อมทั้งตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามเพื่อมอบให้เป็นของขวัญแก่กัน

6.4 อุปนิสัย บุคลิกภาพ และมารยาททางสังคม

ชาวอินเดียโดยทั่วไปไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่มีความเป็นนักการชายที่มีชั้นเชิงการค้าขยันอดขายสินค้าได้ทุกประเภทโดยไม่เกี่ยงว่ากำไรจะได้อะไรหรือไม่ ทั้งยังมีพรสวรรค์ทางด้านตัวเลขสามารถคิดคำนวณราคาได้อย่างรวดเร็ว และแม่นยำโดยไม่ต้องใช้เครื่องคิดเลขช่วย เป็นคนหัวไวเรียนรู้และแก้ปัญหา ยาก ๆ ได้เก่ง พร้อมกันนี้ยังเป็นนักพูดนักเจรจาที่มีไหวพริบปฏิภาณและชั้นเชิงวาทีศิลป์สูง สามารถหาเหตุผลมาอธิบายสนับสนุนความคิดและการกระทำของตนได้เก่ง ทั้งยังกล้าโต้เถียงอย่างเปิดเผยและใช้สิทธิเสรีภาพตามแนวทางประชาธิปไตยอย่างเต็มที่ บางครั้งพบว่า ชาวอินเดียถือเรื่องมารยาทเป็นเรื่องรองจากเรื่องสาระและไม่ถือไกรธคนง่าย เช่น สินค้ามักตั้งราคาแรกไว้สูงให้ต่อรองได้ แม้จะเจรจาต่อรองจนราคาต่ำลงมาก ๆ แล้วในที่สุดเปลี่ยนใจไม่ซื้อสินค้านั้น พ่อค้าชาวอินเดียก็มักไม่ถือโทษโกรธเคืองหรือชักสีหน้าแบบพ่อค้าชาติอื่น ๆ แต่ปัญหาที่มักพบบ่อย ๆ คือชอบรับปากว่าทำได้ แต่ในความเป็นจริงก็ทำไม่ได้ หรือได้ไม่ตรงตามที่ตกลงกันไว้ที่แรก (พลเดช วรฉัตร 2552 : 25) ความไม่ตรงต่อเวลา และปฏิบัตินอกกฎกติกาที่เป็นปัญหาที่อาจพบได้บ่อย ๆ

สำหรับเรื่องมารยาททางสังคมนั้น วัฒนธรรมอินเดียกับวัฒนธรรมไทยมีความคล้ายคลึงกันหลายประการ แต่อาจมีรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ แตกต่างกันบ้าง เช่น ทั้งอินเดียและไทยมีวัฒนธรรมการประนมมือไหว้ทั้งเพื่อการทักทายและแสดงความเคารพ ในเวลาไหว้ไทยเราจะก้มศีรษะลงเล็กน้อย ในขณะที่อินเดียเพียงประนมมือไว้ที่อกเท่านั้น การจับมือทักทายกันตามอย่างวัฒนธรรมตะวันตกก็นิยมแพร่หลายทั่วไปในสังคมอินเดียปัจจุบัน

ไทยเรามีวัฒนธรรมการกราบเท้าผู้ใหญ่ในขณะที่อินเดียนิยมยืนแล้วค้อมตัวลงไปเอามือข้างขวาหรือทั้งสองมือสัมผัสที่เท้าหรือที่ขาของผู้ใหญ่แล้วนำมือนั้นมาลูบศีรษะหรือทาบอกตนเอง เรียกว่า

จรัสสปรัศ (Charansprash) มือข้างขวาทือว่าเป็นมือที่สุภาพในวัฒนธรรมอินเดีย การส่งของและรับของจึงควรใช้มือขวา หลีกเลี่ยงใช้มือซ้าย

ทั้งไทยและอินเดียต่างถือว่าศีรษะเป็นอวัยวะเบื้องสูงจึงไม่จับศีรษะของผู้อื่นเล่น ๆ ในวัฒนธรรมไทยผู้ใหญ่อาจเฝ้มแบ้งบนหน้าผากเพื่อความเป็นสิริมงคลหรืออวยพรให้แก่ผู้มีอาวุโส น้อยกว่าตนได้ ในขณะที่วัฒนธรรมอินเดียนั้นเด็กหรือผู้อาวุโสน้อยกว่าสามารถเฝ้มแบ้งสีแแดงที่เรียกว่า กุมกุ่ม (KumKum) บนกลางหน้าผาก หรือแม้แต่คล้องมาลัยสวมศีรษะของผู้ใหญ่ได้ในเวลาต้อนรับ

ในวัฒนธรรมไทยใช้คำว่า คุณ นำหน้าชื่อเมื่อขานเรียกหรือกล่าวถึงบุคคลเพื่อเป็นการให้เกียรติและแสดงความสุภาพสันโด ในวัฒนธรรมอินเดียนั้นนิยมใช้คำว่า จี (Ji) ตามหลังชื่อและตำแหน่งของบุคคลได้นั้น เช่น Modi ji = คุณโมดี, Kamala ji = คุณกมลลา, Police ji = คุณตำรวจ, Guru ji = คุณครู

ความเข้าใจในสังคมวัฒนธรรมอินเดียนั้นเป็นเครื่องมือพิเศษที่จะช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางธุรกิจการค้าระหว่างไทยกับอินเดียแข็งแกร่งและก้าวหน้า วัฒนธรรมบางเรื่องที่คล้ายคลึงกับเราเราก็จะรู้จักและคุ้นเคยได้ไม่ยาก แต่บางเรื่องบางประเด็นที่แตกต่าง และมีความซับซ้อนต้องอาศัยเวลา ประสบการณ์ และความสุขุมเยือกเย็นเป็นสำคัญในการทำ ความเข้าใจ อินเดียยังมีเรื่องน่ารู้ น่าสนใจอีกมากมายให้ค้นหาและศึกษาเรียนรู้ ประตุชุมทรัพย์ทางภูมิปัญญาและชุมทรัพย์แห่งโลกธุรกิจ การค้ามีได้ปิดแน่นหรือซ่อนอยู่ที่ไหน แต่กำลังเปิดกว้างและรอให้เข้ามาค้นพบ

6.5 บทสรุปด้านสังคมและวัฒนธรรมสำหรับภาคธุรกิจ

1. ชาวภารตะมีความเป็นตัวของตัวเองสูงในระดับปัจเจกบุคคล นั้นทำให้พวกเขาเป็นผู้มีความมั่นใจในตนเอง การคิดพิจารณาเลือกซื้อสินค้าและบริการต่างๆ เน้นเพื่อสร้างความสุขและความพึงพอใจส่วนบุคคล รวมทั้งการเจรจาต่อรองธุรกิจก็จะเป็นผู้มีความมั่นใจ ประกอบกับจำนวนประชากรยากจนจำนวนมากในประเทศทำให้สภาวะการแข่งขันเพื่อเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ดังนั้น ในการเจรจาต่อรองธุรกิจ ให้พึงพิจารณาไว้เสมอว่า ชาวภารตะที่เป็นคู่ค้าของท่าน ผ่านการต่อสู้แข่งขันทางธุรกิจมาแล้วอย่างโชกโชน กว่าที่พวกเขาจะร่ำรวยและเป็นนักธุรกิจระหว่างประเทศได้ ดังนั้น การเจรจาต่อรอง การทำสัญญาที่รัดกุม และครอบคลุมในทุกประเทศ ในรายละเอียดของการทำธุรกิจจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เนื่องจาก หากสิ่งใดขาดตกบกพร่อง มิได้มีการกำหนดไว้ในเอกสารสัญญา คู่ค้าชาวภารตะจะนิยมตีความเข้าข้างตนเองไว้ก่อนเสมอๆ นั้นทำให้บางครั้งเกิดความไม่พอใจระหว่างคู่เจรจาธุรกิจได้ เนื่องจากไม่มีการประนีประนอมยอมความในลักษณะที่คนไทยเรียกว่า ใจนักเลง หากแต่สิ่งใดที่ได้มีการทำการเจรจาและตกลงไว้ในรายละเอียดและเป็นที่ยอมรับกันตั้งแต่ต้นแล้ว คู่เจรจาธุรกิจชาวภารตะจะยึดมั่นในคำสัญญาอย่างยิ่ง

2. อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้น ชาวภารตะมีลักษณะของความกลมเกลียวเห็นแก่หมู่คณะของตนยอมปรองดอง ประนีประนอมก็แต่เฉพาะกับพรรคพวกของตนเอง ในลักษณะ “ความ เป็นหนึ่งเดียวในความหลากหลาย” ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่คู่เจรจาธุรกิจชาวภารตะของท่านรู้สึกว่าท่าน

เป็นพวกเดียวกับเขา เป็นคนใน เป็นเพื่อนกัน เป็นพี่น้องกัน ถ้าท่านทำให้พวกเขารู้สึกได้เช่นนี้เมื่อใด ท่านจะมีพันธมิตรทางธุรกิจที่แข็งแกร่ง ซื่อสัตย์ และรักษาสถาปนาประโยชน์ให้ท่านในทุกด้าน เพราะความคิดในเรื่อง “มิตรภาพ และเครือญาติ” สำหรับชาวภารตะแล้วถือเป็นสิ่งสำคัญเหนืออื่นใด ลักษณะคล้ายกับชาวจีนที่เน้นการสร้างระบบ “กงสี” หรือการติดต่อธุรกิจภายในเครือญาติและเพื่อนฝูง

3. นั้นหมายความว่าถ้าท่านสามารถหาพันธมิตรทางธุรกิจที่ไว้น้ำใจเชื่อใจได้ การทำธุรกิจในประเทศอินเดีย ก็ถือเป็นเรื่องที่สะดวกสบายอย่างยิ่ง โดยมิตรภาพสำหรับชาวภารตะเกิดขึ้นได้จากความไว้น้ำใจ เชื่อใจ ความซื่อสัตย์ที่มีต่อกัน ความรักในพรศพพวกเดียวกัน พฤติกรรมที่ซื่อใจหลายๆ อาทิ การแสดงความเห็นห่วงเป็นใยในครอบครัวของพวกเขา การนำเอาของขวัญเล็กๆ น้อยๆ โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลสำคัญ อาทิ ดีปาวลี หรือเทศกาลแห่งแสงสว่าง การมีของฝากติดมือ การเลี้ยงอาหารต้อนรับก่อนเริ่มต้นเจรจาธุรกิจ โดยเป็นการจัดเลี้ยงที่สมเกียรติ และการกระทำที่ให้เกิดเกียรติกับคู่เจรจาชาวภารตะ เหล่านี้คือกิจกรรมซื่อใจ

4. แล้วเราจะทราบได้อย่างไรว่า ชาวภารตะให้มิตรภาพกับเราแล้ว ให้สังเกตว่าเมื่อใดที่พวกเขาเริ่มเชิญคุณไปรับประทานอาหารที่บ้าน เริ่มเล่าเรื่องส่วนตัว พาไปรู้จักกับครอบครัว เหล่านี้ล้วนเป็นสัญลักษณ์ที่ดีที่ทำให้เห็นถึงมิตรภาพ

5. ด้วยสังคมวรรณะทำให้ ชาวภารตะชื่นชอบการที่ตนเองรู้สึกได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ดังนั้น ในการดำเนินธุรกิจหลายๆ ประเภท การให้บริการที่ดีเป็นพิเศษเกินความคาดหมายผู้ซื้อชาวภารตะ คือหัวใจของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจกับคนอินเดีย โดยเฉพาะในธุรกิจบริการ อาทิ โรงแรม ร้านอาหาร บริษัทท่องเที่ยว ตัวอย่างที่เห็นง่ายๆ เช่น ในธุรกิจค้าปลีกในประเทศอินเดีย ซูเปอร์มาร์เก็ตต้องจัดให้มีพนักงานยืนประจำในแต่ละช่องทางเดินเพื่ออำนวยความสะดวกให้ข้อมูลสินค้า ช่วยหยิบสินค้า รวมทั้งทำหน้าที่กระตุ้นการขาย

6. เนื่องจากครอบครัวอินเดียเป็นครอบครัวใหญ่ และนิยมเดินทางไปมาเป็นหมู่คณะ ดังที่เราทราบกันจากการมาจัดพิธีแต่งงานในประเทศไทยที่มาเป็นกลุ่มๆ ละมากกว่า 30 - 40 คนขึ้นไปที่เดินทางมาพร้อมกับผู้ป่วยเพื่อมารับบริการทางการแพทย์ในประเทศไทยที่เดินทางมาทั้งครอบครัวครั้งละ 7-8 คน ซึ่งแตกต่างจากชาวตะวันตกที่เดินทางเฉพาะผู้ป่วยและผู้ติดตามเพียง 1-2 คนเท่านั้น แต่การทำอะไรเป็นหมู่คณะยังรวมถึงการไปเดินช้อปปิ้ง ไปตลาด ไปซูเปอร์มาร์เก็ตอีกด้วย ดังนั้น สินค้าที่วางจำหน่ายในประเทศอินเดียจึงต้องมีสินค้าที่บรรจุในหีบห่อขนาดใหญ่ในลักษณะ Family Pack หรือนำเอาสินค้าในประเภทเดียวกันหลายๆ ยี่ห้อ หรือมีลักษณะคล้ายๆ กัน ใช้งานร่วมกันมาบรรจุรวมกันขายในลักษณะแพ็คเกจ ซึ่งจะได้รับความนิยมจากชาวภารตะมากยิ่งขึ้น และยังหมายถึงถึงการจัดกิจกรรมภายในศูนย์การค้าที่ตอบใจทุกทั้งครอบครัว ตั้งแต่ลูกเล็ก วัยรุ่น ผู้ใหญ่ และผู้สูงอายุในที่แห่งเดียว เช่น ในทุกห้างสรรพสินค้าต้องมีเครื่องเล่นในลักษณะสวนสนุก อยู่ในย่านเดียวกันกับที่ที่วัยรุ่นสามารถ Hang - Out ได้ทั้งวัน และมีร้านนั่งสบายๆ สำหรับผู้สูงอายุ ตัวอย่างที่เห็นชัดที่สุดอาจจะพิจารณาได้จากภาพยนตร์อินเดีย Bollywood ที่มีการผลิตออกมามีละมากกว่า 800 เรื่อง (ในขณะที่ Hollywood ของสหรัฐอเมริกาจะผลิตหนังเพียงปีละ 350 - 400 เรื่องเท่านั้น) หนัง Bollywood แต่ละเรื่องจะมีความยาวมากกว่า 2.5 ชั่วโมงขึ้นไป ทั้งนี้ เนื่องจากต้องมีการแทรกเนื้อหาให้ครบทุกอรรถรส และทุกเพศ ทุกวันสามารถชมและได้รับความบันเทิง เป็นเรื่องปกติที่ในหนังจะมีฉากการ

ร้องเพลงเต้นรำที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของภาพยนตร์ แต่แทรกเข้ามาเพื่อสร้างบรรยากาศคึกคัก สนุกสนานให้กับกลุ่มคนดูให้ได้รับอรรถรสมากยิ่งขึ้น ประหนึ่งได้ชมคอนเสิร์ตและมิวสิกวิดีโอซ้อนกัน อยู่ในภาพยนตร์แต่ละเรื่อง การแทรกบทตลกในหนังสองขวัญ การแสดงให้เห็นว่าสังคมอินเดีย มีความหลากหลายโดยการให้พระเอก นางเอก นับถือคนละศาสนา และในกลุ่มเพื่อนของทั้งพระเอก และนางเอกก็มีหลากหลายชาติพันธุ์ หลายกลุ่มอายุ หลายสีผิว ตลอดจนการใช้ตัวประกอบที่เป็น ชาวตะวันตก เพื่อสร้างความยอมรับในความหลากหลาย

7. ราคา การลดแลกแจกแถม การจัด Promotion ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ราคามีผลอย่างมากต่อการตัดสินใจสำหรับลูกค้าในกลุ่มตลาดล่าง และตลาดกลาง - ล่าง โดยเฉพาะการทำการตลาดในลักษณะ Engagement marketing (ในประเทศไทยนิยมเรียกว่า On - Ground Marketing) เช่น การจัดขบวนรถแห่สินค้า การแปะโปสเตอร์โฆษณาสินค้าในพื้นที่ต่างๆ (ในกรณีของประเทศอินเดีย อาจหมายถึงการทำสื่ออาคารบ้านเรือนทั้งหลังให้กลายเป็นตราสัญลักษณ์สินค้าแบรนด์หนึ่งๆ) การจัดร้านออกงานในเทศกาลต่างๆ การจัดโปรโมชั่นเฉพาะพื้นที่

8. ลูกค้าชาวภารตะจะนิยมสินค้าที่สามารถใช้ประโยชน์ได้หลายประโยชน์ในสินค้าชิ้นเดียว (Multi - Function) เช่น ตู้เย็นที่ประเทศอินเดียในห้างสรรพสินค้า และในสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ จะเน้นข้อความที่ใหญ่และชัดเจนว่าตู้เย็นนี้สามารถทำงานได้ 21 Functions in 1, 15 Functions in 1 เช่นเดียวกับเครื่องโกนหนวดไฟฟ้า ต้องมีการสื่อให้เห็นว่าสามารถโกนหนวด จอน ตกแต่งทรงผม โกนขนในบริเวณต่างๆ เสื้อผ้าสำเร็จรูปก็ต้องแสดงให้เห็นว่าสามารถสวมใส่ได้หลายสไตล์ ถอดแขน เป็นแขนกุด ต่อแขนเป็นแขนยาว เปิดซิปกลายเป็นกระโปรง และยังสามารถต่อส่วนแขนที่ถอดออกมา ให้กลายเป็นผ้าพันคอได้อีกด้วย

9. ชาวภารตะนิยมสินค้าที่แข็งแรง ทนทาน ไม่ต้องบำรุงรักษา ขนาดของสินค้าอาจจะใหญ่ เทอะทะก็ไม่ใช่อุปสรรค แต่ต้องดูแข็งแรงบึกบึน ไม่ต้องมีส่วนที่บอบบางยุ่งยากซับซ้อน

10. ชาวอินเดียนิยมซื้อสินค้าประเภทอาหารแห้ง ขนมขบเคี้ยว และสินค้าอุปโภค ที่บรรจุหีบห่อขนาดใหญ่ในลักษณะ Family Pack แต่กลับนิยมซื้ออาหารสดปริมาณน้อยๆ พอกินเฉพาะมื้อ เฉพาะในแต่ละวัน ชาวภารตะยังนิยมรับประทานอาหารที่ปรุงสดในทุกมื้อ และไม่นิยมเก็บอาหารสด ในตู้เย็น ดังนั้น พวกเขาจะนิยมจ่ายตลาดกันเกือบทุกวันเพื่อซื้ออาหารสดมาประกอบอาหาร

เอกสารอ้างอิง

พลเดช วรินทร์. อินเดียนิยมทรัพย์สินได้ก่องขยยะ. กรุงเทพฯ : พีเค พับลิชชิ่ง เฮ้าส์.2552 इन्द्रनाथ चौधरी.

तुलनात्मक साहित्य : भारतीय परिप्रेक्ष्य. दिल्ली:वाणी प्रकाशन.2010

Central Hindi Directorate.(2558).Origin of Hindi. (online). Available: http://hindinideshalaya.nic.in/english/hindi_ordin/introduction.html

Commissioner for Linguistic Minorities, Ministry of Minority Affairs, Government of India. (2013).

Report of the Commissioner for linguistic minorities: 50th report (July 2012 to June 2013). (online).Available:<http://nclm.nic.in/shared/linkimages/NCLM50thReport.pdf>

Office of The Registrar General and Census Commissioner, Ministry of Home Affairs, Government of India.(2011). Population by Religious Community.(online). Available: <http://www.censusindia.gov.in/>

บทที่ 7

บทสรุป: ทัศนคติของผู้ประกอบการไทย
ต่อโอกาสและความท้าทายทางการค้า
และการลงทุนในประเทศอินเดีย

บทที่ 7

บทสรุป: ทิศนคติของผู้ประกอบการไทยต่อโอกาสและความท้าทายทางการค้า และการลงทุนในประเทศอินเดีย

ในภาพรวม ผู้ประกอบการไทยที่ทำการค้ากับอินเดียนั้นจะมีผลิตภัณฑ์ที่มีลักษณะตรงตามความต้องการของคู่ค้าชาวอินเดีย และตลาดอินเดีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณภาพของสินค้า โดยผู้ประกอบการชาวไทยส่วนใหญ่จะพบและเริ่มต้นทำการค้ากับคู่ค้าชาวอินเดียในงานแสดงสินค้า ทั้งงานแสดงสินค้าในประเทศไทย ประเทศอินเดีย และประเทศที่สาม ทั้งนี้ การพบคู่ค้าชาวอินเดียในประเทศที่สามจะเป็นการพบกันในงานแสดงสินค้าขนาดใหญ่ที่จัดขึ้นเพื่อสินค้าในอุตสาหกรรมนั้น ๆ โดยเฉพาะ มีผู้เข้าร่วมงานหลากหลายประเทศ ส่งผลให้ได้คู่ค้าจากประเทศอื่นที่มีใช้ประเทศผู้จัดงาน อาทิ งานแสดงสินค้าที่กวางโจว ประเทศจีน

การเข้าสู่ตลาดอินเดียนั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่าการไปครั้งแรกนั้นหากไปกับภาครัฐ จะสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ประกอบการชาวไทย ในหลายกรณีการไปร่วมงานแสดงสินค้ากับกระทรวงพาณิชย์ในอดีตนั้นไม่เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าพื้นที่จัดแสดงสินค้า (กรณีอัญมณีและเครื่องประดับ) ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายเล็กมีโอกาสเข้าร่วมได้มากกว่ากรณีที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายดังกล่าว อีกทั้งการเดินทางไปกับภาครัฐก็ส่งผลให้ผู้ประกอบการสบายใจมากกว่าที่จะเข้าสู่ตลาดด้วยตนเองในครั้งแรก ในขณะที่บางรายก็อาศัยนายหน้าพาเข้าไปสู่ตลาดอินเดีย

ด้านปัจจัยที่นำไปสู่ธุรกิจของผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในอินเดียนั้น นอกเหนือจากคุณภาพของผลิตภัณฑ์จากไทย ความเชื่อใจในความซื่อสัตย์ในการส่งมอบผลิตภัณฑ์ตรงตามสัญญา และความตรงต่อเวลาของผู้ประกอบการชาวไทยแล้ว ผู้ประกอบการยังเห็นว่าปัจจัยสำคัญยิ่งอีกประการที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จในตลาดอินเดียได้แก่ ความจำเริญเติบโตของอินเดียที่ส่งผลต่อการขยายตัวของอุปสงค์ต่อสินค้าและบริการหลากชนิด กอปรกับคู่ค้าชาวอินเดียเองก็มีความตั้งใจในการขยายธุรกิจของตนให้สอดคล้องกับความจำเริญเติบโตของประเทศ ผู้ประกอบการต่างเห็นพ้องต้องกันว่ายังมีโอกาส และที่ยืนอีกมากของสินค้าไทยในอินเดีย อย่างไรก็ตาม ผลิตภัณฑ์ประเภทต่าง ๆ ของไทยต้องเผชิญกับการแข่งขันจากคู่แข่งต่างชาติ และชาวอินเดีย ซึ่งส่วนใหญ่เน้นการแข่งขันด้านราคา ส่งผลให้มาตรฐานสินค้าต่ำลง อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการชาวไทยเห็นว่าเราควรเน้นแข่งขันด้วยคุณภาพ และมาตรฐานสินค้าต่อไป โดยเจาะตลาดคนรุ่นใหม่ที่มีความเข้าใจเรื่องคุณภาพมาตรฐาน มากกว่าที่จะให้ความสนใจแต่เรื่องราคาที่ต่ำ

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเชิงลึกจากการสัมภาษณ์นักธุรกิจและข้อมูลจากหน่วยงานภาครัฐทั้งจากฝั่งประเทศไทย และจากประเทศอินเดียในพื้นที่กรุงเทพฯ และรัฐอุตตรประเทศ พบว่า อินเดียมีความต้องการนำเข้าสินค้าจากไทย มีทัศนคติที่ดีต่อคนไทยและสินค้าที่ผลิตในไทย โดยในปัจจุบันจะเห็นได้จากการนำเข้าสินค้าจากไทยในลักษณะของกองทัพนม ซึ่งแสดงให้เห็นโอกาสทางการค้าการลงทุนของไทยว่ายังมีอยู่ และสามารถสรุปประเด็นเกี่ยวกับการค้าและการลงทุนได้ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

7.1 จุดแข็งและโอกาสในการทำการค้าและการลงทุนกับประเทศอินเดีย

7) ประชากรอินเดียมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จากการสำรวจเส้นทางพบว่า แม้ในพื้นที่ยากจน หรือในกลุ่มคนยากจน คนอินเดียส่วนใหญ่ก็สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ถึงแม้ในกลุ่มคนระดับล่างของสังคมจะไม่สามารถอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ แต่คนกลุ่มนี้ก็สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ โดยเฉพาะในกลุ่มคนที่อยู่ในเมือง แน่นอนว่าสำหรับคนชนชั้นกลางขึ้นไป การสื่อสารภาษาอังกฤษของคนอินเดียในกลุ่มนี้ทำได้ระดับดี-ดีมาก นั่นทำให้คนอินเดียมีโอกาสนในการทำ การค้า การลงทุนหรือเข้าไปทำงานในบริษัทข้ามชาติได้ง่ายขึ้นเพราะไม่มีอุปสรรคทางการสื่อสาร และยังหมายถึงโอกาสทางธุรกิจของคนไทยในการดึงคนอินเดียเหล่านี้เข้ามาทำงานเป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้กับคนไทยอีกด้วย เนื่องจากค่าแรงของคนอินเดียที่เป็นชนชั้นกลางเหล่านี้ยังมีค่าแรงที่ไม่สูงจนเกินไปนัก และปัจจุบันเรื่องสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษแบบอินเดียที่พูดเร็วและรวบรัดซึ่งหลาย ๆ ฝ่ายเกรงกลัวกันนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลอีกต่อไป เพราะคนอินเดียรุ่นใหม่ที่มีการศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้หลายสำเนียง ทั้งสำเนียงอินเดีย สำเนียงอังกฤษ และสำเนียงอเมริกัน

8) อินเดียยังคงมีตลาดขนาดใหญ่ และมีอัตราการเจริญเติบโตสูง แม้จะมีปัญหาเรื่องความยากจน การกระจายรายได้ และความไม่มีเสถียรภาพ (จะกล่าวถึงในรายละเอียดต่อไปในประเด็นความท้าทาย) แต่ตลาดอินเดียก็ยังเป็นตลาดที่น่าจับตามอง เพราะเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่ และมีอัตราการเจริญเติบโตสูง โดยคนรายได้ระดับกลางขึ้นไปของประเทศอินเดียมีมากถึงกว่า 350 ล้านคน ซึ่งมากกว่าประชากรของสหภาพยุโรป หรือของสหรัฐอเมริกาเสียอีก ดังนั้น การวางตำแหน่งทางการตลาด (Positioning) ของสินค้า และช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าในประเทศอินเดียจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง และหากพิจารณาให้ถี่ สินค้าบางประเภทที่สามารถเจาะเข้าสู่ตลาดล่างซึ่งมีขนาดใหญ่มาก (ประชากรกว่า 900 ล้านคน) ที่เน้นการแข่งขันด้านราคาและการเข้าถึงผู้บริโภคที่ตรงตามรสนิยมของคนอินเดียนั้นหมายถึงโอกาสทางธุรกิจ ตัวอย่างเช่น ตลาดลูกอม ที่ปัจจุบันมีผู้ประกอบการไทยเจาะเข้าถึงตลาดนี้แล้วด้วยราคาขายเม็ดละ 1 รูปี (50 สตางค์) แต่มียอดการผลิตถึงกว่าวันละ 2.5 ล้านเม็ด ที่สามารถเจาะเข้าถึงตลาดนี้ได้ เนื่องจากคนยากจนของอินเดียส่วนใหญ่อยู่ในภาวะขาดสารอาหาร แต่ต้องทำงานที่ใช้แรงงานหนัก ลูกอมซึ่งมีรสหวาน เป็นน้ำตาลที่ให้พลังงานโดยตรง มีราคาต่ำ และให้ความสดชื่นจากการทำงานหนักจึงเป็นสินค้าขายดีในตลาดล่าง

9) นโยบายการค้าและการลงทุนเปิดเสรีมากยิ่งขึ้น ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่า ประเทศอินเดียเริ่มเปิดประเทศมาได้ระยะเวลานานระดับหนึ่งแล้ว ปัจจุบันอินเดียมีการเจรจาลงนาม และบังคับใช้ข้อตกลงการค้าเสรีไปแล้วหลาย ๆ ฉบับ การแข่งขันในระดับรัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละรัฐเพื่อแย่งชิงเงินลงทุนเข้าไปในรัฐของตน รวมทั้งแนวนโยบายของรัฐบาลกลางที่เน้นสร้างความร่วมมือทางการค้าการลงทุนกับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภายใต้นโยบาย Act East Policy ของนายกรัฐมนตรี Modi เหล่านี้ล้วนขยายและสร้างโอกาสใหม่ ๆ ในการค้าและการลงทุนให้กับผู้ประกอบการชาวไทยอย่างยิ่ง แต่ข้อสำคัญที่ต้องพึงระลึกไว้เสมอในการเข้าไปทำการค้าและการลงทุนกับตลาดอินเดียคือการหาธุรกิจท้องถิ่นที่จะร่วมทำการค้าการลงทุนที่ไว้ใจได้ และต้องระมัดระวังรัดกุมอย่างยิ่งในการทำข้อตกลงและการเจรจาธุรกิจ โดยต้องมั่นกกฎหมายและนักบัญชีที่เข้าใจตลาดอินเดียร่วมเป็นที่ปรึกษาในการทำธุรกิจกับอินเดียด้วยเสมอ

10) ภาวการณ์เกษตรและภาคอุตสาหกรรมในอินเดียยังมีขนาดเล็กโดยเปรียบเทียบ เมื่อเปรียบเทียบจำนวนผู้ประกอบการในอินเดียกับขนาดของตลาดแล้ว ต้องนับว่าการผลิตภายในประเทศทั้งในภาคเกษตรและอุตสาหกรรมยังมีข้อจำกัดด้านปริมาณ นอกจากนั้นแล้วในภาคการเกษตร พบว่าเกษตรกรอินเดียยังขาดเทคโนโลยีในการปรับปรุงวิธีการเพาะปลูก ขาดเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยวนั้น หมายถึงโอกาสที่ผู้ประกอบการไทยจะสามารถเข้าไปเติมเต็มได้ โดยต้องคำนึงไว้เสมอว่าผู้ประกอบการอินเดียมักจะเป็นรายใหญ่ในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งกระจายตัวกันและ ไม่สามารถเชื่อมโยงกันได้ มีลักษณะ Stand-Alone ดังนั้น ผู้ประกอบการชาวไทยที่ต้องการเข้าสู่ตลาดอินเดียควรเข้าไปเชื่อมโยง สร้างเครือข่ายเหล่านี้ให้ได้ โดยอาจจะพิจารณาเข้าไปลงทุนในพื้นที่และภาคการผลิตตามพื้นที่นักลงทุนญี่ปุ่น และเกาหลีใต้เดินทางเข้ามาลงทุนไว้แล้ว เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค โดยใช้ความได้เปรียบของผู้ประกอบการไทยที่มีขนาดเล็กมีความคล่องตัว และมีพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกับอินเดียมากกว่า เป็นข้อได้เปรียบเมื่อเทียบกับนักลงทุนจากญี่ปุ่นและเกาหลี

11) ภาวการณ์อื่น ๆ ร้อยละ 67 ของมูลค่าผลผลิตจากภาคบริการในประเทศอินเดียเกิดจากบริการทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และภาคบริการทางการเงิน นั้นหมายความว่า การบริการประเภทอื่น ๆ เช่น บริการทางการท่องเที่ยว การศึกษาพยาบาล ยังเป็นภาคบริการที่มีขนาดเล็กในประเทศอินเดีย และด้วยข้อจำกัดของคนอินเดียเองในเรื่องสังคมวัฒนธรรม ที่มีพื้นฐานเรื่องการแบ่งหน้าที่กันทำงาน ระบบวรรณะตามหลักพราหมณ์-ฮินดู ทำให้คนอินเดียเองไม่สามารถทำงานบริการหลาย ๆ ประเภทได้ และเป็นช่องว่างที่ผู้ประกอบการไทยที่มีความรู้ความสามารถเหนือกว่า รวมทั้งมีจิตใจรักการบริการสามารถเข้าไปเจาะตลาดบริการเหล่านี้ได้

12) โครงสร้างประชากรอินเดียที่มีกำลังแรงงานอายุน้อย อินเดียเป็นประเทศที่มีอัตราการเกิดสูง ทำให้มีการคาดการณ์ว่าในปีค.ศ.2040 ประเทศอินเดียจะมีประชากรมากที่สุดในโลก และมีประชากรในวัยแรงงานที่มีอายุเฉลี่ยไม่สูงมากนัก เหล่านี้ทำให้อินเดียได้รับการจับตามองในฐานะแหล่งกำลังแรงงานของโลกในอนาคต ประเทศไทยที่เริ่มเข้าสู่ภาวะสังคมสูงวัยที่มีความเสี่ยงต่อภาวะจำนวนประชากรลด จำจะต้องพิจารณาการขยายการลงทุนโดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่ต้องการใช้แรงงานอย่างเข้มข้นเข้าไปในอินเดียในอนาคต

7.2 ปัญหาและอุปสรรคของการทำการค้าและการลงทุนในอินเดีย

ปัจจุบันอินเดียมีการพัฒนาด้านการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎระเบียบด้านการค้าและการลงทุน รวมทั้งการสนับสนุนข้อมูลจากสถานทูตอินเดีย เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่สนใจ รวมทั้งทางสถานทูตยังช่วยอำนวยความสะดวกในการหาคู่เจรจาทางการค้าและเปิดโอกาสให้โรงเรียนหากมีการให้บริการไม่ดี อย่างไรก็ตาม ยังมีประเด็นอุปสรรคอื่นๆ ที่ควรพิจารณาคือ

12) ระบบโครงสร้างพื้นฐานยังไม่ได้มาตรฐานและอยู่ระหว่างการพัฒนา การเดินทางโดยรถยนต์ยังคงมีความลำบากและใช้เวลานาน ส่วนทางเครื่องบินค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ทำให้มีความลำบากในการกระจายสินค้าเข้าสู่พื้นที่ต่างๆ มีแต่บริษัทใหญ่ที่สามารถลงทุนด้าน logistic ได้ครบวงจร แต่ก็จะไม่ให้บริการกับธุรกิจอื่นๆ แม้รัฐบาลอินเดียจะลงทุนอย่างมากและได้รับ การสนับสนุนจาก

แหล่งเงินทุนภายนอก ทั้งจากรัฐบาลญี่ปุ่น ธนาคารโลก ธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย ฯลฯ แต่โครงการส่วนใหญ่ก็เป็นการลงทุนทางด้านถนน ระบบราง และนิคมอุตสาหกรรม ความพยายามที่จะเชื่อมโยงเมืองอุตสาหกรรมและเมืองท่าในประเทศอินเดียเกิดขึ้นผ่านทางหลายโครงการ อาทิ โครงการถนนสุวรรณศรตุนทิต และโครงการ India-Myanmar-Thailand Trilateral Highway แต่โครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญเหล่านี้ ยังไม่สามารถแก้ปัญหาที่อุตสาหกรรมท้องถิ่นของประเทศอินเดียมีลักษณะ Stand-Alone ให้ความเชื่อมโยงเข้าเป็นระบบห่วงโซ่อุปทานเดียวกันได้ ในขณะเดียวกัน ในหลายพื้นที่ในประเทศอินเดียก็ยังขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐาน อาทิ พลังงานไฟฟ้า น้ำ และระบบชลประทาน นั่นหมายความว่าโครงสร้างพื้นฐานที่มีความซับซ้อน เช่น ระบบจัดการของเสียและขยะ ระบบท่อน้ำทิ้งและการบำบัดน้ำเสียยังไม่เกิดขึ้น แม้ในเมืองอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ๆ ในหลายพื้นที่ เช่นเดียวกับระบบสถาบันการเงิน ในอินเดียซึ่งยังมีบริการทางการเงินไม่ครบถ้วนทุกประเภท ดังนั้น การเลือกพื้นที่เป้าหมายในแต่ละรัฐที่ต้องเข้าไปลงทุนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

13) ประเทศอินเดียยังขาดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ แม้ประเทศอินเดียจะเร่งรัดกระบวนการเปิดประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโลกมาตั้งแต่ช่วงปลายของทศวรรษที่ 1980 และช่วงต้นทศวรรษ 1990 ภายใต้นโยบายมองตะวันออก (Look East Policy) โดยในปัจจุบันได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเปลี่ยนเป็นนโยบายใหม่เรียกว่า “ปฏิสัมพันธ์กับตะวันออก (Act East Policy)” และนโยบายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศกำลังพัฒนาและประเทศด้อยพัฒนา (South-South Cooperation) แม้จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม เกิดการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แต่โครงสร้างการกระจายรายได้ภายในประเทศที่คนจำนวนมากกว่า 950 ล้านคน หรือกว่าร้อยละ 75 ของประชากรยังเป็นคนยากจนที่มีระดับรายได้ต่ำกว่า 20 รูปี/วัน (10 บาท/วัน) ยังเป็นปัญหา และการกระจายรายได้ ในประเทศอินเดียย่นวันก็จะต้องอยู่ในสภาพที่เลวร้ายลงเรื่อย ๆ

14) อินเดียยังขาดนโยบายที่เป็นรูปธรรม ทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชนที่จะเข้ามาจัดการกับปัญหาความยากจน การกระจายรายได้ และการเพิ่มขึ้นของประชากรยังไม่เกิดขึ้น ปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในลักษณะนี้ จะทำให้การค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียมีความเสี่ยงในระยะยาว

15) ประเทศอินเดียกับปัญหาการขาดเสถียรภาพทางการเมือง นอกจากปัญหาบริเวณชายแดนเรื่องเขตแดนและพื้นที่ทับซ้อนกับประเทศปากีสถาน บังคลาเทศ และประเทศจีนแล้ว การเมืองภายในของประเทศอินเดียเองก็ยังมีปัญหาขาดเสถียรภาพอีกด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐบาลกลางมีบทบาทหลักเฉพาะในการวางนโยบายการป้องกันประเทศและ นโยบายต่างประเทศในภาพรวมเท่านั้น รัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละรัฐซึ่งมีผู้บริหารสูงสุดคือ มุขมนตรี (Chief-Minister) ยังเป็นคนวางและดำเนินนโยบายส่วนใหญ่ของแต่ละรัฐอย่างอิสระ ทำให้บางครั้งความขัดแย้งระหว่างรัฐต่อรัฐเนื่องจากนโยบายที่ไม่สอดคล้องตรงกันจึงเกิดขึ้น โดยเฉพาะความขัดแย้งอันเนื่องมาจากการแก่งแย่งระหว่างกันเพื่อดึงเงินลงทุนจากภายนอกเข้าสู่รัฐของตน ทำให้บางครั้งข้อตกลงทางเศรษฐกิจต่างๆ ที่รัฐบาลกลางลงนาม และมีผลบังคับใช้กับต่างประเทศ หรือกฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลกลางมีปัญหาในเรื่องการบังคับใช้ในระดับท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม ในรายงานฉบับนี้ คณะผู้วิจัยพิจารณาว่าพื้นที่เป้าหมายหลักพื้นที่หนึ่ง ที่ผู้ประกอบการชาวไทยควรพิจารณาเป็นจุดเริ่มต้นในการทำการค้าการลงทุนกับประเทศอินเดียคือ รัฐอุตตรประเทศ (ซึ่งจะกล่าวถึงในรายละเอียดในส่วนต่อไป)

16) อินเดียมีอัตราภาษีที่สูง โครงสร้างภาษีมีความซับซ้อนและมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย ทำให้แม้แต่คนอินเดียเป็นจำนวนมากยังทำธุรกิจในตลาดมืดเพื่อต้องการหลบเลี่ยงภาษี (พิจารณาบทวิเคราะห์เรื่องระบบภาษีของประเทศอินเดียได้ในบทที่ 3 และในภาคผนวกที่ 1)

17) ประเทศอินเดียยังมีการคอร์รัปชันในทุกระดับ ทำให้ต้นทุนทางธุรกิจสูง แม้ในช่วงที่ผ่านมา ในหลาย ๆ รัฐ ผู้บริหารจะมีนโยบายการปราบปรามคอร์รัปชันอย่างจริงจัง มีมาตรการที่เป็นรูปธรรม และผู้บริหารระดับสูงก็ทำตนเป็นตัวอย่าง แต่ปรากฏการณ์ที่พบเห็นมากขึ้นคือ การคอร์รัปชันแบบรับสินบนจากการประมูลงาน หรือการอำนวยความสะดวกบางอย่างให้กับภาคเอกชนแล้วเรียกเก็บเงินมีลักษณะลดลง แต่การคอร์รัปชันเชิงนโยบายที่สร้างโครงการหรือวางนโยบายเพื่อสร้างผลประโยชน์มหาศาลให้กับธุรกิจของผู้มีอำนาจทางการเมืองหรือบริษัทขนาดใหญ่เริ่มมีให้เห็นเพิ่มมากยิ่งขึ้น และทำกันอย่างเป็นระบบ

18) ระเบียบวิธีการทำการค้า การขนส่งสินค้าเข้าภายในประเทศมีความยุ่งยาก การขนส่งสินค้าผ่านด่านแต่ละด่านใช้ระยะเวลานาน จนเกิดการขนส่งสินค้าในลักษณะกองทัมตเพื่อแก้ไขปัญหาแทน ทั้งนี้ ธุรกิจข้ามชาติขนาดใหญ่ที่ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น เนสเล่ คอลเกต จะมีความได้เปรียบมากทั้งในแง่เทคโนโลยี การเงิน การดึงมืออาชีพเข้ามาบริหารงาน และเครือข่ายในการกระจายสินค้า สินค้าจากไทยจะสู้ยากเพราะธุรกิจเหล่านี้ก็ไม่ได้รับกระจายสินค้าให้แก่บริษัทอื่นๆ

19) รัฐบาลมีนโยบายการค้าและการลงทุนที่เน้นการปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศมาเป็นระยะเวลานาน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีนโยบายเปิดประเทศมากและมุ่งใจทางการค้าและการลงทุนมากขึ้น แต่การเข้าไปเจาะตลาดอินเดียจริงแล้วก็ทำได้ไม่มากนัก สำหรับการนำเข้าก็มีอัตราภาษีที่สูงเช่นกัน เนื่องจากอินเดียต้องการปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศ ทำให้สินค้าจากต่างประเทศไม่สามารถสู้สินค้าที่ผลิตภายในประเทศได้

20) การกระจายสินค้าในอินเดียมีความยาก เนื่องจากการค้าปลีกในอินเดียจะทำได้โดยผู้ค้าปลีกรายย่อยในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก โดยผู้ค้าปลีกเหล่านี้จะหาซื้อสินค้าจากตลาดขายส่งด้วยวิธีการแบบดั้งเดิม ทำให้ยากต่อการเข้าถึงการค้าปลีกและการทำการตลาดในระยะสั้น

21) ปัญหาความไม่เท่าเทียมทางการศึกษา แม้คนอินเดียจำนวนมากจะได้รับการศึกษาอย่างดี แต่คนเหล่านี้ก็เป็นเพียงส่วนน้อยที่กระจุกตัวอยู่เฉพาะในกลุ่มชนชั้นกลางและเศรษฐีเท่านั้น ซึ่งประชากรในกลุ่มนี้มีอยู่ไม่ถึงร้อยละ 25 ของประชากรทั้งประเทศ คนยากจนซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่มากกว่าร้อยละ 75 ยังไม่มีโอกาสเข้าถึงระบบการศึกษา แม้ในระดับพื้นฐาน นั่นทำให้วงจรอุบาทว์ของความยากจนยังคงเกิดขึ้น และมองไม่เห็นโอกาสสิ้นสุดเมื่อมีระบบวรรณะที่กีดกันให้คนบางกลุ่มไม่สามารถเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา นอกจากปัญหาของคนส่วนใหญ่ที่ไม่มีโอกาสทางการศึกษาแล้ว คนชนชั้นกลางและกลุ่มบนสุดของสังคมอินเดียเองก็เกิดค่านิยมใหม่ขึ้นมา นั่นคือ การเรียนหนังสือจนจบในระดับปริญญาตรี แล้วไม่ต้องการเข้าสู่ภาคการผลิต หากแต่ต้องการทำงานในภาคบริการ โดยเฉพาะ Call Center ซึ่งได้เงินผลตอบแทนจากการทำงานในระดับสูง และจะทำงานประเภทนี้เพียงในระยะสั้น ๆ เพื่อเก็บเงิน จากนั้นก็จะเดินทางไปเรียนต่อ และไปทำงานในต่างประเทศ ทำให้เกิดปัญหาสมองไหลออกจากประเทศอินเดียอย่างต่อเนื่อง

22) ปัญหาขาดแคลนแหล่งพลังงาน นอกจากปัญหาโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานแล้ว แหล่งต้นพลังงานที่ขาดแคลนก็เป็นปัญหาใหญ่สำหรับรัฐบาลอินเดียอีกด้วย โดยปัจจุบันกรณีพิพาทหลาย ๆ กรณีของอินเดียกับประเทศเพื่อนบ้านก็เกิดขึ้นเพื่อช่วงชิงพื้นที่ที่คาดว่าจะจะเป็นแหล่งพลังงานได้ในอนาคตนั่นเอง และนั่นทำให้ประเทศอินเดีย เริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในกรณีพิพาทในทะเลจีนใต้ รวมทั้งอนาคตของความขัดแย้งเนื่องจากการแย่งชิงพลังงานในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีโอกาสจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต

7.3 ธุรกิจที่มีศักยภาพในอินเดีย

7) การท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ในกรณีสำหรับนักลงทุนไทย อาจพิจารณาสถานที่ท่องเที่ยว ได้แก่ ศาสนสถาน เมืองวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม โบราณสถาน โดยเฉพาะที่ราชสถานและอุตระประเทศ เมืองหนาวเช่น แคชเมียร์ นำเข้าไปลงทุนโรงแรมและร้านอาหารไทย รวมทั้งอาจเชิญชวนนักธุรกิจอินเดียมาร่วมลงทุนในไทย เพราะมีนักท่องเที่ยวอินเดียเดินทางมาประเทศไทยปีละกว่า 1 ล้านคน

8) ภาคการเกษตร อินเดียยังขาดประสิทธิภาพการผลิต เครื่องจักรกลการเกษตร ตลอดจนเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยวทำให้มีผลผลิตเสียหายในอัตราสูง

9) ธุรกิจรับจัดงานแต่งงาน เนื่องจากอินเดียมีเศรษฐกิจและมหาเศรษฐกิจเป็นจำนวนมาก และนิยมจัดงานแต่งงานในไทยเนื่องจากมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบ มีโรงแรมระดับ 4-5 ดาวให้เลือกและมีต้นทุนในการจัดงานต่ำกว่าในอินเดีย นอกจากนี้ ยังถือเป็นโอกาสท่องเที่ยวในไทยได้ด้วยเพราะมีกิจกรรมอื่นๆ เช่น การช้อปปิ้งตามห้างสรรพสินค้าหรู การท่องเที่ยว เล่นกอล์ฟ เป็นต้น

10) เสื้อผ้าและเครื่องใช้เด็ก อินเดียโดยเฉพาะตลาดระดับบน มีความต้องการสินค้าประเภทนี้สูง โดยผู้ประกอบการไม่ควรแข่งขันในตลาดระดับล่างเพราะแข่งขันยากในด้านราคา

11) อาหารแปรรูป ประเภทแป้ง เช่น บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ก๋วยเตี๋ยว ขายได้ดีโดยในตลาดทางตะวันตกเฉียงเหนือ (8 Sisters) โดยควรหาผู้ร่วมทุนชาวอินเดียเพื่อช่วยในการกระจายสินค้า และเมื่อระบบถนน India-Myanmar-Trilateral Highway ซึ่งคาดว่าจะเปิดใช้ได้ในช่วงปลายปี 2016 เปิดใช้ การลำเลียงสินค้าเข้าถึงพื้นที่ตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศอินเดียก็จะมีต้นทุนที่ลดลงและสะดวกมากยิ่งขึ้น

12) ธุรกิจก่อสร้าง เป็นธุรกิจที่มีศักยภาพ โดยเฉพาะการสร้างที่อยู่อาศัย เชื่อว่าจะได้รับผลตอบแทนสูงกว่าการลงทุนในประเทศไทย

7.4 โอกาสทางการค้าและการลงทุนไทยในรัฐอุตตรประเทศ

21. อุตตรประเทศเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศอินเดีย โดยจากการสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดในปี 2011 รัฐอุตตรประเทศมีประชากร 199,581,477 คน และร้อยละ 28 ของประชากรของรัฐอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีความเป็นเมือง (Urbanised Metro Cities) ในขณะที่ประชากรส่วนใหญ่ของรัฐ ประมาณ 1 ใน 3 ของรัฐ อาศัยอยู่ทางตะวันตกของรัฐซึ่งมีพรมแดนติดต่อกับเป็นส่วนหนึ่งของปริมาณพลของกรุงเดลี เมืองหลวงของประเทศ

22. อินเดียเป็นรัฐที่มีพื้นที่ทางภูมิศาสตร์กว้างขวางเป็นอันดับที่ 5 ของประเทศอินเดีย ด้วยอาณาเขต 243,286 ตารางกิโลเมตร และภูมิอากาศและมีพื้นที่ที่มีคุณสมบัติทางธรณีวิทยาที่เหมาะสมสำหรับการทำอุตสาหกรรมเกษตร ประกอบการการมีแรงงานวัยฉกรรจ์ที่มีจำนวนมาก ดังนั้น ด้วยความได้เปรียบของผู้ประกอบการไทยที่มีความเชี่ยวชาญและมีเทคโนโลยีการเพาะปลูก เทคโนโลยีการจัดการหลังการเก็บเกี่ยวที่อยู่ในระดับแนวหน้าของโลก และความเชี่ยวชาญในการเข้าถึงตลาดส่งออกในระดับโลก ร่วมกับความได้เปรียบของรัฐอุดรประเทศในเรื่องของแรงงานที่มีจำนวนมาก และมีค่าแรงไม่สูง รวมกับสภาพของพื้นที่ที่มีดินและแร่ธาตุที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น การค้าเครื่องจักรกลทางการเกษตร ปุ๋ย และเคมีเกษตร รวมทั้งการต่อยอดเรื่องอุตสาหกรรมอาหารแปรรูป จึงน่าจะเป็นโอกาสของผู้ประกอบการชาวไทยในการเข้าไปทำการค้าและการลงทุนในรัฐอุดรประเทศ

23. อินเดียเป็นรัฐที่มีอิทธิพลในทางการเมืองมากที่สุดรัฐหนึ่งในเวทีการเมืองระดับประเทศ ทั้งนี้เนื่องจาก รัฐอุดรประเทศเป็นรัฐที่มีจำนวนผู้แทนมากที่สุดของรัฐสภา คือ 31 ที่นั่งจากทั้งหมด 245 ที่นั่งในราชสภา (Rajya Sabha หรือ Council of States เทียบเท่ากับวุฒิสภาของประเทศสหรัฐอเมริกา) และ และมีอีก 80 ที่นั่งจากทั้งหมด 545 ที่นั่งในโลกลสภา (Lok Sabha หรือ House Of The People เทียบเท่ากับ House Of Representative ของประเทศสหรัฐอเมริกา) นั่นทำให้รัฐอุดรประเทศเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาและมีโครงการขนาดใหญ่ของรัฐไปลงทุนในบริเวณนี้เป็นจำนวนมาก รวมทั้งนโยบายของรัฐบาลกลางที่เอื้อต่อการพัฒนารัฐอุดรประเทศที่ได้รับการผลักดันอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

24. อินเดียเป็นรัฐที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่อยู่ในระดับสูงและต่อเนื่อง จนสามารถปรับสถานะจากรัฐที่ยากจนในอันดับต้นๆ ของประเทศอินเดียขึ้นมาเป็นหนึ่งในรัฐที่มีความมั่งคั่งและดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศได้มากที่สุดรัฐหนึ่งของประเทศ และในปัจจุบัน (ปี 2014) อินเดียเป็นรัฐที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายรัฐสูงเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศอินเดียที่ระดับ 8,902 พันล้านรูปี (GDP ของประเทศอินเดีย = 104,728 พันล้านรูปี) อัตราการเจริญเติบโตที่สูงอย่างต่อเนื่องนี้ นอกจากจะดึงดูดนักลงทุนจากทั่วโลกให้เข้าไปลงทุนในรัฐอุดรประเทศแล้ว ยังดึงดูดให้นักลงทุนชาวอินเดียซึ่งมีฐานทางการเงินและฐานทางธุรกิจที่แข็งแกร่งเป็นอันดับต้นๆ ของโลก สนใจขยายการลงทุนเข้าไปในพื้นที่นี้อีกด้วย โดยหวังจะใช้รัฐอุดรประเทศเป็นฐานการผลิตและการกระจายสินค้าสำหรับดินแดนทางตอนเหนือของประเทศ

25. อินเดียเป็นรัฐที่มีโอกาสทางการค้าและการลงทุนเนื่องจากมีความหลากหลายทางภูมิรัฐศาสตร์เศรษฐกิจ รัฐอุดรประเทศมีพื้นที่ด้านตะวันตกที่ตั้งอยู่ติดกับกรุงเดลีเมืองหลวงของประเทศ ทำให้ย่านธุรกิจการค้า และอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยี และความเป็นเมืองขยายตัวจากเมืองหลวงที่มีความแออัด เข้ามายังพื้นที่สำคัญในรัฐอุดรประเทศ อาทิ เขต Noida และ เขต Ghaziabad ในขณะที่พื้นที่ทางตะวันออกของรัฐก็มีความอุดมสมบูรณ์ด้วยคุณภาพดินและมีปริมาณน้ำที่เหมาะสมสำหรับการทำการเกษตร ดังนั้น สำหรับผู้ประกอบการชาวไทยที่ต้องการจะเข้ามาทำการค้าการลงทุนในประเทศอินเดีย โดยเฉพาะในรัฐอุดรประเทศ แน่ใจว่าจำนวนแรงงานวัยฉกรรจ์ที่มีคุณภาพและมีค่าจ้างที่ไม่สูงจนเกินไปนักถือเป็นปัจจัยดึงดูดที่มีความสำคัญ แต่อย่างไรก็ตาม การเลือกพื้นที่ที่เหมาะสม

กับแต่ละภาคการผลิตก็ถือเป็นสิ่งจำเป็นด้วยเช่นเดียวกัน โดยการผลิตสินค้าและอุตสาหกรรมที่มีความทันสมัยจะมีพื้นที่ที่มีความเหมาะสมคือ ภาคตะวันตกของรัฐอุตตรประเทศ ในขณะที่อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และอุตสาหกรรมอาหารจะมีพื้นที่ทางภาคตะวันออกและภาคใต้ของรัฐที่มีความเหมาะสม ในขณะที่อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น เหมืองแร่ แร่ธาตุต่างๆ บริเวณภาคเหนือ ซึ่งเป็นแหล่งทรัพยากรน่าจะเป็นพื้นที่เป้าหมาย

26. อุตตรประเทศมีเมือง Kanpur เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เนื่องจากเป็นที่ตั้งของ Indian Institute of Technology (IIT) เครือข่ายมหาวิทยาลัยด้านเทคโนโลยีที่ดีที่สุดของประเทศ ในขณะที่เดียวกับก็มีเมือง Varanasi (พาราณสี) ซึ่งเป็นทั้งเมืองประวัติศาสตร์ที่ทรงคุณค่าทั้งในแง่ของวัฒนธรรม และองค์ความรู้เนื่องจากเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยพาราณสีซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงมากที่สุดทางด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และภาษา

27. อุตตรประเทศเป็นจุดศูนย์กลางของระบบการคมนาคมขนส่งทั้งระบบถนนและระบบรางเป็นจุดศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์สำหรับพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย และเป็นเสมือนปากประตูสู่ภูมิภาคอินเดียตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมี 8 รัฐที่แยกตัวออกจากแผ่นดินใหญ่ของประเทศอินเดีย นอกจากระบบการคมนาคมขนส่งทางบกแล้ว รัฐอุตตรประเทศยังมีท่าอากาศยานนานาชาติ 2 แห่งและท่าอากาศยานภายในประเทศ 4 แห่ง

28. ระบบคมนาคมขนส่งในรัฐอุตตรประเทศกำลังจะถูกยกระดับเพื่อพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งของ Eastern Dedicated Freight Corridor ระยะเบี่ยงเศรษฐกิจซึ่งจะเชื่อมพื้นที่ทางตอนเหนือจากเมือง Ludhiana รัฐปัญจาบของประเทศอินเดียสู่พื้นที่ทางตะวันออกของเมือง Dankuni รัฐเบงกอลตะวันตก โดยระบบรางรถไฟ และถนน รวมทั้งการบริหารจัดการพื้นที่ 2 ข้างทางของรางรถไฟจะพาดผ่าน 18 เมืองในรัฐอุตตรประเทศ หรือเทียบเท่ากับร้อยละ 57 ของโครงการ ซึ่งจะ ทำให้รัฐอุตตรประเทศเป็นศูนย์กลางของระยะเบี่ยงเศรษฐกิจที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยคาดว่าประชากรมากกว่า ร้อยละ 30 ของอุตตรประเทศจะสามารถเข้าถึงและได้รับประโยชน์จากระเบี่ยงเศรษฐกิจนี้ และในปัจจุบันรัฐอุตตรประเทศมีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ และพื้นที่ส่งเสริมการค้าและการลงทุนขึ้นเป็นจำนวนมาก ดังนั้น การลงทุนในพื้นที่เหล่านี้ถือเป็นโอกาสอย่างยิ่งในการขยายการค้าการลงทุนของไทยในประเทศอินเดีย (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในตารางที่ 5.6)

ภาพที่ 7.1 แผนที่แสดงระเบียงเศรษฐกิจ Eastern Dedicated Freight Corridor

ที่มา: CRISIL Infrastructure Advisory, 2013

29. อุดรประเทศเป็นรัฐที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากที่สุดในประเทศอินเดีย ทั้งนี้ เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญใน 2 ลักษณะ นั่นคือ เป็นจุดศูนย์กลางของการเดินทางจาริกแสวงบุญของพุทธศาสนิกชนในการเดินทางตามเส้นทาง 4 มหาสังเวชนียสถาน ในขณะที่ทางตะวันตกของรัฐอุดรประเทศก็เป็นที่ตั้งของเมือง Agra ก็เป็นที่ตั้งของ 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลก Taj Mahaj และพระราชวังตลอดจนป้อมค่ายที่มีความสวยงามอีกหลายแห่ง อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตประการหนึ่งก็คือ นอกจากที่เมือง Agra และเมือง Varanasi แล้ว แม้แต่ในเมืองหลวงของรัฐ คือเมือง Lucknow การประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งโรงแรม ที่พัก ร้านอาหาร สถานที่ขายสินค้า ยังไม่ได้มีการพัฒนาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่ล้นหลามเข้ามาและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในทุกๆ ปี

ดังนั้นผู้ประกอบการชาวไทยซึ่งมีองค์ความรู้ มีประสบการณ์ และมีเงินทุนจึงน่าจะพิจารณาโอกาสการเข้ามาลงทุนร่วมกับผู้ประกอบการท้องถิ่นในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยต้องพิจารณาการลงทุนในธุรกิจนี้ในรูปแบบของเครือข่าย 4 พื้นที่ นั่นคือ อุตสาหกรรม พินาร ราชสถาน และนครหลวงเดลี เพื่อยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวในดินแดนทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย อย่างไรก็ตาม ต้องมีข้อพึงระวังในเรื่องของฤดูกาลของการท่องเที่ยวด้วยเช่นเดียวกัน แน่นอนว่าเส้นทางการเดินทางสัญจรในสถาน 4 ตำบล อาจจะมีข้อจำกัดบ้างในเรื่องของปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะลดลงอย่างมากในช่วงพฤษภาคม - มิถุนายน เนื่องจากเป็นช่วงที่มีอากาศร้อนจัดของปี แต่นักท่องเที่ยวก็จะค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในช่วงกลางขอเดือนกรกฎาคมและจะหนาแน่นจนไม่มีที่พักและร้านอาหารที่จะรองรับในช่วงตุลาคม - กุมภาพันธ์ ดังนั้น ในช่วง Low - season ผู้ประกอบการต้องมีแผนการรองรับที่ดี โดยเฉพาะในเรื่องของการบริหารจัดการพื้นที่และกำลังคน แต่พื้นที่ที่เป็นข้อยกเว้นในเรื่องของฤดูกาลนี้คือ Varanasi และเมืองทางตะวันตกเช่น Agra และ Mathura ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกเดินทางเข้ามาตลอดทั้งปี

30. รัฐอุตตรประเทศ ถือเป็นพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับชาวภารตะในประเทศไทยมากเป็นพิเศษ เนื่องจากชาวภารตะที่เดินทางเข้ามาพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เมื่อ 2-3 ชั่วโมงที่แล้ว จนกระทั่งถึงปัจจุบันก็มีส่วนใหญ่เดินทางมาจาก 2 พื้นที่ในประเทศอินเดีย นั่นคือ รัฐราชสถาน และรัฐอุตตรประเทศ ดังนั้น ในการทำธุรกิจ การค้า การลงทุน นักธุรกิจไทยเชื้อสายอินเดียเหล่านี้ล้วนมีเครือข่ายและมีสายสัมพันธ์อันดีกับนักธุรกิจและชาวภารตะใน 2 พื้นที่นี้ดีเป็นพิเศษ

7.5 ข้อเสนอแนะต่อนักธุรกิจไทย

9) อินเดียเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่มากไม่ควรมองเป็นตลาดเดียว แต่มีลักษณะเหมือนการมองหลายประเทศหลายตลาดมารวมกัน ส่งผลให้ผู้บริโภคมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันในแต่ละตลาด ผู้ประกอบการชาวไทยไม่สามารถใช้กลยุทธ์เดียวกันในการเจาะตลาดที่แตกต่างกัน แม้ว่าจะอยู่ในประเทศเดียวกันก็ตาม ดังนั้น นักธุรกิจไทยจึงต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนว่าสนใจเข้าไปลงทุนในส่วนใดของประเทศ เพื่อการศึกษาลักษณะตลาด การทำธุรกิจในอินเดียไม่ใช่การนำสินค้าที่เราผลิตอยู่แล้วเข้าไปวางขาย การปรับและพัฒนาสินค้าของเราให้เหมาะสมกับพฤติกรรมผู้บริโภคของคนในพื้นที่นั้นนับเป็นเรื่องหลัก ชาวอินเดียมีความต้องการสินค้าที่หลากหลายแตกต่างกันไปทั้งในด้านคุณภาพและราคา ผู้ผลิตจึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงพัฒนาสินค้าให้ตอบโจทย์รสนิยมผู้บริโภคชาวอินเดียให้ได้ โดยการศึกษาความต้องการของผู้บริโภคอินเดียว่ายังขาดสินค้าประเภทใด

10) การเข้าถึงกลุ่มนักธุรกิจชาวภารตะ อาจเริ่มต้นตั้งแต่ในประเทศไทยผ่านงานแสดงสินค้าต่างๆ อาทิ งาน Bangkok International Gift Fair and Bangkok International Houseware Fair (BIG&BIH) งาน Bangkok Gems & Jewelry โดยนักธุรกิจอินเดียมักจะเข้ามาหาซื้อสินค้า (Sourcing) จากงานดังกล่าวอยู่เป็นประจำอยู่แล้ว นอกจากนั้นยังอาจขอความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศในเรื่องข้อมูลการค้า และการร่วมคณะออกไปร่วมงานแสดงสินค้าทั้งในประเทศอินเดียและในประเทศอื่นๆ ซึ่งมักจะมึนักธุรกิจอินเดียไปร่วมงานเหล่านี้อยู่เสมอ

11) การทำการค้ากับอินเดีย ยังไม่ควรตกลงไปถึงระดับการส่งสินค้า แนะนำให้ส่งสินค้าไปยังท่าเรือหรือสนามบินเท่านั้น เพราะการกระจายสินค้าในอินเดีย ทำได้ยากมากทั้งปัญหาด้านการขนส่ง กฎระเบียบ และวิธีการทำการค้าในอินเดีย โดยควรหาคู่ค้าชาวอินเดียมาร่วมมือด้วย

12) การว่าจ้างคนงานชาวอินเดีย ให้ระวังเรื่องวรรณะ เพราะยังมีความสำคัญกับคนอินเดีย อยู่มาก โดยเฉพาะในแง่การปกครอง หรือการเจรจาธุรกิจระหว่างคนอินเดียด้วยกัน เช่นเดียวกับ ในภาคบริการ คนในวรรณะที่สูงกว่าก็ต้องการรับบริการจากผู้ที่อยู่ในวรรณะที่ต่ำกว่า เช่น คนใน วรรณะพราหมณ์ไม่ต้องการถูกเนื้อมองด้วยกับคนในวรรณะที่ต่ำกว่าในธุรกิจสปา นั่นทำให้คนในวรรณะ พราหมณ์ไม่สามารถเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับบริการได้ในอุตสาหกรรมนี้ หากแต่เราสามารถเปลี่ยนวิธีคิด โดยการนำแรงงานจากต่างประเทศ เช่น แรงงานไทย แรงงานอาเซียน เข้าไปทำงานลักษณะดังกล่าว ในประเทศอินเดีย ในสายตาคนการตะ คนต่างชาติถูกวางตำแหน่งไว้นอกระบบวรรณะ ทำให้สามารถ เข้าไปเติมเต็มช่องว่างและเป็นโอกาสในการทำงานในลักษณะนี้ได้เต็มที่

13) การพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดี และการรู้ภาษาฮินดี ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นจะช่วยให้การเจรจาธุรกิจทำได้ง่ายขึ้น โดยในปัจจุบันภาควิชาภาษาตะวันออก ของ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็มีการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาฮินดี และเปิดรับผู้สนใจจากทุกสาขาวิชาเข้าเพื่อเข้ามาเรียนรู้ภาษาฮินดีแล้ว

14) นักกฎหมายที่ให้คำปรึกษาด้านการลงทุนในอินเดีย ซึ่งไทยอาจว่าจ้างนักกฎหมาย ชาวอินเดียให้มาทำงานในไทยเพื่อให้พนักงานมีความเข้าใจและได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย ได้ดีขึ้น

15) นักธุรกิจไทยขาดทักษะและความอดทนในการเจรจาต่อรองกับนักธุรกิจชาวอินเดีย ซึ่งรูปแบบการต่อรองจะใช้แบบไทยไม่ได้ เนื่องจากนักธุรกิจอินเดียรู้ว่าอินเดียเป็นตลาดใหญ่ จึงต้องการ ต่อรองเพื่อตึง margin ไปให้ได้มากที่สุด ดังนั้น การเจรจาต่อรองต้องใจเย็น และพูดคุยหลายครั้ง อนึ่งการจะประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจกับผู้ประกอบการชาวอินเดียนั้น ผู้ประกอบการจะต้อง รู้เท่าทัน ในขณะเดียวกัน ก็เข้าใจ และให้เกียรติคู่ค้าชาวอินเดีย ผู้ประกอบการชาวไทยไม่ควรแสดง อารมณ์เมื่อต้องรับฟังการต่อรองราคาของคู่ค้าชาวอินเดีย ต้องเข้าใจว่าการต่อรองเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ที่ชาวอินเดียภูมิใจ หากให้ได้ก็ให้ ให้ไม่ได้ก็บอกว่าให้ไม่ได้

16) คนอินเดียให้ความไว้วางใจคนยากและจะพยายามแสวงหาโอกาสทางการค้า การหาคู่ค้า ที่ดีจึงเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้น การทำงานร่วมกันด้วยความจริงใจ บนการร่างสัญญาที่รัดกุมรอบคอบ จากการมีที่ปรึกษาทางกฎหมายที่ดี ต่างฝ่ายต่างให้ความเคารพซึ่งกันและกันจะเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ นักธุรกิจไทยประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน เพราะจากการศึกษาวัฒนธรรมอินเดีย พบว่า เมื่อไหร่ ก็ตามที่ชาวภารตะรู้สึกผูกพันและให้ความเป็นเพื่อนเป็นมิตรแล้ว ชาวภารตะจะให้ความสำคัญกับ มิตรภาพนั้นอย่างยั่งยืนและตลอดไป โดยสัญลักษณ์ที่แสดงออกว่าผู้ประกอบการอินเดียเริ่มให้ความสำคัญ สนับสนุนผูกพันกับท่าน คือการ เชิญไปรับประทานอาหารที่บ้าน การแนะนำให้รู้จักกับภรรยา/สามี และบุตรหลาน โดยในระดับสูงสุดคือการพาไปรู้จักบิดา/มารดา และถ้าถึงจุดนั้น พันธมิตรทางธุรกิจที่ จะช่วยปูทางความสำเร็จทางการค้าและการลงทุนในประเทศอินเดียได้อย่างยั่งยืน

7.6 ข้อเสนอแนะแก่ภาครัฐและสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

ในส่วนของผู้ประกอบการชาวอินเดียนั้น ปัจจุบันก็ได้รับความสะดวกมากขึ้นในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกฎ ระเบียบด้านการค้า และการลงทุนของไทยผ่าน website ของภาครัฐต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันส่วนใหญ่มีข้อมูลภาษาอังกฤษให้ค้นคว้าได้ อย่างไรก็ตาม มีประเด็นอื่นๆ ที่น่าสนใจสนับสนุนหรือปรับปรุง คือ

8) การเตรียมความพร้อมก่อนออกไปเจรจาการค้ากับประเทศอินเดียในแต่ละรอบ ต้องเชิญกลุ่มธุรกิจที่จะได้รับผลกระทบจากหัวข้อการเจรจาในครั้งนั้นๆ มาร่วมแสดงความคิดเห็นก่อนออกไปทำการเจรจา โดยต้องเชิญผู้ประกอบการมาทั้งห่วงโซ่การผลิต (Supply Chain, Value Chain) ของสินค้าที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากหัวข้อการเจรจา โดยต้องเชิญมาทั้งอุตสาหกรรมที่อยู่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ รวมทั้งตัวแทนของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้ประกอบการทั้งสายการผลิตได้รับรู้รับทราบ เตรียมการรับมือ สร้างระบบเปลี่ยนส่วนผลประโยชน์ และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการเจรจาในแต่ละครั้ง เช่น ถ้าเป็นการเจรจาเกี่ยวกับอัตราภาษีและมาตรการทางการค้าสินค้าเกษตร กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศร่วมกับกรมอาเซียน และหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต้องเชิญตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำ เช่น ผู้ขายเมล็ดพันธุ์พืช ปุ๋ย สารเคมีการเกษตร ผู้แทนเกษตรกร ผู้ประกอบการแปรรูปผลิตภัณฑ์การเกษตร ตัวแทนผู้ขายส่ง และขายปลีก ตัวแทนผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร และอาหารแปรรูป และทุกๆ ธุรกิจเกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตร เข้ามารับฟังแนวนโยบาย และร่วมระดมสมองร่วมกัน เพื่อเตรียมรับมือ และกำหนดแนวทางการเจรจาการค้าในครั้งนั้นๆ โดยผู้ประกอบการเชื่อว่าหน่วยงานภาครัฐต้องทำหน้าที่เป็นแกนกลางในการประสานงานให้การระดมสมองเช่นนี้เกิดขึ้น โดยอาจจัดเวทีร่วมกับสถาบันการศึกษาที่มีหน่วยงานที่ทำการศึกษาในกรอบการเจรจานั้นๆ เช่น ในกรณีของอาเซียน อาจขอความร่วมมือจากศูนย์อาเซียนศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น

9) สนับสนุนให้มีการพบปะกันระหว่างผู้ประกอบการชาวไทยและชาวอินเดีย เพื่อสร้างความร่วมมือทางการค้าและสร้างความมั่นใจให้แก่ธุรกิจทั้งสองฝ่าย การจัดงานของสถานกงสุลไทยที่ผ่านมานับเป็นส่วนสำคัญในการสนับสนุนอุตสาหกรรมต่างๆ ของไทย รวมถึงการท่องเที่ยวของไทยได้ดีมาก หากมีการประชาสัมพันธ์ทางโทรทัศน์ ข้อมูลของไทยอาจกระจายในวงกว้างมากขึ้น

10) ปัจจุบันทางการไทยอนุญาตให้มีการให้วีซ่าแก่ชาวอินเดียที่เดินทางมาถึงด่านตรวจคนเข้าเมืองในประเทศไทย (Visa On Arrival) อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติพบว่า ในบางครั้งมีปัญหา กล่าวคือนักธุรกิจบางท่านกลับไม่ได้รับวีซ่า หรือบางท่านได้วีซ่ามาก่อนเข้าประเทศแต่ถูกส่งกลับ ส่งผลให้นักธุรกิจชาวอินเดียที่ถอยทีจะเดินทางเข้ามาในประเทศไทย และทำให้เราเสียโอกาสในการทำการค้า การลงทุนกับอินเดีย การตรวจคนเข้าเมือง ควรมีความเป็นธรรมและรอบคอบในการคัดสรรคนอินเดียเข้าเมือง พบว่า มีการส่งกลับคนที่ไม่นักธุรกิจและนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ การทำ Visa On Arrival ยังใช้เวลานาน ปัญหาเหล่านี้อาจทำให้นักท่องเที่ยวอินเดีย หันไปให้ความสนใจกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้แทน

11) ผู้ประกอบการชาวไทยเห็นว่ายังมีโอกาสในการค้าและการลงทุนอีกมากระหว่างสองประเทศ อย่างไรก็ตาม ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีพื้นที่กว้างขวาง แต่การกระจายของความเจริญและความรู้ของประชากรยังไม่ทัดเทียมกันในแต่ละเมือง ส่งผลให้การเดินทาง และการติดต่อในหลายพื้นที่ยังคงถูกมองว่ายากลำบากสำหรับผู้ประกอบการชาวไทย อีกทั้งกฎ ระเบียบต่าง ๆ มีรายละเอียด

ค่อนข้างมาก ผู้ประกอบการเห็นว่าหน่วยงานภาครัฐของไทย อาทิเช่น สถานเอกอัครราชทูต และหน่วยงานของกระทรวงพาณิชย์มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการให้ข้อมูลที่ถูกต้องกับผู้ประกอบการชาวไทย

12) ต้องมีการสร้างฐานข้อมูลกลางที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศไทยและประเทศอินเดีย และข้อมูลเศรษฐกิจ ข้อมูลด้านการเมือง-ความมั่นคง ข้อมูลเชิงคุณภาพด้านสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ให้เป็นฐานข้อมูลเดียวกัน โดยต้องเป็นข้อมูลในระดับรัฐและเมือง และฐานข้อมูลที่ครบถ้วนนี้ต้องได้รับการบริหารจัดการ (Knowledge Management) อย่างมีประสิทธิภาพพร้อมทั้งต้องเปิดกว้างให้ทุกภาคส่วนของประเทศไทยสามารถเข้าถึงข้อมูลนี้ได้อย่างสะดวก โดยสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา ร่วมกับศูนย์อินเดียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสามารถร่วมกันเป็นเจ้าภาพในการสร้างระบบฐานข้อมูลดังกล่าว

13) การจัดอบรมสัมมนา ตลอดจนโครงการอื่นๆ ที่รัฐบาลพิจารณาว่าจะเป็นการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบ และเป็นการสนับสนุนธุรกิจไทยให้สามารถขยายตัวเข้าไปรุกตลาดอินเดียได้ ต้องเป็นโครงการที่มีความต่อเนื่อง มีความจริงใจ และมีการติดตามผล อย่าเป็นโครงการที่ตั้งขึ้นตามปีงบประมาณใดปีงบประมาณหนึ่ง เพื่อเปลี่ยนปีงบประมาณ โครงการก็หยุดชะงักไป และไม่มีความต่อเนื่อง

14) ในการออกไปอบรมให้ความรู้กับประชาชนและภาคส่วนต่างๆ ของสังคม หน่วยงานภาครัฐควรผลักดันเรื่องทัศนคติของคนไทยและนักธุรกิจไทยต่อการเปิดเสรีการค้า และการทำธุรกิจร่วมกับชาวภารตะ โดยต้องพยายามอย่างยิ่งในการลดความเชื่อเดิมๆ ออกจากชุดความคิดของผู้ประกอบการไทย อาทิ ความคิดเรื่อง ประเทศอินเดียคือพื้นที่ด้อยพัฒนา ยากลำบาก ทุรกันดาร ความคิดเรื่อง เจอแขกกับเจอภูให้ตีงูก่อนตีแขก เพราะในความเป็นจริง หากคุณสามารถสร้างธุรกิจที่ยั่งยืนกับชาวภารตะ ชาวภารตะนั้นแหละจะช่วยท่านดึงดูดอุปสรรคอื่นๆ ในประเทศอินเดียได้

ભાષાનુક્રમ

An Overview Of Indirect Tax-Laws In India

A Monograph

By Bipin Pradip Aspatwar

Attorney-At-Law

New Delhi, India

Index

Contents

Disclaimer.....	239
I. Background.....	239
2. Constitution of India and taxation scheme.....	239
3. Indirect Taxation: pre-GST era.....	240
4. Goods and Services Tax (GST).....	243
I. Reform process in Indirect Taxation.....	243
II. Short-comings in the existing system of Indirect Taxation.....	244
A. Taxation at Manufacturing Level.....	244
B. Exclusion of Services.....	244
C. TaxCascading:.....	244
D. Complexity.....	245
III. GST – A brief history.....	245
5. The Constitution (One Hundred and Twenty Second Amendment) Bill, 2014.....	246
5A. An overview of the Constitution (One Twenty-Second) Amendment Bill, 2014.....	247
a. Arguments in support of the GST.....	251
b. Arguments against GST.....	251
6. Conclusion.....	252
Suggested reading.....	252
Appendix A: Article 246 OF THE CONSTITUTION OF INDIA.....	254
Appendix B: UNION AND STATE TAXATION.....	254

Disclaimer

This monograph gives an overview of the indirect tax laws in India and the current debate around the proposed Goods and Services Tax (GST) Law. This monograph does not constitute legal advice in any form. Please consult a Chartered Accountant or a lawyer for any specific tax queries.

1. Background

1.1 This paper gives an overview of the taxation regime in India, restricted to indirect taxes, i.e. the taxation on goods and services. The current debate on tax laws centre on the proposed Goods and Services Tax law (“GST”). The Parliamentarians have reached a deadlock and the Government of India is considering holding a special session (of the upper house and lower house of Parliament) to pass this law.

1.2 The paper is broadly divided into the following parts:

- Constitution of India and Taxation Scheme
- Indirect Taxation: Pre-GST Era
- Goods and Services Tax
- Constitution (One Hundred and Twenty Second) Amendment Bill, 2014

2. Constitution of India and taxation scheme

2.1 Tax system in India is essentially a three tier system based between the Central (Union) Government, State Governments and local government organizations (local bodies/municipalities).

2.2 The division of powers to collect tax is laid down in the Constitution. Part XII, Chapter I (Articles 264 to 290) deal with “Finance”. Article 265 mandates that no tax can be levied without the authority of law. Article 265 of the Constitution reads:

“No tax shall be levied or collected except by authority of law”.

This is essentially a safeguard against arbitrary collection of taxes by the Government. The two broad category of taxes are direct tax and indirect tax. In India two different boards govern these two categories of taxes - Central Board of Direct Taxes (CBDT) and Central Board of Excise and Customs (CBEC).

2.3 Constitution also provides specific the areas in which the Parliament or the State Legislatures can make laws. Article 246, distributes legislative powers including taxation, between the Parliament of India and the State Legislature. Schedule VII to the Constitution with its three lists enumerates the subject matters on which Parliament and State Legislatures can make laws:

- List I – subject matters on which only Parliament can make laws
- List II – subject matters on which only the state legislature can make laws

- List III – (Concurrent List) subject matters on which both the Parliament and the state legislature can make laws.

2.4 Article 270 dealing with taxes levied and distributed between the Union and the States is an important article which reads:

- “270. (1) All taxes and duties referred to in the Union List, except the duties and taxes referred to in articles 268 and 269, respectively, surcharge on taxes and duties referred to in article 271 and any cess levied for specific purposes under any law made by Parliament shall be levied and collected by the Government of India and shall be distributed between the Union and the States in the manner provided in clause (2).
- (2) Such percentage, as may be prescribed, of the net proceeds of any such tax or duty in any financial year shall not form part of the Consolidated Fund of India, but shall be assigned to the States within which that tax or duty is leviable in that year, and shall be distributed among those States in such manner and from such time as may be prescribed in the manner provided in clause (3).
- (3) In this article, “prescribed” means,— (i) until a Finance Commission has been constituted, prescribed by the President by order, and (ii) after a Finance Commission has been constituted, prescribed by the President by order after considering the recommendations of the Finance Commission.

3. INDIRECT Taxation: pre-GST era

3.1 In a general parlance, a tax collected by an intermediary from the person who bears the ultimate economic burden of the tax is known as indirect tax. In essence, an indirect tax is one that can be shifted by the taxpayer to another party. The important indirect taxes imposed in India are:

- Customs duty
- Central Excise duty
- Service Tax
- Sales Tax
- Value Added Tax
- Securities Transaction Tax (STT)

2.6 This table explains in brief the different types of indirect taxes in India:

Category of Indirect Tax	Description
Customs duty	Custom duties are indirect taxes which are levied on goods imported to/ exported from India. There are different rules for different types of goods and sectors. Government keeps on changing these rates so as to promote import/export of specific goods. The Customs Act was formulated in 1962 to prevent illegal imports and exports of goods. Besides, all imports are sought to be subject to a duty with a view to affording protection to indigenous industries as well as to keep the imports to the minimum in the interests of securing the exchange rate of Indian currency. Duties of customs are levied on goods imported or exported from India at the rate specified under the customs Tariff Act, 1975 as amended from time to time or any other law for the time being in force.
Central Excise duty	Excise duties are indirect taxes which are levied on goods manufactured in India for domestic consumption. Like custom duty, there are a number of rules which keep on changing as per government discretion. The Central Government levies excise duty under the Central Excise Act, 1944 and the Central Excise Tariff Act, 1985. Central excise duty is tax which is charged on such excisable goods that are manufactured in India and are meant for domestic consumption. The term “excisable goods” means the goods which are specified in the First Schedule and the Second Schedule to the Central Excise Tariff Act 1985. It is mandatory to pay Central Excise duty payable on the goods manufactured, unless exempted eg; duty is not payable on the goods exported out of India
Service Tax	Service tax is applicable on all services provided in India except a specified negative list of services that are exempt. It is paid by the service provider to the government who in turn collects it from the end user by the service provider at the time of provision of such service. The service providers in India except those in the state of Jammu and Kashmir are required to pay a Service Tax under the provisions of the Finance Act of 1994. The provisions related to Service Tax came into effect on 1st July, 1994. Under Section 67 of this Act, the Service Tax is levied on the gross or aggregate amount charged by the service provider on the receiver. However, in terms of Rule 6 of Service Tax Rules, 1994, the tax is permitted to be paid on the value received. The interesting thing about Service Tax in India is that the Government depends heavily on the voluntary compliance of the service providers for collecting Service Tax in India.

Sales Tax	Sales Tax in India is a form of tax that is imposed by the Government on the sale or purchase of a particular commodity within the country. Sales Tax is imposed under both, Central Government (Central Sales Tax) and State Government (Sales Tax) Legislation. Generally, each State follows its own Sales Tax Act and levies tax at various rates. Apart from sales tax, certain States also impose additional charges like works contracts tax, turnover tax and purchaser tax. Thus, Sales Tax Acts as a major revenue-generator for the various State Governments. From 10th April, 2005, most of the States in India have supplemented sales tax with a new Value Added Tax (VAT).
Value Added Tax	The practice of VAT executed by State Governments is applied on each stage of sale, with a particular apparatus of credit for the input VAT paid. VAT in India classified under the tax slabs are 0% for essential commodities, 1% on gold ingots and expensive stones, 4% on industrial inputs, capital merchandise and commodities of mass consumption, and 12.5% on other items. Variable rates (State-dependent) are applicable for petroleum products, tobacco, liquor, etc. VAT levy will be administered by the Value Added Tax Act and the rules made there-under and similar to a sales tax. It is a tax on the estimated market value added to a product or material at each stage of its manufacture or distribution, ultimately passed on to the consumer. Under the current single-point system of tax levy, the manufacturer or importer of goods into a State is liable to sales tax. There is no sales tax on the further distribution channel. VAT, in simple terms, is a multi-point levy on each of the entities in the supply chain. The value addition in the hands of each of the entities is subject to tax.
Securities Transaction Tax (STT)	STT is levied on transactions (sale/purchase) done through the stock exchanges. STT is applicable on purchase or sale of various financial products like stocks, derivatives, mutual funds etc.

4. Goods and Services Tax (GST)

- 4.1 The GST, will subsume central indirect taxes like excise duty, countervailing duty and service tax, as also state levies like value added tax, octroi and entry tax, luxury tax. The purpose behind introducing the GST is to overcome the difficulties thrown by the existing indirect tax law system in India. The existing system is complicated, is in the quagmire of exemptions and multiple rates and dismal level of compliance.
- 4.2 The proposed law is in consonance with the global arc of development in indirect taxation. More than 150 countries have adopted GST. GST is considered to be one of the most transparent and neutral methods of collecting taxation. Except the United States of America, all other OECD countries , follow GST.

1. Reform process in Indirect Taxation

- 4.3 In 1986, the first phase of reform process was Modified Value Added Tax (MODVAT) initiated. MODVAT was applicable to select commodities at the central level. This was gradually extended to all commodities through Central Value Added Tax (CENVAT). At the state level, reforms occurred in the form of Value Added Tax (VAT). VAT was applied by all states in a phased manner between 2003 and 2008. The success of VAT sowed the seeds of the proposed GST.
- 4.4 CENVAT provides credit of tax paid on inputs and capital goods up to the manufacturing stage. In 1994, a tax on services (commonly known as Service Tax) was introduced by the Centre. The Service Tax with the passage of time expanded its domain to cover more services and now applies to about 115 service categories which contributed growth in revenue from this tax. In 2004, the input tax credit scheme for CENVAT and Service Tax was merged to permit cross flow of credit across these taxes. As for the States, they have switched over from a multiple point Sales tax to a Value Added Tax (VAT) covering all transactions of sale of goods within the State up to the retail stage in a phased manner starting from 2005-06.
- 4.4 Though the CENVAT and Service Tax had their own shortcomings. The Constitution allows neither the Centre nor the States to levy taxes on a comprehensive base of all goods and services and at all points in their supply chain. The Centre is constrained from levying the tax on goods beyond the point of manufacturing, and the States in extending the tax to services. This division of tax powers makes both the CENVAT and the state VATs partial in nature and contributes to their inefficiency and complexity.

II. Short-comings in the existing system of Indirect Taxation

4.5 A few glaring shortcomings of the existing system are highlighted below:

A. Taxation at Manufacturing Level:

The CENVAT is levied on goods manufactured or produced in India giving rise to definitional issues as to what constitutes manufacturing, and valuation issues for determining the value on which the tax is to be levied. Limiting the tax to the point of manufacturing is a severe impediment to an efficient and neutral application of tax. There is a heavy reliance on judicial rulings for evolution of the concepts – which in itself is an impediment in tax collection.

B. Exclusion of Services

4.6 The States are precluded from taxing services. This arrangement has posed difficulties in taxation of goods supplied as part of a composite works contract involving a supply of both goods and services, and under leasing contracts, which entail a transfer of the right to use goods without any transfer of their ownership. While these problems have been addressed by amending the Constitution to bring such transactions within the ambit of the State taxation (by deeming a tax on them to be a tax on the sale or purchase of goods), services per se remain outside the scope of state taxation powers.

4.7 This limitation is unsatisfactory from two perspectives. First, the advancements in information technology and digitization have blurred the distinction between goods and services (e.g. whether software update will be goods or services). The traditional distinctions between goods and services (and for other items such as land and property, entertainment, and luxuries) found in the Indian Constitution have become archaic. Second, State cannot tax service, which accounts for a growing fraction of the total consumer basket, thus missing out on a high percentage of revenue. The States have to rely almost exclusively on compliance improvements or rate increases for any buoyancy in their own-source revenues.

C. Tax Cascading:

4.8 Tax cascading occurs under both Centre and State taxes. Tax cascading remains the most serious flaw of the current system. It increases the cost of production and puts Indian suppliers at a competitive disadvantage in the international markets, creating a bias in favor of imports. It also detracts from a neutral application of

tax to competing products. Even if the statutory rate is uniform, the effective tax rate (which consists of the statutory rate on finished products and the implicit or hidden tax on production inputs) can vary from product to product depending on the magnitude of the hidden tax on inputs used in their production and distribution. The intended impact of government policy towards sectors or households may be negated by the indirect or hidden taxation in a cascading system of taxes.

D. Complexity

- 4.9 In spite of the improvements made in the tax design and administration over the past few years, the systems at both central and state levels remain complex. Their administration leaves a lot to be desired. They are subject to disputes and court challenges, and the process for resolution of disputes is slow and expensive. At the same time, the systems suffer from substantial compliance gaps, except in the highly organized sectors of the economy. There are several factors contributing to this unsatisfactory state of affairs. The most significant cause of complexity is, of course, policy related and is due to the existence of exemptions and multiple rates, and the irrational structure of the levies. These deficiencies are the most glaring in the case of the CENVAT and the Service Tax.

III. GST – A brief history

- 4.10 Any change in the existing system of indirect taxation will require an amendment to the Constitution of India. In 2000, the proposal for the introduction of GST was first mooted in the Budget Speech for the financial year 2006-07. This was followed by detailed deliberations and negotiations held with the Empowered Committee of State Finance Ministers (EC). The 115th Constitutional (Amendment) Bill, 2011, for the introduction of GST was first introduced in the Lok Sabha in March 2011. The Bill was referred to a Parliamentary Standing Committee (PSC) which submitted its report in August 2013. The Bill however lapsed with the dissolution of the 15th Lok Sabha.
- 4.11 The current Government introduced on 19.12.2014 the Constitution (122nd) Amendment Bill, 2014 in the Lok Sabha (House of People) for amending the Constitution to facilitate introduction of Goods and Services Tax (GST) in the country. The Bill was passed by the Lok Sabha on 06.05.2015 and is pending in Rajya Sabha (Council of States). After the Bill is passed in both the Houses of the Parliament by two-thirds majority, the Constitutional Amendment Bill will be sent to State

Legislatures for ratification. The ratification by at least 50% of the State Legislature will be required before the proposed amendments are brought in effect.

- 4.12 Though for the implementation of the GST, the Parliament and the states will have to enact enabling legislation. For the levy of Central Goods and Services Tax (“CGST”), State Goods and Services Tax (“SGST”) and Integrated Goods and Services Tax (“IGST”), a set of three laws would need to be enacted. CGST and IGST laws would need to be enacted by the Parliament, and the SGST law would have to be enacted by each of the State Legislatures.

The contours of GST are still evolving. Key aspects of GST like the tax rate, tax base, exemption limits, place of supply rules for services, appropriate IGST model etc. will be finalized on passage of the Bill.

- 4.13 As discussed in the previous section, the Constitutional scheme envisages taxation by both the Central and the State Governments.

5. The Constitution (One Hundred and Twenty Second Amendment) Bill, 2014

- 5.1 The Constitution (One Hundred and Twenty Second Amendment) Bill, 2014 was passed by Lok Sabha on 6th May, 2015. The said Bill on a motion moved by the Minister of Finance, Corporate Affairs and Information and Broadcasting, was referred to the Select Committee for examination and the Committee was asked to submit its Report by the last day of the first week of the next Session (Monsoon Session).

- 5.2 The Bill contains 21 clauses which proposes to, inter alia, amend Constitution of India by inserting new Articles-246 A, 269A and 279A with respect to special provision to Goods and Services Tax, levy and collection of Goods and Services Tax in course of inter-state trade or commerce and Goods and Services Tax council, respectively. Apart from that, the bill also purports to amend Articles 248, 249, 250, 268, 269, 270, 271, 286, 366 and 368 of Constitution of India and amendment of the Sixth and the Seventh schedule of the Constitution as well. The Bill also seeks to repeal Article 268A of the Constitution.

5.3 The proposed amendments would subsume a number of indirect taxes presently being levied by Central and State Governments into GST thereby doing away the cascading of taxes and providing a common national market for Goods and Services. These amendments would confer simultaneous power on Parliament and State legislatures to make laws for levying GST simultaneously on every transaction of supply and Goods and Services.

5A. An Overview Of The Constitution (One Twenty-Second) Amendment Bill, 2014

5.4 The Bill subsumes various central indirect taxes including the Central Excise Duty, Countervailing Duty, Service Tax, etc. and state value added tax, octroi and entry tax, luxury tax, etc. The Statement of Objects & Reasons of the 122 Amendment Bill states:

“The Constitution is proposed to be amended to introduce the goods and services tax for conferring concurrent taxing powers on the Union as well as the States including Union territory with Legislature to make laws for levying goods and services tax on every transaction of supply of goods or services or both. The goods and services tax shall replace a number of indirect taxes being levied by the Union and the State Governments and is intended to remove cascading effect of taxes and provide for a common national market for goods and services. The proposed Central and State goods and services tax will be levied on all transactions involving supply of goods and services, except those which are kept out of the purview of the goods and services tax.”

5.5 The following table illustrates some of the major changes which will be brought about by the proposed amendment to the Constitution.

Clause	Extract of the Clause	Description
Clause 2	<u>Insertion of Article 246A</u> “246A. (1) Notwithstanding anything contained in articles 246 and 254, Parliament, and, subject to clause (2), the Legislature of every State, have power to make laws with respect to goods and services tax imposed by the Union or by such State. (2) Parliament has exclusive power to make laws with respect to goods and services tax where the supply of goods, or of services, or both takes place in the course of inter-State trade or commerce. Explanation.—The provisions of this article, shall, in respect of goods and services tax referred to in clause (5), of article 279A, take effect from the date recommended by the Goods and Services Tax Council.”	<u>Concurrent powers for GST</u> The Bill inserts a new Article in the Constitution to give the central and state governments the concurrent power to make laws on the taxation of goods and services
Clause 9	<u>Insertion of Article 269A</u> “269A. (1) Goods and services tax on supplies in the course of inter-State trade or commerce shall be levied and collected by the Government of India and such tax shall be apportioned between the Union and the States in the manner as may be provided by Parliament by law on the recommendations of the Goods and Services Tax Council. Explanation.—For the purposes of this clause, supply of goods, or of services, or both in the course of import into the territory of India shall be deemed to be supply of goods, or of services, or both in the course of inter-State trade or commerce. (2) Parliament may, by law, formulate the principles for determining the place of supply, and when a supply of goods, or of services, or both takes place in the course of inter-State trade or commerce.’	<u>Integrated GST (IGST)</u> Only the centre may levy and collect GST on supplies in the course of inter-state trade or commerce. The tax collected would be divided between the centre and the states in a manner to be provided by Parliament, by law, on the recommendations of the GST Council.

Clause	Extract of the Clause	Description
Clause 12	<u>Insertion of Article 279A</u> (an extract): “279A. (1) The President shall, within sixty days from the date of commencement of the Constitution (One Hundred and Twenty-second Amendment) Act, 2014, by order, constitute a Council to be called the Goods and Services Tax Council...”	<u>Constitution of GST Council & Functions of the Council</u> The GST Council aims to develop a harmonized national market of goods and services. This council shall make recommendations to the Union and States inter alia on the taxes, cesses and surcharges levied by the Union, the States and the local bodies which may be subsumed in the goods and services tax; (b) the goods and services that may be subjected to, or exempted from the goods and services tax; (c) model Goods and Services Tax Laws, principles of levy, apportionment of Integrated Goods and Services Tax and the principles that govern the place of supply; (d) the threshold limit of turnover below which goods and services may be exempted from goods and services tax; (e) the rates including floor rates with bands of goods and services tax; (f) any special rate or rates for a specified period, to raise additional resources during any natural calamity or disaster; etc.
Clause 12	<u>Insertion of 279A</u> (an extract): “279A(2) The Goods and Services Tax Council shall consist of the following members, namely:— (a) the Union Finance Minister Chairperson; (b) the Union Minister of State in charge of Revenue or Finance..... Member; (c) the Minister in charge of Finance or Taxation or any other Minister nominated by each State Government..... Members. (3) The Members of the Goods and Services Tax Council referred to in sub-clause (c) of clause (2) shall, as soon as may be, choose one amongst themselves to be the Vice-Chairperson of the Council for such period as they may decide.”	<u>Members of GST Council</u> The GST Council is to consist of the following three members: (i) the Union Finance Minister (as Chairman), (ii) the Union Minister of State in charge of Revenue or Finance, and (iii) the Minister in charge of Finance or Taxation or any other, nominated by each state government.
Clause 12	<u>Insertion of 279A</u> (an extract): 279A(11): The Goods and Services Tax Council may decide about the modalities to resolve disputes arising out of its recommendation.	<u>Dispute resolution</u> The GST Council may decide upon the modalities for the resolution of disputes arising out of its recommendations.

Clause	Extract of the Clause	Description
Clause 13	<u>Amendment to Article 286:</u> “In article 286 of the Constitution,— (i) in clause (1),— (A) for the words “the sale or purchase of goods where such sale or purchase takes place”, the words “the supply of goods or of services or both, where such supply takes place” shall be substituted; (B) in sub-clause (b), for the word “goods”, at both the places where it occurs the words “goods or services or both” shall be substituted; (ii) in clause (2), for the words “sale or purchase of goods takes place”, the words “supply of goods or of services or both” shall be substituted;	<u>Removal of restrictions</u> The Constitution imposes certain restrictions on states on the imposition of tax on the sale or purchase of goods. The Bill amends this provision to restrict the imposition of tax on the supply of goods and services and not on its sale.
Clause 18	<u>Additional tax of 1%</u> (1) An additional tax on supply of goods, not exceeding one per cent. in the course of inter-State trade or commerce shall, notwithstanding anything contained in clause (1) of article 269A, be levied and collected by the Government of India for a period of two years or such other period as the Goods and Services Tax Council may recommend, and such tax shall be assigned to the States in the manner provided in clause (2). (2) The net proceeds of additional tax on supply of goods in any financial year, except the proceeds attributable to the Union territories, shall not form part of the Consolidated Fund of India and be deemed to have been assigned to the States from where the supply originates. (3) The Government of India may, where it considers necessary in the public interest, exempt such goods from the levy of tax under clause (1). (4) Parliament may, by law, formulate the principles for determining the place of origin from where supply of goods take place in the course of inter-State trade or commerce.	<u>Additional Tax:</u> An additional tax (not to exceed 1%) on the supply of goods in the course of inter-state trade or commerce would be levied and collected by the centre. Such additional tax shall be assigned to the states for two years, or as recommended by the GST Council

Clause	Extract of the Clause	Description
Clause 19	“Parliament may, by law, on the recommendation of the Goods and Services Tax Council, provide for compensation to the States for loss of revenue arising on account of implementation of the goods and services tax for such period which may extend to five years.”	<u>compensation</u> Parliament may, by law, provide for compensation to states for revenue losses arising out of the implementation of the GST, on the GST Council’s recommendations. This would be up to a five year period

a. Arguments in support of the GST

- 5.6 GST is expected to reduce cost of production and inflation in the economy, thereby making the Indian trade and industry more competitive, domestically as well as internationally. Due to the seamless transfer of input tax credit from one stage to another in the chain of value addition, there is an in-built mechanism in the design of GST that would incentivize tax compliance by traders.
- 5.7 The existing system imposes a plethora of taxes on production, sales and services (excise, service, VAT, CST, Octroi, entertainment tax, luxury tax, purchase tax) which not only encourages tax evasion, but also adds to the cost of products.

b. Arguments against GST

- 5.8 Many State governments have been opposing the introduction of the GST Bill because they fear it will lead to a loss of revenue. States want petroleum, alcohol and tobacco to be kept out of the purview of the GST as these items account for a major portion of tax revenues.
- 5.9 In April 2015, to assuage state governments’ concerns, the Finance Minister of India, Mr. Jaitley announced a proposal to pay Rs. 11,000 crore as part payment of dues towards central sales tax compensation pending from 2010-11. This is roughly one-third of the total dues.
- 5.10 The opposition to GST is largely coming from the States ruled by the Congress Government (which is not in power in the Centre). The rate of GST is a major bone of contention. The empowered committee of states on GST is indicating a 27 per cent GST rate (revenue neutral rate on which states will not incur any losses). This is ten per cent more than the present average rate of indirect taxation. If the GST rate is fixed above 20 per cent, then major tax reform may itself become a nightmare and further push the inflation.
- 5.11 It is also argued that the GST which sought to streamline the complicated indirect tax structure in India will fail in this endeavour as a layered structure is being proposed [CGST, SGST, IGST].

- 5.12 Some of the demands raised by various States are: (i) to tax tobacco over and above the GST; (ii) full compensation for five years for any revenue loss to states, as against the current progressively declining compensation, starting with full offsetting of the losses in the first three years (iii) entry tax, purchase tax not to be subsumed in GST etc.
- 5.13 Some states fear that since GST is a “destination based” tax and is levied at the place where goods and services are consumed that this could potentially give more revenues to consuming states such as Uttar Pradesh, Kerala and West Bengal compared to producing or industrialised states such as Maharashtra, Gujarat or Tamil Nadu.
- 5.14 For example, Maharashtra, earns more than 13,000 crore annually from octroi. Gujarat, on the other hand, earns about 5,000 crore from the CST. Agrarian states such as Punjab and Haryana earn more than 2,000 crore from purchase tax. Each of these states fear that they will lose these revenues once these levies get subsumed under GST.

6. Conclusion

- 6.1 In sum, the proposed GST is caught in a political deadlock. Some of the States ruled by the opposition party are vehemently opposing the GST in its current form. But even a few states ruled by the allies of the Government (and the ruling party) have opposed GST on various grounds.
- 6.2 GST can see the light of day only if these States are willing to compromise on their demands, and if the Central Government is willing to give in to the contentious issues. Even if Rajya Sabha (upper house) passes the bill, or if the bill is passed in a joint-session of the Parliament, several challenges have to be overcome for an effective implementation of the GST. Issues such as a robust infrastructure, a sound dispute resolution mechanism, and a partnership across party lines will be essential for the success of this reform.

Suggested reading

1. “Goods & Service Tax, The 13th Finance Commission Report” <http://www.prsindia.org/uploads/media/Constitution%20122nd/13th%20FC%20Report-GST.pdf>
2. “The 14th Finance Commission Report” <http://www.prsindia.org/uploads/media/Constitution%20122nd/14th%20FC%20Report.pdf>
3. “The Report of the Task Force on Goods & Services Tax” (2009) <http://www.prsindia.org/uploads/media/Constitution%20122nd/Report%20of%20Task%20Force-%20GST.pdf>

4. "Report of the Select Committee on the Constitution (One Hundred and Twenty-Second Amendment Bill), 2014" 22 July 2015 <http://www.prsindia.org/uploads/media/Constitution%20122nd/Select%20comm%20report%20-GST.pdf>
5. "The Constitution (One Hundred and Twenty-Second Amendment Bill), 2014" [Text of the Bill] [http://www.prsindia.org/uploads/media/Constitution%20122nd/Constitution%20\(122\)%20as%20passed%20by%20LS.pdf](http://www.prsindia.org/uploads/media/Constitution%20122nd/Constitution%20(122)%20as%20passed%20by%20LS.pdf)
6. "First Discussion Paper on Goods and Services Tax – The Empowered Committee of State Finance Ministers" (2009) http://www.empcom.gov.in/WriteReadData/UserFiles/file/Discussion%20Paper/first_dis.pdf
7. "GST: TMC to support govt as long as no state loses revenue" http://www.moneycontrol.com/news/cnbc-tv18-comments/gst-tmc-to-support-govt-as-long-as-no-state-loses-revenue_2058821.html
8. "GST: States want more sweeteners" Financial Express, 5 June 2015 <http://www.financialexpress.com/article/economy/gst-states-want-more-sweeteners/80540/>
9. "What is GST and how it will change taxation in India" Business Standard, 6 May 2015, http://www.business-standard.com/article/economy-policy/what-is-gst-and-how-it-will-change-taxation-in-india-115050600828_1.html
10. "Finance Minister Arun Jaitley Blames Congress for Stalling GST Bill" NDTV 23 August 2015 <http://www.ndtv.com/india-news/finance-minister-arun-jaitley-blames-congress-for-stalling-gst-bill-1210170>
11. "India's growth rate would be boosted if GST is implemented: Arun Jaitley" DNA 23 August 2015 <http://www.dnaindia.com/money/report-india-s-growth-rate-would-be-boosted-if-gst-is-implemented-arun-jaitley-2117657>

Appendix A: Article 246 OF THE CONSTITUTION OF INDIA

Article 246 of the Constitution of India

246. (1) Notwithstanding anything in clauses (2) and (3), Parliament has exclusive power to make laws with respect to any of the matters enumerated in List I in the Seventh Schedule (in this Constitution referred to as the “Union List”).
- (2) Notwithstanding anything in clause (3), Parliament, and, subject to clause (1), the Legislature of any State also, have power to make laws with respect to any of the matters enumerated in List III in the Seventh Schedule (in this Constitution referred to as the “Concurrent List”).
- (3) Subject to clauses (1) and (2), the Legislature of any State has exclusive power to make laws for such State or any part thereof with respect to any of the matters enumerated in List II in the Seventh Schedule (in this Constitution referred to as the “State List”).
- (4) Parliament has power to make laws with respect to any matter for any part of the territory of India not included in a State notwithstanding that such matter is a matter enumerated in the State List.

Appendix B: UNION AND STATE TAXATION

The thirteen heads List-I of Seventh Schedule of Constitution of India covered under Union taxation, on which Parliament enacts the taxation law, are as under:

- covered under Union taxation, on which Parliament enacts the taxation law, are as under:
- Taxes on income other than agricultural income;
- Duties of customs including export duties;
- Duties of excise on tobacco and other goods manufactured or produced in India except (i) alcoholic liquor for human consumption, and (ii) opium, Indian hemp and other narcotic drugs and narcotics, but including medicinal and toilet preparations containing alcohol or any substance included in (ii);
- Corporation Tax;
- Taxes on capital value of assets, exclusive of agricultural land, of individuals and companies, taxes on capital of companies;
- Estate duty in respect of property other than agricultural land;
- Duties in respect of succession to property other than agricultural land;
- Terminal taxes on goods or passengers, carried by railway, sea or air; taxes on railway fares and freight;
- Taxes other than stamp duties on transactions in stock exchanges and futures markets;

- Taxes on the sale or purchase of newspapers and on advertisements published therein;
- Taxes on sale or purchase of goods other than newspapers, where such sale or purchase takes place in the course of inter-State trade or commerce;
- Taxes on the consignment of goods in the course of inter-State trade or commerce.
- All residuary types of taxes not listed in any of the three lists of Seventh Schedule of Indian Constitution.
- The nineteen heads List-II of Seventh Schedule of the Indian Constitution covered under State taxation, on which State Legislative enacts the taxation law, are as under:
 - Land revenue, including the assessment and collection of revenue, the maintenance of land records, survey for revenue purposes and records of rights, and alienation of revenues;
 - Taxes on agricultural income;
 - Duties in respect of succession to agricultural income;
 - Estate Duty in respect of agricultural income;
 - Taxes on lands and buildings;
 - Taxes on mineral rights;
 - Duties of excise for following goods manufactured or produced within the State (i) alcoholic liquors for human consumption, and (ii) opium, Indian hemp and other narcotic drugs and narcotics;
 - Taxes on entry of goods into a local area for consumption, use or sale therein;
 - Taxes on the consumption or sale of electricity;
 - Taxes on the sale or purchase of goods other than newspapers;
 - Taxes on advertisements other than advertisements published in newspapers and advertisements broadcast by radio or television;
 - Taxes on goods and passengers carried by roads or on inland waterways;
 - Taxes on vehicles suitable for use on roads;
 - Taxes on animals and boats;
 - Tolls;
 - Taxes on profession, trades, callings and employments;
 - Capitation taxes;
 - Taxes on luxuries, including taxes on entertainments, amusements, betting and gambling;
 - Stamp duty

ภาคผนวก 2

สรุปผลการระดมสมอง (Focus Group) ร่วมกับนักวิชาการในประเทศอินเดีย “Trade and Investment Opportunities for Thailand under Thailand-India and ASEAN-India Free Trade Agreement” โดยคณะผู้วิจัยจาก IIT, CUTS, CITEE และ RIS

เอกสารชุดดังกล่าวมีความสำคัญดังนี้

- 1.) ในส่วนแรกของ “Expert Opinions” เป็นการสรุปภาพรวมด้านศักยภาพการแข่งขันของรัฐบาลประเทศ โดยผู้จัดทำรายงานชุดนี้กล่าวถึงข้อมูลจาก Dr. Somesh Mathur (รองศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์จาก Indian Institute of Technology ในกัณปุระ) ซึ่งระบุว่า การก่อสร้าง the Eastern Dedicated Freight Corridor ซึ่งมีระยะทาง 1,049 กิโลเมตรผ่านรัฐอุตตรประเทศ เชื่อมระหว่าง Ludhiana ในรัฐปัญจาบไปยัง Dhankuni ในรัฐเวสต์เบงกอลนั้น กำลังอยู่ระหว่างการดำเนินการ โดย Dr. Mathur ได้ให้ความเห็นว่าโครงการ Freight Corridor ดังกล่าวนั้นมีศักยภาพสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐอุตตรประเทศ โดยการมีระเบียงเศรษฐกิจและการขนส่งนั้น จะส่งเสริมความเจริญในสามด้านที่สำคัญ คือ (i) เป็นการส่งเสริมการเกิดสถานศึกษาต่างๆ ตามเส้นทางของเส้นทางเศรษฐกิจดังกล่าว (ii) เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมอูฐในย่านระหว่าง Kanpur, Lucknow และ Allahabad ซึ่งเป็นบริเวณที่มีความอุดมสมบูรณ์ โดยเกษตรกรรายย่อยอาจเข้าสู่อุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น และ (iii) สร้างโอกาสเกิดการเจริญเติบโตแบบก้าวกระโดดในอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารในบริเวณที่เกี่ยวข้อง
- 2.) ส่วนที่สองของรายงานเป็นการประเมินภาพรวมของรัฐบาลสถานที่จัดทำโดย Consumer Unity and Trust Society (CUTS) และ Centre for International Trade, Economics and Environment (CITEE) ซึ่งเป็นรัฐที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 8 ของประเทศ (มีพื้นที่ 342,239 ตารางกม.) โดยเป็นรัฐที่ได้รับความสนใจในทางการลงทุนจากญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ ซึ่งมีการลงทุนจากสองประเทศดังกล่าวในระดับสูงในเขตอุตสาหกรรมต่างๆ ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ซึ่งผู้ลงทุนจากญี่ปุ่นได้ทำการลงทุนด้านยานยนต์ โครงสร้างพื้นฐาน พลังงานและด้านอุปกรณ์ไอทีในเมือง Neemrana นอกจากนี้ อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร อัญมณีและเครื่องประดับ และงานฝีมือนั้น เป็นภาคส่วนที่มีศักยภาพการพัฒนาและเจริญเติบโตสูง และเป็นแหล่งดึงดูดการลงทุนจากประเทศกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่สำคัญ นอกจากนี้ ฝ่ายบริหารของรัฐบาลยังได้มุ่งเน้นการดึงดูดนักลงทุนในภาคอุตสาหกรรมยานยนต์ สินค้าทั่วไปและภาคไอที เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันการลงทุนที่รัฐได้ประสบความสำเร็จในการชักจูงผู้ลงทุนเข้ามานั้น โดยมากจะอยู่ในภาคอุตสาหกรรมเหมืองแร่ สิ่งทอและเคมีภัณฑ์ ซึ่งอุตสาหกรรมทั้งสามประเภคนั้นนับรวมเป็นเกือบร้อยละ 75 ของปริมาณการลงทุนเชิงอุตสาหกรรมในรัฐบาล
- 3.) ทั้งนี้ The World Bank Group ได้ทำการประเมินว่ารัฐบาลยังมีศักยภาพทางเศรษฐกิจสำหรับการลงทุนในอนาคตอยู่ไม่น้อย ทั้งนี้ ความได้เปรียบพิเศษดังกล่าวเกิดจากการมีตำแหน่งอยู่ใกล้กับภูมิภาคเมืองหลวงและเชื่อมโยงกับ Delhi-Mumbai Industrial Corridor อีกด้วย และยังมีทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญในปริมาณมาก เช่น น้ำมัน ตะกั่ว สังกะสี และแร่เศรษฐกิจอื่นๆ นอกจากนี้ พลเมืองในรัฐจำนวนมากยังมีทักษะและมีใจรักในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่ง

เป็นคุณลักษณะของทรัพยากรมนุษย์ที่ส่งผลดีต่ออุตสาหกรรม แต่อย่างไรก็ตาม ในภาพรวมแล้ว แม้ว่าจะมีข้อได้เปรียบดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่รัฐราชสถานยังคงจัดว่าเป็นรัฐที่ไม่สะดวกต่อการลงทุนมากนัก ผลการประเมินของธนาคารโลกได้จัดอันดับรัฐราชสถานไว้ที่อันดับท้ายสุดสำหรับประเทศอินเดีย (จากการประเมินในปี 2006) ส่วนเมืองชัยปุระซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐนั้นอยู่ในอันดับที่ 7 จาก 17 เมืองที่ได้รับการประเมินในรายงานชุด Doing Business in India (2009) ทั้งนี้ เพื่อยกระดับบรรยากาศการลงทุนในรัฐ จึงได้มีการดำเนินโครงการ Rajasthan Investment Promotion Scheme (หรือ RIPS ซึ่งได้มีการจัดทำแผนงานสำหรับช่วงระหว่างปี 2014 – 2019 ไว้) โดยนอกจากวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการลงทุนแล้ว ยังคาดหวังให้เกิดดีต่อสถานการณ์การจ้างงานอีกด้วย ซึ่งแผนงานดังกล่าวมีเพื่อส่งเสริมการลงทุนทั้งในโครงการธุรกิจใหม่ๆ หรือโดยผู้ประกอบการรายใหม่ การลงทุนจากผู้ประกอบการที่ได้ดำเนินธุรกิจอยู่แล้ว ตลอดจนการลงทุนเพื่อฟื้นฟูความสามารถของธุรกิจที่กำลังประสบปัญหาในการดำเนินการ

- 4.) ส่วนสุดท้ายของรายงานฉบับนี้ ซึ่งกล่าวถึงภาพรวมของความเป็นไปด้านเศรษฐกิจ มหภาคในอินเดีย นั้น มาจากข้อมูลโดยคณะผู้วิเคราะห์แห่ง Research and Information System หรือ RIS ซึ่งสรุปประเด็นสำคัญทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับระบบสหพันธ์สาธารณรัฐในอินเดียไว้ดังนี้ (i) เนื่องจากอำนาจบริหารต่างๆ ต้องถูกแบ่งสรรระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลของแต่ละรัฐ การประสานความร่วมมือระหว่างส่วนกลางและรัฐจึงมีความสำคัญยิ่ง (ii) รัฐต่างๆ มีความแตกต่างกันในระบบที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกด้านการค้า บางรัฐได้มีการนำระบบการจัดการที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการที่เกี่ยวข้อง (iii) รายรับและความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับภาษีจะถูกแบ่งสรรกันระหว่างส่วนกลางและรัฐ ทั้งนี้ รายละเอียดของภาษีจะแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐด้วย (iv) สืบเนื่องจากยุทธศาสตร์ “Make in India” นั้น แม้ว่าจะมีความเห็นที่หลากหลาย รวมทั้งเสียงทั้งดีหรือคัดค้านจากสาธารณชนบ้าง แต่คณะผู้วิเคราะห์ได้ประเมินว่า ยุทธศาสตร์ดังกล่าวจะเป็นผลดีต่อการเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรมการผลิตของอินเดีย และ (v) Dr. Prabir De มีความเห็นว่า จากความไม่ประสบความสำเร็จของความตกลงการค้าเสรีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น ทำให้อินเดียยังคงตามหลังประเทศอื่นๆ อยู่มากพอสมควรในแง่ของการมีส่วนร่วมในการเปิดเสรีการค้าระดับภูมิภาค และจำเป็นต้องใช้เวลาอยู่บ้างในการรอให้อินเดียได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากความตกลงการค้าเสรีต่างๆ

1. Expert Opinions

The summary of expert opinions collected during the project field trip in Uttar Pradesh and Rajasthan are below.

Uttar Pradesh - Dr. Somesh Mathur, Associate Professor of Economics at Indian Institute of Technology, Kanpur, informed that the Eastern Dedicated Freight Corridor, from Ludhiana in Punjab to Dhankuni in West Bengal, is under construction. The corridor traverses 1049 kilometers through the state of Uttar Pradesh.

The corridor has the potential for high positive impact on the economy of Uttar Pradesh. He further added that a corridor in general would facilitate three things. Accordingly, the Eastern Dedicated Freight Corridor will facilitate (i) educational institutions along the corridor; (ii) growth of brick industry along the fertile Kanpur-Lucknow-Allahabad region as small farmers enter the brick industry; and (iii) a radical development would be building food processing industry. Thus, studies estimating potential implications of the corridor are going on using the city level data in UP.

Rajasthan - CUTS - CITEE¹ Staff (see Appendix for key persons present) gave an overview of the state of Rajasthan. The information communicated can be summarized as follows:

- (i) Rajasthan's economy is the eighth largest in the country with a land area of 342,239 square kilometers. (ii) There is significant Japanese and South Korean investment in Rajasthan's industrial zones developed in the past decade. In Neemrana the Japanese have invested in automobiles, infrastructure, energy and IT hardware sector. (iii) There is high scope for development of food processing industry, Gems and jewelry, handicrafts which have attracted investment from Southeast Asian countries.
- (iv) The state government is also keen to attract investment in sectors like automobiles, consumer goods and Information Technology (IT). The state has largely attracted industrial investment in sectors such as minerals & mining, textiles & chemicals. These three sectors represent almost 75% of industrial investment in Rajasthan.
- (v) In addition, according to International Finance Corporation, the World Bank Group, the state of Rajasthan in northwest India offers unique economic opportunities for private sector investment. The state is strategically located near the national capital region along the planned Delhi-Mumbai industrial corridor, reserve of abundant natural resources such as oil, lead, zinc, and other minerals, and has a population renowned for its entrepreneurial spirit, which makes Rajasthan a destination for talent sourcing in the country. However, Rajasthan remains a difficult state to do business, despite the state's entrepreneurial culture. The state ranked at the bottom of the World Bank's 2006 investment climate survey for India, while Jaipur, the capital of Rajasthan, ranked 7th of 17 Indian cities reviewed in the subnational Doing Business in India 2009 report.

¹ Consumer Unity and Trust Society (CUTS) - Centre for International Trade, Economics and Environment (CITEE), Jaipur, Rajasthan, India.

- (vi) The Rajasthan Investment Promotion Scheme (RIPS, 2014-2019) is in effect to promote investment in the State of Rajasthan, and to generate employment opportunities through such investment. The Scheme aims to promote investment made by Enterprise(s) for establishment of a new unit and/or investment made by the existing Enterprise(s) for expansion and/or investment made for revival of sick enterprise.

Recent Macroeconomic Developments in India – The staff of Research and Information System (RIS) for developing countries (see Appendix for key persons present) commented on the Indian Federal System as follows: (i) Distribution of power is skewed between the Centre and the States, thus coordination between the two is important; (ii) Some states facilitate trade related procedures through electronic system, while some follow manual system; (iii) Taxes are shared between the Centre and the States and the taxes vary between the states; (iv) In response to the concerns around Make in India initiative, the members present informed that the program is a positive move towards strengthening Indian manufacturing system, in spite of differing critical public opinions; (v) In recognition of the failure of India's FTAs, Dr. Prabir held that India is a late comer in the regional trading system and that it would take time for India to gain from the free trade agreements.

APPENDIX

Project Field Trip, 10 – 20 July 2015 - Meeting Schedule

Date	Place	Key Person (s)	Institution
Tuesday, 14 July 2015	Lucknow	1. Dr Somesh Mathur	Indian Institute of Technology (IIT), Kanpur - 208016, Uttar Pradesh, India
Thursday, 16 July 2015	Jaipur	1. Surendar Singh; 2. Prashant Sharma; 3. Aparna Sharma; 4. Kyle Rober Cote; 5. Akshat Mishra; 6. Chenai Mukumba	CUTS International; D-217, Bhaskar Marg, Bani Park, Jaipur 302 016, Rajasthan, India Phone: +91(0)141-228 2821 Fax: +91(0)141-228 2485
Friday, 17 July 2015	New Delhi	1. Dr. Prabir De; 2. Dr. Durairaj Kumarasamy; 3. Mr. Sunando Basu	Research and Information System (RIS)for Developing Countries Zone IV-B, Fourth Floor, India Habitat Centre, Lodhi Road, New Delhi-110 003, India

International Institute for
Trade and Development
สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน)

อาคารวิทย์พัฒนา ชั้น 8 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์ 12 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน

กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์ : 66+ (0) 2216 1894-7

โทรสาร : 66+ (0) 2216 1898-9

อีเมล : info@itd.or.th

เว็บไซต์ : www.itd.or.th

Find us on
Facebook

ITD - International Institute for Trade
and Development

ITD e-Library

ดาวน์โหลดได้แล้ววันนี้

App Store

Google play

www.itd.or.th